MARK LAWRENCE

PRINȚUL SPINILOR

Primul volum din seria *Imperiul Fărâmițat*

FANTASY

TREI

MARK LAWRENCE

PRINȚUL SPINILOR

PRIMUL VOLUM DIN SERIA
IMPERIUL FĂRÂMIŢAT

F A N T A S Y

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
ROXANA GAMARŢ

Titlul original: Prince of Thorns
Autor: Mark Lawrence

Aş dori să le mulţumesc lui Helen Mazarakis şi lui Sharon Mack pentru ajutor şi sprijin

Lui Celyn, părţile cele mai bune n-au fost niciodată stricate

1

Corbii! Întotdeauna corbii… Au coborât pe frontoanele bisericii înainte ca răniţii să devină cadavre. Înainte chiar ca Rike să fi terminat cu tăiatul degetelor de la mâini şi cu smulsul inelelor de pe degete. M-am lăsat pe spate, proptindu-mă în stâlpul spânzurătorii, şi am clătinat din cap spre păsări – erau pe puţin o duzină, aliniate într-un singur şir negru, cu priviri fixe şi atotştiutoare.

Piaţa din mijlocul orăşelului se înroşise. Sânge în canalele de scurgere, sânge pe lespezile de piatră de sub picioare, sânge în fântână. Leşurile zăceau expuse cum fac leşurile de obicei. Unele păreau chiar hazlii, cu mâinile lipsite de degete întinse spre cer, altele erau cuprinse de pace, ghemuite protector în jurul propriilor răni. Muştele roiau deasupra răniţilor ce încă se zvârcoleau. Unul într-o parte, altul în cealaltă, unii orbi, alţii încercând să scape, trădaţi toţi de anturajul lor bâzâitor.

„Apă! Apă!“

Muribunzii ăştia! Mereu cer apă. Ciudat lucru, la mine e de-a-ndoaselea când ucid, mi se face sete.

Bun, deci ăsta a fost Mabberton. Două sute de fermieri morţi, zăcând fără suflare, cu coasele şi topoarele împrăştiate pe lângă ei. Acum, na, ce să zic, eu i-am avertizat că noi din asta trăim. I-am zis asta lui Bovid Tor, conducătorul lor. Le-am dat şansa asta, eu întotdeauna le dau o şansă. Dar au vrut sânge şi măcel. Şi asta au căpătat.

Războiul, prieteni, e un lucru frumos. Ăia de zic altfel bat câmpii, nu ştiu ce vorbesc. Dacă ar fi să mă mişc de aici şi să merg pân' la bătrânul Bovid, căzut lângă fântână, cu maţele întinse-n poală, probabil că el ar avea alt punct de vedere. Dar vedeţi şi voi unde l-a adus obiceiul de-a se contrazice cu alţii.

— Viermi sărăntoci ce sunteţi!

Rike a aruncat un pumn întreg de degete peste burdihanul spintecat al lui Bovid. A pornit apoi spre mine, cu mâna întinsă,

arătându-mi prada pe care o strânsese, de parcă eu aş fi avut vreo vină.

— Uite şi tu! Un inel de aur. Unul singur! Un sat întreg şi-un singur inel de aur, să fiu al dracu’. Îmi vine să-i învii pe toţi la loc şi să-i mai tai o dată. Ai dracu’ fermieri de căcat!

Chiar ar fi făcut-o, dacă ar fi putut: era un nenorocit capabil de orice, lacom să facă rău. L-am privit drept în ochi, fără să clipesc.

— Stai uşor, frate Rike. Sunt mai multe feluri de aur în Mabberton.

I-am aruncat o privire de avertizare. Înjurăturile lui spulberaseră toată magia momentului; în plus, trebuia să fiu dur cu el. Întotdeauna era pe punctul de-a o lua razna când se încheia o bătălie, mereu însetat după mai mult. M-am uitat la el, dându-i de-nţeles că sunt gata să-i dau mai mult. Mai mult decât ar fi putut duce. A mârâit, a strâns inelul însângerat în pumn şi şi-a vârât cuţitul înapoi în teaca de la cingătoare.

Apoi a apărut Makin, care a întins braţele, cuprinzându-ne pe amândoi pe după umeri şi bătându-ne peste armuri cu mâinile înmănuşate. Dacă Makin se pricepea la ceva, apăi asta era – ştia cum să potolească lucrurile.

— Fratele Jorg are dreptate, Micule Rikey. Avem o ditamai comoara de găsit.

Îşi câştigase dreptul de a-l striga pe Rike „Micul Rikey” pentru că era mai înalt cu un cap decât oricare dintre noi şi cam de două ori mai solid. Makin era un izvor nesecat de glume. Le spunea celor pe care îi ucidea, dacă avea destul timp să o facă. Îi plăcea să-i vadă dând ortul popii cu zâmbetul pe buze.

— Ce comoară? s-a interesat Rike, încă ursuz.

— Când dai de fermieri, peste ce altceva mai dai, Micule Rikey?

Makin a ridicat sugestiv sprâncenele.

Rickey şi-a ridicat viziera, delectându-ne pe amândoi cu mutra lui pocită. Mă rog, să zicem că era mai degrabă brutală decât pocită. Eu, unul, cred că cicatricele îl făceau să arate mai bine.

— Vaci?

Makin a strâns din buze. Nu îmi plăceau buzele lui, prea groase şi prea cărnoase, dar îi iertam neajunsul ăsta pentru

poantele pe care le făcea şi pentru omorul pe care-l semăna cu buzduganul ăla al lui.

— Păi, bine, atunci poţi să rămâi cu vacile, Rikey, Micuţule! Eu, unul, mă car să caut o fată de fermier, sau trei, până nu le termină ăştialalţi pe toate.

Au luat-o, deci, din loc. Rike se hăhăia în stilul lui inconfundabil – un fel de „hâr, hâr, hâr“, de parcă ar fi încercat să scuipe din gât un os de peşte.

I-am privit cum dărâmă uşa casei lui Bovid, aflată de cealaltă parte a bisericii, o casă bună, cu acoperiş înalt, cu lespezi de piatră şi o grădiniţă de flori în faţă. Bovid i-a urmărit şi el cu privirea, dar fără să-şi poată întoarce capul după ei.

Am ridicat ochii spre stolul de corbi, m-am uitat apoi la Gemt şi la frate-său, Maical, un tip pe jumătate debil, cum tăiau căpăţâni – Maical le aduna în cotigă, iar Gemt le reteza cu toporul. Un lucru frumos, vă spun eu. Cel puţin să priveşti aşa ceva. Sunt de acord că războiul pute rău. Dar în scurt timp urma să dăm foc locului şi putoarea avea să se transforme în fum. Inele de aur? Nu-mi mai trebuia altă plată.

— Băiete! a strigat Bovid, cu vocea stinsă, ca unei fantome.

M-am apropiat de el şi m-am sprijinit în sabie. Mă cuprinsese brusc o moleşeală ce-mi înmuia braţele şi picioarele.

— Ai face bine să ciripeşti repejor ce-ai de ciripit, fermierule. Fratele Gemt se apropie cu toporul. Harşt-harşt!

Nu părea prea îngrijorat. E greu să sperii un om aflat atât de aproape de ospăţul viermilor. Cu toate astea, mă rodea faptul că mă luase aşa, nerespectuos, şi mă strigase „băiete”.

— Ai fete, fermierule? Nu cumva stau ascunse prin beci? Las’ că bătrânul Rike o să le dea de urmă.

La cuvintele astea, Bovid şi-a ridicat ochii spre mine – o privire aspră şi încărcată de durere.

— Câţi ani ai, băiete?

Iarăşi „băiete” ăsta.

— Destui cât să te despic ca pe un sac înţesat ce eşti, i-am răspuns, simţind cum, de data asta, mă cuprinde furia.

Nu-mi place să mă înfurii. Mă scoate din minţi senzaţia asta. Dar cred că nici măcar nu-şi dădea seama. Cred că nici nu mai ştia că-l despicasem în două cu nici juma’ de oră în urmă.

— Cincisprezece primăveri, nu mai mult. Nu poate fi mai mult…

Cuvintele i-au ieşit lent dintre buzele albăstrii, care contrastau puternic cu faţa lui lividă.

Ai ratat cu vreo două, i-aş fi zis, dar deja nu mă mai auzea. Cotiga a scos un scârţâit chiar în spatele meu; Gemt se apropia cu toporul picurând.

— Luaţi-i capul, le-am ordonat. Lăsaţi-i burdihanul ospăţ corbilor.

Auzi la el, cincisprezece! Să am cinşpe ani şi să pârjolesc sate!

Când oi ajunge la cinşpe, o să fiu deja Rege!

Unii oameni sunt născuţi să te scoată din pepeni. Fratele Gemt era născut să scoată din pepeni o lume întreagă.

2

Mabberton a ars bine. Toate satele ardeau bine în vara aia. Makin zicea că-i o vară blestemată, prea afurisită ca să sloboadă vreun strop de ploaie – şi nu greşea. Când intram în vreun sat, călare pe cai, valuri de praf se ridicau în urma noastră; când ieşeam de acolo, lăsam în spate vălătuci de fum.

— Cine ar fi fermier pe aici?

Lui Makin îi plăcea să pună întrebări.

— Cine o fi fată de fermier?

Am dat din cap spre Rike, care se legăna în şa, de-ajuns de obosit cât mai să cadă de pe cal, cu zâmbetul lui tâmp uitat pe buze şi o bucată groasă de mătase agăţată de armură. Habar n-am unde putuse găsi mătase în Mabberton.

— Fratele Rike chiar se bucură de micile plăceri ale vieţii, a zis Makin.

Şi chiar o făcea. Rike avea în el o foame pentru plăcere. Era mistuit de foamea asta ca de un pârjol.

Bâlciul flăcărilor a cuprins repede sătucul Mabberton. Am intrat cu făclia în hanul cu acoperiş de paie, apoi focul ne-a gonit repede afară. Încă o zi sângeroasă din anii lungi de chin în ghearele morţii care a cuprins imperiul nostru fărâmiţat.

Makin s-a şters de sudoare, mânjindu-se peste tot cu funingine. Avea un adevărat talent la murdărie, Makin al nostru.

— Ei, frate Jorg, las’ că nici tu nu te-ai dat în lături de la plăcerile vieţii.

La asta n-aveam ce zice. „Câţi ani ai?“ voise să ştie fermierul ăla umflat. Destui cât să le-o trag fetelor lui. Aia mai grasă avea o grămadă de comentat, la fel ca taică-său. Cârâia ca o bufniţă în hambar: mă dureau urechile de la ţipetele ei. Ailaltă, mai mare, mi-a plăcut mai mult. A fost destul de tăcută. Atât de tăcută încât a trebuit s-o înghiontesc de câteva ori, să văd dacă nu cumva a murit de frică. Dar nu cred să fi fost vreuna dintre ele tăcută când flăcările le-au ajuns…

Gemt mă ajungea călare din urmă, întrerupându-mă din visare.

— Oamenii Baronului or să vadă fumul de la douăj’ de kilometri. Nu trebuia să-i dai foc.

A clătinat din cap, scuturându-şi idioţenia de coamă blondă într-o parte şi-n alta.

— Nu trebuia! I s-a alăturat şi cretinul de frate-său, strigând în urma noastră de pe murgul lui bătrân.

Îl lăsam să călărească murgul, cu cotiga prinsă la spate. Calul nu părăsea niciodată poteca. Murgul era mai inteligent decât Maical.

Lui Gemt îi plăcea să pună lucrurile în evidenţă. „Nu trebuia să arunci leşurile în fântână, acu’ o să ni se facă sete.” „Nu trebuia să-l omori pe popă, acu’ o să avem ghinion.” „Dacă o luam mai uşurel, acu’ am fi luat o recompensă de la Baronul Kennick.” Aveam aşa o poftă să înfig cuţitul în beregata lui, că abia mă mai abţineam. Acolo, pe loc. Să mă aplec doar puţin şi să-l vâr în gâtul lui. „Cum? Ce-ai zis, frate Gemt? Gâl, gâl? Nu trebuia să-ţi tai guşa?”

— Oh, nu! am răcnit deodată, ca un apucat. Repede, Frate Rikey, mergi de te pişă pe Mabberton. Tre’ să stingem focul ăla repejor.

— Oamenii Baronului or să-l vadă, a repetat Gemt cu încăpăţânare, roşu tot la faţă.

Se făcea roşu ca sfecla dacă îl înfruntai. Iar faţa aia roşie mă făcea să vreau şi mai mult să-l căsăpesc. Cu toate astea, n-o făceam. Când eşti conducător, ai responsabilităţi. Altfel pe cine-ai mai conduce?

Coloana se înghesuia în jurul nostru, aşa cum se întâmpla de obicei când ceva nu era în regulă. Am tras de frâie şi Gerrod s-a oprit tropăind şi fornăind. M-am chiorât la Gemt şi-am aşteptat. Am aşteptat ca toţi cei treizeci şi opt de fraţi ai mei să se

apropie, iar Gemt s-a înroşit atât de tare încât ai fi zis că urechile or să-nceapă să-i sângereze.

— Unde mergem noi, fraţilor? am întrebat şi m-am ridicat în scările de la şa, ca să le văd mai bine feţele pocite.

Am rostit întrebarea fără să ridic vocea şi toţi din jurul meu au tăcut ca să m-audă.

— Unde? am întrebat din nou. Sunt sigur că nu sunt singurul care ştie. Fraţilor, ţin eu secrete ascunse de voi?

Rike a părut puţin derutat de întrebarea mea şi şi-a încruntat sprâncenele. Grăsanul de Burlow s-a oprit în dreapta mea, iar în stânga îl aveam pe Nubanez, rânjindu-şi dinţii albi ce contrastau puternic cu faţa neagră ca funinginea. Linişte.

— Fratele Gemt ne poate spune. Ştie cum ar trebui să stea lucrurile şi cum sunt în realitate.

Am zâmbit, deşi mâna mă durea încă, tânjind să-i înfigă pumnalul în beregată.

— Unde mergem, Frate Gemt?

— La Wennith, pe Coasta Calului, a zis cu reticenţă în glas, de parcă el, unul, n-ar fi vrut să fie de acord cu aşa ceva.

— Că bine zici. Şi cum o să ajungem acolo? Toţi aproape patruzeci, câţi suntem, pe caii noştri cei făloşi şi furaţi?

Gemt îşi încorda falca. Acum se prinsese unde băteam.

— Cum o să ajungem acolo, dacă vrem o bucăţică din plăcintă, cât e încă bună şi fierbinte? am întrebat.

— Pe Drumul Moroilor! a răcnit Rike, peste poate de mulţumit că ştie răspunsul. Pe unde dacă nu pe-acolo, am putea merge?

M-am întors spre Nubanez, cercetându-i privirea întunecată. Nu-i puteam citi expresia, dar l-am lăsat pe el să vadă ce se ascundea în spatele privirii mele.

— Nu-i altă cale.

Rike s-a pornit, m-am gândit, nu ştie ce joc se joacă acum, dar îi place rolul lui.

— Oamenii Baronului ştiu spre ce ne îndreptăm? l-am întrebat pe Burlow Grasul.

— Câinii războiului urmează linia frontului, a zis.

Burlow Grasul nu-i prost. Guşa îi tremură de fiecare dată când deschide gura să vorbească, dar nu-i prost deloc.

— Deci…

M-am rotit să mă uit la ei toţi, pe îndelete.

— Deci Baronul ştie unde merg banditii ca noi, şi ştie şi pe ce cale.

Le-am dat timp să-mi înţeleagă vorbele.

— Şi eu tocmai ce-am aprins un nenorocit de foc care să-l avertizeze pe el şi pe-ai lui că nu-i o idee prea bună să ne urmeze.

Atunci, deodată, am înfipt pumnalul în Gemt. Nu era nevoie, dar chiar aveam chef s-o fac. Plus că a dansat destul de bine, gâl-gâl pe sângele lui, înainte să cadă de pe cal. Faţa lui roşie s-a albit destul de repede.

— Maical, am ordonat eu. Ia-i capul.

Şi a făcut-o.

Pur şi simplu s-a întâmplat ca Gemt să-şi aleagă un moment prost.

Indiferent ce îl pălise pe Fratele Maical, pe
dinafară rămânea neschimbat. Arăta la fel
de solid, la fel de dur şi de acru ca toţi ceilalţi.
Dar asta numai până când i se punea o întrebare.

3

— Doi morţi şi doi care încă se zvârcolesc.

Makin rânjea cu gura până la urechi.

Ne făcuserăm tabăra chiar lângă spânzurătoare, în caz de ceva, dar Makin galopase înaintea noastră, ca să verifice locurile. M-am gândit că veştile astea, cu doi vieţuitori dintre cei patru prizonieri ţinuţi în cuşca spânzurătorii, or să-i înveselească pe fraţi.

— Doi, a bombănit Rike.

S-a obosit prea mult, iar când e obosit, Micul Rikey vede mereu jumătatea goală a cuştii.

— Doi! a urlat Nubanezul mai departe, înspre coloana ce se forma în urma noastră.

Vedeam cum o parte dintre băieţi fac schimb de monede, pe felurite rămăşaguri. Drumul Moroilor e mai plictisitor decât slujba de duminică. O tot ţine drept şi fără hârtoape. Atât de drept încât ai putea ucide doar ca să poţi face stânga sau dreapta. Atât de neted încât ajungi să aplauzi dacă dai peste vreun suiş. Iar de-o parte şi de alta, doar mlaştină şi muşte, mlaştină, muşte, muşte şi iar mlaştină. Pe Drumul Moroilor n-ai să vezi nimic mai bun decât doi condamnaţi într-o cuşcă.

Ciudat că nu mi-am pus întrebarea: ce caută o cuşcă în mijlocul pustietăţii, cu doi viermi băgaţi în ea? Am luat lucrurile altfel, ca şi când aş fi dat peste o comoară. Careva şi-a lăsat în urmă prizonierii să moară, atârnaţi în cuşti, pe marginea drumului. Un loc destul de bizar ales, dar, oricum, o distracţie pe gratis pentru mica mea bandă. Fraţii începeau să dea semne de nerăbdare, aşa că l-am îmboldit pe Gerrod, care a pornit la trap. Un cal bun, Gerrod. S-a scuturat de toropeala care îl cuprinsese şi a tropăit mai departe. Pe niciun alt drum nu se tropăie ca pe Drumul Moroilor.

— Viermi! a răcnit Rike şi toţi au rupt-o la fugă, luându-se la întrecere.

I-am dat frâu liber lui Gerrod. N-ar fi lăsat niciun cal să i-o ia înainte. Nu pe drumul ăsta. Cu fiecare bucăţică pavată, fiecare lespede de piatră potrivită întocmai cu cea de alături, atât de bine lipite încât nici măcar un fir de iarbă nu putea străbate printre ele. Nicio piatră întoarsă, nicio lespede zgâriată. Clădit pe o mlaştină, ia aminte!

Bineînţeles că am ajuns la viermi înaintea celorlalţi. Niciunul dintre ei n-ar fi putut să-l întreacă pe Gerrod. Mai ales cu mine călare pe el, când ceilalţi atârnau, fiecare în parte, dublu cât mine. Când am ajuns lângă cuşcă, m-am întors să-i privesc. Erau împrăştiaţi toţi în lungul drumului. Am răcnit, cuprins de o bucurie grozavă, îndeajuns de tare cât să-i trezesc pe cei din cotiga plină de căpăţâni. Gemt era şi el acolo, sălta dintr-o parte într-alta.

Makin m-a ajuns primul, cu toate că a mai străbătut distanţa de două ori, cu puţin timp în urmă.

— Lasă-i pe oamenii Baronului să vină, i-am zis. Drumul Moroilor e la fel de bun ca orice altă punte. Zece oameni ar putea ţine piept aici unei armate întregi. Ăia care ar încerca să ne flancheze s-ar îneca în mlaştină.

Makin a clătinat din cap, încercând să-şi recapete suflul.

– Cei ce-au construit drumul ăsta… dacă mi-ar fi făcut un castel…

Un tunet dinspre răsărit mi-a tăiat vorba.

— Dacă oamenii Drumului ar construi castele, n-am mai ajunge nicăieri, a zis Makin. Bucură-te că nu mai sunt aici.

I-am privit pe ceilalţi fraţi apropiindu-se. Apusul a incendiat deodată mlaştina, colorând-o într-un portocaliu ca de foc, şi gândul mi-a zburat înapoi, spre Mabberton.

— A fost o zi bună, Frate Makin, am zis.

— Într-adevăr, Frate Jorg, a răspuns el.

Fraţii s-au apropiat şi au început să se certe pe seama viermilor. I-am lăsat şi m-am dus să citesc lângă căruţa în care ţineam prada de război, cu fulgerele tăind cerurile de deasupra noastră, în timp ce ploaia întârzia să se reverse. Începutul zilei mă lăsase cu Plutarh în gând. Era numai al meu, înghesuit între coperţile din piele. Un călugăr de toată isprava îşi petrecuse întreaga viaţă istovind la cartea asta. O viaţă întreagă aplecată asupra acelor foi scrijelite cu mâna. Aici auriul, pentru nimb, pentru soare şi ornamentaţii. Dincolo un albastru otrăvitor, mai albastru decât orice văzduh la amiază. Mici puncte stacojii care închipuiau un pat de flori. Probabil că şi-a pus toată viaţa aici, de flăcăiandru până când a albit, dichisind cuvintele bătrânului Plutarh.

Tunetul se rostogolea deasupra noastră, viermii din cuşcă se zbăteau şi urlau, iar eu, nemişcat, citeam slove mai vechi decât vremurile în care constructorii Drumului îşi pavaseră căile.

— Sunteţi nişte laşi! Femei cu săbii şi topoare!

Unul dintre corbi, gata de festin, avea deja ciocul înfipt în el.

— Nu-i nici măcar un bărbat printre voi. Sunteţi toţi nişte poponari, aliniaţi în urma mucosului ăluia.

Rotunjea cuvintele la sfârşit, ca unul de fel din Merssy.

— E-un tip aici care are o părere despre tine, Frate Jorg! a strigat la mine Makin.

O picătură de ploaie mi-a căzut pe nas. Am închis cartea lui Plutarh. Zăbovise ceva până să ajungă la Sparta şi Licurg[1], aşa că putea să mă mai aştepte puţin, fără să se ude în timpul ăsta. Viermele nu terminase, aşa că l-am lăsat să vorbească până la capăt, cu spatele întors spre el. Când eşti la drum lung, orice carte trebuie bine împachetată, ca să n-o ude ploaia. O înfăşor într-o pânză ceruită de zece ori pe lat, încă de zece ori pe lung, apoi o bag pe sub mantie, într-o geantă prinsă de şa. O geantă bună, de pe Coasta Calului, ia aminte, cu strat dublu de piele, bine cusută, nu ca porcăriile făcute de ăia din Thurtan.

---

[1] Licurg, legiuitor legendar al oraşului Sparta.

Flăcăii mi-au făcut loc să mă apropii. Cuşca puţea mai rău decât cotiga cu căpăţâni, un miros iute, nemaiîntâlnit.

Patru cuşti atârnau acolo. Două erau ocupate de oameni morţi. *Foarte* morţi. Picioarele leşurilor atârnau printre barele cuştilor, cu carnea smulsă până la os de ciocurile corbilor. Muştele se îmbulziseră pe ele într-un strat gros, ca o a doua piele, neagră şi bâzâitoare. Flăcăii îl înţepaseră de câteva ori pe unul dintre viermi, iar acum nu arăta prea bucuros. De fapt, arăta de parcă urma să dea ortul popii. Ceea ce ar fi fost o pierdere, doar aveam toată noaptea înaintea noastră. Eram gata să punctez asta, dar viermele cu gura mare m-a întrerupt.

— Şi-acum mucosul a venit încoace! S-a săturat de uitat la pozele desfrânate din cartea aia a lui, furată.

Stătea turceşte, cu picioarele însângerate şi descărnate. Un om bătrân, de vreo patruzeci de ani, cu părul negru şi barba încărunţită, cu ochii întunecaţi şi lucioşi.

— Şterge-ţi rahatul de la cur cu paginile ei, băiete! a zis el cu glas fioros, încleştându-şi degetele pe barele cuştii şi făcând-o să se hâţâne. Doar cu atât poţi să rămâi din ea.

— Am putea porni un foc mocnit? a sugerat Rike.

Până şi Rike îşi dădea seama că bătrânul voia doar să ne înfurie, ca să terminăm cu el repede.

— Cum am făcut la spânzurătorile din Turston.

S-au auzit câteva chicoteli. Dar niciuna dinspre Makin. I se citea încruntarea sub stratul de mizerie şi funingine, iar privirea sa îl ţintuia pe vierme. Am ridicat o mână ca să-i potolesc.

— Ar fi mare păcat de o carte aşa bună, Părinte Gomst, am zis.

Ca şi Makin, îl recunoşteam pe Gomst în spatele bărbii şi al părului. Însă, fără accentul ăla al lui, ar fi putut trece neobservat.

— Mai ales că e un exemplar din „Despre Licurg“, scris în latina literară, nu în bolboroseala aia stricată pe care ne-o predau în biserică.

— Mă cunoşti? a întrebat el cu o voce spartă, devenită brusc plângăcioasă.

— Bineînţeles că te cunosc.

Mi-am trecut mâinile prin pletele mele adorabile şi mi-am prins părul la spate, ca să îmi vadă mai bine chipul, în lumina

ştearsă a amurgului. Am trăsăturile ascuţite şi întunecate ale celor din neamul Ancrath.

— Eşti Părintele Gomst, ai venit să mă duci înapoi la şcoală.

— Pr-prin…

A dat să bolborosească ceva, incapabil să mai rostească vreun cuvânt. De-a dreptul dezgustător. Mă făcea să mă simt de parcă muşcasem din ceva putrezit.

— Prinţul Honorous Jorg Ancrath, în slujba domniei voastre.

M-am înclinat înspre el.

— C-ce s-a întâmplat cu Căpitanul Bortha?

Părintele Gomst se legăna uşor în cuşca lui, complet derutat.

— Căpitan Bortha, domnule! a izbucnit Makin într-un salut şi a făcut un pas înainte.

Era plin de sânge de la primul vierme.

Apoi ne-am cufundat toţi într-o tăcere de moarte. Până şi ciripitul şi zumzetul din mlaştini încetaseră, devenind doar un zgomot şters. Fraţii se uitau cu gurile căscate la mine, apoi iarăşi la preot, şi din nou la mine. Micul Rike arăta uluit de parcă tocmai l-ar fi întrebat cineva cât fac nouă ori şase.

Ploaia a ales tocmai acel moment să se prăvălească din ceruri, toată odată, de parcă Domnul Dumnezeu îşi răsturna oala de noapte peste noi. Negura ce se aduna înspre noi s-a îngroşat deodată, căpătând consistenţa melasei.

— Prinţe Jorg!

Părintele Gomst trebuise să strige ca să-l aud prin vuietul ploii.

— Noaptea! Trebuie să fugi!

Stătea prins cu mâinile de barele cuştii, cu degetele albite, cu ochii larg deschişi, fără să clipească în şuvoiul de apă, holbându-se în întuneric.

Şi prin noapte, prin ploaie, peste mlaştini, pe unde niciun om nu putea umbla, i-am văzut venind. Le-am zărit luminile. Lumini palide, asemenea celor arse de morţi în gropile adânci, acolo unde oamenii nu sunt meniţi să privească. Lumini care promit orice din ce şi-ar putea dori un om, care te fac să le urmezi, vânând răspunsuri în locul cărora nu vei găsi decât noroi rece, adânc şi flămând.

Nu mi-a plăcut niciodată Părintele Gomst. Mi-a tot spus ce am de făcut, încă de pe când aveam doar şase ani. Cel mai adesea,

dosul palmei lui era singura explicaţie pe care o primeam dacă îl întrebam de ce să fac aia sau ailaltă.

— Fugi, Prinţe Jorg! Fugi! urla bătrânul Gomst, sacrificându-se la modul cel mai greţos cu putinţă.

Aşa că am rămas pe loc.

Fratele Gains nu era bucătar pentru
că s-ar fi priceput la gătit. Doar că se
pricepea mult mai prost la toate celelalte.

4

Morţii ieşeau şi veneau prin ploaie; duhurile celor prinşi în mlaştini, ale înecaţilor şi ale cadavrelor care fuseseră azvârlite în smârcuri. L-am văzut pe Kent Cel Roşu orbecăind şi luptându-se cu mlaştina. Doar câţiva fraţi se gândiseră să fugă pe drum, toţi ceilalţi nimeriseră în apele mlăştinoase.

Părintele Gomst a început să se roage în cuşca lui, strigându-şi rugăciunea de parcă ar fi avut puterea unui scut: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, apără-ţi fiul. Tatăl nostru care eşti…” Din ce în ce mai repede, pe măsură ce frica punea stăpânire pe el.

Unul dintre ei, primul ajuns la marginea mlaştinii, se ridică pe Drumul Moroilor. Era înconjurat de o aură, asemenea celei formate de lumina lunii, ceva ce ştii că nu te va putea încălzi niciodată. Trupul lui părea zugrăvit în lumină, iar picăturile de ploaie se izbeau de el, ricoşând pe caldarâm, apoi pe jos.

Nimeni nu se mai afla alături de mine. Nubanezul fugea, arătându-şi albul ochilor holbaţi pe faţa întunecată. Burlow Grasul arăta de parcă i se scursese tot sângele din vene. Rike urla ca un copil. Chiar şi Makin o luase la sănătoasa, cu masca ororii întipărită pe chip.

Mi-am desfăcut larg braţele, în mijlocul ploii. Simţeam stropii lovindu-se de mine. Nu aveam prea mulţi ani în spate, dar chiar şi eu simţeam ploaia ca pe o amintire. Trezea în mine nopţile sălbatice din Fortăreaţă, când stăteam pe marginea zidului, gata să mă prăbuşesc în gol, înecat de potopul revărsat peste mine şi provocând fulgerele să mă lovească.

— Tatăl nostru care eşti în ceruri. Tatăl nostru care… a pornit să bâiguie Gomst, în timp ce moroiul se apropia din ce în ce mai mult de noi.

Era mistuit de un foc rece, îi simţeai flăcările lingându-ţi oasele.

Mi-am ţinut braţele deschise şi mi-am ridicat faţa în bătaia rafalelor de ploaie.

— Tatăl meu nu este în ceruri, Gomsty, i-am zis. Este în castelul lui, îşi numără oamenii.

Mortăciunea s-a oprit, apoi, lângă mine. L-am privit în ochi. Erau goi.

— Ce ai pentru mine? l-am întrebat

Şi mi-a arătat.

I-am arătat şi eu ce aveam.

Există un motiv pentru care eu am să câştig acest război. Toţi cei aflaţi încă în viaţă s-au luptat într-o încleştare care i-a îmbătrânit deja cu mult înainte ca ei să se fi născut. Mi-am ascuţit dinţii în soldaţii de lemn din sala de război a tatălui meu. Există un motiv pentru care am să câştig acolo unde ei au fost învinşi. Iar motivul e că eu înţeleg jocul.

— Iadul, îmi răspunse mortul. Am iadul.

Şi se scurse în mine, rece ca moartea, ascuţit ca o lamă de pumnal.

Mi-am simţit gura arcuindu-se într-un zâmbet. Mi-am auzit hohotele de râs răzbătând prin ploaie.

Un pumnal ţinut lângă beregată, rece şi ascuţit, e destul de înfricoşător. La fel şi focul sau ştreangul. La fel şi o nălucă bătrână, ieşită în calea ta pe Drumul Moroilor. Toate astea te pot speria puţin. Dar numai până când realizezi ce sunt. Sunt doar modalităţi prin care poţi pierde jocul. Pierzi jocul şi ce anume ai pierdut mai exact? Ai pierdut jocul.

Ăsta-i secretul şi mă uimeşte că este numai şi numai al meu. Am văzut ce înseamnă jocul în noaptea în care oamenii contelui Renar ne-au prins din urmă caleaşca.

Jan Uriaşul a trebuit să smulgă uşa din ţâţâni ca să ne scoată afară. Dar n-a avut timp decât pentru mine. M-a aruncat cât a putut de departe; un petec de pământ acoperit de tufişuri de măceş, atât de dese încât oamenii contelui au fost convinşi că m-am pierdut în noapte. N-au vrut să mă mai caute. Dar eu nu fugisem. Atârnam acolo, între spini, şi i-am privit cum l-au ucis pe Jan Uriaşul, l-am văzut în clipele alea îngheţate, în lumina fulgerelor.

Am văzut ce i-au făcut mamei şi cât timp le-a luat să o facă. Pe micuţul William l-au izbit de o piatră de hotar. Bucle aurii scăldate-n sânge. Şi recunosc că William a fost primul meu frate şi că reuşise să mă cucerească, cu mânuţele lui grăsuţe şi cu râsul lui. De atunci m-am înfrăţit cu mulţi, chiar şi cu d-ăi mai răi, ca să nu duc lipsă de fraţi. Dar, în momentul acela, m-a durut să-l văd pe micuţul William fărâmat aşa cum l-au fărâmat ei, ca pe o jucărie. Ca pe ceva lipsit de orice valoare.

Când l-au ucis, mama n-a putut sta locului, aşa că i-au tăiat gâtul. Eram prost atunci, aveam doar nouă ani, şi m-am zbătut să-i salvez pe amândoi. Dar spinii mă ţineau bine. De atunci am învăţat să apreciez spinii.

Spinii m-au învăţat jocul. M-au făcut să înţeleg ce aveau încă de aflat toţi acei bărbaţi feroce şi serioşi, care luptau în Războiul Sutei. Lasă un om să joace şah şi spune-i că toţi pionii sunt prietenii lui. Lasă-l să creadă că nebunii lui sunt sfinţi. Lasă-l să-şi amintească zilele fericite, trăite la umbra castelului său. Lasă-l să îşi iubească regina. Priveşte-l apoi cum pierde tot.

— Ce ai pentru mine, mortăciune? l-am întrebat.

E un joc. Îmi voi juca partea.

L-am simţit înăuntrul meu, rece ca gheaţa. I-am văzut moartea. I-am văzut disperarea. Şi foamea. Şi i-am dat totul înapoi. Mă aşteptam la mai mult, dar era doar o mortăciune.

I-am arătat timpul acela gol din mine, în care nicio amintire de-a mea nu ajunge. L-am lăsat să privească acolo.

Şi atunci a fugit. A fugit, iar eu l-am urmărit. Dar numai până la marginea mlaştinii. Pentru că e un joc. Iar eu îl voi câştiga mereu.

5

Cu patru ani în urmă

Mult timp am studiat, mai presus de orice, răzbunarea. Am construit prima cameră de tortură între arcadele întunecate ale minţii mele. În timp ce zăceam pe cearşafurile însângerate din Sala Tămăduirii, am descoperit în labirintul minţii mele uşi pe care nu le mai văzusem înainte, uşi pe care şi un copil de nouă ani ştie că nu ar trebui să le deschidă. Uşi care nu se mai închid niciodată.

Le-am deschis larg, dintr-o smucitură, dându-le de pereţi.

Sir Reilly m-a găsit atârnat în ghimpii măceşilor, la nici zece metri depărtare de rămăşiţele incendiate ale caleştii noastre. A

fost cât pe ce să nu mă găsească. I-am văzut aplecându-se asupra leşurilor care zăceau în mijlocul drumului. I-am zărit printre spini armura lui Sir Reilly, sclipind din când în când în străfulgerări argintii, şi din când în când în pete de roşu de la tunicile soldaţilor Ancrath.

Pe mama au găsit-o uşor, din cauza veşmintelor de mătase.

— Sfinte Sisoie! E Regina!

Sir Reilly le-a ordonat să o întoarcă cu faţa în sus.

— Uşurel! Daţi dovadă de respect…

Nu reuşise să-şi stăpânească un icnet. Oamenii Contelui nu o lăsaseră într-o stare prea bună.

— Domnule! Jan Uriaşul e aici, la fel şi Grem şi Jasaar.

I-am văzut cărându-l cu greu pe Jan, după care i-am urmărit cum se întorc după ceilalţi străjeri.

— Ar face bine să fie morţi, a zis Sir Reilly. Căutaţi prinţii!

Nu i-am văzut când l-au găsit pe William, dar am ştiut că au dat de el după liniştea care coborâse printre ei. Mi-am lăsat bărbia în piept şi am privit dârele de sânge negru aflate pe frunzele uscate de sub picioarele mele.

— Ah, la dracul..

Unul dintre oameni spărgea, în sfârşit, tăcerea.

— Suie-l pe cal. Ai grijă cu el, a zis Sir Reilly.

Vocea lui părea spartă.

— Găsiţi-l pe moştenitor!

În glas i se ghicea mai multă vigoare, dar nicio urmă de speranţă.

Am încercat să-i strig, dar nu mai aveam pic de putere, nu puteam nici măcar să-mi ridic capul.

— Nu-i aici, Sir Reilley.

— L-au luat prizonier, a rostit Sir Reilly.

Într-un fel avea dreptate, ceva mă ţinea legat împotriva voinţei mele.

— Aşază-l lângă Regină.

— Uşurel! Uşurel cu el…

— Asiguraţi-vă că stau bine, ordonă Sir Reilly. Avem drum greu până la Castelul Înalt.

O parte din mine ar fi vrut să-i lase să plece. Nu mai simţeam durerea, doar o amorţeală care părea din ce în ce mai slabă. Mă cuprinsese un soi de pace, aducând cu ea promisiunea uitării.

— Domnule! a strigat unul dintre oameni.

Unul dintre oameni strigase.

Am auzit clinchetul armurii lui Sir Reilly, care venea să vadă despre ce era vorba.

— O bucată de scut?

— L-am găsit în noroi, cred că roata de la caleaşcă l-a împins dedesubt.

Soldatul a făcut o pauză. I-am auzit cum râcâie ceva.

— Mie mi se pare că seamănă cu o aripă neagră…

— Un corb. Un corb pe un câmp roşu. Sunt culorile contelui Renar, a zis Reilly.

Contele Renar? Obţinusem un nume. Un corb negru pe un câmp roşu. Imaginea emblemei mi-a trecut ca un fulger prin faţa ochilor, întipărită bine de trăsnetele furtunii din noaptea ce trecuse. Un foc s-a aprins în mine şi durerea provocată de sutele de ghimpi înfipţi în mine a început să-mi ardă prin carne. Am scos un geamăt. Buzele mi s-au desfăcut, crăpate de sete.

Şi Reilly m-a găsit.

— E ceva aici!

L-am auzit înjurând, în timp ce spinii măceşului se strecurau prin deschizăturile din armura lui.

— Hai repede! Dă la o parte chestia asta.

— E mort.

Am auzit şoapta din spatele lui Sir Reilly, în timp ce mă eliberau.

— E atât de alb!

Cred că măceşul mă golise aproape în întregime de sânge.

Aşa că au adus o căruţă şi m-au cărat de-acolo. N-am dormit. Am privit cerul înnegrindu-se şi am cugetat.

În Sala Tămăduirii, călugărul Glen şi ajutorul său, Inch, au scos ghimpii înfipţi adânc în mine. Tutorele meu, Lundist, a ajuns tocmai când cei doi mă întinseseră pe masă şi-şi pregăteau cuţitele. Ducea cu el o carte de mărimea unui scut teuton şi, la cum arăta, de trei ori mai grea. Lundist avea mai multă putere decât s-ar fi bănuit în trupul lui sfrijit de vrăjitor bătrân.

— Sper că au fost curăţate în foc, sfinţia ta? a zis Lundist, care avea încă accentul celor din Utter East.

Avea tendinţa de a lăsa propoziţiile neterminate, ca şi când s-ar fi aşteptat ca intelingeţa interlocutorului să umple singură spaţiile rămase goale.

— Puritatea spiritului este cea care salvează carnea de la orice formă de corupere, i-a răspuns călugărul Glen.

A aruncat o privire plină de dezaprobare spre Lundist şi şi-a văzut de treabă, săpând în mine din ce în ce mai adânc.

— Chiar şi-aşa, curăţă cuţitele, sfinţia ta. Sfânta Adunare îţi va oferi prea puţină protecţie în faţa mâniei Regelui dacă Prinţul va muri în mâinile tale.

Lundist a pus cartea pe masă, lângă mine, zdrăngănind o tavă cu fiole în celălalt capăt al încăperii. A ridicat apoi coperta şi a deschis cartea la o pagină însemnată dinainte.

— Spinii măceşului ţintesc după oase.

A urmărit în jos, cu arătătorul lui bătrân şi îngălbenit, şirul cuvintelor scrise pe foaie.

— Vârfurile se pot rupe şi pot infecta rănile.

La faza asta, călugărul Glen m-a împuns cu lama, atât de tare încât am urlat de durere. A lăsat apoi cuţitul deoparte şi s-a întors spre Lundist. Eu nu vedeam decât spatele călugărului, bucata de pânză maronie care-i atârna peste umeri, înnegrită de sudoare de-a lungul spinării.

— Tutore Lundist, a zis. Un om care are profesia dumitale e obişnuit să creadă în toate lucrurile alea pe care le-a învăţat din paginile unei cărţi sau din pergamentul cel corect, învăţătura are locul ei, jupâne, dar nu-mi veni mie cu predici despre tămăduire bazate pe o seară petrecută în compania unei cărţi vechi!

În fine, călugărul Glen a câştigat disputa aia. Sergentul de gardă a trebuit să-l „ajute” pe Tutorele Lundist să părăsească sala.

Presupun că până şi la cei nouă ani ai mei îmi lipsea o doză serioasă de puritate, pentru că rănile mele s-au infectat în două zile, şi timp de nouă săptămâni am zăcut cuprins de febră şi coşmaruri, care m-au tot bântuit cât am fost la marginea morţii.

Mi-au povestit apoi că am urlat şi am răcnit. Am delirat în timp ce puroiul se scurgea din mine prin rănile pe care mi le tăiase în carne măceşul. Îmi amintesc şi acum putoarea ce se ridica din trupul meu infectat. Avea un iz dulce în ea, o dulceaţă care te făcea să te cutremuri.

Inch, ajutorul călugărului, a obosit să mă mai ţină culcat, deşi avea braţele mătăhăloase ale unui tăietor de lemne. În cele din urmă, m-au legat de pat. Am aflat de la Tutorele Sundist că

monahul n-a mai vrut să mă îngrijească după o săptămână de boală. Călugărul Glen zicea că am un diavol în mine. Altfel cum ar fi putut un copil să rostească vorbe atât de groaznice?

În a patra săptămână am reuşit să-mi trag mâinile din strânsoarea legăturilor care mă ţineau imobilizat şi am dat foc sălii. Nu mi-a rămas nicio amintire legată de evadarea mea sau de momentul în care m-au prins în pădure. După ce au curăţat ruinele rămase, au descoperit rămăşiţele lui Inch, cu vătraiul din şemineu înfipt adânc în piept.

De multe ori am stat în pragul Uşii. Mi-am văzut mama şi fratele aruncaţi prin uşa aia, sfârtecaţi şi ciopârţiţi, iar în vise, picioarele mă duceau singure până acolo, iar şi iar, dar nu am avut niciodată curajul să-i urmez, ţinut în loc de cârligele şi ghimpii laşităţii.

Din când când întrezăream tărâmul morţilor, întins uneori pe celălalt mal al unui râu ca smoala, alteori dincolo de un hău peste care se întindea o punte spiralată şi îngustă. Odată am văzut Uşa sub forma porţilor ce închideau sala tronului, dar îmbrăcată toată în gheaţă, cu valuri de puroi scurgându-se din toate îmbinările sale. Nu trebuia decât să pun mâna pe clanţă…

Contele Renar m-a ţinut în viaţă. Gândul la viitoarea lui suferinţă a strivit sub călcâi durerea mea. Ura te poate ţine în viaţă acolo unde dragostea eşuează.

Şi apoi, într-o bună zi, febra m-a părăsit. Rănile au rămas în mine, mânioase şi roşii, dar la suprafaţă s-au închis. M-au hrănit cu supă de pui şi, în cele din urmă, puterea s-a târât înapoi în mine, ca un străin pe care nu-l mai văzusem până atunci.

A venit apoi primăvara, pictând din nou frunze pe crengile copacilor. Îmi recăpătasem puterea, dar simţeam că altceva fusese smuls din mine. Smuls cu totul, fără cruţare încât nici măcar nu îi mai puteam da un nume.

Soarele a revenit şi odată cu el, spre nemulţumirea Călugărului Glen, şi Lundist, pregătit să mă povăţuiască din nou.

Prima oară când m-a vizitat l-am primit stând încă întins în pat. L-am privit cum îşi aranjează cărţile pe masă.

— Tatăl tău te va vizita când se va întoarce din Gelleth, mi-a zis Lundist.

I se ghicea în voce un reproş, dar reproşul nu mi se adresa mie.

— Moartea Reginei şi a Prinţului William atârnă greu pe umerii lui. Când i se va mai alina durerea, va veni cu siguranţă să vorbească cu tine.

N-am înţeles de ce Lundist simţea nevoia să mintă. Ştiam că tata nu şi-ar pierde timpul cu mine atâta vreme cât existau, încă, şanse să mor. Ştiam că avea să mă vadă numai în momentul în care asta ar fi servit la ceva.

— Spune-mi, tutore, i-am zis atunci, răzbunarea este o ştiinţă sau o artă?

6

În momentul în care duhurile şi-au început retragerea, ploaia s-a mai potolit. Nu învinsesem decât unul singur, dar toţi ceilalţi l-au urmat, fugind înapoi în smârcurile pe care le bântuiau. Poate că cel pe care l-am înfruntat era conducătorul lor; poate în moarte, oamenii devin laşi. Nu ştiu.

În ceea ce-i priveşte pe fricoşii mei, nu prea aveau unde să se ascundă, aşa că i-am găsit destul de uşor. Pe Makin l-am găsit primul. El, cel puţin, părea să se îndrepte înapoi spre mine.

— Deci ţi-ai găsit nănaşul? am strigat la el.

S-a oprit un moment şi m-a privit. Ploaia se mai rărise, dar, chiar şi aşa, tot a şobolan înecat aducea. Apa îi curgea în şuvoaie pe platoşă, şiroindu-i pe la încheieturi. A scrutat mlaştina, într-o parte şi-n alta, încă speriat, apoi a lăsat în jos sabia.

— Jorg, un om care nu are nicio frică pe lumea asta duce lipsă de un prieten, a zis el şi un zâmbet i s-a ivit pe buzele groase. Fuga nu-i un lucru rău. Cel puţin dacă fugi în direcţia în care trebuie, adăugă fluturându-şi mâna spre locul în care Rike se lupta cu un pâlc de papură; era deja în nămol până la piept.

— Frica îl ajută pe om să-şi aleagă bătăliile. Tu le lupţi pe toate, prinţul meu.

Şi mi-a făcut o plecăciune, acolo, pe Drumul Moroilor, cu ploaia picurând de pe el.

Am aruncat o ocheadă spre Rike. Maical avea probleme asemănătoare, prins în mlaştină, de cealaltă parte a drumului. Singura diferenţă era că problemele lui îi ajungeau deja până la gât.

— Până la urmă le voi lupta pe toate, i-am răspuns.

— Alege-ţi bătăliile, a spus Makin.

— Îmi voi alege locul, i-am răspuns. Îmi voi alege locul, dar de fugit nu fug. Niciodată. Asta s-a mai făcut până acum şi încă ne luptăm în război. Eu îl voi câştiga, Frate Makin, se va termina totul cu mine.

S-a înclinat iarăşi în faţa mea. Nu la fel de adânc, dar de data asta am simţit că o făcea cu adevărat.

— De aceea te voi urma, Prinţe. Oriunde ne vor duce cărările.

Pe moment, cărările ne duceau destul de aproape, la mlaştina din care trebuia să ne pescuim fraţii. L-am scos mai întâi pe Maical, deşi Rike m-a înjurat şi a urlat la mine cât l-au ţinut bojocii. Pe măsură ce rafalele de ploaie s-au împuţinat, am început să-l întrezăresc în depărtare pe murg, trăgând după el cotiga cu căpăţâni. Murgul fusese destul de înţelept să nu se abată din drum, chiar şi atunci când Maical făcuse altminteri. Dacă Maical ar fi târât murgul după el în mlaştină, l-aş fi lăsat acolo, să se scufunde.

După el, l-am scos pe Rike. Când am ajuns, nămolul aproape îi atingea gura. Nimic din el nu mai rămăsese la suprafaţă, în afară de faţa albă, golită de sânge, dar asta nu l-a oprit să-şi urle prostia până la capăt. Pe ceilalţi i-am găsit în mare parte împrăştiaţi pe drum, dar pe vreo şase îi supsese prea iute mlaştina, şi duşi erau pentru totdeauna; probabil că deja se pregăteau să bântuie următorul grup de călători.

— Mă întorc după bătrânul Gomsty, le-am zis.

Înaintasem destul de mult pe drum şi se întunecase îndeajuns de tare. Cuştile rămase în urmă nu se mai zăreau – se vedeau doar rafalele cenuşii de ploaie. Dincolo de drum, sub apele mlăştinoase, morţii aşteptau. Le simţeam gândurile de gheaţă târându-mi-se pe sub piele.

Nu am cerut nimănui să mă însoţească. Ştiam că niciunul n-ar accepta, şi nu se face ca un conducător să ceară ceva şi să fie refuzat.

— Frate Jorg, da’ ce vrei de la preotul ăla bătrân? a întrebat Makin.

Încerca să-mi spună să nu merg; doar că nu îndrăznea să o zică direct.

— Tot mai vrei să-l prăjeşti?

Nici măcar nămolul nu reuşise să ascundă entuziasmul brusc al lui Rike.

— Vreau, i-am răspuns. Dar ăsta nu-i singurul motiv pentru care mă întorc după el.

Şi am pornit pe jos, înapoi, pe Drumul Moroilor.

Ploaia şi întunericul mă cuprindeau. Pe fraţii, rămaşi în urmă să mă aştepte, i-am pierdut repede din priviri. Gomst şi cuştile spânzurătorilor erau undeva înaintea mea. Am mers învăluit de linişte, ca într-un cocon, fără niciun zgomot în jur în afară de şoaptele moi ale ploii şi sunetul paşilor mei pe Drumul Moroilor.

Şi deodată l-am zărit atârnând, Părintele Gomst, preotul Casei Ancrath.

— Părinte, am zis şi am făcut o plecăciune.

În realitate, însă, n-aveam chef de joacă. Simţeam o durere îngrozitoare în spatele ochilor. Genul de durere care ucide oameni.

M-a privit cu ochii holbaţi, de parcă aş fi fost un moroi care tocmai se târâse din mlaştină.

M-am apropiat de lanţul care ţinea cuşca ridicată în aer.

— Ghemuieşte-te, Părinte.

Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de când sabia pe care am tras-o din teacă îl despicase pe Bovid Tor. De data asta am lovit cu ea pentru a elibera un preot. Lanţul a cedat sub lovitura ei. Erau ceva farmece sau magie neagră în lama aia. Tata mi-a spus că aparţinea Casei Anchrat de patru generaţii şi că fusese luată de la cei din Casa Or. Aşa că oţelul din care fusese făurită era vechi atunci când noi, cei din neamul Ancrath, am pus mâna pe ea. Era veche, şi am furat-o.

Cuşca s-a prăbuşit greoaie pe cărare, lovindu-se cu putere de pământ. Părintele Gomst a scos un strigăt, capul i s-a izbit de bare, lovitura lăsându-i o urmă palidă, în formă de cruce, pe frunte. Uşa cuştii era legată cu sârmă. A cedat imediat sub lama săbiei noastre ancestrale, de două ori furată. Pentru o clipă m-am gândit la Tata: ce faţă schimonosită de furie ar fi făcut dacă ar fi ştiut la ce muncă de jos era folosită preţioasa lui sabie. Am o imaginaţie destul de bogată, dar recunosc că a fost un exerciţiu destul de greu să pun orice fel de emoţie pe chipul de piatră al Tatălui meu.

Gomst s-a târât afară, ţeapăn şi slăbit. Aşa cum trebuie să se mişte bătrânii. Mi-a plăcut că avea în el bunul simţ să îşi simtă anii atârnându-i grei pe umeri. O parte din anii ăştia tocmai deveniseră şi mai grei.

— Părinte Gomst, am zis. Ai face bine să te grăbeşti, să nu cumva s-apară iar morţii din mlaştină şi să ne sperie cu vaietele şi gemetele lor.

Atunci el s-a uitat la mine şi s-a tras îndărăt de parcă tocmai văzuse o stafie. După aceea s-a mai liniştit.

— Jorg, a rostit, plin de compasiune. Părea să fie cuprins de milă până peste cap, i se scurgea prin ochi, mai rău decât picăturile de ploaie. Ce s-a întâmplat cu tine?

N-am de gând să vă mint. Jumătate din mine ar fi vrut să înfigă lama în el pe loc, aşa cum făcusem cu Gemt, faţă-roşie. Mai mult de jumătate. Mă mânca palma să scot pumnalul din teacă. Îmi zvâcnea capul, de parcă un cleşte de fier pusese stăpânire pe tâmplele mele.

Dar sunt vestit pentru deciziile mele contradictorii. Când ceva mă împinge într-o direcţie, eu o iau în cealaltă. Chiar dacă cel care împinge sunt eu. Ar fi fost simplu să-i iau gâtul acolo. Satisfăcător. Dar dorinţa era mult prea puternică. M-am simţit forţat.

Am zâmbit şi i-am spus:

— Iartă-mă, Părinte, pentru că am păcătuit.

Şi bătrânul Gomst, aşa înţepenit şi amorţit cum era pe la toate încheieturile, de la statul în cuşcă, şi-a aplecat capul să-mi audă spovedania.

Am început să vorbesc încet, pe un ton jos, în mijlocul ploii. Suficient de tare, însă, cât să fiu auzit de Părintele Gomst şi de stafiile care bântuiau ţinutul mlăştinos din jurul nostru. Am vorbit despre lucrurile pe care le-am făcut. Despre ce aveam să fac în continuare. Cu vocea înmuiată, am dat glas planurilor mele, pentru ca toate urechile care mă puteau auzi să audă. Atunci cei morţi ne-au lăsat singuri.

— Tu eşti diavolul!

Părintele Gomst a făcut un pas înapoi şi a înhăţat crucea care îi atârna la gât.

— Dacă asta presupune, atunci aşa o fi.

Nu l-am contrazis.

— Dar m-am spovedit, iar tu trebuie să mă ierţi.

— Monstruozitate…

Cuvântul îi scăpă printre buze, în şoaptă.

— Chiar şi aşa, am fost eu de acord. Acum iartă-mă.

În cele din urmă, Părintele Gomst şi-a regăsit vocea, deşi în continuare bătea în retragere.

— Ce vrei de la mine, Lucifer?

O întrebare cinstită.

— Vreau să câştig, i-am răspuns.

Clătina din cap la auzul cuvintelor mele, aşa că i-am explicat.

— Pe unii îi pot lega prin ceea ce sunt. Pe alţii, prin destinaţia spre care mă îndrept. Alţii vor să ştie cine îmi şade alături. Eu m-am spovedit la tine. Mă căiesc. Acum Dumnezeu îmi şade alături, iar tu eşti preotul care va mărturisi credincioşilor că eu sunt războinicul Lui, instrumentul Lui, Sabia Celui Atotputernic.

Între noi se lăsă tăcerea, măsurată în bătăi de inimă.

— Ego te absolovo.

Părintele Gomst a murmurat cuvintele cu buze tremurânde.

Apoi ne-am întors de-a lungul cărării, ajungându-i din urmă pe ceilalţi, rând pe rând. Makin îi aliniase, pregătindu-i de plecare. Mă aşteptau în întuneric, cu o singură torţă aprinsă şi un felinar acoperit, agăţat de cotiga plină cu căpăţâni.

— Căpitane Bortha! am strigat eu către Makin. E timpul să pornim la drum. Avem o grămadă de mers până la Coasta Calului.

— Şi preotul? a întrebat el.

— Poate facem un ocol pe la Castelul Înalt şi îl lăsăm acolo.

Durerea zvâcnea din ce în ce mai tare în tâmplele mele.

O fi avut ceva de-a face cu bătrâna stafie ce mă bântuise până în măduva oaselor, dar azi simţeam altfel durerea care-mi răscolea capul, ca şi când cineva m-ar fi împuns cu un băţ, ca pe un animal într-o turmă, iar chestia asta începea să mă scoată din pepeni.

— Cred că ne vom opri pe la Castelul Înalt.

Mi-am încleştat dinţii, încercând să fac faţă pumnalelor care-mi sfârtecau creierii.

— Să-l înmânăm personal pe bătrânul Gomst, aici de faţă. Sunt sigur că tata şi-a făcut griji din cauza mea.

Rike şi Maical se uitau prostiţi la mine. Burlow Grasul şi Kent cel Roşu au schimbat priviri pline de subînţeles. Nubanezul şi-a dat ochii peste cap şi şi-a văzut de treabă, cercetând cu priviri vioaie împrejurimile.

M-am uitat la Makin, înalt, cu spatele lat, cu şuviţele negre, ude, lipite de scalp. *El e calul meu,* mi-am zis în gând. *Gomst*

este nebunul, Castelul Înalt e tura. Apoi m-am gândit la tata. Aveam nevoie de un rege. Nu poţi juca jocul fără un rege. M-am gândit la Tata şi gândul îmi dădu o stare de bine. După întâlnirea cu moroiul, începeam să-mi pun întrebări. Mortul îmi arătase iadul, iar eu îi râsesem în nas. Acum, însă, m-am gândit la Tata şi m-a cuprins o senzaţie de bine când am descoperit că puteam încă simţi frica.

7

Am călărit în noapte. Drumul Moroilor ne-a scos din tărâmurile acoperite de mlaştini. Zorii zilei, posomorâte şi cenuşii, ne-au găsit la Norwood. Oraşul zăcea în ruine. Cenuşa lui avea încă mirosul acru şi fantomatic al fumului, care persistă chiar şi după ce focul s-a stins.

— Contele Renar, a rostit Makin, aflat lângă mine. Devine din ce în ce mai îndrăzneţ dacă a ajuns să atace atât de deschis protectorii neamului Ancrath.

Mergea parcă despicând drumul, cum ar desface o mantie.

— Cum putem fi siguri cine a făcut asemenea grozăvie? a întrebat Părintele Gomst, cu faţa la fel de cenuşie ca şi barba. Poate oamenii baronului Kennick au invadat dinspre Drumul Moroilor. Oamenii lui Kennick m-au închis pe mine în cuşcă.

Fraţii s-au răsfirat printre ruine. Rike i-a dat un ghiont lui Burlow Grasul, dându-l la o parte, şi a dispărut în prima clădire, care nu era altceva decât o carcasă de piatră, fără acoperiş.

— Fermieri sărăntoci, de căcat, la fel ca-n Mabberton.

Violenţa cu care începuse să caute prin ruine stăvilea orice alt cuvânt de nemulţumire din partea lui.

Mi-am amintit cum arăta Norwood în zilele de sărbătoare, împodobit tot cu panglici. Mama se plimba alături de primar. Eu şi cu William mâncam mere caramelizate.

— Da, doar că ăştia erau fermierii *mei,* aşa sărăntoci şi de căcat cum erau, am zis.

Apoi m-am întors spre bătrânul Gomst.

— Nu văd niciun leş. Renar îi arde pe toţi la grămadă, vii şi morţi.

Gomst şi-a făcut cruce şi a pornit să mormăie o rugăciune.

Aşa cum am mai spus, războiul este un lucru frumos, iar cei care mă contrazic n-au decât de pierdut. Mi-am pus un zâmbet pe faţă, deşi nu mă prinde.

— Frate Makin, se pare că vechiul nostru amic, Contele, a făcut o mişcare. E cazul să-i apreciem capodopera, ca nişte fraţi într-ale armelor ce suntem. Du-te, dă o raită prin împrejurimi. Vreau să ştiu cum şi-a jucat mutarea.

Renar. Mai întâi Părintele Gomst, iar acum Renar. Ca şi când stafia din mlaştină ar fi întors în mine o cheie, lăsând fantomele trecutului meu să scape afară, una câte una.

Makin a dat din cap şi a pornit în galop uşor. Nu spre oraş, ci pe lângă el, de-a lungul pârâului, urmându-l până la desişul ce se întindea dincolo de izlazul pe care se ţineau târgurile.

— Părinte Gomst, am rostit pe cel mai politicos ton de care eram în stare. Spune-mi, rogu-te, unde te aflai când te-au găsit oamenii baronului Kennick?

Era lipsit de orice sens ca preotul familiei noastre să fie luat pe sus şi atacat.

— În cătunul Jessop, prinţul meu, a răspuns Gomst precaut, privind oriunde în altă parte numai spre mine nu. N-ar trebui să călărim mai departe? Vom fi mai în siguranţă pe pământurile de acasă. Atacurile nu vor ajunge mai departe de Hanton.

Adevărat, mi-am zis, *atunci tu de ce te-ai pune singur în calea pericolului?*

— În cătunul Jessop? Nu cred să fi auzit măcar de el, Părinte Gomst, i-am zis, păstrându-mi cel mai amabil ton cu putinţă. Asta înseamnă că nu găseşti acolo mai mult de trei colibe şi un porc.

Rike tocmai ieşea furtunos din casă, mai negru decât Nubanezul la faţă, acoperit tot de cenuşă şi scuipând furios. Se îndrepta spre următoarea uşă.

— Burlow, ticălos grăsan ce eşti! M-ai păcălit!

Dacă Micuţul Rikey nu găsea nimic de prădat, atunci cineva trebuia musai să plătească pentru asta. Întotdeauna.

Gomst se bucură de momentul de diversiune, dar nu l-am slăbit şi i-am atras iarăşi atenţia.

— Părinte Gomst, îmi povesteai de cătunul Jessop.

I-am luat hăţurile hamului din mâini.

— Un cătun neînsemnat, prinţul meu. Un loc de nimic, unde se taie frunza la câini. Vreo şaptesprezece colibe şi câţiva porci.

Încerca să râdă, dar îi ieşea mult prea strident şi nervos.

— Deci te-ai aventurat până acolo ca să oferi mântuire săracilor? l-am întrebat, privindu-l cu luare-aminte.

— Ei bine…

— Dincolo de Hanton, până la marginea mlaştinii, în mijlocul pericolului! am continuat. Eşti un om foarte evlavios, Părinte.

La cuvintele acestea şi-a plecat privirea.

Jessop. Numele îmi spunea ceva. O voce adâncă, şoptită, dar solemnă îmi spunea ceva legat de numele ăsta. *Nu trimite pe nimeni să afle pentru cine bat clopotele…*

— Jessop e locul unde curentul mlaştinii poartă cadavrele celor morţi, am rostit cu glas tare.

În timp ce le spuneam, revedeam cuvintele acelea conturate pe buzele Tutorelui Lundist. Am zărit iar, cu ochii minţii harta aflată atunci în spatele lui, prinsă de zid, cu toţi curenţii mlaştinii marcaţi pe hârtie cu cerneală neagră.

— E un curent încet, dar sigur. Mlaştina are secretele ei, dar nu le poate ţine în ea pentru vecie, iar Jessop e locul în care le scoate la suprafaţă.

— Tipul ăla mare, Rike, îl strânge de gât p-ăla gras, a observat Părintele Gomst, făcând un semn vag către oraşul ruinat.

— Tatăl meu te-a trimis să priveşti morţii.

Nu l-am lăsat pe Gomst să mă distragă cu vorbăria lui.

— Pentru că, printre ei, m-ai fi putut recunoaşte pe mine.

Gura lui Gomst s-a rotunjit în încercarea de a articula cuvântul „nu“, dar toţi ceilalaţi muşchi din corpul său strigau „da“. Ai crede că popii se pricep mai bine de-atât la minciuni, dată fiind natura slujbei lor şi aşa mai departe.

— Încă mă mai caută? După patru ani!

Chiar şi patru săptămâni m-ar fi surprins.

Gomst s-a lăsat pe spate, în şa. Şi-a desfăcut braţele într-un gest de neputinţă.

— Regina aşteaptă un copil. Sageous îi spune Regelui că va fi băiat. Eu trebuia să îi confirm succesiunea.

Ah! „Succesiunea”. Acum da, semăna cu tatăl pe care mi-l aminteam eu. Şi Regina? Asta chiar că dădea o nuanţă nouă întregii zile.

— Sageous? l-am întrebat.

— Un păgân şi-un linge-blide, nou sosit la curte.

Gomst scuipa cuvintele de parcă ar fi fost acre.

Pauza s-a transformat în tăcere.

— Rike! am strigat eu.

Nu prea tare, ci doar cât să mă audă.

— Lasă-l jos pe Burlow Grasul sau mă văd nevoit să te omor.

Rike i-a dat drumul, iar Burlow a izbit pământul ca o bucată de slană de-o sută cincizeci de kile ce este. Cred că, dintre ei doi, Burlow era ceva mai vineţiu la faţă decât Rike, dar numai cu-n pic. Rike a pornit spre noi, cu mâinile întinse, rotindu-le de parcă erau deja încleştate în jurul gâtului meu.

— Tu!

Nici urmă de Makin primprejur, iar Părintele Gomst ar fi fost la fel de folositor ca o băşină în faţa Micului Rike, cuprins de furie.

— Tu! Unde-i nenorocitul ăla de aur pe care ni l-ai promis?

La auzul cuvintelor lui, o şleahtă de căpăţâni s-a ivit din spatele ferestrelor şi uşilor. Chiar şi Burlow Grasul a înălţat privirea, trăgând o gură de aer, de parcă ar fi supt-o dintr-un pai.

Mi-am lăsat mâna să alunece pe mânerul săbiei. Nu-i bine să sacrifici prea mulţi pioni. Rike mai avea vreo zece metri până la mine. Am tras de hăţurile lui Gerrod, întorcându-mă cu spatele la ruinele oraşului, şi l-am mângâiat pe bot.

— Sunt mai multe feluri de aur în Norwood, am zis.

Destul de tare, dar fără să strig. Apoi m-am întors şi am trecut pe lângă Rike. Nu i-am aruncat nici măcar o privire. Dă-i o secundă unui om ca Rike, iar el va profita din plin.

— Să nu începi iar cu nu ştiu ce fete de fermier, nemernic mic ce eşti!

S-a luat după mine urlând, dar reuşisem deja să scot presiunea din el. Acum nu mai avea decât aere şi zgomot.

— Nenorocitul ăla de conte le-a prăjit deja pe toate.

Mi-am croit drum spre strada Midway, care ducea la casa primarului, acolo unde se întindea piaţa. Când am trecut pe lângă el, Fratele Gains şi-a ridicat privirea de la grătarul pe care-l începuse. S-a ridicat cu greu în picioare şi ne-a urmat, gata să privească spectacolul.

Silozul în care se ţineau grânele nu fusese niciodată unul prea arătos. Acum arăta şi mai dărăpănat, ars în întregime, cu zidurile crăpate de focul care le pârjolise. Înainte să fi fost arşi cu totul, sacii cu grâne mascaseră uşa secretă care ducea în pivniţă. Am găsit-o repede, împungând de colo-colo, cu vârful săbiei. În tot acest timp, Rike pufăia şi gâfâia în spatele meu.

— Deschide-o.

I-am făcut semn către inelul ce se ridica în mijlocul dalei de piatră. N-a fost nevoie să-i repet. S-a aplecat şi a smuls lespedea, de parcă ar fi fost un fulg. Şi iată-le, butoi lângă butoi, ghemuite toate în întunericul prăfos al pivniţei.

— Bătrânul primar ţinea berea pentru festival sub siloz. Toţi localnicii ştiu asta. E şi un pârâu care curge pe dedesubt, păstrând berea rece şi bună. Mi se pare că sunt vreo douăzeci sau câte? Douăzeci de butoaie pline cu berea de aur a festivalului, am zâmbit eu.

Rike nu zâmbea deloc. Stătea aplecat în genunchi, sprijinindu-se în mâini şi trăgând cu ochiul de-a lungul spadei mele. Mi-am imaginat, preţ de o clipă, cum simţea pe gâtlej atingerea lamei.

— Vezi tu, Jorg, Frate Jorg, n-am vrut să… s-a apucat să bâiguie.

Chiar şi cu sabia la gât, tot avea o privire răutăcioasă.

Makin se apropia galopând. S-a oprit lângă mine. Am lăsat sabia proptită de gâtul lui Rike.

— Oi fi eu mic, Micule Rike, dar nemernic nu sunt, am rostit pe un ton scăzut, moale, tonul pe care îl am înainte de a ucide. Nu-i aşa, Părinte Gomst? Dacă eram vreun nenorocit ilegitim, nu ţi-ai fi riscat viaţa şi sănătatea ca să mergi să mă cauţi printre morţi, este?

— Prinţe Jorg, lasă-l pe Căpitanul Bortha să-l ucidă pe sălbaticul ăsta.

Probabil că Gomst reuşise cumva să se adune.

— Vom călări până la Castelul Înalt şi tatăl tău…

— Tata poate naibii să aştepte! am strigat.

Restul cuvintelor mi le-am înghiţit, furios că mă lăsasem pradă mâniei.

Pentru moment, Rike a părut să uite de sabia ce-i sta proptită la gât.

— Ce dracu-i toată povestea asta cu „prinţul”? Şi ce căcat e faza cu „Căpitanul Bortha”? Iar eu când dracu’ o să iau o gură de bere?

Acum aveam parte de tot publicul, toţi fraţii aşezaţi în cerc în jurul nostru.

— Păi, am răspuns eu. Din moment ce întrebi atât de frumos, Frate Rike, o să-ţi şi răspund.

Makin a ridicat sprâncenele spre mine şi a făcut un gest spre mânerul săbiei, gata oricând să o scoată din teacă. L-am potolit, făcându-i un semn cu mâna.

— Căcatul de Căpitan Bortha este de fapt Makin, care nu-i nimeni altul decât Căpitanul Makin Bortha din Garda Imperială Ancrath. Cât despre povestea cu prinţul, acela sunt eu, preaiubitul fiu şi moştenitor al Regelui Olidan din Casa Ancrath. Iar acum putem începe să bem bere, pentru că azi împlinesc paisprezece ani, şi cum altfel am putea ciocni în sănătatea mea?

În orice frăţie există o *ierarhie a haitei, când*
vine vorba de cine ciuguleşte primul. Cu fraţi
ca ai mei, nu vrei să fii la fundul ierarhiei.
Rişti să fii ciugulit până dai ortul popii.
Fratele Jobe deţinea combinaţia perfectă
de linguşeală şi turbare, exact cât să rămână în viaţă acolo.

8

Aşa că am poposit pe ruinele casei primarului şi am băut bere. Fraţii au băut până la capăt, strigându-mi din când în când numele. Unii au strigat Frate Jorg, alţii Prinţe Jorg, dar toţi m-au privit, din acel moment, cu alţi ochi. Rike se uita la mine fix, cu barba încâlcită, plină cu spumă de bere, cu gâtul lipit de lama săbiei mele. Îl vedeam cum îşi cântăreşte şansele, cum variantele şi posibilităţile îi umblă agale pe sub fruntea îngustă. N-am aşteptat cuvântul „recompensă” să iasă la suprafaţă.

— Mă vrea mort, Micule Rikey, i-am zis. L-a trimis pe Gomsty să găsească dovezi care să-i confirme că-s mort, nu ca să mă aducă înapoi, în viaţă. Acum are o regină nouă.

Rike mi-a aruncat un rânjet care aducea mai degrabă cu o grimasă de furie decât cu un zâmbet, după care a slobozit un râgâit sonor.

— Ai fugit dintr-un castel plin cu aur şi femei ca să călăreşti în gaşca noastră? Ce idiot ar face una ca asta?

Am sorbit tacticos din bere. Avea un gust acrişor, dar părea să fie totuşi în regulă.

— Un idiot care ştie că nu va câştiga războiul cu garda Regelui în coasta lui, i-am răspuns.

— Ce război, Jorg?

Nubanezul stătea în apropierea mea, fără să pună gura pe băutură. Întotdeauna vorbeşte pe un ton jos şi grav, plin de seriozitate.

— Vrei să-l baţi pe Conte? Pe Baronul Kennick?

— Războiul, i-am răspuns. Vreau să-l câştig pe tot.

Kent cel Roşu a apărut de după butoaie, cu casca plină de pişoarcă.

— N-ai să vezi întâmplându-se una ca asta, a zis.

A săltat casca înspre gură şi a golit-o pe jumătate din patru înghiţituri.

— Deci tu eşti Prinţul de Ancrath? încă un pretendent. Tre' să fie o duzină de alţii ca tine, care aspiră la tronul cel mare. Fiecare cu propria armată.

— În jur de cincizeci, a mârâit Rike.

— Aproape o sută, am zis. I-am numărat.

O sută de bucăţi din imperiu, măcinându-se reciproc, într-un ciclu nesfârşit de războaie, feude, ambuscade, în timp ce imperiul creşte, descreşte, creşte din nou, vieţi întregi consumate în conflict, fără ca nimic să se schimbe vreodată. Este al meu – să-l schimb, să-i pun capăt, să-l câştig.

Mi-am terminat berea şi m-am ridicat să-l caut pe Makin.

N-a trebuit să-l caut mult. L-am găsit la cai, verificându-şi armăsarul, Scuipăfoc.

— Ce-ai găsit? l-am întrebat.

Makin şi-a ţuguiat buzele.

— Am găsit rugul. Vreo două sute cu totul, morţi toţi. Însă n-au apucat să-l aprindă – s-or fi speriat.

A făcut un gest vag cu mâna, înspre apus.

— Au venit pe jos, pe drumul dintre mlaştini, peste coama aia. Au avut vreo douăzeci de arcaşi ascunşi în stufărişul de pe malul apei, să-i ţintească pe ăia care încearcă să scape.

— Cam câţi oameni, cu totul?

— În jur de o sută. Majoritatea infanterişti.

A căscat şi şi-a trecut palma peste faţă, de la frunte până la bărbie.

— Au fost pe-aici cu vreo două zile în urmă. Suntem cât de cât în siguranţă.

Simţeam cum nişte spini invizibili se întind spre mine, înfigându-mi-se în piele ca nişte cârlige ascuţite.

— Vino cu mine, i-am zis.

Makin m-a urmat înapoi, până la treptele şi stâlpii prăbuşiţi ai casei primarului. Fraţii îl puseseră pe Maical să desfacă încă un butoi.

— Ahooooi, Căpitane!

Burlow striga către Makin, cu vocea încă răguşită în urma strânsorii la care-l supusese Rike. La cuvintele lui, s-a stârnit un râs general; le-am dat pace, să îşi reverse hohotele. Am simţit din nou spinii ascuţiţi, înfipţi adânc în mine. Ascuţindu-mă la rândul lor pe mine, pentru ceva ce avea să vină. O movilă de două sute de trupuri. Toate lipsite de viaţă.

— Căpitan Makin îmi spune că o să avem tovărăşie, i-am anunţat.

Sprâncenele lui Makin s-au înălţat la auzul vorbelor mele, dar nu i-am dat atenţie.

— Douăzeci de săbii, soldaţi trecuţi prin multe, bandiţi de ultimă speţă. Nu genul de oameni peste care să vrei să dai, am continuat. Avansează în direcţia noastră, îngreunaţi de prăzile pe care le cară.

Rike a sărit brusc în picioare, cu biciul fâşâindu-i pe coapsă.

— Prăzi?

— Nişte putori, vă zic eu. Se îmbogăţesc distrugându-i pe alţii.

Le-am zâmbit.

— Ei bine, fraţilor, va trebui să le arătăm cât de greşite sunt căile lor. Îi vreau morţi. Până la ultimul. Şi o vom face fără să ne alegem cu nicio zgârietură. Vreau nişte curse săpate în mijlocul drumului. Vreau câţiva fraţi ascunşi în silozul cu grâne şi în taverna *Mistreţul Albastru.* Îi vreau pe Kent, Row, Liar şi Nubanez aici, în spatele zidurilor, să îi pună la pământ cu săgeţile, atunci când or ajunge între siloz şi tavernă.

Nubanezul îşi cântărea arbaleta în mână, o monstruozitate inginerească imensă, lucrată în metal vechi şi ornată cu feţele unor zei ciudaţi. Kent a dat pe gât ultimele picături din cască, apoi şi-a pus-o pe cap, gata de luptă.

— Acum e posibil să vină peste culme, în loc de drum, aşa că Rike o să-i ia pe Maical şi încă şase dintre voi, să-i aştepte ascunşi în ruinele tăbăcăriei. Oricine se va apropia de voi din direcţia aia, lăsaţi-i să treacă, după care gâtuiţi-i pe la spate. Makin va fi cercetaşul nostru şi va ţine de şase. Bunul părinte, aici de faţă, cu voi ăştia cinci de-acolo, veţi sta alături de mine, să-i ademenim înăuntru.

Fraţii n-au avut nevoie să audă de mai mult. Mă rog, Jobe ar mai fi avut nevoie de câteva vorbe, dar Rike l-a luat pe sus destul de repede şi fără prea multe menajamente.

— Pradă! i-a răcnit Rike sub nas. Treci să sapi puţuri, creier de căcat.

Flăcăii ăştia se pricepeau la aranjat ambuscade. Nu avea cum să le scape ceva. Nimeni nu ştia mai bine decât ei să se lupte pe un front în ruine. Jumătate din timp şi-l petreceau ruinând locuri, cealaltă jumătate luptându-se în ruinele făcute de alţii.

— Burlow, Makin, am strigat, chemându-i la mine în timp ce toţi ceilalţi se apucau de treabă. N-am nevoie de tine pe post de cercetaş, Makin, i-am spus cu voce joasă. Vreau să mergeţi amândoi în stufărişul de lângă râu. Vreau să vă ascundeţi. Să vă ascundeţi atât de bine, încât niciun ticălos să nu-şi dea seama unde sunteţi, nici chiar dacă s-ar aşeza deasupra voastră. Vă ascundeţi acolo şi aşteptaţi. O să ştiţi apoi ce aveţi de făcut.

— Prinţe – Frate Jorg, a început Makin.

Avea o încruntătură adâncă, săpată pe frunte, iar privirea i se fixase în josul drumului, unde bătrânul Gomsty se ruga în faţa ruinelor arse ale bisericii.

— Despre ce-i toată povestea asta?

— Makin, ai spus că mă vei urma oriunde o să merg, i-am răspuns eu. Aici şi acum începe totul. Atunci când vor scrie legenda, ziua asta va fi scrisă pe prima pagină. Un călugăr albit de ani îşi va irosi lumina ochilor istovind asupra acestei pagini, Makin. Aici începe totul.

Însă n-am menţionat nimic despre cât de subţire putea fi cartea asta.

Makin a făcut din nou plecăciunea atât de caracteristică lui, înclinându-şi pe jumătate capul, după care s-a cărat, cu Burlow Grasul urmându-l în grabă.

Aşa că fraţii şi-au săpat capcanele, şi-au pregătit arcurile şi săgeţile şi s-au ascuns în ce mai rămăsese din micul orăşel Norwood. I-am privit pregătindu-se şi i-am înjurat în gând pentru încetineala cu care se mişcau, dar mi-am ţinut firea. Şi, încet-încet, doar Părintele Gomst, cei cinci oameni aleşi de mine şi eu am rămas la vedere. Toţi ceilalţi – ceva mai mult de două duzini de oameni – au dispărut ascunşi în ruine.

Părintele Gomst s-a aşezat lângă mine, rugându-se în continuare. M-am întrebat atunci oare cât de tare s-ar fi rugat dacă ar fi ştiut ce urma să se întâmple în realitate.

O durere ascuţită începea să-mi străpungă capul, ca un cârlig înfipt în spatele ambilor ochi, împungând necruţător. Aceeaşi durere simţită când l-am zărit pe bătrânul Gomsty şi m-am gândit să mă întorc acasă. O durere familiară, pe care o înduram de fiecare dată când mă abăteam de la drumul ales. Adeseori am lăsat durerea asta să mă conducă. Dar eram sătul să fiu doar un peşte în cârlig. Am muşcat înapoi.

O oră mai târziu, am zărit prima iscoadă apărând pe drumul dinspre mlaştini. La scurt timp au apărut şi alţii, grăbindu-se să i se alăture. M-am asigurat că ne-au zărit, pe noi, cei şapte rămaşi la vedere, pe treptele casei primarului.

— Avem companie, am zis, făcând semn spre călăreţi.

— Căcat pe băţ!

Fratele Elban şi-a scuipat o flegmă direct pe cizme.

Îl alesesem pe Elban pentru că nu părea cine ştie ce de capul lui, arăta ca un bătrân nesăbuit îmbrăcat într-o armură ruginită. Nu avea niciun fir de păr în cap şi niciun dinte în gură, dar când venea vorba de muşcat, se pricepea să muşte.

— Ăştia nu este bandisi, iote la poneii lor.

Era puţin sâsâit din cauză că îi lipseau cu totul dinţii.

— Ştii ceva, Elban, cred că ai dreptate, i-am răspuns şi am schiţat un zâmbet înspre el. Aş zice că arăta mai degrabă ca nişte gărzi regale.

— Dumnezeu să aibă milă de noi, l-am auzit pe Gomsty murmurând în spatele meu.

Iscoadele s-au retras înapoi. Elban şi-a luat harnaşamentul şi a pornit spre câmpul unde înainte se ţinea piaţa fermierilor, unde păşteau acum caii noştri.

— Nu cred că vrei să faci asta, bătrâne, i-am zis cu voce molatică.

S-a întors spre mine, cu ochii înecaţi în frică.

— N-o să mă opreşti, Jorth, nu-i aşa?

Nu putea să pronunţe bine Jorg, fără niciun dinte în gură; presupun că e un nume care are o oarecare rezonanţă.

— N-o să te opresc, i-am răspuns.

Aproape că-mi plăcea Elban; nu l-aş fi ucis fără să am un motiv întemeiat.

— Unde ai de gând să fugi, Elban?
A arătat cu capul înspre creasta dealului.
— E singura cale liberă. Altfel te împotmoleşti sau, mai rău, ajungi înapoi în mlaştină.
— Elban, crede-mă că nu vrei să treci de culmea aia, i-am răspuns. Ai încredere în mine când îţi zic asta.
Şi a avut. Deşi cred că a avut tocmai pentru că îşi pierduse încrederea în mine, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.
Am rămas nemişcaţi şi-am aşteptat. Am zărit mai întâi coloana ce venea pe drumul dinspre mlaştini, apoi, câteva clipe mai târziu, soldaţii şi-au făcut apariţia de după culmea dealului. Erau peste douăzeci şi patru de soldaţi, gărzi regale, cu scuturi şi suliţe în mâini, iar deasupra lor fluturau culorile Contelui Renar.
Principala coloană avea în jur de şaizeci de soldaţi, iar în urma lor, aliniaţi într-un şir jerpelit, peste o sută de prizonieri, legaţi în lanţuri, cap lângă cap. Juma’ de duzină de căruţe veneau din urmă. Cele acoperite erau pline cu provizii, iar celelalte erau încărcate cu leşuri, stivuite unele peste altele, ca nişte buşteni.
— Casa Renar nu lasă în urmă leşuri nearse. Şi nu ia niciodată prizonieri, am zis.
— Nu mai înţeleg nimic, a comentat Părintele Gomst.
Trecuse de limita fricii şi o dăduse în prostie.
Am făcut un semn spre copaci.
— Combustibil. Ne aflăm la marginea unei mlaştini. Nu există nici urmă de copac în mocirla asta, mile întregi de aici încolo e golaş. Ei vor o flacără mare, aşa că îi aduc pe toţi aici, ca apoi să facă un foc de tabără sănătos.
Aveam o explicaţie clară pentru acţiunile lui Renar, în schimb nu înţelegeam prea bine ce făceam eu, sau oricum nu mai mult decât înţelegea Părintele Gomst. Indiferent de puterea pe care o o căpătasem pe drum, devenise acum dorinţă de sacrificiu. Asta se întâmplase în ziua în care am renunţat la răzbunarea juruită Contelui Renar, ca la ceva ce nu-mi aducea niciun folos. Şi, cu toate astea, iată-mă aşteptând în ruinele din Norwood, pârjolit de o sete ce nu putea fi stinsă, indiferent câtă bere aş fi turnat în mine. Aşteptând la cotitură, acelaşi conte. Aşteptând cu prea puţini oameni alături de mine şi cu instinctul poruncindu-mi să fug. Doar că mai aveam în mine ceva care mă făcea să ţin piept sau să mă frâng, dar niciodată să mă aplec.

Acum erau destul de aproape cât să le văd binişor feţele. Şase călăreţi, acoperiţi cu zale, şi un cavaler cu armură grea. Emblema încrustată pe scutul lui a devenit mai vizibilă în momentul în care s-a răsucit spre ceilalţi să le ordone ceva. Un corb negru pe un câmp roşu, un câmp de foc. Contele Osson Renar n-ar fi condus o sută de oameni într-un ţinut aflat sub protecţia casei Ancrath, aşa că cel din fruntea lor trebuia să fie unul dintre băieţii lui. Marclos sau Jarco.

— Fraţii n-or să se lupte cu oastea asta, a zis Elban.

A lăsat o mână pe umărul meu învelit în platoşă.

— Jorth, cred că am putea să ne tăiem o potecă printre copaci, dacă reuşim să ajungem la cai.

Douăzeci dintre oamenii lui Renar să grăbeau deja spre linia demarcată de copaci, ţinându-şi arcurile întinse înainte, pentru a-şi croi drum prin stufăriş.

— Nu.

Am oftat prelung.

— Cel mai bine e să mă predau.

Am întins mâna.

— Steagul alb, vă rog.

Până am ajuns eu în dreptul coloanei principale, gărzile regale luaseră deja poziţia de luptă. „Steagul” meu era mai degrabă cenuşiu. Nici măcar cenuşiu nu se poate spune că era în întregime. Îl făcusem din pânza care acoperea perniţa de rugăciune pe care îngenunchea Părintele Gomst.

— Urmaş de viţă nobilă! am strigat eu. Urmaş de viţă nobilă sub steagul armistiţiului.

Nu mă aşteptam să ajung atât de aproape de ei cu sabia încă prinsă la brâu.

O duhoare adusă de vânt dinspre coloana prizonierilor mi-a invadat nările. Eram destul de aproape cât să le aud vaietele. Prizonierii şi-au îndreptat spre mine privirile goale.

Doi dintre călăreţii lui Renar s-au desprins din formaţie şi au galopat spre mine.

— De unde ai furat armura, băiete?

— Du-te-n pizda mă-tii, i-am răspuns.

Am păstrat tonul cât mai prietenos cu putinţă.

— Vouă cine vă conduce parada? Marclos?

Auzind asta, cei doi au schimbat o privire scurtă. Un vagabond care se dă drept cavaler nu avea de unde cunoaşte pe vreunul dintre moştenitorii Casei Renar.

— Nu se face să ucizi un pizonier de viţă nobilă fără să fi primit înainte un ordin în privinţa asta, am continuat eu. Cel mai bine ar fi să-l lăsaţi pe vlăstarul Contelui să decidă, chiar dacă e mai degrabă buruiană decât vlăstar.

Cei doi au descălecat. Soldaţi înalţi, ce păreau veterani. Mi-au luat sabia. Cel mai în vârstă dintre ei, un bărbos întunecat la faţă, cu o cicatrice albă ce i se întindea sub amândoi ochii, mi-a dibuit pumnalul. Îi fusese tăiată şi o bucată de nas.

— Tu văd că eşti oleacă mai urât ca dracu', nu-i aşa? l-am întrebat.

A dat şi de pumnalul pe care-l ţineam ascuns în cizmă.

Nu aveam niciun plan. Durerea care-mi zvâcnea în cap nu lăsase loc pentru aşa ceva. Am ignorat vocea care, fără cuvinte, mă conducea de atât amar de timp. Am ignorat-o de dragul încăpăţânării. Şi iată-mă acum de unul singur, fără arme, ca un prost în mijlocul duşmanilor mult prea numeroşi. M-am întrebat dacă fratele meu, William, mă priveşte de sus. Speram din tot sufletul ca mama să nu mă privească.

M-am întrebat dacă urma să mor. Dacă mă vor arde sau îmi vor lăsa leşul mutilat în grija Părintelui Gomst, să-l care înapoi la Castelul Înalt.

— Toţi avem momente de îndoială, am zis în timp ce Faţă-Tăiată îşi termina cotrobăiala. Până şi Iisus a avut momentul lui, iar eu nu-s Iisus.

Omul s-a uitat la mine de parcă eram nebun. Poate că am fost cândva, dar mi-am găsit pacea. Durerea ce-mi frământa capul m-a părăsit brusc şi am reuşit să văd din nou limpede lucrurile.

M-au condus până la locul unde se afla Marclos, călare pe cal, un armăsar monstruos, incredibil de mare. Marclos şi-a ridicat viziera, dând la iveală un chip plăcut, cu obrajii cam plini şi cu un aer destul de vesel. Sigur, aparenţele pot înşela.

— Tu cine dracu' eşti?

Avea pe armură o gravură de toată frumuseţea, săpată cu acid şi bătută în foiţă de argint, lustruită atât de bine încât strălucea chiar şi în lumina cea mai slabă.

— Am zis – tu cine dracu' eşti?

Obrajii i se înroşiră puţin. Nu mai părea la fel de vesel.

— O să ciripeşti tu când vom aprinde focul, băiete, aşa că ai face bine să-mi spui acum.

M-am aplecat înspre el, ca şi când aş fi vrut să-l aud mai bine. Gărzile s-au întins spre mine să mă oprească, dar am făcut o schemă mai veche, m-am scuturat şi m-am răsucit. Chiar şi cu armura pe mine am fost mai rapid decât ei. M-am folosit de piciorul lui Marclos drept treaptă, în locul în care ieşea din scară, şi m-am ridicat lângă el, în doi timpi şi trei mişcări. Avea o frumuseţe de briceag prins la îndemână, în şa. Am smuls briceagul şi i l-am înfipt în ochi. Apoi am pornit. Amândoi călare, galopând pe câmp, pe unde se ridica înainte piaţa. Primul lucru pe care-l înveţi când te apuci de vagabondaj este cum să furi un cal. Am călărit împreună, cu el urlând şi zvârcolindu-se în spatele meu. Câţiva soldaţi din garda regală au dat să ne blocheze calea, dar am trecut peste ei cu calul şi i-am pus la pământ. Nu aveau să se mai ridice vreodată; armăsarul era înspăimântător de mare. Arcaşii au făcut câteva încercări slabe de a mă nimeri, dar de la distanţa aia nu reuşeau să mă distingă prea bine; în plus, ne îndreptam deja spre oraş.

Îl auzeam pe păzitorul lui Marclos urlând undeva pe fundal, în spatele nostru. Din sunetele pe care le prindeam, părea că gărzile puseseră la pământ câţiva din propriii lor soldaţi. Se apropiau destul de tare acum, dar îi luaserăm prin surprindere, eu şi Marclos, aşa că aveam un avans bunişor. Şi, în timp ce ne apropiam de periferia oraşului Norwood, s-au retras deodată.

La prima clădire am întors calul din scurt, iar Marclos s-a prăbuşit la pământ. A lovit pământul, căzând cu faţa în jos. Încă unul care nu avea să se mai ridice. Mă încerca o stare de bine, n-am să mint. Mi l-am imaginat pe Conte primind veştile în timp ce-şi lua micul dejun. M-am întrebat ce gust aveau să-i lase în gură noutăţile primite? Oare avea să-şi termine ouăle din farfurie?

— Soldaţi ai lui Renar! am strigat eu, atât de tare încât au început să mă doară plămânii. Oraşul ăsta se află sub protecţia Prinţului de Ancrath. Nu se va preda.

Am întors iarăşi calul şi am pornit în galop. Câteva săgeţi mi-au vâjâit pe la spate. Odată ajuns lângă trepte, am oprit calul şi am descălecat.

— Te-ai întors…

Părintele Gomst părea să nu mai înţeleagă nimic.

— Într-adevăr.

M-am îndreptat spre Elban:

— Nu ne mai chinuim să ne retragem, ai, frate?

— Eşti nebun.

Cuvintele îi scăpaseră în şoaptă. Din nu ştiu ce cauză, atunci când vorbea în şoaptă, nu era sâsâit.

Călăreţii, garda personală a lui Marclos, au pornit atacul. Acum, că aveau cincizeci de soldaţi cu ei, îşi regăsiseră curajul. Sus, pe culmea dealului, cele două duzini de soldaţi s-au aliniat în rând şi au luat-o la fugă, în josul pantei. Arcaşii au început să apară din stufăriş, încercând să ochească mai bine.

— Nemernicii ăştia vă vor arde de vii, dacă vă prind, le-am spus celor cinci fraţi pe care-i aveam lângă mine.

Apoi am făcut o pauză şi i-am privit în ochi, pe fiecare în parte.

— Dar ei n-au pic de dorinţă să moară. Pe de altă parte, n-or să vrea sub niciun chip să se întoarcă la Conte. Ce, voi, în locul lor, i-aţi duce bătrânului Renar, ăl de iubeşte aşa mult focurile de tabără, i-aţi duce leşul fiului său şi-aţi încerca să dregeţi busuiocul cu un „oh, da, dar i-am ucis pe nemernici… era un băietan… şi un moş fără dinţi…“? Aşa că ascultaţi la mine ce vă spun. Luptaţi-vă cu soldaţii ăştia lipsiţi de vlagă şi arătaţi-le ce-nseamnă iadul. Arătaţi-le atât cât trebuie, şi nemernicii vor ceda şi-o vor rupe la fugă.

Am tăcut apoi şi l-am privit în ochi pe Fratele Roddat, care era o nevăstuică de felul lui şi îi plăcea să se ascundă, indiferent dacă fuga avea sau nu sens.

— Rămâi lângă mine, Frate Roddat.

M-am uitat spre stufăriş, peste capetele oamenilor care năvăleau dinspre câmp, şi am zărit un arcaş prăbuşindu-se. Apoi încă unul. O siluetă în armură a apărut de undeva de sub pământ. Arcaşii din faţa sa aveau încă privirile aţintite spre cei dinaintea lor. Dintr-o singură lovitură, l-a decapitat pe cel aflat în imediata sa apropiere. *Mulţumesc, Makin* mi-am zis în gând. Burlow Grasul a apărut şi el în fugă, prăvălindu-şi burdihanul acoperit de platoşă peste arcaşi.

Trupele care veneau dinspre coama dealului trecuseră de punctul în care se afla Rike, aşa că flăcăii lui i-au atacat pe la spate, tăindu-le beregatele. Nu era scenariul preferat al lui Rike, dar cuvântul „pradă” avea întotdeauna un efect miraculos.

Fuuump! Numbanezul şi-a încordat arbaleta şi a lovit în plin. Nici nu avea cum să rateze, cu atâtea ţinte în faţa lui, dar oricum nu ar fi putut să-şi aleagă ţinta cu chestia pe care o mânuia el. Chiar şi aşa, ambele săgeţi l-au nimerit pe călăreţul care conducea grupul de atac. I s-au înfipt în piept, spulberându-l de pe şa. Kent şi ceilalţi doi care erau cu el şi-au făcut apariţia de după ruinele casei primarului. Reacţia lor a fost oarecum întârziată, când au văzut ce se apropia de ei, dar nu aveau de ales şi, în plus, aveau o grămadă de săgeţi în tolbe.

Trupele lui Renar s-au prăbuşit de-a valma în capcanele săpate de noi. Pot să jur că am auzit cum a pocnit prima gleznă. După aia n-au mai fost decât urlete, pe măsură ce cădeau toţi, om peste om, la grămadă. Kent, Liar şi Row au profitat de ocazie şi-au mai trimis o ploaie de săgeţi spre grupul principal de atac. Nubanezul şi-a încărcat iar monstruozitatea şi, de data asta, aproape că a decapitat un cal. Călăreţul a zburat din şa, iar animalul s-a prăbuşit peste el, făcându-i creierii terci.

Câţiva dintre flăcăiandrii ăştia care se dădeau soldaţi au decis că nu le mai place aşa tare să meargă pe cărare, aşa că au încercat să-şi croiască drum printre ruine. Fireşte că au găsit mai mult de atât, i-au găsit pe fraţi aşteptându-i acolo.

Arcaşii au cedat primii. Un om îmbrăcat în tunică flauşată, cu un pumnal prins la cingătoare, nu prea are şanse în faţa unui soldat decent, cu o sabie în mână şi băgat în armură. Şi chiar şi Burlow era, în cazul ăsta, mai mult decât decent.

Trei dintre călăreţi au reuşit să ajungă la noi. N-am stat să-i aşteptăm în mijlocul drumului. Ne-am retras între rămăşiţele scheletice ale fierăriei lui Decker. Iar ei au intrat după noi, la trap, stârnind nori de cenuşă sub răsuflarea cailor. Elban a sărit în cârca primului călăreţ, dându-şi drumul de pe o firidă aflată deasupra cuptorului. L-a pus jos cât ai clipi, iar briceagul lui mic şi ascuţit şi-a făcut treaba. Dacă vă amintiţi, v-am mai spus că Elban are o muşcătură destul de bună.

Alţi doi fraţi l-au pus jos pe cel de-al doilea călăreţ, împungând cu pumnalele în armura lui până au dat de o deschizătură. N-a avut loc să-şi mâne înapoi armăsarul. Altfel, ar fi scăpat.

Am rămas eu cu Faţă Despicată. Era mai răsărit decât ceilalţi şi descălecase înainte să între după noi. Nu se grăbea: nu-i nicio

grabă atunci când mare parte din cei cincizeci de oameni pe care-i aveai îţi zac ţepeni la picioare.

— Facem pace? l-am întrebat încercând să-l întărât.

N-a răspuns. Buzele i s-au strâns, subţiate, şi a început să se apropie de mine cu mişcări lente. În momentul ăla, Fratele Roddat a apărut în spatele lui şi i-a înfipt o sabie în ceafă.

— Trebuia să profiţi de ocazie când ţi s-a dat şansa, Faţă Despicată, i-am zis.

Am ieşit înapoi în stradă, taman la timp cât să dau nas în nas cu un nenorocit din garda regală, roşu tot la faţă, care se pregătea să-şi croiască drum spre coama dealului. Aproape a explodat când l-au atins săgeţile Nubanezului. Şi-apoi au năvălit toţi pe noi. Nubanezul a apucat baltagul, iar Kent cel Roşu şi-a înşfăcat toporul. Roddat a trecut pe lângă mine cu o suliţă în mână şi s-a oprit cu ea într-un om, ţintuindu-l.

Veneau în două valuri. Primul, cam o duzină de oameni dintre însoţitorii gardianului lui Marclos, apoi, în urma lor, încă un grup de vreo douăzeci de inşi, care se apropiau mai agale. Restul zăceau împrăştiaţi de-a lungul drumului principal sau morţi printre ruine.

Am trecut în fugă pe lângă Roddat şi omul pe care tocmai îl ţintuise. Am depăşit câţiva ostaşi care ţineau săbiile scoase din teacă dar care nu păreau să mă vrea prea tare şi am izbit primul grup compact. Dincolo, în cel de-al doilea grup, l-am zărit pe slăbănogul ăla nenorocit, cu faţa plină de furunculi, ca o râie, care glumise pe seama mea, despre cum o să fac eu când or să mă pârjolească de viu.

M-am repezit în cel de-al doilea grup, urlând însetat de sângele Râiosului. Asta i-a terminat. Iar oamenii care veneau dinspre coama dealului? Micul Rikey crezuse că aveau cu ei prada.

Cred că mai mult de jumătate dintre oamenii Contelui au fugit. Dar deja nu mai erau oamenii Contelui. Nu se mai puteau întoarce la el.

Makin şi-a făcut apariţia de după deal, mânjit tot de sânge. Arăta precum Kent cel Roşu, în ziua în care l-am găsit noi! Burlow îl urma, dar se oprea să jefuiască morţii, iar asta presupunea, bineînţeles, transformarea celor aflaţi încă în viaţă în leşuri fără suflare.

— De ce? a vrut Makin să afle. Adică, sigur, e o victorie superbă, prinţul meu… dar pentru ce dracu' să rişti în halul ăsta?

Mi-am ridicat sabia. Fraţii din jurul meu au făcut un pas înapoi, toţi cu excepţia lui Makin care, spre lauda lui, nici măcar n-a clipit.

— Vezi sabia asta? l-am întrebat. N-are nici măcar o picătură de sânge pe ea.

Am plimbat-o în cerc, arătând-o tuturor, şi-apoi am fluturat-o deasupra capului, spre creasta dealului.

— Iar undeva, acolo, sunt cincizeci de ostaşi care nu vor mai lupta niciodată pentru Contele de Renar. Acum lucrează pentru mine. Poartă cu ei o poveste despre un prinţ care l-a ucis pe fiul Contelui. Un prinţ care nu se retrage. Un prinţ care nu va ceda niciodată. Un prinţ care nu a fost nevoit să-şi însângereze sabia pentru a învinge o sută de oameni cu doar treizeci de fraţi alături de el.

— Gândeşte-te numai, Makin. L-am făcut pe Roddat, aici de faţă, să lupte ca un nebun, pentru că i-am spus că, dacă ceilalţi ajung să creadă că nu vei renunţa la luptă, vor ceda. Acum am cincizeci de duşmani care sunt gata să spună povestea noastră oricui e gata să asculte. „Prinţul ăla de Ancrath n-are să se dea bătut".

Adevărat până la ultimul cuvânt. Nu ăsta era motivul real, dar fiecare cuvânt era adevărat.

9

Cu patru ani în urmă

Bastonul mi-a lovit încheietura mâinii, scoţând un zgomot puternic. Cealaltă mână l-a prins din zbor, în timp ce se ridica din nou. Am încercat să-l smulg, dar Lundist îl ţinea strâns. Chiar şi aşa, puteam citi surprinderea în ochii lui.

— Văd că până la urmă eşti totuşi atent, Prinţe Jorg.

În realitate fusesem cu mintea în altă parte, într-un loc sângeros, dar corpul meu îşi făcuse un obicei din a veghea asupra mea în astfel de momente.

— Poate reuşeşti să faci un rezumat al punctelor discutate până acum? a zis el.

— Suntem definiţi prin propriii noştri duşmani. Asta e adevărul în ceea ce priveşte oamenii şi, prin extensie, tărâmurile lor.

Am recunoscut cartea pe care Lundist o adusese cu el la lecţie. Ideea centrală a cărţii era că suntem modelaţi de duşmanii noştri.

— Bun.

Lundist şi-a smuls bastonul şi l-a folosit pe post de indicator, arătându-mi harta întinsă pe masă.

— Gelleth, Renar şi cei din casa Ken Marshes. Casa Ancrath este produsul celor care o înconjoară; ăştia sunt lupii care aşteaptă la uşa sa.

— Tărâmurile lui Renar sunt singurele de care îmi pasă, i-am spus. Restul se pot duce naibii.

Am început să mă legăn cu scaunul pe care eram aşezat, sprijinindu-l în picioarele din spate.

— Când tata va ordona moartea Contelui Renar, voi merge şi eu. Îl voi ucide eu însumi, dacă mă vor lăsa.

Lundist mi-a aruncat o privire, una pătrunzătoare, să îşi dea seama dacă vorbesc serios. E ceva în neregulă cu nişte ochi atât de albaştri la un om atât de bătrân, dar, lăsând la o parte asta, vedea cu ei până în miezul lucrurilor.

— Băieţii de zece ani ca tine ar face bine să îşi ocupe timpul mai mult cu Euclid şi Platon. Când vom ajunge la capitolul război, Sun Tzu va fi ghidul nostru. Strategia şi tactica, acestea ţin de minte, acestea sunt instrumentele unui prinţ şi rege.

Eu chiar vorbisem serios. Aveam în mine o foame, o dorinţă dureroasă de a-l vedea mort pe Contele Renar. Liniile strânse din jurul gurii lui Lundist îmi spuneau că ştia cât de adâncă era foamea asta a mea.

Am privit spre fereastra de sus, unde lumina soarelui străbătea până în sala în care ne aflam, cu raze ca nişte degete prelungi, ce transformau firele de praf în scânteieri jucăuşe, de aur.

— Îl voi ucide, am zis.

Apoi, mânat de o dorinţă neaşteptată de a şoca, am continuat:

— Poate cu un vătrai, cum l-am ucis pe maimuţoiul ăla de Inch.

Mă irita faptul că ucisesem un om şi nu-mi mai aminteam nimic despre asta, nu mai aveam nici măcar o amintire vagă a furiei care mă mânase să-i iau viaţa.

Voiam un nou adevăr de la Lundist. Pe care să mi-l explice. Indiferent de ce cuvinte avea să folosească, asta era întrebarea mea, ca de la tânăr la bătrân. Dar chiar şi pedagogii au limitele lor.

Mi-am aplecat scaunul în faţă, mi-am aşezat mâinile pe hartă şi l-am privit din nou pe Lundist. Am zărit mila cu care se uita la mine. O parte a mea tânjea s-o accepte, aş fi vrut să-i spun cum luptasem cu spinii ăia, cum îl privisem pe William murind. O parte din mine tânjea să scoată totul la lumină, povara pe care o purtam, durerea acidă care-mi ardea amintirile, ura care săpa în mine zi de zi, măcinându-mă.

Lundist s-a aplecat spre mine, pe deasupra mesei. Pletele îi cădeau în jurul feţei, lungi, cum se purtau în Orient, atât de albe încât aveau reflexii argintii.

— Suntem definiţi de duşmanii noştri… dar, pe de altă parte, ne putem alege duşmanii. Jorg, fă-ţi un duşman din ură. Fă asta şi ai putea ajunge un om mare, ba chiar ai putea fi – şi cred că asta e mai important decât orice – ai putea fi un om fericit.

Am ceva fragil în mine, care se rupe înainte să apuce să se îndoaie. Ceva tăios care îmi ascute toate cuvintele moi pe care le foloseam odată. Nu cred că a fost Contele Renar cel care m-a făcut să fiu aşa, în ziua în care mi-au ucis mama, ci doar cel care a scos lama din teacă ce se ascundea înăuntrul meu. O parte din mine tânjea după capitulare, tânjea să ia darul pe care Lundist îl ţinea în faţa mea.

Am tăiat din mine partea aceea de suflet. Bună sau rea, a murit în ziua aia.

— Când va începe marşul Porţii?

Nimic din vocea mea nu lăsa să se vadă că auzisem cuvintele pe care le rostise.

— Armata Porţii nu va mărşălui, a răspuns Lundist.

Umerii i se lăsară în jos, semn de oboseală sau înfrângere.

Răspunsul lui m-a lovit în stomac, iar lovitura m-a prins cu garda lăsată. Am sărit de pe scaun, răsturnându-l.

— Ba da!

Cum să nu o facă?

Lundist s-a răsucit spre uşă. La fiecare mişcare a lui, roba îi scotea un fâsâit uscat, ca o şoaptă. Neîncrederea mă ţintuia locului. Îmi simţeam braţele şi picioarele prinse de mine ca nişte obiecte străine. Obrajii mi se încinseseră.

— Cum ar putea să nu? am strigat în urma lui, furios că reacţionez ca un copil.

— Casa Ancrath e definită de duşmanii săi, a zis el fără să se oprească din mers. Armata Porţii trebuie să păzească pământul strămoşesc şi nicio altă armată nu va reuşi să ajungă la Conte.

— O regină a murit.

Gâtul Mamei mi se arăta din nou, deschizându-se sub lama pumnalului, şi am văzut iar roşu în faţa ochilor. Spinii mi-au ars carnea încă o dată.

— Un prinţ al regatului a fost ucis.

Dezmembrat, ca o jucărie.

— Şi pentru asta trebuie plătit un preţ.

Lundist s-a oprit, cu o mână pe uşă, sprijinindu-se în ea de parcă ar fi căutat un punct de susţinere.

— O plată trecută prin sânge şi sabie!

— Drepturi asupra Râului Cathun, trei mii de ducate şi cinci armăsari arăbeşti.

Lundist a vorbit fără să se întoarcă spre mine.

— Ce?

— Comerţ pe râu, aur, cai.

M-a privit peste umăr; ochii lui albaştri i-au găsit pe ai mei. Mâna lui îmbătrânită a găsit mânerul uşii.

Cuvintele începeau să capete sens, unul după altul, nu împreună.

— Armata… am început eu.

— Nu se va mişca.

Lundist a deschis uşa. Ziua a năvălit înăuntru, luminoasă, fierbinte, dantelată cu râsetele curtenilor, care chefuiau pe undeva, aproape.

— Voi merge singur. Omul ăsta va muri urlând în mâinile mele.

O furie rece mi se ţâra pe sub piele.

Aveam nevoie de o sabie sau măcar de un pumnal bun. Un cal, o hartă – am smuls-o pe cea întinsă în faţa mea, o hartă veche făcută din piele, mucegăită, cu graniţele tatuate în tuş. Aveam nevoie de… o explicaţie.

— Cum? Cum poate fi revendicată moartea lor?

— Tatăl tău a încheiat o alianţă cu regatele de pe Coasta Calului, prin căsătorie. Puterea acelei alianţe îl ameninţa pe Contele Renar. Contele a lovit din timp, înainte ca legăturile să

devină prea puternice, sperând că va înlătura atât soţia, cât şi cei doi moştenitori.

Lundist a păşit în lumină şi părul i-a devenit auriu, ca un halou spulberat de briză.

— Tatăl tău nu are puterea să îl distrugă pe Renar şi, în acelaşi timp, să ţină departe lupii care se adună la uşa casei Ancrath. Bunicul tău, de pe Coasta Calului, nu va accepta aşa ceva, aşa că alianţa e moartă, iar Renar e în siguranţă. Acum Renar caută să încheie un armistiţiu, ca să-şi poată concentra puterea spre celelalte graniţe. Tatăl tău i-a vândut acest armistiţiu de care avea nevoie.

Înăuntrul meu mă surpam, cădeam de-a valma, cu capul în jos, mă rostogoleam. Mă prăbuşeam într-un hău fără capăt.

— Vino, Prinţe.

Lundist a întins o mână spre mine.

— Vino să ne plimbăm în lumina soarelui. Nu e o zi de stat la masa de studiu.

Am mototolit harta în pumn şi, undeva, în străfunduri, am găsit un zâmbet, tăios, amar, un zâmbet rece mi-a dat putere să îmi urmez scopul.

— Bineînţeles, dragă tutore. Să ne plimbăm, deci, prin soare. Nu e o zi pe care să o risipim – oh, nu.

Şi am ieşit în lumina zilei. Dar niciun strop din căldura ei nu izbutea să atingă, măcar, gheaţa din mine.

Munca pe care o faci cu lama cuţitului e
o treabă murdară, însă, cu toate astea,
Fratele Grumlow este întotdeauna curat.

10

Ne-am făcut cu un prizonier. Unul dintre călăreţii lui Marclos s-a dovedit a fi mai puţin mort decât ne aşteptam noi. Una peste alta, nu era o veste bună pentru el. Makin i-a pus pe Burlow şi pe Rike să îl aducă pe individ în faţa mea, pe scările ruinelor care cândva fuseseră casa primarului.

— Zice că-l cheamă Renton. „Sir“ Renton, cu voia dumneavoastră, zise Makin.

L-am măsurat pe tip din cap până-n picioare. O vânătaie neagră, de toată frumuseţea, i se bătea pe frunte, iar o îmbrăţişare puţin cam prea pasională cu Mama Pământ îi lăsase nasul mai turtit decât era cazul să fie. Mustaţa şi barba îi

fuseseră scurtate cu grijă, dar amestecate cu tot sângele ăla arătau jalnic.

— Ai căzut de pe cal, nu-i aşa, Renton? l-am întrebat eu.

— L-ai înjunghiat pe fiul Contelui Renar sub steagul păcii, a zis.

Vocea îi suna comic atunci rostind cuvintele „înjunghiat” şi „fiul”. Un nas rupt îţi poate da astfel de calităţi.

— Aşa-i, am răspuns eu. Nu mă pot gândi la niciun lucru sub care să pot spune că nu l-aş fi înjunghiat.

L-am privit fix pe Renton, fără să clipesc; avea ochii mici şi se uita pieziş. Nu prea era mare lucru de văzut la el, nici chiar dacă ar fi fost îmbrăcat în veşminte de curtean. Pe trepte, acoperit de noroi şi sânge, arăta ca un rahat de şobolan.

— Dacă aş fi în locul tău, aş fi mai îngrijorat de propria-mi soartă decât de felul în care a fost Marclos înjunghiat şi dacă s-au respectat sau nu bunele maniere.

Asta evident că era o minciună. Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi căutat o ocazie să-nfig un cuţit în mine. Dar ştiam deja destule ca să îmi dau seama că majoritatea oamenilor nu împărtăşeau aceleaşi priorităţi cu mine. Aşa cum zicea Makin, ceva se rupsese înăuntrul meu, dar nu suficient cât să nu-mi mai amintesc ce anume zicea.

— Familia mea e bogată, vor plăti o recompensă grasă pentru mine, a zis Renton.

De data asta a rostit cuvintele în grabă, cu un iz de nervozitate în glas, de parcă tocmai realizase în ce situaţie se afla.

Eu am căscat.

— Ba nu, nu sunt. Dacă ar fi fost bogaţi, nu ai fi călărit pe post de gardian pe lângă Marclos, îmbrăcat în armură de fier.

Am căscat din nou, desfăcându-mi fălcile până au trosnit.

— Maical, dă-mi o cupă cu bere de-aia festivă, m-auzi?

— Maical e mort, a zis Rike din spatele lui Sir Renton.

— Nu, pe naiba? am zis. Maical Idiotul? Credeam că Dumnezeu l-a binecuvântat cu norocul beţivilor şi al nebunilor.

— Mă rog, e aproape mort, a răspuns Rike. A încasat o bardă ruginită drept în burtă, de la un băiat de-ai lui Renar. L-am întins la umbră.

— Emoţionant. Acum aduceţi-mi berea.

Rike a bombănit şi i-a ars o palmă lui Jobe, ca să-l pună la treabă.

M-am întors spre Sir Renton. Nu arăta prea bucuros, dar nici atât de trist pe cât te-ai aştepta să fie un om aflat într-o situaţie atât de proastă, cum era el. Ochii îi tot alunecau spre Părintele Gomst. Iată un om cu credinţă într-o putere mai mare, mi-am zis în gând.

— Deci, Sir Renton, am reluat. Ce îl aduce pe tânărul Marclos pe tărâmurile protejate de Casa Ancrath? Ce are de gând Contele?

Câţiva fraţi s-au apropiat de trepte, ca să privească spectacolul, dar cei mai mulţi dintre ei erau încă ocupaţi cu prădarea morţilor. Banul unui om e un lucru bun şi uşor de cărat, dar fraţii nu se opreau la atât. Mă aşteptam ca, la final, careta să fie plină cu arme şi bucăţi de armură. Şi cu cizme; scoţi trei bănuţi de aramă dintr-o pereche de cizme bune.

Renton a tuşit şi şi-a şters nasul, întinzându-şi sângele închegat pe toată faţa.

— Nu cunosc planurile Contelui. Nu am acces la consiliul lui.

S-a uitat spre Părintele Gomst.

— Dumnezeu mi-e martor.

M-am aplecat spre el. Mirosea acru, a brânză lăsată prea mult în bătaia soarelui.

— Dumnezeu ţi-e martor, Renton, te va privi cum mori.

L-am lăsat puţin, să cugete la cuvintele mele. Am zâmbit spre bătrânul Gomsy.

— Părinte, tu poţi să ai grijă de sufletul acestui cavaler, însă în ce priveşte păcatele cărnii – sunt toate ale mele.

Rike mi-a întins o cupă cu bere şi am sorbit o gură.

— Ziua în care te vei sătura de prădat, Micule Rikey va fi ziua în care te vei sătura de viaţă, am zis.

Cuvintele mele au stârnit câteva chicoteli în rândul fraţilor adunaţi pe trepte.

— De ce te afli încă aici, în loc să măcelăreşti leşuri în căutarea unui ficat de aur?

— Am venit să văd cum îl chinui pe Faţă de Şobolan.

— În cazul ăsta, o să fii dezamăgit, i-am zis eu. Sir Faţă de Şobolan îmi va spune tot ce am nevoie să ştiu, iar eu nici măcar nu va trebui să ridic vocea. Când voi termina cu el, îl voi da pe

mâna noului primar din Norwood. Probabil că ţăranii îl vor arde de viu, iar el va socoti că a scăpat uşor.

Am menţinut tonul familiar. Am descoperit că cele mai reci ameninţări ating cele mai fierbinţi puncte.

În mlaştină, reuşisem să fac un moroi să fugă cuprins de groază, doar cu ceea ce aveam înăuntrul meu. M-am gândit atunci că, dacă asta speriase un mort, putea pune un pic pe jar şi pe unul viu.

Cu toate astea, Sir Renton nu părea să fie prea speriat.

— Azi ai înjunghiat un om care era mai presus de tine, băiete, iar acum, în faţa ta, stă un om care tot mai presus de tine este. Nu eşti altceva decât un rahat prins pe talpa pantofului meu.

Îi rănisem orgoliul. Până la urmă, el era un cavaler, iar eu, doar un flăcău fără barbă, pus pe batjocură. Şi-n plus, cea mai tare ofertă a mea fusese un „pârjol” uşor. Nimeni nu consideră varianta asta ca fiind una uşoară.

— Când aveam nouă ani, Contele Renar a încercat să mă ucidă, am zis.

Mi-am păstrat calmul din voce. Nu a fost greu. Eram liniştit. Furia nu provoacă prea multă oroare, oamenii înţeleg furia. Poartă în ea promisiunea unei iniţiative; poate fi o iniţiativă sângeroasă, dar, oricum, una grabnică.

— Contele a dat greş, în schimb am văzut cu ochii mei cum au fost ucişi mama şi fratele meu mai mic.

— Toţi oamenii mor, a zis Renton.

A scuipat o flegmă neagră şi plină de sânge pe trepte.

— Ce te face atât de special?

Aici avea dreptate. Ce anume făcea ca pierderea suferită de mine, durerea mea, să fie în vreun fel mai impotantă decât a altcuiva?

— Asta-i o întrebare bună, am răspuns eu. O întrebare al naibii de bună.

Chiar era. Nu cred să fi fost o mână de prizonieri în toţi cei pe care îi luasem de la Marclos, care să nu-şi fi văzut ucis un fiu, un soţ, o mamă sau un iubit. Şi încă ucis de curând, în ultima săptămână. Şi asta era opţiunea pe care o ofeream eu, varianta uşoară – mila acestor ţărani în balanţă cu atenţiile unui tânăr a cărui durere nu ceda de patru ani de zile.

— Priveşte-mă ca pe un purtător de cuvânt, i-am zis. Când vine vorba de scenă, unii oameni sunt mai elocvenţi decât alţii. Alţi oameni sunt înzestraţi cu talentul de a mânui arbaleta.

Şi am făcut un semn cu capul înspre Nubanez.

— Unii sunt în stare să ţintească ochiul unui taur de la o mie de paşi distanţă. Nu ochesc mai bine doar pentru că aşa vor ei, nu ţintesc mai drept pentru că sunt mai motivaţi. Pur şi simplu ţintesc mai drept. Revenind la mine, eu doar... mă răzbun mai mult decât alţii. Priveşte asta ca pe-un dar.

Renton a râs la cuvintele mele şi a scuipat din nou. De data asta, am văzut o bucată de dinte ivindu-se din flegmă.

— Băiete, te crezi mai straşnic decât focul? întrebă el. Am văzut oameni arzând. Mulţi oameni.

Avea dreptate.

— Sir Renton, ai dreptate în multe privinţe, i-am răspuns.

M-am uitat împrejur la ruine. În mare parte, erau ziduri căzute unele peste altele, la grămadă, şi schelete înnegrite ale bârnelor care ţinuseră, ani de-a rândul, un acoperiş deasupra capetelor oamenilor.

— O să fie nevoie de o grăma’ de muncă pentru a reconstrui totul la loc, cum a fost, am zis. O puzderie de ciocane şi cuie.

Am sorbit o gură de bere.

— Ciudat lucru – cuiele au darul de a ţine o clădire laolaltă, dar nu se compară cu nimic când vine vorba să sfâşie un om în bucăţi.

L-am privit fix pe Sir Renton în ochii întunecaţi ca două mărgele.

— Nu-mi face plăcere să torturez oameni, Sir Renton, dar mă pricep foarte bine la aşa ceva. Nu sunt cel mai bun din lume, dacă mă înţelegi. Laşii sunt cei mai buni torţionari. Laşii înţeleg frica şi o pot folosi. Eroii, pe de altă parte, sunt nişte torţionari jalnici. Nu văd ce îl poate motiva pe un om obişnuit.

Eroii înţeleg prost totul. Nu se pot gândi la nimic mai bun decât mânjirea onoarei cuiva. Un laş, în schimb, o să te lege de un scaun şi-o să aprindă un foc mic sub el. Eu nu sunt nici erou, nici laş, dar lucrez cu ce am la îndemână.

La auzul acestor cuvinte, Renton a avut bunul-simţ să pălească. A întins o mână murdară de noroi spre Părintele Gomst.

— Părinte, n-am făcut nimic decât să urmez ordinele stăpânului meu.
— Părintele Gomst se va ruga pentru sufletul tău, i-am spus. Şi îmi va ierta păcatele pe care o să le atrag asupra mea prin ceea ce îţi voi face ca să ţi-l desprind de trup.
Makin şi-a ţuguiat buzele groase.
— Prinţe, ne-ai vorbit despre cum o să pui capăt acestui ciclu al răzbunării. Ai putea începe aici. L-ai putea lăsa să plece pe Sir Renton.
Rike s-a uitat la el ca la un nebun. Burlow Grasul şi-a astupat un chicot cu palma.
— Am vorbit despre asta, Makin, am răspuns. Chiar asta voi face, voi pune capăt acestui ciclu.
Mi-am scos sabia din teacă şi mi-am aşezat-o pe genunchi.
— Ştii cum se pune capăt unui ciclu al urii? am întrebat.
— Prin iubire, a răspuns Gomst cu voce moale.
— Felul în care pui capăt acestui ciclu este prin uciderea fiecărui ticălos care ţi-a tras-o vreodată, am continuat. Până la ultimul. Omoară-i pe toţi. Omoară-le mamele, omoară-le fraţii, omoară-le copiii, omoară-le câinele.
Mi-am trecut degetul mare peste tăişul săbiei şi am privit cum o picătură de sânge se iveşte în dreptul rănii.
— Oamenii cred că-l urăsc pe Conte, dar în realitate eu sunt un mare susţinător al metodelor lui. Are doar două puncte slabe. În primul rând, că merge departe, dar nu suficient de departe. În al doilea rând, nu este în locul meu. Cu toate astea m-a învăţat o lecţie importantă. Şi când ne vom întâlni, îi voi mulţumi pentru asta cu o moarte rapidă.
Bătrânul Gomst a tresărit la auzul cuvintelor mele.
— Contele Renar ţi-a greşit, Prinţe. Iartă-l, dar nu-i mulţumi. Va arde în iad pentru ce a făcut. Sufletul lui nemuritor va suferi pentru eternitate.
La asta nu m-am putut abţine să nu izbucnesc într-un râs zgomotos.
— Popii ăştia, ha? Acum iubim, apoi iertăm şi-apoi vine o eternitate petrecută în flăcări. Mă rog, Sir Renton, stai liniştit, n-am niciun plan cu sufletul tău nemuritor. Indiferent ce se va întâmpla între noi doi va lua sfârşit într-o zi sau două. Cel mult trei. Nu sunt cel mai răbdător om, aşa că se va termina atunci când o să-mi spui ce vreau să aflu sau când mă voi plictisi.

M-am ridicat de pe treapta pe care stăteam şi m-am aşezat pe vine lângă Sir Renton. L-am bătut uşurel pe cap. Îi legaseră mâinile la spate, iar eu purtam mănuşile de fier ale armurii, aşa că, dacă i-ar fi trecut prin minte să muşte, nu i-ar fi ajutat la nimic.

— Jur pe Contele Renar, a zis el.

Încerca să se tragă într-o parte şi să-şi întindă gâtul, ca să-l poată privi pe bătrânul Gomsty.

— Spune-i, Părinte, jur în faţa lui Dumnezeu. Dacă îmi calc jurământul, voi arde în flăcările iadului.

Gomst s-a apropiat şi şi-a lăsat mâna pe umărul lui Renton.

— Prinţe Jorg, acest cavaler a făcut un jurământ sfânt. Sunt puţine jurăminte la fel de sacre precum cel pe care un cavaler îl face înaintea lordului căruia se supune. N-ar trebui să-i ceri să-l încalce. Aşa cum nicio ameninţare împotriva trupului n-ar trebui să convingă un om să-şi trădeze legământul, aruncându-i sufletul în mijlocul flăcărilor Diavolului.

— Uite aici un test pentru credinţa ta, Sir Renton, am zis. Îţi voi spune povestea mea şi, după ce termin, o să vedem dacă vrei sau nu să-mi povesteşti despre planurile Contelui Renar.

Mi-am făcut loc pe treapta de lângă el şi am dat pe gât berea rămasă în cupă.

— Când am pornit prima oară la drum, eram, ah, de vreo zece ani. Pe atunci aveam multă furie adunată în mine şi, pe lângă asta, simţeam nevoia să aflu cum merge lumea. Vezi tu, i-am privit pe oamenii Contelui cum l-au ucis pe fratele meu, William, şi cum i-au tăiat gâtul Mamei. Aşa că ştiam că felul în care credeam eu că stau lucrurile era greşit. Şi evident că m-am înhăitat cu nişte pieze rele – nu-i aşa, Rikey?

Rike a scos un hohot înfundat, în stilul lui: *„hâr hâr hăr“.* Cred că scotea sunetul ăla ori de câte ori credea că ne aşteptăm la o hlizeală. Nu avea niciun pic de bucurie în el.

— Atunci mi-am încercat mâna la tortură. M-am întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să fiu rău. M-am gândit că poate Dumnezeu mi-a încredinţat un mesaj cum că eu trebuia să preiau lucrarea Diavolului.

L-am auzit atunci pe Gomst bombănind ceva, rugăciuni sau acuze. Dar era adevărat ce spuneam. Vreme îndelungată căutasem un mesaj în tot ce mi se întâmpla, ca să pot înţelege mai bine ce trebuia să fac.

Mi-am aşezat mâna pe umărul lui Renton. Stătea aşa, cu mâna mea pe umărul lui stâng şi mâna lui Gomst pe umărul lui drept. Am fi putut fi Diavolul şi îngerul din pergamentele alea vechi, şoptindu-i la ureche.

— L-am prins pe episcopul Murillo la poalele dealului Jedmire, am continuat. Sunt sigur că ai auzit de eşecul misiunii lui? În fine, fraţii mi l-au lăsat mie pe episcop. Pe atunci eram un fel de mascotă pentru ei.

Nubanezul s-a ridicat şi a pornit să coboare panta dealului. L-am lăsat să plece. Nubanezul nu avea stomac pentru asemenea chestii. M-am simţit – nu ştiu cum să zic – murdar? Îmi plăcea de Nubanez, deşi nu lăsam să se vadă asta.

— Ei, şi episcopul Murillo a avut numai cuvinte dure de zis, toate acuzatoare. A dat pe gură o droaie de poveşti despre focul iadului şi veşnica osândă. O vreme am stat de-am discutat împreună cum e treaba cu sufletele. Apoi i-am bătut un cui în cap. Uite aici.

M-am aplecat şi-am atins cu degetul locul cu pricina, pe creştetul unsuros al lui Renton. S-a tras înapoi de parcă ar fi fost înţepat.

— După asta, episcopul a schimbat puţin melodia. De fapt, de fiecare dată când băteam un cui în el, schimba melodia. După o vreme era deja alt om. Ştiai că poţi desface un om în bucăţi în felul ăsta? Un cui readuce în minte amintiri din copilărie. Altul dă liber furiei, sau suspinelor, sau râsului. În cele din urmă părem doar nişte jucării, uşor de stricat şi greu de reparat. Am auzit că episcopul Murillo se află încă în grija călugăriţelor de la Sfântul Alstis. E cu totul alt om faţă de cum era pe vremuri. Se ia de obiceiurile lor şi le blesteamă îngrozitor, cel puţin aşa se zvoneşte. Pe unde o fi acum sufletul acestui om mândru şi pios pe care l-am luat din caravana papală – ei bine, asta nu pot să-ţi spun.

Şi astea fiind zise, am scos la iveală, în mod magic, un cui. Unul ruginit, de aproape opt centimetri. Omul a făcut pe el. Chiar acolo, pe trepte. Burlow a tras o înjurătură şi l-a lovit tare, cu piciorul. Când Renton şi-a recăpătat suflarea, a ciripit tot ce ştia. I-a luat aproape o oră. Apoi l-am dat pe mâna ţăranilor care l-au pus pe rug şi i-au dat foc.

I-am privit pe oamenii de ispravă din Norwood cum dansau în jurul focului. Am privit flăcările care se unduiau pe deasupra

capetelor. Focul ascunde un cifru, ca şi când ar fi ceva scris în flăcările lui, şi sunt indivizi care pretind că pot citi în el. Eu, însă, nu pot. Ar fi fost bine dacă aş fi găsit nişte răspunsuri în flăcări. Aveam întrebări: setea după sângele Contelui m-a pus pe drumuri. Dar, cumva, renunţasem la ea. O lăsasem deoparte, convins că era un sacrificiu făcut pentru o tărie mai mare.

Am mai sorbit o gură de bere. Patru ani pe drum. Mereu mergând spre undeva, mereu ocupat cu ceva, dar acum, aflat pe cale să o pornesc spre casă, aveam senzaţia că, în tot acest timp, mă rătăcisem. Sau fusesem mânat de ceva.

Am încercat să-mi amintesc momentul în care am renunţat la Conte, momentul şi motivul. Nu mi-a venit în minte nimic în afară de străfulgerarea unei imagini, cu mâna mea pe clanţa unei uşi şi senzaţia de cădere în gol.

— Merg acasă, am zis.

Durerea surdă care-mi pulsa între ochi m-a sfredelit deodată mai ascuţit, ca un cui ruginit, înfipt adânc. Mi-am terminat berea, dar asta nu ajuta cu nimic. Aveam în mine o sete mai veche.

11

Cu patru ani în urmă

L-am urmat pe Lundist către lumina zilei.

— Aşteaptă.

A întins bastonul şi l-a proptit de pieptul meu.

— Nu se face să mergi ca un orb. Mai ales prin propriul castel, unde familiaritatea ascunde atât de multe… chiar şi atunci când avem ochi să vedem.

Ne-am oprit puţin pe trepte, clipind des în lumina orbitoare a soarelui şi lăsând căldura să ne înmoaie. Nu m-a surprins deloc ieşirea din sala întunecată. Patru zile din şapte eram ţintuit lângă Lundist, uneori în sala studio, alteori în observator, sau în bibliotecă, dar, de cele mai multe ori, petreceam orele vânând tot soiul de minuni. Fie că era vorba de mecanica dinapoia maşinăriei de asalt pe care o aveam în Sala Amheim, sau de misterul luminii Constructorului, care strălucea fără flacără în salină, fiecare bucăţică din Castelul Înalt părea să ascundă o lecţie pe care Lundist mi-o desluşea.

— Ascultă, a zis.

Ştiam jocul ăsta. Lundist susţinea că un om care ştie să observe lucrurile din jurul lui este o persoană deosebită. Un

astfel de om poate sesiza ocazii acolo unde alţii văd doar obstacolele de la suprafaţa situaţiei.

— Aud un zgomot făcut de lemn pe lemn. Săbii de antrenament. Cavalerii se joacă, am răspuns eu.

— Unii n-ar numi asta joacă. Mai departe! Ce altceva?

— Aud ciripit de păsări. Ciocârlii.

Se auzea limpede un lanţ argintiu de sunete picurând din înălţimi, atât de dulce şi de uşor încât mai că nu-l băgasem în seamă.

— Mai departe.

Am închis ochii. Ce altceva? În spatele pleoapelor, nişte pete verzi se luptau cu altele roşietice. Loviturile săbiilor de lemn, cântecul ciocârliilor. Ce mai era?

— O fluturare.

Undeva, la graniţa îndepărtată a auzului – probabil că mi-l imaginam doar.

— Bine, zise Lundist. Ce este?

— Nu sunt aripi. E mai puternic de-atât. E ceva în bătaia vântului, i-am răspuns.

— Nu-i nicio adiere aici, în curte.

— Atunci e sus, în aer.

M-am prins.

— Un steag!

— Care steag? Nu te uita. Spune-mi doar.

Lundist a apăsat mai tare bastonul.

— Nu-i steagul de la festival. Nu e nici steagul Regelui, ăla e ridicat pe zidul de nord. Nu e nici steagul de luptă, nu suntem în război.

Nu, nici steagul de luptă. Orice curiozitate murise în mine la amintirea prăzii luate de Contele Renar. M-am întrebat – dacă m-ar fi ucis şi pe mine, preţul armistiţiului ar fi fost mai mare? Un cal în plus, poate?

— Deci? a întrebat Lundist.

— Steagul de execuţie, negru pe roşu, am răspuns.

Întotdeauna mi se întâmplă aşa. Răspunsurile mi se arată când încetez să le mai caut în gând şi doar deschid gura şi vorbesc. Cel mai bun plan al meu e întotdeauna cel pe care îl descopăr în timp ce deja acţionez.

— Bun.

Am deschis ochii. Lumina nu mă mai deranja. Sus, deasupra curţii, steagul care anunţa execuţiile flutura în briza ce bătea dinspre vest.

— Tatăl tău a ordonat curăţarea carcerelor, a spus Lundist. O să fie o groază de oameni aici, de Ziua Sfântului Crispin.

Ştiam că e puţin spus o groază.

— Spânzurători, decapitări, trageri în ţeapă, oho!

M-am întrebat dacă nu cumva Lundist va încerca să mă protejeze de toate astea. Colţul gurii mele s-a ridicat puţin la gândul că ar putea crede despre mine că nu am fost martor la lucruri şi mai grave de-atât. Când cu execuţia în masă a anului trecut, Mama ne dusese în vizită pe moşia lordului Nossar, în Elm. Eu şi William aveam aproape tot fortul Elm la dispoziţia noastră. Mai târziu am aflat că majoritatea celor din Casa Ancrath se adunaseră la Castelul Înalt ca să privească spectacolul.

— Jorg, teroarea şi distracţia sunt arme ale suveranilor statali.

Lundist îşi menţinea tonul vocii cât mai neutru, iar chipul îi rămânea impenetrabil, cu excepţia buzelor ţinute prea strâns, care dădeau de înţeles că vorbele rostite aduceau cu ele un gust amar.

— Execuţia combină cele două elemente.

S-a uitat îndelung la steag.

— Înainte să călătoresc şi să fiu luat sclav de oamenii mamei tale, am petrecut o vreme în Ling. În partea de est a tărâmului Utter, durerea e o formă de artă. Conducătorii sunt vestiţi – atât ei, cât şi tărâmurile lor – pentru extravaganţele pe care le ating atunci când vine vorba de tortură. Se iau la întrecere între ei.

Ne-am întors privirile spre cavalerii care se antrenau. Unul dintre ei, mai înalt, dădea tot soiul de instrucţiuni, uneori direct cu pumnul.

Preţ de câteva minute nu am zis nimic. Mi l-am imaginat pe Contele Renar la mila unui maestru torţionar din Ling.

Nu – eu îi voiam sângele şi moartea. Voiam să dea ortu’ popii conştient de motivul pentru care moare, ştiind cine este cel care ţine sabia. Dar cum ar rămâne cu durerea lui? N-are decât să ardă în flăcările Iadului.

— Aminteşte-mi să nu trec prin Ling, Tutore.

Lundist a zâmbit şi a luat-o înaintea mea, de-a lungul curţii.

— Nu se află pe hărţile tatălui tău.

Am trecut pe lângă ringul de antrenament şi l-am recunoscut pe cavaler după armura pe care o purta, o platoşă orbitoare făcută din metal şi înscripţionată în argint, gravată cu acid de-a lungul pieptului.

— Sir Makin de Trent, am zis.

M-am întors spre el. Lundist a mai făcut câţiva paşi înainte de a-şi da seama că nu îi mai sunt alături el.

— Prinţe Honorous.

Sir Makin m-a onorat cu o plecăciune.

— Ţine garda aia sus, Cheeves!

O instrucţiune lătrată către unul dintre băieţii mai în vârstă.

— Spune-mi Jorg, am zis. Aud că tatăl meu te-a numit Căpitanul Gărzilor.

— A găsit ceva în neregulă la predecesorul meu, a spus Sir Makin. Sper să-mi fac datoria mai bine, spre satisfacţia Regelui.

Nu îl mai văzusem pe Sir Grehem de la atacul caleştii noastre. Bănuiam că incidentul l-a costat pe fostul căpitan de gardă mai scump decât l-a costat pe Contele Renar.

— Să sperăm că aşa va fi.

Makin şi-a trecut mâna cu degetele răşchirate prin părul negru şi plin de sudoare de la căldura zilei. Avea o faţă cam prea cărnoasă, expresivă, dar nu putea fi luat sub nicio formă drept un om lipsit de curaj.

— Nu vrei să ni te alături, Prinţe Jorg? O fentă de dreapta, bine plasată, îţi va fi de folos la nevoie mai mult decât toate cărţile pe care le vei studia vreodată, a zis cu un zâmbet larg.

— Asta dacă te-ai recuperat cum se cuvine, bineînţeles.

Lundist şi-a lăsat mâna pe umărul meu.

— Prinţul se reface încă, rănile nu-i sunt complet vindecate.

L-a ţintuit pe Sir Makin cu privirea ochilor lui, mult prea albaştri.

— Cât despre dumneata, ai face bine să iei în considerare posibilitatea de a citi teza lui Proximus pe tema apărării membrilor Casei Regale. Asta dacă vrei să eviţi soarta pe care a avut-o Sir Grehem. Se află în bibliotecă.

Apoi a făcut o mişcare, încercând să mă urnească din loc. M-am opus, din principiu.

— Cred că Prinţul ştie şi singur ce vrea, Tutore.

Sir Makin a rânjit cu toţi dinţii spre Lundist.

— Proximus ăla poate să-şi ţină sfaturile pentru el. Un cavaler se încrede numai în propria judecată şi în greutatea săbiei.

Sir Makin a luat o sabie de lemn dintr-un suport aflat în stânga lui şi mi-a oferit-o, cu mânerul spre mine.

— Vino, prinţul meu. Hai să vedem de ce eşti în stare. Ai vrea să încrucişezi spada cu tânărul Stod, aici de faţă?

A arătat cu un semn spre cel mai mic dintre luptători, un flăcău nevolnic, cu vreun an mai mare decât mine.

— Îl vreau pe el.

Am întins degetul spre cel mai solid dintre ei, o namilă necioplită de vreo cincisprezece ani, cu o claie de păr brun-roşcat. Am apucat sabia în mâini.

Sir Makin a ridicat o sprânceană şi a rânjit şi mai tare.

— Robart? O să te lupţi cu Robart, zici?

Din doi paşi, a ajuns lângă acesta şi l-a plesnit uşor peste ceafă.

— Ăsta este Robart Hool, al treilea fiu al Casei Am. Dintre toţi amărâţii ăştia, el e singurul care pare să aibă o şansă să câştige titlul de cavaler. Are, jupân Hool, propriul stil de a mânui sabia.

A clătinat din cap.

— Încearcă-l pe Stod.

— Ba nu încerca pe niciunul, Prinţe Jorg.

Lundist aproape reuşea să-şi ţină în frâu iritarea care i se ghicea în voce.

— Asta-i o prostie. Nu te-ai recuperat încă.

I-a aruncat o privire căpitanului de gardă, care rânjea în continuare.

— Regele Olidan nu va reacţiona prea bine dacă singurul lui moştenitor va suferi din nou din cauza rănilor încă nevindecate.

La auzul acestor cuvinte, Sir Makin s-a încruntat, dar din câte îmi dădeam eu seama mersese deja prea departe ca să mai dea înapoi şi să primească ordinul.

— Robart, ia-l uşor. Foarte uşor.

— Dacă mocofanul ăsta roşcat nu dă ce-are mai bun din el, o să mă asigur că cel mai aproape de un cavaler va fi atunci când va strânge bălegarul de la coada calului, în timpul turnirului.

Am început să mă apropii de el, cu capul ridicat ca să-l pot privi în faţă. Sir Makin a păşit între noi, ţinând o sabie de antrenament în mână.

— Mai întâi un test rapid, prinţe. Trebuie să mă asigur că ai destule cunoştinţe de bază, cât să nu te răneşti.

Vârful săbiei lui a scos un zgomot sec, lovindu-se de a mea, după care a alunecat într-o parte, ţintind spre faţa mea. Am lovit la rândul meu, dând-o la o parte, şi am fandat pe jumătate. Cavalerul mi-a parat atacul destul de uşor; am încercat să mă strecor pe lângă el, să-l las fără gardă, dar îmi scăpă şi abia dacă am reuşit să-l ating.

— Nu-i rău. Nu-i rău.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Ai antrenament destul de bun.

A ţuguiat buzele.

— Câţi ani ai, doişpe?

— Zece.

L-am privit cum pune sabia de antrenament înapoi pe suport. Era dreptaci.

— Bine.

Sir Makin le-a făcut semn viitorilor cavaleri să se adune în cerc în jurul nostru.

— Haideţi să vedem un duel. Robart, să nu-l menajezi deloc pe Prinţ. E destul de bun cât să piardă fără să se aleagă cu vreo rană serioasă, în afară de cea asupra mândriei lui.

Robart se pregătea să mă înfrunte, plin de pistrui şi încredere în forţele lui. Momentul părea să capete claritate. Am simţit soarele pe piele, nisipul grunjos dintre tălpile încălţărilor şi lespezile de piatră.

Sir Makin a ridicat o mână.

— Aşteptaţi semnalul.

Am auzit ciripitul cristalin al ciocârliilor, invizibile în spatele bolţilor azurii care se ridicau deasupra noastră. Am auzit fâlfâitul steagului de execuţie, bătut de vânt.

— Luptaţi!

Mâna a coborât.

Robart a atacat repede, ţintind în partea de jos. Mi-am lăsat sabia la pământ. Lovitura lui m-a prins în partea dreaptă, chiar sub coaste. Aş fi fost tăiat în două… dacă sabia n-ar fi fost făcută din lemn. Dar era din lemn. L-am lovit în gât cu muchia palmei, o mişcare folosită în est pe care mi-o arătase Lundist. Robart s-a prăbuşit de parcă ar fi picat pe el un zid.

L-am privit cum se zvârcoleşte şi, pentru o fracţiune de secundă, l-am revăzut pe Inch în Sala Tămăduirii, căzut în mâini şi-n genunchi, împresurat de flăcări, cu sângele ţâşnindu-i din spinare. Am simţit otrava împrăştiindu-se încet în venele mele, spinii sfâşiindu-mi carnea, simpla dorinţă de a ucide punând iar stăpânire pe mine – cea mai pură emoţie pe care am simţit-o vreodată.

— Nu.

M-am trezit cu mâna lui Lundist pe încheietura mâinii mele, oprindu-mă în timp ce mă aplecam spre băiat.

— E de ajuns.

Nu-i niciodată de ajuns. Cuvinte rostite în gând de o voce care nu era a mea, o voce pe care mi-o aminteam din orele petrecute în tufişul cu spini şi din zilele în care zăcusem la pat, cuprins de febră.

Preţ de câteva clipe, l-am privit pe flăcăul căzut la pământ cum se îneacă şi se face vânăt la faţă.

Brusc, senzaţia aceea stranie m-a părăsit. Mi-am ridicat sabia şi i-am returnat-o lui Sir Makin.

— De fapt, Proximus e al tău, Căpitane, nu al lui Lundist, am zis. Proximus a fost un învăţat din Borthan, care a trăit în secolul al şaptelea. Unul dintre strămoşii tăi. Poate că până la urmă chiar ar trebui să-l citeşti. N-aş suporta să ştiu că-l am doar pe Robart, aici de faţă, şi judecata lui, între mine şi duşmanii mei.

— Dar…

Sir Makin şi-a muşcat buzele. Părea că în afară de acel „dar“ nu mai găseşte nicio obiecţie.

— A trişat.

Tânărul Stod reuşise să-şi găsească glasul şi vorbea în numele tuturor.

Ludist pornise deja în faţa mea. M-am întors să-l urmez, apoi am privit peste umăr.

— Nu e un joc, Sir Makin. Tu îi înveţi pe băieţii ăştia să joace după regulile jocului şi ei vor pierde. Nu e un joc.

Şi-atunci când facem o greşeală, nu o putem răscumpăra. Nici cu cai şi nici cu aur.

Am ajuns la Poarta Roşie, aflată în punctul cel mai îndepărtat al curţii.

— Băiatul ar fi putut muri, a zis Lundist.

— Ştiu, am răspuns eu. Du-mă să văd prizonierii ăia pe care vrea tata să-i ucidă.

12

Cu patru ani în urmă

Mare parte din Castelul Înalt se află îngropat sub pământ. Ar trebui să se cheme Castelul Adânc, mai degrabă. Ne-a luat ceva timp până am ajuns la carcere. Ţipetele, însă, le-am auzit de la un nivel mai sus, prin zidurile de piatră.

— Poate că vizita asta nu-i o idee prea bună, a zis Lundist, oprindu-se în faţa unei uşi de fier.

— Asta e ideea mea, Tutore, i-am răspuns. Parcă voiai să învăţ din propriile-mi greşeli, nu-i aşa?

Un alt ţipăt se auzea gutural, cu o notă aspră în el, un sunet animalic.

— Tatăl tău nu ar fi de acord cu vizita asta, a zis Lundist. Şi-a strâns buzele într-o linie subţire, încurcat de situaţia în care se afla.

— E prima oară când faci apel la înţelepciunea tatălui meu ca să rezolvi o problemă. Ruşine să-ţi fie, Tutore Lundist.

Acum nimic nu mă mai putea convinge să mă întorc.

— Sunt lucruri pe care copiii…

— Prea târziu, degeaba încui grajdul după ce s-au furat caii.

Am trecut pe lângă el şi am ciocănit în uşă cu mânerul pumnalului.

— Deschideţi!

S-au auzit nişte chei zdrăngănind şi uşa s-a deschis înspre interiorul încăperii, alunecând pe balamalele unsuroase. Valul de putoare care m-a lovit aproape că mi-a tăiat respiraţia. În prag şi-a făcut apariţia un moş cu faţa plină de negi, îmbrăcat în haine de străjer, care a dat să zică ceva.

— Nu încerca, am spus, cu lama pumnalului îndreptată spre limba lui.

Am trecut pe lângă el, cu Lundist aproape lipit de călcâiele mele.

— Lundist, întotdeauna m-ai sfătuit să analizez şi să iau decizii proprii.

Îl respectam pentru chestia asta.

— N-avem timp de mofturi.

— Jorg…

Era dezbinat, se ghicea din vocea lui, sfâşiat între emoţii pe care nu le puteam înţelege şi logica pe care o înţelegeam.

— Prinţe…

Urletul s-a auzit din nou, de data asta mult mai tare. Mai auzisem sunetul ăsta în trecut. M-a oprit în loc, încercând parcă să mă silească să fug de acolo. Prima dată când am auzit soiul ăsta de durere, durerea mamei mele, ceva m-a ţinut pe loc. O să vă spun că a fost tufişul de măceş care m-a ţinut nemişcat. O să vă arăt cicatricele. Dar noaptea, înainte ca visele să apară, o voce îmi şopteşte că a fost frica cea care m-a ţintuit în loc, a fost groaza cea care m-a făcut să prind rădăcini printre măceşi, oferindu-mi un loc sigur în timp ce îi priveam pe ei cum mor.

Încă un ţipăt, mai teribil şi mai disperat decât toate celelalte. Am simţit spinii săpând în carnea mea.

— Jorg!

M-am scuturat de mâna lui Lundist, pusă pe mine, şi am rupt-o la fugă spre locul de unde se auzea zgomotul. N-a trebuit să alerg prea mult. M-am oprit brusc în pragul unei încăperi largi, luminate de torţe. Pe trei dintre pereţii camerei erau înşiruite uşile temniţelor. În mijlocul încăperii, doi bărbaţi stăteau în picioare, de o parte şi de alta ale unei mese de care un al treilea fusese legat cu lanţuri. Cel mai solid dintre străjeri ţinea în mână un vătrai din fier, al cărui vârf se odihnea într-o găleată plină cu cărbuni încinşi. Niciunul dintre cei trei nu-mi observă sosirea şi nici nu s-a găsit vreun chip, dintre cele lipite de gratiile uşilor închise ale temniţelor, să se întoarcă spre mine. Am păşit înăuntru. L-am auzit pe Lundist ajungând la intrare şi oprindu-se brusc, aşa cum făcusem şi eu, ca pentru a cuprinde cu privirea scena care i se întindea în faţă.

M-am apropiat şi, în momentul acela, străjerul care nu ţinea fierul în mână a aruncat o uitătură în direcţia mea. A sărit în sus de parcă l-ar fi înghiontit cineva.

— Ce dra…

A scuturat din cap, încercând să vadă mai bine.

— Cine? Adică…

Îmi imaginasem torţionarii ca pe nişte oameni groaznici la înfăţişare, cu feţele marcate de cruzime, cu buze subţiri şi nasuri coroiate, cu ochi de demoni fără suflet. Cred că felul în care arătau, normalitatea lor, era de fapt mai zguduitor. Cel mai

scund părea un om simplu, dar cumva prietenos. Blajin, aş spune.

— Cine eşti?

Ăsta avea un aer mai brutal, dar mi-l puteam imagina stând în faţa unei beri, râzând, sau învăţându-şi fiul cum să arunce mingea.

Nu aveam niciun însemn regal pe mine, ci doar o tunică pe care o purtam de obicei la şcoală. Temnicerii nu aveau niciun motiv să mă recunoască. Intrau în galeriile subterane folosindu-se de Poarta Conspiratorilor şi probabil că nu umblau niciodată prin partea de sus a castelului.

— Sunt Jorg, i-am răspuns pe un ton umil. Unchiul meu l-a plătit pe Faţă-de-Vierme, care păzeşte uşa, ca să îmi dea voie să văd prizonierii.

Am arătat cu degetul înspre Lundist.

— Mâine mergem să privim execuţiile. Am vrut să-i văd pe infractori de aproape.

Acum nu mă mai uitam spre temniceri. Omul întins pe masa de tortură îmi susţinea privirea. Nu mai văzusem decât un singur negru înainte, sclavul unui nobil venit din sud, aflat în vizită la curtea Tatălui meu. Doar că ăla avea pielea maronie. Tipul de pe masă era mai negru decât tuşul. A întors capul în direcţia mea, încet de parcă ar fi avut greutatea plumbului. Albul ochilor parcă strălucea în toată negreala aia.

— Faţă-de-Vierme? Ha, asta chiar îmi place.

Temnicerul cel mătăhălos s-a relaxat şi a apucat din nou vătraiul de fier.

— Dacă-mi ies doi galbeni la faza asta, mie şi lui Grebbin aici de faţă, atunci cred că poţi sta să priveşti cum chiţăie băiatul ăsta.

— Berrec, nu mi se pare în regulă.

Grebbin şi-a încreţit fruntea lată.

— E un puştan, pân’ la urmă.

Berrec a scos vătraiul din găleata cu cărbuni încinşi şi l-a îndreptat către Grebbin.

— Prietene, nu cred că vrei să te pui între mine şi un galben.

Pieptul gol al negrului lucea sub vârful înroşit al fierului. Simţeam în aer duhoarea dulceagă a cărnii arse.

— E foarte negru, am zis.

— E un Nubanez, asta e, a rostit Berrec încruntându-se. A aruncat vătraiul cu o privire critică, după care l-a băgat înapoi în foc.

— De ce îl arzi? l-am întrebat.

Nu mă simţeam prea bine sub ochii sfredelitori ai Nubanezului. Întrebarea mea păru să îi blocheze preţ de câteva secunde. Grebbin s-a încruntat şi mai tare.

— Îl are pe diavol în el, a răspuns Berrec în cele din urmă. Toţi nubanezii îl au. Nişte păgâni, asta-s toţi. Am auzit că Părintele Gomst, care îl conduce chiar şi pe Rege în rugăciune, spune să îi ardem pe păgâni.

Berrec şi-a lăsat mâna pe stomacul Nubanezului. Atingerea lui avea ceva tulburător de blând.

— Aşa că îl prăjim puţin pe ăsta, înainte ca Regele să vină şi să se uite cum este ucis mâine.

— Executat.

Grebbin pronunţa cuvântul cu precizia unuia care îl pusese de multe ori în practică.

— Executat, ucis, care-i diferenţa? Toţi sfârşesc hrană la viermi.

Berrec a tras o flegmă în căldarea cu cărbuni încinşi.

Nubanezul nu-şi mai lua ochii de la mine, cercetându-mă în tăcere. M-a cuprins o senzaţie aiurea. Mă simţeam cumva nelalocul meu. Am strâns din dinţi şi i-am înfruntat privirea.

— Cea făcut? am întrebat.

— Ce să facă? s-a stropşit Grebbin. E prizonier.

— Cu ce se face vinovat? am insistat.

Berrec a dat din umeri.

— Că s-a lăsat prins.

Din pragul uşii, Lundist a ridicat vocea.

— Cred… Jorg, că toţi prizonierii care urmează să fie executaţi sunt tâlhari, capturaţi de Armata de Graniţă. Regele a ordonat misiunea asta ca să prevină eventualele atacuri dinspre Drumul Moroilor, asupra zonei Norwood sau asupra altor protectorate.

Mi-am desprins privirea de cea a Nubanezului şi mi-am plimbat ochii peste semnele lăsate de tortură pe trupul lui. În locurile pe unde pielea rămăsese încă nearsă se întrezăreau cicatrice în formă de simboluri, care atrăgeau privirile în ciuda simplităţii desenului lor. O cârpă murdară îi atârna peste şolduri. Încheieturile mâinilor şi gleznele îi erau legate cu cătuşe de fier

nituite. Lanţurile care îl ţineau nemişcat pe masa de tortură erau scăldate în sânge.

— E periculos? am întrebat.

M-am apropiat şi mai mult. Simţeam pe limbă gustul cărnii lui arse.

— Da.

Nubanezul zâmbise răspunzând la întrebare, şi lăsase să i se întrevadă printre buze dinţii năclăiţi de sânge.

— Tacă-ţi fleanca aia împuţită, păgânule!

Berrec a smuls vătraiul înfipt în cărbunii încinşi. O puzderie de scântei s-au înălţat în aer când a ridicat fierul aproape albit de foc până în dreptul ochilor. Lucirea sa îi urâţea chipul, îmi amintea de noaptea aceea sălbatică, în care fulgerul luminase feţele oamenilor din garda Contelui Renar.

M-am întors spre Nubanez. Dacă pentru o clipă doar ar fi privit spre vătraiul încins, l-aş fi lăsat acolo, pradă fierului.

— Eşti periculos? l-am întrebat.

— Da.

Am tras siguranţa încuietorii de pe mâna lui dreaptă.

— Dovedeşte-mi-o.

13

Cu patru ani în urmă

Nubanezul s-a mişcat repede, dar nu viteza m-a impresionat, ci lipsa lui de ezitare. S-a întins după încheietura mâinii lui Berrec. Cu o smucitură, l-a tras pe temnicer deasupra sa. Vătraiul pe care Berrec îl ţinea încă în mâna întinsă l-a găurit pe Grebbin, străpungându-i coastele, intrând atât de adânc încât Berrec a scăpat fierul din mână, în timp ce Grebbin se zvârcolea îndepărtându-se de masă.

Fără să se oprească, Nubanezul s-a ridicat pe jumătate, atât cât îi permitea mâna încă prinsă în cătuşe. Berrec s-a dus în jos, pe pieptul Nubanezului, a alunecat din cauza sudorii şi a sângelui şi i-a nimerit în poală. Cotul Nubanezului a isprăvit tentativa de evadare. Lovitura l-a prins pe Berrec chiar în ceafă, şi a făcut să-i pocnească oasele.

Evident că Grebbin apucase să urle, dar urletele făceau parte din zgomotele obişnuite ale temniţei. Încercă să fugă acum, dar cumva îşi pierduse simţul orientării. S-a izbit de uşa unei temniţe atât de tare, încât vârful vătraiului înfipt în coastele lui a ieşit pe cealaltă parte, sfâşiindu-i omoplatul. Impactul l-a trântit

la pământ, unde a şi rămas. S-a zvârcolit câteva secunde, bolborosind ceva, dar în afară de fum şi abur nu-i mai ieşea nimic dintre buze.

Un val de urale s-a ridicat din celulele ocupate încă de prizonieri suficient de proşti cât să nu ştie când să-şi ţină gurile închise.

Lundist ar fi putut să fugă. A avut timp suficient să o facă. Mă aşteptam de la el să meargă după ajutoare. În loc de asta, când Grebbin atingea pământul, Lundist parcursese deja jumătate din distanţa ce îl despărţea de mine. Nubanezul l-a împins pe Berrec de pe el şi şi-a eliberat cealaltă mână.

— Fugi! am strigat spre Lundist, în caz că nu îi trecea deja prin minte să facă asta.

De fapt el fugea deja, doar că în direcţia greşită. Ştiam că anii atârnau mai uşor pe umerii lui decât pe ai altor oameni de aceeaşi etate, dar nu mă aşteptam să-l văd luând sprintul atât de rapid.

M-am mişcat astfel încât masa şi Nubanezul să ajungă între mine şi Lundist.

Nubanezul şi-a eliberat gleznele chiar în momentul în care Lundist a ajuns lângă el.

— Ia băiatul, bătrâne, şi cară-te!

Avea cea mai groasă voce pe care am auzit-o vreodată.

Lundist l-a fixat atunci pe Nubanez cu ochii lui incredibil de albaştri. Foşnetul robei sale s-a potolit, se terminase cu goana. Tutorele meu îşi ţinea mâinile aduse la piept, una peste cealaltă.

— Dacă pleci acum, om al Nubei, eu nu te voi opri.

Cuvintele lui au stârnit un val de hohote din celule.

Nubanezul l-a privit pe Lundist cu aceeaşi intensitate pe care o zărisem în ochii lui ceva mai devreme. Era la câţiva centimetri de tutorele meu, dar diferenţa de gabarit făcea ca scena să pară desprinsă din povestea lui David şi Goliat. Lundist stătea drept şi suplu, ca o lance, însă Nubanezul avea de două ori greutatea lui şi, pe deasupra, oasele lui mari erau căptuşite cu hălci groase de muşchi.

Nubanezul nu a râs de Lundist. Poate că zărea în el ceva mai mult decât zăriseră ceilalţi prizonieri.

— O să-i iau şi pe fraţii mei.

Lundist a chibzuit o vreme în privinţa asta, după care a dat un pas înapoi.

— Jorg, treci aici.
Vorbea fără să-şi ia privirea de la Nubanez.
— Fraţi? am întrebat.
Nu vedeam niciun alt chip de culoarea Nubanezului pe la gratiile celulelor.
Nubanezul a zâmbit larg.
— Demult, am avut fraţi de colibă. Acum ei sunt departe, poate morţi.
A deschis larg braţele şi zâmbetul i s-a transformat într-o grimasă simţind rănile provocate de vătraiul încins.
— Dar zeii mi-au dăruit fraţi noi, fraţi de drum.
— Fraţi de drum.
Am lăsat cuvintele să mi se rostogolească pe limbă. Imaginea lui Will mi-a trecut prin faţa ochilor: sânge şi cârlionţi. Povestea asta mustea de putere. O simţeam cu toată fiinţa mea.
— Ucide-i pe-amândoi şi dă-mi drumul de-aici.
O uşă aflată în stânga mea a început să se zgâlţâie, de parcă în spatele ei un taur începea să îşi piardă răbdarea. Dacă cel care vorbise era pe măsura vocii, atunci în spatele uşii se ascundea un căpcăun.
— Îmi datorezi viaţa, Nubanezule, i-am spus.
— Da.
A smuls cheile de la cingătoarea lui Berrec şi a păşit către temniţa din stânga mea. M-am alăturat lui, având grijă să îl ţin între mine şi Lundist.
— Îmi vei da o viaţă la schimb, am continuat.
S-a oprit, aruncând o privire spre Lundist.
— Du-te, băiete, mergi cu unchiul tău.
— O să-mi dai o viaţă, frate, sau o voi lua pe a ta drept gaj, am răspuns.
Un nou val de râsete s-au înălţat din temniţe şi, de data asta, Nubanezul li se alătură.
— Pe cine vrei să ucizi, frăţioare?
A băgat cheia în broască.
— O să îţi spun atunci când vom da de el, i-am răspuns.
Aş fi stârnit prea multe întrebări dacă îl menţionam atunci pe Contele Renar.
— Vin cu tine.
La auzul cuvintelor mele, Lundist s-a repezit înainte. Şi-a găsit un punct de sprijin în spatele Nubanezului şi l-a lovit puternic în

spatele genunchilor. Negrul s-a prăbuşit la pământ şi, chiar în clipa aceea, am auzit zogomotul puternic al unui declic.

În timpul căderii, Nubanezul s-a răsucit şi s-a întins după Lundist. Cumva, bătrânul i-a alunecat printre degete şi, când Nubanezul a sărit înapoi în picioare, Lundist l-a lovit în gât, iar lovitura asta i-a tăiat avântul şi l-a lăsat fără vlagă pe lespezile de piatră.

Am fost cât pe ce să scap, dar degetele lui Lundist mi s-au înfipt în plete, în timp ce se repezea după mine.

— Jorg! Nu asta este calea!

M-am zbătut să scap de el, mârâind ca un animal.

— Ba este chiar calea.

Şi ştiam că aveam dreptate. Sălbăticia Nubanezului, legăturile dintre aceşti oameni, concentrarea pe detaliile semnificative – indiferent de situaţie – toate astea stârneau un ecou în mine.

Cu colţul ochiului, am zărit cum uşa temniţei se deschide. Declicul de înainte era de la cheia întoarsă în broască.

Lundist m-a prins de umeri şi m-a obligat să mă întorc cu faţa spre el.

— Jorg, nu ai ce căuta cu oamenii ăştia. Nici nu-ţi poţi imagina ce viaţă duc. Ei nu au răspunsurile pe care le cauţi.

Vorbea cu atâta intensitate, încât aproape m-a făcut să cred că îi păsa.

Din temniţa deschisă şi-a făcut apariţia o siluetă, aflându- se ca să poată ieşi pe uşa celulei. În viaţa mea n-am mai văzut aşa o namilă. Nici Sir Gerran din Garda Mesei nu era atâta, nici Shem, ajutorul grăjdarului, nici măcar luptătorii din poporul slavilor.

Omul s-a apropiat de Lundist pe la spate, rapid, ca o furtună dezlănţuită.

— Jorg, tu crezi că eu nu înţeleg…

Lovitura braţului uriaş a întrerupt şirul cuvintelor lui Lundist, trântindu-l pe acesta pe lespezile de piatră cu o forţă pe care aş fi simţit-o chiar dacă Lundist nu ar fi luat cu el, în cădere, un pumn întreg din părul meu.

Omul s-a ridicat lângă mine ca un turn, un căpcăun hidos îmbrăcat în zdrenţe împuţite, cu părul atârnându-i în şuviţe neţesălate. Dimensiunile lui m-au lăsat fără cuvinte. S-a întins după mine, iar eu m-am mişcat prea încet. Mâna cu care m-a înşfăcat s-ar fi putut închide în jurul mijlocului meu. M-a ridicat

până la nivelul feţei şi, când m-a privit, coama lui de păr împuţită s-a dat într-o parte şi-n alta, ca o cortină.

— Isuse, da’ ştiu că eşti o ofensă hidoasă adusă oricărei priviri!

Mi-am dat seama că urma să mă ucidă, aşadar nu vedeam niciun rost în a aborda vreo tactică.

— Înţeleg de ce vrea Regele să te execute.

Chiar şi în anonimatul asigurat de uşile închise ale temniţelor, râsetele erau destul de ezitante acum. Deci nu era genul de om pe care să-l tachinezi. Faţa lui nu trăda nicio slăbiciune, erau doar linii dure, o cicatrice şi oasele proeminente sub pielea aspră. M-a ridicat de parcă s-ar fi pregătit să mă izbească de pietre, aşa cum arunci pe jos un ou.

— Nu!

Am zărit, pe sub braţul uriaşului, cum un bătrân şi un tânăr cu părul roşcat îl ajută pe Nubanez să se ridice în picioare.

— Nu, a strigat iar Nubanezul. Îi datorez o viaţă, Frate Price. Şi, în plus, fără el, te-ai fi aflat încă în temniţa asta, aşteptând plăcerile de mâine.

Fratele Price mi-a aruncat o privirie plină de răutate impersonală şi m-a lăsat să cad, de parcă încetam brusc să mai exist.

— Eliberaţi-i pe toţi.

Cuvintele lui au răsunat ca un tunet.

Nubanezul i-a înmânat bătrânului cheile.

— Frate Elban.

Apoi s-a îndreptat spre locul în care zăceam eu. Lundist era lăţit în apropiere, cu faţa lipită de lespezi, într-o băltoacă de sânge care-i năclăia fruntea.

— Ai fost trimis de zei, băiete, să-mi dai drumul de pe masa aia.

Nubanezul a aruncat o privire spre masa de tortură, apoi spre Lundist.

— Acum vino cu fraţii. Dacă îl găsim pe omul pe care îl cauţi… poate… îl voi ucide.

Am privit spre Lundist o clipă. Nu-mi dădeam seama dacă mai respiră sau nu. Am simţit fantoma vinovăţiei care ar fi trebuit să mă roadă ca pe o înţepătură într-un membru deja amputat, scormonind încă, deşi carnea era de mult dispărută.

M-am ridicat lângă Nubanez şi, cu Lundist prăbuşit la picioarele mele, am privit cum tâlharii îşi eliberează camarazii. M-am trezit că mă holbez la cărbunii încinşi, care degajau o căldură portocalie, şi-am început să-mi amintesc.

Mi-am amintit cum o vreme am trăit în minciună. Am trăit într-o lume molatică, făcută din adevăruri schimbătoare, din atingeri delicate, din râsete scoase doar de dragul râsului. Mâna care m-a tras din caleaşcă în noaptea aceea, de lângă căldura mamei mele, şi care m-a aruncat într-o noapte plină de ploaie şi urlete, mâna aia m-a tras printr-o uşă prin care nu mă mai pot întoarce. Cu toţii trecem printr-o astfel de uşă, dar o facem de obicei de bunăvoie, şi o facem treptat, amuşinând aerul, întorcându-ne şi încercând din nou.

În zilele care au urmat după evadarea mea şi după boală, mi-am privit visele devenind din ce în ce mai mici şi mai pale. Mi-am văzut copilăria ofilindu-se şi căzând, de parcă o iarnă năprasnică se reîntorcea pentru a hăitui primăvara. Cât de jalnice erau acum hrubele şi forturile în care eu şi William ne jucam cândva mânaţi de o credinţă de nestrămutat, cât de prosteşti păreau jucăriile, lipsite de intensitatea unei imaginaţii inocente a cărei putere să le anime existenţa.

Nu trecea oră fără să simt durerea, o suferinţă care creştea de fiecare dată când îmi aminteam. Şi m-am tot întors la amintirea asta, din nou şi din nou, ca atunci când freci cu vârful limbii gingia din care a fost smuls un dinte, atras parcă de absenţa lui.

Ştiam că asta mă va ucide până la urmă.

Durerea ajunsese duşmanul meu. Mai mult decât Contele Renar, mai mult decât tatăl meu, care a târguit vieţi pe care ar fi trebuit să le preţuiască mai mult decât îşi preţuia coroana, sau gloria, sau pe Iisus răstignit pe cruce. Şi, fiindcă nici atunci, la zece ani ai mei, nu puteam – din cauza acelui miez de încăpăţânare din mine, din cauza acelui egoism ce mă făcea să refuz mereu – nu puteam să mă predau în faţa la nimic şi a nimănui, din cauza asta, m-am luptat cu durerea. I-am analizat ofensiva şi i-am depistat liniile de atac. Dacă începea să supureze, asemenea unei infecţii ce cuprindea o rană, se amplifica, sleindu-mă de puteri. Ştiam deja suficient cât să descopăr remediul. Fierul încins, în caz de infecţie, cauterizează, arde, lasă totul curat în urma sa. Am amputat din mine întreaga

slăbiciune care mă cuprindea atunci când îmi păsa de ceva sau cineva. Am lăsat deoparte dragostea pe care le-o purtam alor mei, duşi de pe astă lume, am închis-o într-un sicriu, un obiect bun de studiu, un exponat uscat, din care nu mai curge sânge, eliberat, lăsat în voie. Am ars complet în mine orice capacitate de a iubi din nou. Am tot udat răsadul ei cu acid, până când solul a rămas golaş, şi am fost sigur că nimic nu avea să mai prindă vreodată rădăcini acolo.

— Haide.

Am ridicat privirea. Nubanezul vorbea cu mine.

— Vino. Suntem gata.

Fraţii se adunaseră în jurul nostru, îmbrăcaţi în zdrenţe şi haine ce duhneau îngrozitor. Price s-a ales cu sabia unuia dintre temniceri. Cealaltă sabie lucea în mâna altui uriaş, ceva mai scund, unul mai slab şi o ţâră mai tânăr decât Price, dar atât de asemănător cu acesta în toate celelalte privinţe, încât aş fi băgat mâna în foc că au fost zămisliţi de acelaşi pântec.

— Trebuie să ne tăiem drum de-aici înainte.

Price a încercat ascuţişul săbiei pe barba lui scurtă, trecându-i tăişul de-a lungul maxilarului.

— Burlow, vii în faţă, alături de mine şi Rike. Gemt şi Elban, acoperiţi spatele. Dacă puştiul ne încetineşte în vreun fel, ucideţi-l.

Price a aruncat o privire în jur, a scuipat şi a pornit spre coridor.

Nubanezul a pus o mână pe umărul meu.

— Ar trebui să rămâi.

Mi-a făcut un semn din cap spre Lundist.

— Dar dacă totuşi vii, să nu rămâi în urmă.

M-am uitat spre pardoseală, spre Lundist. Auzeam deja vocile spunându-mi să rămân, voci familiare, dar prea îndepărtate. Ştiam că bătrânul ar fi trecut prin foc să mă salveze, şi asta nu pentru că s-ar fi temut de tata, ci doar… aşa. Simţeam lanţurile care mă legau de el. Simţeam cârligele. Şi, din nou, am simţit cum mă cuprinde slăbiciunea. Am simţit durerea strecurându-se prin crăpături pe care le credeam deja astupate bine.

Mi-am ridicat privirea spre Nubanez.

— N-am să rămân în urmă, l-am asigurat.

Nubanezul a strâmbat din buze, a ridicat din umeri şi a pornit după ceilalţi. Am păşit peste Lundist şi l-am urmat.

Asasinatul este doar un omor realizat cu ceva mai multă precizie. Fratele Sim este un maestru al preciziei.

14

Şi am lăsat în urmă Norwood. Ţăranii ne-au privit plecând, cu un aer rezervat şi uluit, iar Rike i-a înjurat copios. De parcă ar fi fost ideea lui să îi salveze pe toţi din rugul lui Renar şi acum, la plecare, i-ar fi datorat nişte ovaţii. Le-am lăsat în grijă ruinele oraşului lor, decorate cu leşurile celor care îl ruinaseră. Slabă consolare, mai ales după ce Rike şi ceilalţi fraţi i-au descotorosit pe morţi de toate obiectele care ar fi putut avea vreo valoare. Din calculele mele, dacă ţineam ritmul galopului, aveam să ajungem în Oraşul Crath până la căderea nopţii, şi am fi ajuns la porţile Castelului înalt înainte de răsăritul lunii.

N-ar fi trebuit să mă întorc acasă, reluând vechile mele obiceiuri şi gândindu-mă încă o dată la răzbunarea pe care o făgăduisem Contelui Renar. Asta îmi spunea instinctul. Dar azi instinctul îmi vorbea pe un ton bătrânicios, uscat. Nu mă mai puteam încrede în el. Voiam să merg acasă poate şi pentru că aveam senzaţia că altceva necesită mişcarea asta, de care eu nu aveam nevoie. Voiam să merg acasă, şi, dacă Iadul s-ar fi ridicat înaintea mea să mă oprească, n-ar fi reuşit decât să-mi sporească dorinţa. Am apucat-o pe Drumul Castelului, în susul grădinilor din tărâmurile aflate sub stăpânirea Casei Ancrath. Cărarea noastră era îngrădită de pâraie blânde, străbătea pâlcuri împădurite şi ferme liniştite. Uitasem cât de verde era pe aici tărâmul. Eram obişnuit cu o lume mânjită de noroi, plină de câmpii arse, acoperită de ceruri cenuşii, scăldate în fum, şi de mortăciuni putrede presărate peste tot. Soarele ne-a învăluit deodată, străbătând cu razele din spatele unui nor răzleţit în adâncul cerului. În căldura copleşitoare, coloana noastră a încetinit, până când sunetul ritmat al copitelor s-a transformat într-o păcăneală leneşă. Gerrod s-a oprit în faţa unei porţi cu grilaj, ce ducea dincolo de un gard viu. De cealaltă parte se întindea în faţa noastră un câmp auriu de grâne. Părea că Dumnezeu turnase miere peste pământ, dulce şi cleioasă, inundând lumea cu pace. Norwood era la treizeci de kilometri în urma noastră şi părea să fie cam la o mie de ani depărtare de unde ne aflam.

— E bine să te întorci, ai, Jorg? a întrebat Makin, trăgând mai aproape de mine.

S-a înălţat în şa şi a sorbit cu nesaţ aerul.

— Miroase a acasă.

Şi chiar aşa era. Mireasma căldurii mă purta înapoi, pe vremea când lumea mea era mică şi lipsită de primejdii.

— Urăsc locul ăsta, i-am răspuns.

A părut zdruncinat de cuvintele mele, iar Makin nu-i genul de om care să se lase zdruncinat cu una, cu două.

— E o otravă pe care oamenii o înghit de bunăvoie, conştienţi că îi va lăsa fără putere.

I-am dat pinteni lui Gerrod şi i-am lăsat frâu liber pe coasta drumului. Makin m-a prins din urmă şi a început să galopeze mărunt pe lângă mine. La răscruce am trecut pe lângă Rike şi Burlow, care aruncau cu pietre într-o sperietoare de ciori.

— Oamenii luptă pentru patria lor, Prinţe, a zis Makin. Îşi apără pământul. Regele şi pământul.

M-am întors să urlu la cei care se abătuseră din coloană.

— Strângeţi rândurile!

Makin a păstrat ritmul, aşteptând un răspuns.

— Lasă-i pe soldaţi să moară pentru pământul lor, i-am zis. Dacă va veni vremea să sacrific câmpiile astea pentru a ne asigura victoria, le voi lăsa îndată pradă focului. Tot ceea ce nu poţi sacrifica te ţintuieşte pe loc. Te face previzibil, te face slab.

Am continuat la trap, spre vest, încercând să prindem din urmă soarele.

La scurt timp, am dat peste soldaţii garnizoanei din Chelny Ford. Sau mai bine zis ei au dat peste noi. Probabil că soldatul de gardă ne-a zărit din turn, cum veneam aliniaţi pe cărare. Cincizeci de oameni au ieşit atunci pe Drumul Castelului, blocându-ne trecerea.

Am oprit la câţiva metri de bariera umană, întinsă de-a lungul drumului ca un gard viu plin de ghimpi, ordonat pe două rânduri. Cu excepţia unei duzini de arcaşi, care luaseră poziţie de luptă în lanul de porumb din dreapta noastră, restul comandoului aştepta în spatele zidului de suliţe, cu săbiile scoase. Pe câmpul întins de cealaltă parte a drumului, vreo douăzeci de soldaţi ne-au depistat şi au început să se mişte fără grabă spre noi, să vadă despre ce este vorba.

— Oameni din Chelny Ford, am strigat eu. Ne bucurăm să vă întâlnim. Cine este conducătorul aici?

Makin s-a apropiat din spate de mine, în timp ce restul fraţilor se aliniau în şir indian în urma lui, mişcându-se prudent în şei.

Un bărbat înalt a făcut un pas înainte, încadrat de doi soldaţi înarmaţi cu suliţe. Nu a ieşit prea mult în faţă, nu părea genul idiot. Purta culorile Casei Ancrath peste o armură din zale, iar pe cap, un coif, care îi acoperea fruntea până în dreptul sprâncenelor. În dreapta mea, zece rânduri de mâini se albeau încordindu-se pe arcuri. În stânga, dincolo de gardul viu, nişte vaci contemplau întreaga scenă rumegând iarbă.

— Sunt Căpitanul Coddin.

A trebuit să ridice glasul ca să se facă auzit, fiindcă tocmai atunci o vacă a început să mugească uşor, acoperindu-i vocea.

— Regele tocmeşte mercenari la Relston Fayre. Bandele înarmate nu au voie să umble de colo-colo prin Ancrath. Declaraţi motivul pentru care vă aflaţi aici.

În tot acest timp şi-a ţinut privirea fixată pe Makin, aşteptând de la el răspunsul.

Nu îmi păsa că eram luat drept copil şi, în consecinţă, ignorant, dar există un timp şi un loc unde o ofensă trebuie luată ca atare. În plus, bătrânul Coddin părea că ştie ce face. Una era să-l scutesc pe Fratele Gemt de nefericita lui viaţă, şi alta era să gâtui unul dintre căpitanii tatălui meu.

Aveam viziera deja ridicată, aşa că am tras de ea ca să îmi scot coiful de tot.

— Părinte Gomst!

Am strigat după preot, iar fraţii s-au dat deoparte murmurând, ca să îi facă loc bătrânului. Nu prea aveai mare lucru de văzut la el. Îşi tăiase barba care îi crescuse cât timp stătuse în cuşcă, dar câteva pâlcuri de păr cărunt, crescute răzleţ, îi împodobeau încă faţa, în timp ce straiele preoţeşti păreau mai degrabă noroi uscat decât haine.

— Căpitane Coddin, am început eu. Îl cunoşti pe preotul acesta, Părintele Gomst?

La auzul cuvintelor mele, Coddin a ridicat o sprânceană. Era el palid, dar acum se făcuse şi mai palid. Gura i s-a strâns într-o linie dură, ca unui om care se ştie ţintit de o glumă de al cărei tâlc nu s-a prins încă.

— Mda, a răspuns el. Este preotul Regelui.

Şi-a ciocnit călcâiele unul de celălalt, înclinând capul, de parcă se afla la curte. Gestul lui părea ciudat, făcut aşa în mijlocul drumului, cu păsările ciripind deasupra noastră şi mirosul fetid al vacilor îmbălsămându-ne din cap până-n picioare.

— Părinte Gomst, am continuat. Rogu-te să-i spui Căpitanului Coddin cine sunt eu.

Bătrânul s-a mai înviorat niţel. Fusese apatic şi înnegurat de când părăsisem Norwood, dar acum încerca să găsească în el o fărâmă-două de autoritate.

— Prinţul Honorous Jorg Ancrath se află înaintea ta, Căpitane. Pierdut şi acum reîntors, se îndreaptă spre curtea tatălui său, iar tu ai face bine să te îngrijeşti să ajungă acolo escortat cum se cuvine…

Îmi aruncă o privire, scormonind după curajul care-i mai rămăsese pe după jalnicele petice de barbă.

— Şi eventual îmbăiat.

Cuvintele lui stârniră un val de chicoteli, în ambele tabere. Nu se face să subestimezi un cleric. Ei ştiu valoarea cuvintelor şi nu se vor da în lături să facă uz de ele în folosul lor. Am simţit o furnicătură în mâna aşezată pe mânerul săbiei. Am văzut capul bătrânului Gomst căzându-i de pe umeri, sărind o dată, de două ori şi-apoi rostogolindu-se ceva mai încolo, lângă copitele vacii pestriţe care păştea în apropierea noastră. M-am străduit să scap de viziunea aceea.

— Fără baie. A venit timpul să se simtă puţină putoare de drum la curtea regală. Cuvintele delicate şi apa de trandafir or fi pe placul nobilimii, dar cei care luptă în război trăiesc murdar. Mă întorc la tatăl meu ca un om care a avut parte de viaţa de soldat. Lasă-l să ştie asta.

Mi-am lăsat cuvintele să se împrăştie în aerul încremenit, fără să-l pierd din ochi pe Gomsty. A avut înţelepciunea să se uite în altă parte.

Discursul meu nu a declanşat nicio ovaţie, dar Coddin a lăsat în jos capul şi nimeni n-a mai menţionat nimic despre baie. La drept vorbind, păcat că s-a întâmplat aşa, pentru că visam la o cadă plină cu apă fierbinte încă din momentul în care hotărâsem să mă întorc acasă.

Coddin l-a lăsat pe adjunctul său să preia comanda garnizoanei şi a pornit la drum călare, alături de noi. Escorta sa,

formată din douăzeci şi patru de oameni, ridica numărul oamenilor din grupul nostru la aproape şaizeci. Makin ducea acum o lance din arsenalul Ford, purtând culorile Casei Ancrath şi blazonul regal. Călăreţii garnizoanei împrăştiau vestea prin sate, pe măsură ce înaintam.

— Prinţul Jorg, Prinţul Jorg s-a reîntors din moarte.

Veştile ajungeau înaintea noastră, astfel încât fiecare oraş în care intram ne pregătea întâmpinarea din ce în ce mai bine şi cu un public tot mai larg. Înainte să părăsim Chelny Ford, Căpitanul Coddin trimisese un călăreţ înainte, dar chiar şi fără mesajul răspândit de acesta s-ar fi aflat de sosirea noastră la Castelul Înalt, cu mult înainte să ajungem acolo. În orăşelul Bains, steagurile acopereau întreaga Stradă Principală. Şase trubaduri, acompaniaţi de o lăută şi un clavicord, cântau „Sabia Regelui”, mai mult cu entuziasm decât cu talent, câţiva jongleri aruncau în aer făclii aprinse şi un urs dansa în faţa morii de apă. Şi mulţimile! Oamenii erau înghesuiţi atât de tare, încât nu aveam nicio şansă să călărim printre ei. O femeie grasă, îmbrăcată într-o rochie cât un cort, m-a zărit printre ceilalţi. M-a arătat cu degetul şi a slobozit un ţipăt:

— Prinţul Jorg! Prinţul Furat!

La strigătul ei, mulţimile au înnebunit complet, şi un val de ovaţii şi plânsete s-a ridicat în jurul nostru. Se împingeau spre mine ca nişte nebuni. Coddin şi-a chemat iute oamenii. Pentru asta i-am iertat momentul de desconsiderare de mai devreme. Dacă ţăranii ar fi ajuns la Rike, am fi avut parte de un măcel sângeros.

Pe Drumul Moroilor fraţii se speriaseră, dar numai atunci i-am văzut mai înspăimântaţi decât acum, în orăşelul Bains. Niciunul dintre ei nu ştia ce să facă. Grumlow ţinea necontenit mâna stângă pe pumnal. Kent cel Roşu rânjea ca un dement, cu ochii înceţoşaţi de groază. Dar s-au prins repede. Mai ales când şi-au dat seama de primirea care ne aştepa. Când au văzut tavernele şi târfele. Ei bine, nu aveam cum să-i smulg din orăşelul Bains mai devreme de o săptămână.

Unul dintre trubaduri a găsit la un moment dat o goarnă şi o notă ascuţită a străpuns tumultul mulţimii. Apoi, nişte gărzi îmbrăcate în robe de culoare roşie, cu lanţuri negre pe dedesubt, au descins croind o cărare prin mulţime şi făcând loc unui om: ne-am trezit faţă în faţă cu nimeni altul decât cu Lordul

Nossar de Elm. L-am recunoscut imediat pe omul de la curtea regală. Arăta o idee mai gras decât mi-l aminteam eu, sub armura lui aurită şi veşmintele de catifea, iar barba care i se revărsa pe piept îi încărunţise puţin, dar în rest era acelaşi vechi Nossar, mereu vesel, care pe vremuri mă sălta pe umerii lui.

— Prinţe Jorg!

Pentru o clipă, vocea bătrânului s-a frânt. Am văzut câteva lacrimi strălucindu-i în ochi. M-a surprins cu asta, chiar m-a surprins. Am simţit o strângere în piept, ca o gheară. Nu mi-a plăcut senzaţia.

— Lord Nossar, am răspuns şi buza mi s-a răsfrânt într-un rânjet.

Acelaşi rânjet i l-am adresat lui Gemt înainte să-i fac cunoştinţă cu pumnalul meu. Atunci am zărit o ezitare în privirea lui Nossar. Doar un moment de şovăială.

Dar şi-a revenit repede.

— Prinţe Jorg! Ai revenit la noi când nu mai aveam nicio speranţă. L-am blestemat pe mesager, crezând că minte, dar iată-te!

Avea o voce adâncă, melodioasă şi aristocrată. Când bătrânul Nossar deschidea gura, ştiai că spune adevărul şi numai adevărul, ştiai că te place, glasul lui se înfăşură în jurul tău cald şi liniştitor.

— Prinţe Jorg, îmi vei face onoarea de a înnopta în casa mea?

Cu coada ochiului, îi vedeam pe fraţi schimbând priviri, ochind femeile din mulţime. Heleşteul de lângă moară părea să fi luat foc în lumina soarelui muribund. Spre nord, deasupra liniei negre trasate de Pădurea lui Rennat, fumul din oraşul Crath se lăţea ca o pată pe cerul tot mai întunecat.

— Lordul meu, invitaţia ta mă onorează, dar intenţionez să dorm la Castelul Înalt în noaptea asta. Am fost plecat prea multă vreme, i-am răspuns eu.

Vedeam cum îngrijorarea pune stăpânire pe chipul său. Se agăţa în fiecare şanţ săpat pe faţa bătrânului. A vrut să adauge ceva, dar nu era locul potrivit. M-am întrebat dacă nu cumva tata l-a trimis după mine, ca să-mi întârzie sosirea.

— Prinţe…

A ridicat o mână, cu ochii căutându-i pe ai mei.

Am simţit din nou cum gheara mi se înfigea în piept. Probabil că m-ar fi primit în sala înaltă a casei lui şi mi-ar fi vorbit iar

despre anii duşi, cu vocea lui aristocrată. Mi-ar fi vorbit despre William şi mama. Dacă exista vreun om care să mă poată dezarma, acela era Nossar.

— Îţi mulţumesc pentru primire, Lord Nossar.

I-am făcut o plecăciune formală, o plecăciune de încheiere.

A trebuit să trag de hăţuri ca să-l întorc pe Gerrod. Cred că până şi caii îl plăceau pe Nossar. I-am condus pe fraţi pe poteca de lângă râu, călcând în picioare câteva răsaduri de napi tomnatici, sădite de fermieri. Ţăranii au continuat să strige, fără să-şi dea seama prea bine ce se întâmplă.

Am ajuns la Castelul Înalt pe cărarea de pe stâncă, evitând ocolul pe care ar fi trebuit să îl facem dacă o luam prin Crath. Am lăsat în urmă luminile aşezărilor omeneşti. Străzile punctate cu flăcările torţelor, strălucirea tremurătoare a focului şi lămpile aprinse de prin casele ale căror obloane nu închiseseră încă afară frigul nopţii. La scurt timp, felinarele străjerilor au cuprins cu licărul lor zidul Vechiului Oraş, pâlpâind de-a lungul râului, acolo unde casele se împrăştiau în spatele zidurilor, pe vale, până în apropierea albiei râului. Am ajuns la Poarta de Vest, singurul loc prin care puteam intra în Oraşul de Sus fără să fim nevoiţi să străbatem străzile înguste ale Vechiului Oraş. Gărzile au ridicat barierele ce ţineau închisă poarta, mai întâi una, apoi alta, şi încă una. Zece minute de scârţâieli şi zdrăngăneli de lanţuri. M-am întrebat de ce erau puse toate cele trei bariere. Oare duşmanii noştri erau atât de aproape de zidurile cetăţii încât Marele Zid trebuia apărat cu trei rânduri de porţi?

Căpitanul gărzilor care păzea porţile a ieşit să ne întâmpine, în timp ce oamenii lui asudau să ridice ultimele bariere. De sus, de pe înălţimea zidurilor, arcaşii ne priveau. Steagurile nu fuseseră ridicate. Mi-am amintit vag chipul omului din faţa mea. Părea la fel de bătrân ca Gomst, cu părul cărunt. Cel mai bine îmi aminteam expresia acră a chipului său, de parcă tocmai ar fi muşcat dintr-o lămâie.

— Prinţul Jorg, aşa am fost înştiinţaţi?

Mi-a aruncat o privire, ridicând torţa sus, aproape de faţa mea. Evident că trăsăturile mele, foarte asemănătoare cu ale Regelui, i-au satisfăcut curiozitatea. Lăsă iute torţa în jos şi făcu un pas înapoi. Mi s-a tot spus că am moştenit ochii tatălui meu. Aşa o fi, deşi ai mei sunt mai întunecaţi. Amândoi putem arunca priviri care să facă un om să se gândească de două ori. Eu, unul,

am crezut tot timpul că am trăsături prea feminine. Buzele mele prea aduc a boboc de trandafir, pomeţii obrajilor sunt prea înalţi şi mult prea delicaţi. Chipul meu nu impresionează cu nimic. Am învăţat să-mi port faţa ca pe o mască şi, în general, pot scrie pe ea ce vreau eu.

Căpitanul gărzilor a făcut un semn de încuviinţare cu capul înspre Căpitanul Coddin. L-a privit în treacăt pe Makin, fără măcar să clipească, l-a ratat cu totul pe Părintele Gomst, pierdut printre ceilalţi, şi a zăbovit mai mult asupra Nubanezului înainte să-i arunce o privire bănuitoare lui Rike.

— Îi pot caza pe tovarăşii tăi în Oraşul de Jos, Prinţe Jorg, m-a anunţat.

Prin Oraşul de Jos înţelegea cartierele împrăştiate dincolo de zidurile Vechiului Oraş.

— Tovarăşii mei pot urca la castel, cu mine, i-am răspuns.

— Regele Olidan a ordonat să veniţi neînsoţit, Prinţe Jorg, a zis căpitanul gărzii. Cu excepţia Părintelui Gomst şi a Căpitanului Bortha, în cazul în care sunt cu tine.

Makin a ridicat o mână înmănuşată în zale. Ambele sprâncene ale căpitanului gărzilor au dispărut sub vizieră.

— Makin Bortha? Nu...?

— Unul şi acelaşi, a răspuns Makin.

L-a onorat pe bărbat cu un rânjet larg, arătându-i mai mulţi dinţi decât ar fi fost necesar.

— A trecut ceva timp, Relkin, ticălos bătrân.

Regele Olidan a ordonat... nu prea e loc de manevre la faza asta. Un mic „du-ţi mizeria de pe drum la mocirla de jos“, spus într-un fel mai politicos. Măcar Relkin a fost destul de clar de la bun început şi nu m-a lăsat să mă fac de rahat în faţa celorlalţi, înainte să-mi bage pe gât ordinele date de Regele Olidan.

— Elban, condu-i pe fraţi în josul râului şi căutaţi nişte camere pe-acolo. E o tavernă, îngerul Căzut, aia ar trebui să fie suficient de încăpătoare pentru toţi.

Elban părea surprins că era ales tocmai el, dar surprins în mod plăcut. A plescăit din gingiile lipsite de dinţi şi a aruncat o privire spre ceilalţi, peste umăr.

— L-aţi auzit pe Jorth! Adică pe Prinţul Jorth. Mişcaţi-vă!

— Uciderea fermierilor se pedepseşte cu spânzurătoarea, le-am strigat în timp ce ei îşi întorceau caii. M-ai auzit, Micule Rikey? Chiar dacă-i vorba doar de unul. Aşa că fără omor, fără

jafuri, fără violuri. Dacă vrei o femeie, spune-i Contelui Renar să-ţi cumpere una pe banii lui. La naiba, lasă-l să-ţi cumpere trei.

Toate cele trei porţi erau acum larg deschise.

— Căpitane Coddin, a fost o plăcere să te avem alături. Călătorie plăcută înapoi spre Ford, i-am urat.

Coddin a făcut o plecăciune din şa conducându-şi trupele în noapte. Am rămas doar eu, Gomst şi Makin.

— Condu-ne.

Şi căpitanul gărzilor, Relkin, ne-a purtat prin Poarta de Vest a Oraşului de Sus.

Aici nu aveam nicio gloată pe care s-o înfruntăm. Era trecut bine de miezul nopţii, iar luna se ridica sus, în înaltul cerului. Străzile largi ale Oraşului de Sus erau goale, cu excepţia câte unui servitor care alerga de la o casă la alta. Şi poate câte o fată de negustor să ne fi privit din spatele obloanelor, dar în rest nobilii dormeau duşi în casele lor fastuoase, fără să le pese câtuşi de puţin de întoarcerea prinţului rătăcitor.

Copitele lui Gerrod răsunau tare pe dalele de piatră care duceau spre Castelul Înalt. În urmă cu patru ani părăseam castelul în papuci de catifea, fără să scot niciun zgomot. Zgomotul copitelor potcovite îmi zgâria urechile. Undeva în adâncul meu, o voce mică îmi şoptea încă să fiu atent, că altfel îl voi trezi pe tata. Stai liniştit, stai liniştit, nu respira, nu-ţi lăsa nici măcar inima să bată.

Castelul Înalt este, evident, înalt. În patru ani cât am bătut drumurile, am văzut castele destul de mari, dar niciunul nu se apropia măcar de dimensiunile Castelului înalt. Locul mi se părea familiar şi, în acelaşi timp, străin. Mi-l aminteam mai mare decât îl regăseam acum. Poate că înălţimea i se micşorase în mintea mea, dar chiar şi-aşa mărimea lui era impresionantă. Tutorele Lundist mi-a povestit că locul ăsta a servit pe vremuri ca fundaţie pentru un castel atât de înalt încât mai să zgârie cerurile. Mi-a spus că, din tot ce clădiseră oamenii aceia la început, nu mai vedem în zilele noastre decât partea ascunsă sub pământ. Nu Constructorii Drumului au fost cei care au clădit Castelul Înalt, dar constructorii săi cunoşteau meşteşugul aproape la fel de bine ca aceştia. Pereţii nu erau tăiaţi din piatră de carieră, ci mai degrabă din rocă strivită, care pe vremuri curgea asemenea apei. Ca prin minune, pereţii din piatră au fost întăriţi cu bare de metal, bare încolăcite făcute dintr-un metal

mai dur chiar decât fierul negru din Est. Aşa încât Castelul Înalt medita în toată imensitatea lui antică, veghind asupra Oraşului de Sus, asupra Vechiului Oraş şi asupra Oraşului de Jos. Veghea asupra Oraşului Crath şi a tărâmurilor aflate în stăpânirea sa. Stăpânirea mea. Oraşul meu. Castelul meu.

15

Cu patru ani în urmă

Am părăsit Castelul Înalt prin Poarta Maronie, o uşă mică aflată la poalele de jos ale muntelui, care ducea prin Marele Zid. Eu eram ultimul din şir, mă dureau picioarele de la atâtea trepte.

Urme roşietice, lăsate de nişte tălpi însângerate, însemnau treptele de sus. Probabil că cei care trecuseră pe acolo încă sângerau, undeva în temniţele pe care le lăsasem de mult în urmă.

Pentru o clipită l-am revăzut pe Lundist, zăcând pe dalele de piatră, cum îl lăsasem.

Am urcat din pântecele temniţelor castelului până la cea mai puţin discretă ieşire din întregul castel. Căcănarii treceau pe aici de zece ori pe zi cărând cu ei tezaurul latrinelor. Şi, vă spun sincer, rahatul regal miroase la fel de tare ca orice alt rahat.

Fratele care mergea în faţa mea s-a întors către mine, arătându-şi dinţii într-un fel de rânjet.

— Aer proaspăt! Trage o gură din mireasma asta, Castelanule.

L-am auzit pe Nubanez strigându-l pe acel Row. O scândură de om, făcut numai din zgârciuri, oase şi cicatrice vechi, cu nişte ochi în care mustea răutatea.

— Mai degrabă ling gâtul unui lepros decât să-mi umplu plămânii cu putoarea ta, Frate Row.

L-am depăşit, îmbrâncindu-l în treacăt. Nu era îndeajuns să vorbesc asemenea fraţilor de drum ca să îmi câştig locul printre ei, iar a lăsa de la mine nu era o modalitate de a mă face acceptat.

Ancrath se întindea în dreapta noastră. În stânga, dincolo de Vechiul Zid, se ridicau steagurile şi fumul oraşului Crath. O lumină precum cea care se lasă dinaintea furtunii acoperise totul în jurul nostru. Soiul de lumină care cade pe pământ în zilele cu nori aducători de tunete. O lumină fadă, care înstrăinează totul în ochii tăi, chiar şi cel mai familiar decor. Părea, într-un fel, adecvată momentului.

— Mergem repede şi cu spor, a zis Price.

Price şi Rike, singurii fraţi de sânge dintre noi, stăteau umăr lângă umăr în capătul coloanei. Rike îşi smulgea firele de păr dintr-o sprânceană, în timp ce Price ne anunţa cum aveau să stea lucrurile.

— Ideea e să punem cât mai multă distanţă posibil între noi şi cocina asta împuţită. Furtuna ne va acoperi urmele. O să găsim pe drum cai, eventual ardem un sat-două dacă o fi nevoie.

— Tu crezi că oamenii şi copoii Regelui nu sunt în stare să ia urma atâtor oameni din cauza câtorva picături de ploaie?

Tare-aş fi vrut ca vocea mea să nu sune atât de curat şi cristalin în momentul în care am rostit cuvintele. La auzul vorbelor mele, toţi s-au întors spre mine. Nubanezul mă săgeta cu privirea, cu ochii holbaţi, şi făcea din mână ca şi când ar fi încercat să-mi spună că trebuie să tac.

Am arătat spre acoperişurile răsfirate înspre râu, acolo unde cetăţenii cărora tata le era atât de drag îşi construiseră casele, dincolo de siguranţa dată de zidurile oraşului, în dorinţa lor arzătoare de a-i fi aproape.

— Un frate ar putea găsi uşor drumul spre o inimă caldă, o bucăţică de carne friptă şi poate chiar nişte bere, am continuat. Am auzit că sunt câteva taverne acolo. Fraţii s-ar putea încălzi la un foc, înainte ca ploaia să înceapă să spele urmele lăsate în praful drumului. Oamenii Regelui vor călări în sus şi-n jos pe caii lor mari, udându-se ciuciulete şi căutând de zor semnele pe care de obicei o gaşcă de douăzeci de oameni le lasă pe un drum sau pe întinderea unui câmp, bâjbâind disperaţi să dea peste necazurile pe care o bandă de fraţi le-ar stârni în mod normal. Iar noi am sta confortabil la umbra Castelului înalt, aşteptând ca vremea să se dreagă. Ce, voi credeţi că există vreun om rămas în urma noastră care să poată spune cum arătăm? Sau credeţi că bunii locuitori ai Oraşului Crath vor observa câţiva oameni în plus pe lângă cei câteva mii care sunt deja acolo?

Se vedea că îi câştigasem de partea mea. Vedeam licărul acelei inimi calde, pe care tocmai o pomenisem, reflectându-se în ochii lor.

— Şi cum dracu’ o să plătim pentru carnea friptă şi acoperişul sub care ne vom adăposti?

Price şi-a croit drum printre ceilalţi, trimiţând în fund un frate roşcat, pe nume Gemt.

— O să începem să tâlhărim oamenii aici, la umbra Castelului înalt?

— Da, chiar aşa, cum o să plătim, Castelanule?

Gemt s-a săltat înapoi pe picioare, descoperind în mine o ţintă mai bună pentru furia lui decât ar fi fost Price.

Am scos la iveală două monede, ascunse până atunci în raniţă, şi le-am frecat una de alta sub nasurile lor.

— Pe-astea le iau io!

Un om cu faţa ascuţită, aflat undeva în stânga mea, s-a repezit spre punga, încă plină cu bani.

Dintr-o mişcare mi-am scos pumnalul de la cingătoare şi l-am înfipt în mâna lui întinsă.

— Mincinosule, am strigat şi-am înfipt mai adânc cuţitul, până când vârful a străpuns de cealaltă parte a palmei, iar lama s-a înroşit.

— La o parte, Mincinosule.

Price l-a înşfăcat de grumaz şi l-a împins jos, la pământ.

Apoi Price s-a aplecat asupra mea. Orice adult se putea apleca asupra mea, dar Price adăuga o nouă dimensiune expresiei în sine. M-a apucat de guler şi m-a ridicat sus, în dreptul ochilor, fără să bage în seamă pumnalul însângerat pe care îl aveam încă în mână.

— Nu te temi de mine, nu-i aşa, băiete?

Duhoarea pe care o emana era îngrozitoare. Leşul unui câine mort pute cam la fel.

M-am gândit preţ de o clipă să îl înjunghii, dar ştiam că nu exista rană care să-l fi oprit să mă rupă în două înainte să moară.

— Tu te temi de mine? l-am întrebat.

Atunci am avut un moment de înţelegere noi doi. Price nici măcar n-a clipit, dar am văzut în el că înţelege, iar el, la rândul lui, a văzut acelaşi lucru în mine. Apoi mi-a dat drumul să cad.

— Vom sta în oraş o zi, a anunţat Price. Fratele Jorg face cinste cu băutura. Dacă prind pe vreunul dintre voi, fii de târfe, că începe vreun scandal înainte de plecare, apăi am să vă stâlcesc, rău de tot.

A întins apoi o mână spre mine. Mi-am întins şi eu mâna spre el când, la jumătatea distanţei dintre noi doi, am realizat ce vroia de fapt. L-am aruncat punga cu bani.

— Eu o să merg cu Nubanezul, am spus.

Price a încuviinţat din cap. Chipul negru al unui evadat din temniţele castelului este uşor de reţinut. O faţă neagră ar fi fost cu siguranţă remarcată într-o tavernă din Crath.

Nubanezul a ridicat din umeri şi a pornit spre est, înspre câmpiile întinse. Eu l-am urmat.

— Ar trebui să te temi de Price, băiete.

Prima răbufnire a furtunii a pus în mişcare tufişurile de măceşi, care au început să foşnească în amândouă laturile ale drumului. Simţeam mirosul aerului electrizat, amestecat cu mireasma bogată a pământului.

— De ce?

M-am întrebat dacă nu cumva credea că îmi lipseşte imaginaţia atunci când vine vorba de frică. Unii oameni sunt prea nătângi ca să simtă ce li se poate întâmpla. Alţii se torturează cu „dacă” şi „poate” şi îşi populează visele cu orori mai teribile decât răul pe care ar putea să li-l facă cel mai mare duşman al lor.

— De ce le-ar păsa zeilor de soarta unui copil căruia nu-i pasă de el însuşi? a întrebat Nubanezul.

S-a oprit o secundă înaintea unei cotituri a drumului şi s-a apropiat mai mult de marginea de unde începeau tufişurile de măceş. Vântul s-a stârnit din nou şi valuri de petale albe au căzut spulberate printre spinii ascuţiţi. A privit înapoi, în lungul drumului pe care venisem.

— Poate nu mă tem nici de zei, i-am răspuns.

Picături dolofane de ploaie au început să aterizeze în jurul nostru.

Nubanezul şi-a scuturat capul. Picăturile de ploaie străluceau în părul lui cârlionţat.

— Eşti un prost dacă ridici pumnul împotriva zeilor, băiete.

Mi-a aruncat un rânjet şi s-a apropiat de cotitura drumului.

— Cine ştie ce-ţi vor trimite?

Ploaia părea să fie răspunsul imediat la întrebarea lui. Părea să cadă mai rapid decât orice altă ploaie, de parcă simpla greutate a apei care aştepta să pice pe pământ accelera picăturile de ploaie. Tufişurile nu ne ofereau niciun pic de adăpost. Ploaia pătrundea prin tunica mea, suficient de rece cât să îmi taie respiraţia. M-am gândit atunci la confortul pe care îl lăsasem în urmă şi m-am întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să ascult sfatul lui Lundist.

— De ce aşteptăm? am întrebat.

A trebuit să ridic vocea ca să acopăr mugetul ploii.

Nubanezul a ridicat din umeri.

— Pare ceva în neregulă cu drumul ăsta.

— Pare mai degrabă un râu decât un drum – dar de ce aşteptăm?

A ridicat iar din umeri.

— Poate că am nevoie de puţină odihnă.

Şi-a atins cu degetele rănile provocate de vătraiul încins şi chipul i s-a schimonosit într-o grimasă care i-a dezvelit toţi dinţii. Avea dinţii extrem de albi, spre deosebire de ceilalţi fraţi, ale căror guri erau pline de colţi cenuşii.

După încă cinci minute de aşteptare m-am resemnat. Nu aveam cum să ne udăm mai rău de atât, nici dacă picam într-o fântână.

— Cum v-au prins aşa, pe toţi? l-am întrebat.

M-am gândit la Price şi Rike şi ideea că ei doi s-ar fi putut preda în faţa gărzilor regale părea cumva comică.

Nubanezul a clătinat din cap.

— Cum? l-am întrebat din nou, mai tare, ca să răzbat prin ploaie.

Nubanezul a aruncat o privire în urmă, de-a lungul drumului, apoi s-a aplecat, apropiindu-se mai mult de mine.

— O vrăjitoare din vis.

— O vrăjitoare?

Nubanezul a încuviinţat.

— Vrăjitoarea a venit la noi în timp ce dormeam şi ne-a ţinut legaţi în vise, până când oamenii Regelui ne-au prins.

— De ce? am întrebat.

Dacă ar fi fost să iau în serios povestea cu vrăjitorile – ceea ce nu era cazul – ştiam cu siguranţă că tata nu angajase niciuna.

— Cred că încerca să îi facă plăcere Regelui, a răspuns Nubanezul.

S-a ridicat pe neaşteptate şi a luat-o la fugă prin noroi. L-am urmat, dar mi-am ţinut gura. Văzusem copii târâţi în urma adulţilor, care puneau întrebare după întrebare. Dar eu lăsasem deoparte copilăriile. Întrebările mele puteau aştepta, cel puţin până se oprea ploaia.

Am alergat prin noroi, menţinând ritmul aproape o oră până când el s-a oprit. Ploaia se mai potolise, transformându-se din

potop într-un răpăială constantă, ce promitea să ţină toată noaptea şi dimineaţa următoare. De data asta, oprirea noastră în tufişurile de măceşi s-a dovedit a fi o alegere înţeleaptă. Zece călăreţi au trecut în galop, ca nişte tunete, pe lângă noi, împroşcând noroi din copitele cailor, în stânga şi în dreapta.

— Jorg, regele tău ne vrea înapoi în temniţele lui.

— Nu mai este regele meu, i-am răspuns.

Am dat să mă ridic în picioare, dar Nubanezul m-a prins de umăr.

— Ai lăsat în urmă luxul şi bogăţiile din castelul Regelui, iar acum te ascunzi în ploaie.

S-a uitat cu atenţie la mine. Ochii lui păreau să citească în privirea mea mai mult decât lăsam eu să se vadă şi asta nu-mi plăcea.

— Unchiul tău s-a sacrificat încercând să te apere. Cred că era un om bun. Bătrân, puternic, înţelept. Cu toate astea, tu ai venit cu noi.

Şi-a scuturat noroiul de pe mâna rămasă liberă. Între noi s-a întins tăcerea, genul de tăcere care invită la confesiuni.

— Există un om pe care-l vreau mort.

Nubanezul s-a încruntat.

— Un copil nu ar trebui să fie aşa.

Ploaia cădea prin şanţurile sprâncenelor lui încruntate.

— Oamenii n-ar trebui să fie aşa.

M-am smuls din strânsoarea lui şi am pornit la drum. Nubanezul m-a prins din urmă. Înainte ca noaptea să se lase de tot am mai acoperit încă vreo zece mile.

În drumul nostru, am trecut pe lângă case de fermieri şi pe lângă câteva mori de apă răzleţite. După ce s-a lăsat întunericul, am zărit într-o vale, sub o punte mică de lemn aflată ceva mai spre sud de noi, un pâlc de lumini. Din informaţiile pe care le aveam în minte, strânse de pe hărţile lui Lundist, am intuit că acolo se afla satul Pineacre, care, până în acel moment, în capul meu nu fusese decât un punct verde pe un pergament vechi.

— Ar fi bun un loc ceva mai uscat.

Simţeam deja în nări mirosul lemnului ars. Brusc, am realizat cât de uşor le vândusem fraţilor planul meu – puterea pe care ţi-o dau căldura şi merindele.

— Ar trebui să petrecem noaptea acolo.

Nubanezul mi-a făcut semn spre puntea de lemn.

Ploaia cădea încet acum. Ne învăluia ca o pătură rece, care sugea vlaga din mine. Mi-am blestemat slăbiciunea. O singură zi pe drum mă lăsase aproape mort.

— Ne-am putea furişa într-unul din hambarele alea, am sugerat.

Două dintre ele erau construite într-o zonă mai izolată, chiar pe linia unde începeau copacii.

Nubanezul începu să clatine din cap. Undeva spre răsărit, se auzi tunetul, slab dar prelung. Nubanezul ridică din umeri.

— Am putea.

Zeii mă iubeau!

Ne-am tăiat drum prin câmpie, cotind pe jumătate spre mlaştină. Paşii ni se împiedicau în întuneric, iar eu abia mă mai împleticeam.

Uşa hambarului a reacţionat cu o bufnitură, apoi s-a deschis scârţâind sub umărul Nubanezului. Undeva, în depărtare, a început să latre un câine, dar mă îndoiam că vreunul dintre fermieri s-ar fi aventurat în ploaie doar la imboldul unei javre. Ne-am strecurat înăuntru şi ne-am prăbuşit în fân. Membrele păreau toate ca de plumb, şi cred că aş fi plâns de oboseală dacă aş fi permis corpului să preia controlul.

— Nu ţi-e teamă că vrăjitoarea din vis va veni, iar, după tine? l-am întrebat. Probabil că va fi foarte supărată când va afla că darul pe care i l-a făcut Regelui a evadat.

Mi-am înnăbuşit un căscat.

— El, zise Nubanezul. Cred că de fapt a fost un vrăjitor.

Mi-am ţuguiat buzele. În visele mele, vrăjitoarele erau întotdeauna femei. Se ascundeau într-o cameră ascunsă, pe care n-o mai văzusem înainte. O cameră a cărei uşă deschisă se afla chiar pe coridorul pe care, în vis, trebuia să-l urmez. Păşeam peste prag şi pielea de pe spate mi se încreţea, şi nişte viermi invizibili începeau să-şi croiască drum pe braţele mele. Atunci o vedeam, ascunsă în umbre, cu mâinile albe ca nişte păianjeni, încordate sub mânecile negre. În momentul acela, când dădeam să fug, picioarele păreau să-mi fie prinse într-o mlaştină, era de parcă aş fi fugit prin sirop gros. Începeam să mă zbat, încercam să strig, dar dădeam afară doar linişte, ca o muscă prinsă în pânza unui păianjen, în timp ce ea înainta spre mine încet, se apropia inevitabil, cu chipul din ce în ce mai clar, în lumină. Apucam să-i zăresc ochii… şi mă trezeam urlând.

— Deci nu te temi că va veni după tine iar? am insistat cu întrebarea.

Tunetul a pocnit pe neaşteptate deasupra noastră, zguduind hambarul din ţâţâni.

— Trebuie să fie undeva prin apropiere, a răspuns Nubanezul. Trebuie să ştie unde te afli.

Am dat drumul aerului din plămâni, abia atunci descoperind că îmi ţinusem răsuflarea.

— În loc să vină el, îşi trimite vânătorul pe urmele noastre, a zis Nubanezul.

Am auzit un foşnet când a început să se învelească în fân.

— Ar fi păcat să fie aşa, i-am răspuns.

Trecuse mult de când mă vizitase în somn vrăjitoarea din visele mele. Aproape că îmi plăcea ideea că s-ar fi putut afla pe urmele noastre aici, în hambarul ăsta prins în fălcile furtunii. M-am întins pe fânul care înţepa îngrozitor.

— O să văd dacă reuşesc să visez vreo vrăjitoare în noaptea asta, a ta sau a mea, nu contează care. Şi dacă se întâmplă s-o visez, de data asta n-am să fug nicăieri. Am să mă întorc spre ea şi am să-i tai curvei beregata.

16

Cu patru ani în urmă

A tunat din nou. O bubuitură prelungă, care a ţinut câteva secunde. Am simţit-o drept în piept. Apoi a fulgerat iar, lumina a zugrăvit lumea în forme noi, butucănoase. Imaginile rămase pe retină s-au amestecat dând naştere unor noi viziuni. Un bebeluş zgâlţâit până când sângele începea să îi curgă din ochi. Copii dansând în mijlocul flăcărilor unui foc. O altă bubuitură a zgâlţâit scândurile şi întunericul s-a întors.

Am rămas aşa, cuprins de confuzie, între somn şi lumea reală, înconjurat de scârţâitul lemnului şi vâjâitul vântului. Fulgerul a străpuns întunericul nopţii, iar atunci am zărit interiorul caleştii. În partea opusă mie era mama, cu William alături, ghemuit pe bancă, cu genunchii strânşi la piept.

— Furtuna!

M-am răsucit şi m-am lovit de fereastră. Stinghiile obloanelor nu cedau apăsării mele; de fiecare dată când o pală de vânt izbea caleaşca, picături mari de ploaie intrau înăuntru.

— Şşş, Jorg! a zis mama. Culcă-te la loc.

Nu puteam să o văd prin întuneric, dar caleaşca era îmbibată cu mireasma ei. Trandafiri şi lămâiţă.

— Furtuna.

Ştiam că am uitat ceva. Asta îmi aminteam.

— Doar ploaie şi vânt. Jorg, dragostea mea, nu-ţi fie teamă de la atâta lucru.

Îmi era teamă? Am ascultat rafalele de ploaie ascuţindu-şi ghearele pe uşă.

— Trebuie să stăm în caleaşcă, a zis ea.

M-am lăsat legănat de caleaşca în mişcare, vânând amintirea care-mi scăpa, încercând să o prind, să-i dau formă.

— Dormi, Jorg.

Suna mai degrabă ca un ordin decât ca o recomandare.

De unde ştie că nu dorm?

Fulgerul a lovit atât de aproape încât l-am auzit sfârâind aproape de noi. Lumina i-a arătat o clipă chipul, umbrit pe orizontală de cele trei stinghii ale oblonului. Ochii ei aveau ceva sălbatic.

— Trebuie să oprim caleaşca. Trebuie să ne dăm jos. Trebuie să…

— Culcă-te!!

Vocea ei devenise stridentă.

Am încercat să mă ridic, dar m-am trezit că nu mă puteam mişca, de parcă eram prins într-un noroi gros… sau melasă.

— Tu nu eşti mama mea!

— Stai în caleaşcă, a repetat, în şoaptă.

Aerul din caleaşcă se umpluse cu miros de cuişoare plus o adiere de mir rătăcită în fundal: parfumul mormintelor. Putoarea pe care o împrăştia înăbuşea toate sunetele din jur. Mai puţin zgomotul greoi, scrâşnit, al respiraţiei ei.

Am bâjbâit după clanţa uşii. În loc de fierul rece al zăvorului am dat de putrefacţie, moliciunea cărnii stricate, atinse de moarte. Un ţipăt mi-a ţâşnit din piept, dar nu a avut putere să străpungă tăcerea. Am zărit-o iar în lumina fulgerului, cu pielea căzută de pe oase, cu două hăuri negre, sângerânde, în loc de ochi.

Frica m-a golit de orice putere. Am simţit cum puterea mi se scurge în jos, pe picior, într-un şuvoi fierbinte.

— Hai la mama.

Degetele ei ca nişte nuiele s-au strâns peste braţul meu şi m-au tras în faţă, în întuneric.

În groaza care m-a cuprins, niciun gând nu mai căpăta formă. Cuvintele îmi tremurau pe buze, dar nu mai aveam puterea să înţeleg sensul lor.

— Tu nu eşti… ea, am reuşit să articulez.

Încă un fulger i-a dezvăluit chipul, la câţiva centimetri de mine. Încă un fulger şi în lumina lui am văzut-o pe mama murind, sângerând în ploaia acelei nopţi de groază, iar pe mine m-am zărit agăţat în tufele de măceşi, ţintuit fără nicio putere în strânsoarea a mii şi mii de spini. Ţintuit de teamă.

M-a cuprins atunci o furie rece. Se ridica în mine din străfunduri. Mi-am izbit fruntea de faţa monstrului şi am apucat mânerul uşii cu o forţă ce nu lăsa loc de nicio tăgadă.

— Nu!

Şi am sărit în mijlocul furtunii.

Tunetul se rostogolea în ceruri, prelung, suficient de tare cât să-i trezească din somn pe cei veşnic adormiţi. Am sărit în sus, derutat de mirosul fânului şi de fâşâitul paielor din jurul meu. Hambarul! Mi-am amintit de hambar.

Un fir de lumină spărgea întunericul nopţii. Lumina unui felinar. Era atârnat de o bară de la intrarea în hambar. La graniţa dintre întuneric şi lumina felinarului se ridica o siluetă, silueta unui bărbat, un bărbat înalt. Nubanezul era întins pe jos, la picioarele lui, adâncit într-un somn agitat.

Am dat să strig la el, dar mi-am muşcat obrazul suficient de tare cât să-mi opresc ţipătul. Gustul de fier al sângelui a risipit dintr-odată rămăşiţele visului meu. Bărbatul ţinea în mână cea mai mare arbaletă pe care o văzusem vreodată. Cu o singură mână a început să întindă coarda arbaletei. Nu se grăbea. Presupun că, atunci când vânezi în numele unei vrăjitoare din vis, nu o faci niciodată în grabă. Doar dacă nu cumva una dintre victimele tale evadează din visul care le-a fost trimis să îi ţină prizonieri înăuntrul său…

Am întins mâna după pumnal, dar n-am găsit nimic. M-am gândit că l-am pierdut undeva dormind, zvârcolindu-mă prin fân. Ceva metalic, aflat la picioarele mele, reflecta o rază din lumina felinarului. Un cârlig pentru animale. Doar câteva răsuciri ale pârghiei ăleia şi totul s-ar fi terminat. Am apucat cârligul.

Urletul furtunii mi-a acoperit mişcările. Nici măcar nu m-am furişat. Am traversat distanţa dintre noi cu paşi mici, ca să fiu sigur că nu mă împiedic, dar suficient de repede cât să nu las timp ghinionului să acţioneze împotriva mea.

M-am gândit să îl gâtui pe la spate, dar nenorocitul era înalt, prea înalt pentru un puşti de zece ani.

Şi-a ridicat arbaleta, aţintind-o în jos, spre Nubanez.

Aşteaptă atunci când e nevoie de aşteptare. Asta îmi tot spunea Lundist. Dar nu ezita niciodată.

Am înfipt cârligul între picioarele arcaşului şi l-am smucit în sus cât am putut de tare.

Ţipătul omului cu arbaletă a străbătut toate spaţiile neacoperite de bubuitul tunetului şi şuieratul vântului. Şi atunci, Nubanezul s-a trezit. Spre marea mea admiraţie, s-a ridicat din somn pe deplin conştient. În doi timpi şi trei mişcări a fost sus şi l-a doborât pe intrus, înfigând un pumnal de oţel în pieptul lui.

Am stat acolo amândoi, cu arcaşul mort între noi, fiecare cu arma sa plină de sânge.

Nubanezul şi-a şters pumnalul de pelerina arcaşului.

— Asta da arbaletă, e ditai!

Am târât-o pe podea minunându-mă de greutatea ei.

Nubanezul a ridicat-o. Şi-a trecut degetele peste ornamentele din metal bătute pe lemnul arcului.

— Cei din poporul meu au meşterit-o.

A urmărit cu buricul degetului conturul simbolurilor şi feţele pocite ale zeilor, încrustate în fier.

— Şi acum îţi mai sunt dator cu încă o viaţă.

A ridicat arbaleta şi a zâmbit, dezvăluindu-şi dinţii într-o linie albă ce străpungea întunericul, în licărul slab al felinarului.

— Una va fi suficientă.

Am făcut o pauză înainte să continui.

— Contele Renar este cel care trebuie să moară.

Şi zâmbetul i-a pierit de pe buze.

17

Vechile coridoare m-au înconjurat din toate părţile şi cei patru ani s-au transformat într-un vis. Colţuri familiare, aceleaşi picturi agăţate pe pereţi, până şi aceleaşi gărzi. Patru ani şi totul era la fel, cu excepţia mea.

În nişele săpate în pereţi ardeau lămpi mici, de argint, umplute cu grăsimea balenelor prinse în mările îndepărtate. Mă

mişcăm de la o geană de lumină la alta, în spatele unui gardian a cărui armură o făcea pe a mea să arate ca a unui cerşetor. Makin şi Gomst fuseseră conduşi în alte direcţii, iar eu mă îndreptam acum, singur, spre nu ştiu ce recepţie pregătită special pentru întâmpinarea mea. Chiar şi acum, locul mă făcea să mă simt mic. Uşi construite pentru uriaşi, tavane înălţate atât de sus încât un om cu o lance în mână abia dacă reuşea să le atingă. Am ajuns în aripa de vest a castelului, unde se află încăperile regale. Oare tata mă va întâmpina aici? Ca doi bărbaţi care se întâlnesc faţă în faţă într-o pădure? Cu sufletele dezvelite sub cupola planetariului? Mi-l imaginasem aşezat în gheara neagră a tronului său, veghind îngândurat asupra curţii, în timp ce eu eram escortat la el de oamenii Gărzii Imperiale.

L-am urmat pe singurul gardian care mă conducea, cu vaga senzaţie că eram tras pe sfoară. Mi-aş fi dorit oare să fiu înconjurat de oameni înarmaţi? Devenisem atât de periculos încât să fiu legat cu lanţuri? Doar paisprezece ani şi Regele întregului Ancrath să dârdâie în spatele gărzilor sale?

Pentru o clipă, m-am simţit ca un prost. Mi-am trecut mâna peste mânerul săbiei. Lama era turnată din acelaşi metal care întărea acum zidurile castelului. O adevărată bijuterie de familie din patrimoniul Castelului înalt, cu cel puţin o mie de ani mai bătrână decât mine. Atunci am simţit dorinţa confruntării, săpând adânc în mine, ca o durere. În mintea mea, vocile au început să capete contur, protestând zgomotos, ridicându-se una împotriva celeilalte. Am început să simt furnicături pe spinare, iar muşchii mi s-au încordat, gata de acţiune.

— O baie, Prinţe Jorg?

Era gardianul. Am fost cât pe ce să scot sabia la el.

— Nu, i-am răspuns, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. O să merg acum la Rege.

— Regele Olidan s-a retras deja, Prinţe, a zis gardianul.

Oare îşi bătea joc de mine? Ochii lui ascundeau o inteligenţă pe care nu reuşeam nicicum să o asociez cu cea a unui străjer de curte.

— Adică doarme?

Mi-aş fi dat un an din viaţă să fi putut scoate uimirea din cuvintele mele. M-am simţit exact cum se simţise, probabil, Căpitanul Coddin: ca un fraier luat peste picior care nu reuşea să se prindă de glumă.

— Sageous vă aşteaptă în bibliotecă, Prinţul meu, a zis omul.

După care a dat să plece. M-am înfipt în gâtul lui şi l-am oprit.

Doarme? Se jucau cu mine, tata şi animăluţul lui de casă.

— Jocul ăsta… i-am zis. Presupun că amuză pe cineva, dar, dacă vreodată… îmi mai dai bătăi de cap… o singură dată doar, te omor. Gândeşte-te bine. Eşti doar o piesă în jocul altcuiva şi nu vei avea nimic de câştigat din asta în afară de o sabie în stomac, asta dacă nu decizi să îndrepţi lucrurile în următoarele douăzeci de secunde.

Era o înfrângere felul în care mă foloseam de ameninţări ieftine într-un joc al subtilităţii, dar uneori trebuie să pierzi o luptă ca să câştigi războiul.

— Prinţe, eu… Sageous vă aşteaptă…

Vedeam că reuşisem să îi transform aerul de superioritate şi îngâmfare în teroare. Ieşisem din perimetrul trasat de regulile jocului. I-am strâns gâtul un pic mai tare.

— De ce-aş vrea eu să vorbesc cu acest… Sageous? Ce-i el pentru mine?

— El-el are mare trecere pe lângă Rege. V-vă rog, Prinţe

Jorg.

Îşi şuiera cuvintele pe lângă degetele mele. Nu-ţi trebuie multă putere ca să sugrumi un om în felul ăsta, dacă ştii de unde să-l apuci.

I-am dat drumul, iar el s-a prăbuşit, icnind.

— În bibliotecă, zici? Cum te cheamă, omule?

— Da, Prinţul meu, în bibliotecă.

Şi-a frecat gâtul cu mâna.

— Robart. Numele meu e Robart Hool.

Am străbătut cu paşi repezi Coridorul Lăncilor şi m-am îndreptat spre uşa capitonată a bibliotecii. M-am oprit în faţa ei şi m-am întors spre Robart.

— Există momente de cotitură, Robart. Răscruci de drum pe cărarea pe care o urmăm în vieţile noastre. Momente la care ne întoarcem să privim în urmă şi care ne fac să ne întrebăm: „Dar dacă…” Ăsta e unul din momentele acelea. Nu se întâmplă prea des ca cineva să ni le arate. De acum, vei decide fie să mă urăşti, fie să mă urmezi. Gândeşte-te bine înainte să iei decizia asta.

Apoi am deschis uşa bibliotecii. S-a lovit cu putere de perete şi eu am trecut pragul.

În mintea mea, pereţii bibliotecii se întindeau până la ceruri, încărcaţi de cărţi, pline-ochi de cuvântul scris. Am învăţat să citesc la vârsta de trei ani. La şapte conversam cu Socrate şi învăţam despre formă şi materie de la Aristotel. Am trăit în biblioteca asta de când mă ştiu. Amintirile mele erau însă mai vaste decât realitatea: locul arăta mic acum, intrat la apă şi prăfuit.

— Am ars mai multe cărţi decât ce-i aici!

Sageous îşi făcu apariţia dintr-o nişă dedicată cărţilor antice de filosofie antice. Era mai tânăr decât mă aşteptam, avea cel mult patruzeci de ani, îmbrăcat doar într-o haină albă, asemenea unei toge romane. Pielea lui avea nuanţa întunecată a ţinuturilor de est, posibil a locuitorilor induşi sau perşi, dar n-o zăream decât în câteva locuri, evitate de acul tatuatorului. Purta direct pe piele textul unei cărţi mici, în alfabetul plutitor din manuscrisele matematicienilor. Ochii lui… ei bine, ştiu că trebuie să ne ferim de privirea unui om care deţine puteri neştiute de alţii, dar ochii lui erau blânzi. Îmi aminteau de ochii vacilor ce păşteau pe lângă Drumul Castelului, căprui şi placizi. În schimb, privirea lui cercetătoare avea darul să taie adânc în cel spre care era îndreptată. Cumva, nu ştiu cum, ochii aceia blânzi săpau în profunzime. Poate că tatuajul purta în el acea putere. Tot ce ştiu este că, preţ de câteva minute bune, nu am văzut altceva decât ochii păgânului, n-am auzit nimic în afară de respiraţia lui, n-am putut mişca niciun muşchi în afară de inima care mi se zbătea în piept.

Apoi m-a eliberat, ca pe un peşte pe care îl arunci înapoi în râu, prea mic pentru oala în care-ţi fierbi mâncarea. Am stat aşa faţă în faţă, la câţiva centimetri depărtare, şi nu-mi amintesc când şi cum am parcurs distanţa dintre noi. Dar cumva am ajuns la el. Stăteam acolo, amândoi în picioare, printre cărţi. Printre cuvintele înţelepte, vechi de zece mii de ani. Platon în stânga mea, copiat, copiat şi iar copiat, la infinit. „Moderniştii” rânduiţi pe rafturi în dreapta mea: Russell, Popper, Xiang şi restul. O voce mică, ascunsă adânc în mine, îşi striga dreptul la sânge. Dar păgânul smulsese din mine focul.

— Presupun că tata depinde de tine, Sageous, i-am zis.

Mi-am mişcat degetele, dorindu-mi din răsputeri să-mi doresc sabia.

— Un păgân la curtea regală – trebuie să-i fi lăsat perplecşi pe preoţi. Dacă Papa ar îndrăzni să părăsească Roma zilele astea, probabil că ar fi deja aici, să îţi blesteme sufletul la osânda veşnică!

Nu aveam altceva cu ce să mă lupt în afară de dogme.

Sageous a zâmbit. Avea un zâmbet prietenos, de parcă tocmai îi făcusem un serviciu.

— Prinţe Jorg, bine ai venit acasă.

Nu avea accent propriu-zis, dar pronunţa cuvintele atât de fluid şi de muzical încât îmi amintea de sarazini sau de mauri.

Era la fel de înalt ca mine, de fapt cred că îl depăşeam cu un centimetru şi ceva. În plus, era destul de zvelt, aşa că aş fi putut să-l pun la pământ pe loc, să îl las fără suflare. Gânduri ucigaşe îmi clocoteau în cuget.

— Ai moştenit multe de la tatăl tău, a zis.

— L-ai îmblânzit şi pe el? am întrebat.

— Nu poţi să îmblânzeşti un om ca Olidan Ancrath.

Zâmbetul lui prietenos a prins o nuanţă de amuzament.

Tare aş fi vrut să ştiu care era şmecheria. Putea să mă controleze pe mine, dar nu şi pe tata? Sau putea să-l manipuleze pe Rege, dar prefera să acopere asta cu un rânjet?

Mi-am imaginat pentru o clipă capul tatuat al păgânului retezat de pe umeri, cu zâmbetul îngheţat şi sângele gâlgâind din trupul decapitat. Mi-am dus mâna pe mânerul săbiei. A trebuit să-mi pun toată voinţa în spatele acestui gest simplu. Simţeam mânerul rece sub atingerea mea. Am strâns degetele peste mâner, dar înainte să îl apuc mai tare, mâna mi-a alunecat pe lângă corp, ca şi când ar fi fost lipsită de viaţă.

Sageous a ridicat în sus o sprânceană. Avea sprâncenele rase, ca şi restul podoabei capilare, şi desenate la loc. A făcut un pas înapoi.

— Eşti un tânăr interesant, Prinţe Jorg.

Privirea i se înăsprise. Acum blândă, apoi, imediat, moartă, împietrită.

— Va trebui să descoperim cum funcţionezi, bine? O să îi spun lui Robart să te conducă în camera ta, trebuie să fii obosit.

Tot timpul cât a vorbit, degetele mâinii lui drepte au trasat cuvinte pe manuscrisul care se întindea peste braţul său stâng, trecându-şi vârful degetelor pe deasupra unui simbol reliefat, ce arăta ca o lună neagră în primul pătrar, subliniind propoziţii,

apoi subliniindu-le iar. Chiar mă simţeam obosit. Îmi simţeam membrele pline cu plumb, trăgându-mă la pământ.

— Robart! a strigat, suficient de tare cât să se audă până pe coridor.

Apoi s-a răsucit iar spre mine, zâmbind cu blândeţe.

— Mă aştept să ai vise, Prinţe, după un drum atât de lung.

Degetele i se plimbau pe câteva rânduri noi, palma stângă pe braţul drept. Trasa cuvinte mai negre decât noaptea de-a lungul venelor de la încheietura mâinii sale.

— Visele au darul de a dezvălui unui om cine este.

M-am luptat din răsputeri să-mi ţin ochii deschişi. Pe gâtul lui Sageous, chiar în stânga mărului lui Adam, în mijlocul mâzgălelilor tatuate pe piele, am zărit o literă, mai mare decât toate celelalte, arcuită şi ornată atât de mult încât căpătase forma unei flori.

Atinge floarea, m-am gândit. *Atinge floarea asta frumoasă.* Şi, ca prin magie, mâna mea, trădătoarea, s-a mişcat. L-au luat prin surprindere degetele mele încleştate pe gâtul lui. Am auzit uşa deschizându-se în spate.

E atât de sfrijit, mi-am spus. *Atât de sfrijit.* M-am întrebat dacă degetele mi se pot închide complet în jurul gâtului său. Nu am lăsat niciun dram de violenţă să infesteze gândul; era doar curiozitate. Şi, uite aşa, mâna mea s-a încleştat în jurul gâtului său. L-am auzit pe Robart cum trage brusc aer în piept la vederea scenei din bibliotecă. Sageous a îngheţat, cu gura pe jumătate deschisă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Abia reuşeam să mă ţin drept, abia mă abţineam să nu casc, dar i-am susţinut privirea şi l-am lăsat să creadă că presiunea pe care o puneam în strânsoare era de fapt o ameninţare, şi nu încercarea mea de a rămâne pe picioare.

— Visele mele îmi aparţin numai mie, păgâne. Roagă-te să nu ajungi în ele.

Apoi m-am întors, înainte să mă prăbuşesc, şi m-am împleticit pe lângă Robart. M-a ajuns din urmă pe Coridorul Lăncilor.

— N-am mai văzut pe nimeni, până acum, să îl atingă pe Sageous, Prinţul meu.

Prinţul meu. Suna mai bine aşa. Am ghicit admiraţie în vocea lui, o fi fost sau nu sinceră, asta nu puteam spune – eram prea obosit, oricum, ca să-mi mai pese.

— E un om periculos, duşmanii lui mor în somn. Fie aşa, fie sunt lăsaţi fără putere. Lordul Jale a părăsit curtea la numai două zile după ce s-a certat cu păgânul în faţa tatălui vostru. Se zice că acum nu poate nici măcar să se hrănească singur şi cică şi-ar petrece zilele cântând fără oprire nişte cântecele de leagăn.

Am ajuns la Scara de Vest, cu Robart murmurând lângă mine. Apoi, brusc, a avut o izbucnire:

— Camera voastră este dincolo, pe Coridorul Roşu, Prinţul meu.

S-a oprit şi a început să-şi cerceteze vârful cizmelor.

— Prinţesa stă acum în fosta voastră cameră.

Prinţesa? Puţin îmi păsa mie. Mâine, mâine aveam să aflu tot. L-am lăsat să mă conducă în camera mea. Una dintre camerele aflate pe Coridorul Roşu, destinate musafirilor, încăperea i-ar fi putut găzdui în ea pe toţi cei pe care îi trimisesem să doarmă în tavernă, dar, chiar şi aşa, era o insultă atent mascată. O cameră pentru un baron de la ţară sau pentru un văr de departe, venit în vizită la castel de pe una dintre moşiile aflate sub protectorat.

M-am oprit în faţa uşii, clătinându-mă pe picioare de oboseală. Vraja pe care Sageous o aruncase asupra mea muşca din ce în ce mai adânc, iar puterea mi se scurgea din trup asemenea sângelui care năvăleşte afară din venele tăiate.

— Ţi-am spus că era timpul să alegi, Robart, i-am zis.

M-am chinuit să articulez cuvintele, unul câte unul.

— Adu-l aici pe Makin Bortha. Lasă-l pe el să-mi păzească uşa. E timpul să alegi.

N-am mai aşteptat să-mi răspundă. Dacă aş mai fi zăbovit o secundă acolo, era nevoit să mă care în braţe până la pat. Am împins uşa cu spatele şi m-am împleticit în cameră, după care m-am prăbuşit. Am căzut cu spatele peste uşă, am închis-o şi am alunecat pe podea. Aveam senzaţia că alunec la nesfârşit, din ce în ce mai în adânc, într-o fântână fără fund.

18

M-am trezit cu o tresărire zdravănă, ca atunci când fiecare muşchi din corp îşi dă brusc seama că nu-şi face datoria. Imediat după asta a urmat buimăceala de a conştientiza cât de adânc dormisem. Când eşti pe drum, nu dormi niciodată aşa, sau cel puţin nu dormi atât de profund dacă vrei să te mai trezeşti. N-am desluşit nimic, vreme de câteva clipe, în

întuneric. Am pipăit după sabie, dar n-am dat decât de aşternuturile moi. Castelul Înalt! Memoria începea să-mi revină. Mi-am amintit de păgân şi de vraja lui.

M-am rostogolit pe partea dreaptă. Întotdeauna îmi las echipamentul în dreapta. Dar acum nu aveam nimic lângă mine, nu era decât salteaua moale şi adâncă. La cât reuşeam să văd în jurul meu, părea că am orbit. Am presupus că obloanele erau închise bine, pentru că nu zăream nici cea mai slabă strălucire a stelelor. Mai era şi o linişte de mormânt. M-am întins spre marginea patului, dar n-am reuşit s-o găsesc. *Un pat foarte mare,* mi-am zis în gând, încercând să găsesc un strop de umor în toată situaţia.

Am dat drumul aerului pe care-l ţinusem în plămâni până atunci şi pe care-l trăsesem în piept în clipa trezirii. Oare ce mă făcuse să tresar? Ce mă smulsese din vraja pe care păgânul o aruncase asupra mea, ce mă târâse în patul ăsta atât de, ah, atât de confortabil? Mi-am tras mâna şi am strâns genunchii la piept. Cineva mă aşezase pe pat şi îmi luase hainele. Cu siguranţă nu Makin, el nu m-ar fi lăsat gol în mijlocul nopţii. Acel cineva avea să poarte o discuţie cu mine, cât de curând. Dar putea să aştepte până dimineaţa. Nu voiam decât să dorm, să las ziua să vină.

Numai că somnul îmi fugise şi nu părea să se grăbească înapoi spre mine. Aşa că am stat întins, gol, pe patul acela straniu, întrebându-mă unde oare îmi dispăruse sabia.

La început, zgomotul a ajuns atât de firav la urechile mele încât puteam crede că mi s-a părut. M-am holbat în gol, orb, la întunericul din odaie, şi mi-am lăsat urechile să absoarbă tăcerea. Şi iar s-a auzit, moale ca şoapta cărnii atingându-se de o piatră. Auzeam mai degrabă fantoma unui sunet, o respiraţie care abia se desluşea. Sau poate era doar briza nopţii, plimbându-şi degetele prin obloanele trase.

Un fior de gheaţă mi-a trecut pe şira spinării şi mi s-a oprit pe umeri. M-am săltat în capul oaselor, muşcându-mi buza ca să nu vorbesc, să nu mă dau viteaz în faţa unor grozăvii nevăzute. *Nu mai am şase ani,* mi-am zis. *I-am pus pe fugă până şi pe morţi.* Am dat la o parte cearşafurile şi m-am ridicat. Dacă ororile pe care mi le pregătise păgânul mă aşteptau ascunse în întuneric, atunci cearşafurile nu aveau cum să ţină loc de scut împotriva lor. Cu braţele întinse în faţă, am început să merg înainte, până

când am dat mai întâi de marginea înşelătoare a patului şi apoi de perete. M-am întors şi-am început să păşesc pe lângă zid, pipăind cu degetele forma bucăţilor de piatră. Ceva se rostogoli şi se sparse cu un zgomot teribil. Picioarele mi s-au lovit de un obiect nevăzut şi mai că am rămas fără vintre când m-am oprit într-o muchie de masă sau ceva asemănător. Apoi am găsit bucăţile de stinghie rupte. Am bâjbâit frenetic după mânerul obloanelor. Dar acesta m-a sfidat înnebunitor, de parcă degetele erau degerate şi nu mai aveau puterea de a recunoaşte obiectul pe care-l atingeau. Pielea de pe spate mi s-a înfiorat. Am auzit paşi apropiindu-se. Am tras de obloane cu toată puterea. Fiecare mişcare pe care o făceam părea slabă, lipsită de putere, de parcă m-aş fi mişcat prin sirop gros, ca în visele în care vrăjitoarea te urmăreşte şi tu nu poţi fugi.

Obloanele au cedat pe neaşteptate. Au zburat în lături, lovindu-se de pereţi, şi m-am trezit că stau deasupra curţii unde aveau loc execuţiile, scăldată acum în lumina lunii. M-am întors. Încet, prea încet. Dar n-am dat cu ochii de nimic. Doar o cameră argintie de la lumina lunii, populată de umbre.

Fereastra proiecta razele lunii pe peretele din dreapta mea. Umbra mea se întindea în arcul descris de fereastră şi se alungea până la picioarele unei pânze înalte. Portretul în mărime naturală al unei femei. Ştiam tabloul. Mama. Mama pictată în Sala Mare. Mama în rochie albă, înaltă şi inaccesibilă, în toată perfecţiunea ei. Obişnuia să spună că nu îi plăcea pictura aia, că artistul o făcuse mult prea distantă, prea regină. Doar William îmblânzeşte puţin imaginea, zicea. Dacă nu l-ar fi avut pe William pictat lângă ea, agăţat de poalele rochiei sale, ar fi aruncat tabloul, aşa spunea. Dar nu putea să îl arunce pe micuţul William.

Mi-am luat cu greu ochii de la faţa ei palidă, scăldată în lumina albă a lunii. Se ridica deasupra mea, măreaţă în timpul vieţii, măreaţă şi aici în tablou. Rochia îi cădea în cascade, dantela albă ca spuma unei ape: artistul o prinsese bine. O pictase atât de bine încât părea reală.

Obloanele larg deschise purtau suflul rece al nopţii. Am simţit în spate un fior de gheaţă, mai rece decât bruma de toamnă. Mi s-a făcut pielea ca de găină. Nu-l putuse arunca pe William. Doar că William nu mai era acolo… Am făcut un pas înapoi, spre fereastra deschisă.

— Sfinte Dumnezeule…

Am clipit, strivind lacrimi între pleoape.

Ochii Mamei mă urmăreau.

— Dumnezeu n-a fost acolo, Jorg, a zis. Nimeni nu a venit să ne salveze. Tu doar ne-ai privit, Jorg. Ai privit, dar n-ai venit să ne ajuţi.

— Nu.

Am simţit pervazul rece al ferestrei în spatele genunchilor mei goi.

— Spinii… n-am putut ieşi din spini.

Ea m-a privit cu ochi de culoarea argintului, asemenea lunii. Mi-a zâmbit, şi pentru o secundă am crezut că mă iartă. Şi atunci a ţipat. Nu erau ţipete ca atunci când au violat-o oamenii Contelui. Asta aş fi putut suporta. Poate. Erau în schimb urletele pe care le-a slobozit când l-au ucis pe William. Groaznice, guturale, strigăte animalice desprinse de pe chipul ei pictat la perfecţiune.

Am urlat şi eu. Cuvintele au izbucnit ca un şuvoi din pieptul meu.

— Spinii! Am încercat, Mamă. Am încercat.

Atunci şi-a făcut apariţia el, de după pat. William, drăgălaşul de William, cu o parte a capului strivită, băgată înăuntru. Sângele i se închegase în şuviţele blonde. Pe partea lovită ochiul dispăruse, însă celălalt, rămas întreg, mă fixa cu privirea.

— M-ai lăsat să mor, Jorg, a zis.

Cuvintele ieşeau boloborosind din gâtul tăiat.

— Will.

N-am mai putut rosti nimic.

A ridicat o mână spre mine, îngrozitor de albă, brăzdată de dungi roşii, întunecate, de sânge.

Fereastra a trosnit sub greutatea mea. Am încercat să mă arunc înapoi în cameră, dar ceva mă împingea în faţă. M-am clătinat, gata să cad în gol, dar mi-am recăpătat echilibrul. Will stătea acolo, în faţa mea, fără să mai spună nimic.

— Jorg! Jorg!

Un strigăt şi-a croit drum până la mine, venind de departe, dar cumva familiar.

M-am uitat peste umăr, dincolo de fereastră, în golul ameţitor.

— Sari, a zis William.

— Sari! mi-a poruncit Mama.

— Jorg! Prinţe Jorg!

Strigătul se auzise mai tare acum. O smucitură puternică m-a azvârlit la podea.

— Dă-te dracu’ la o parte din drumul meu, băiete!

Am recunoscut vocea lui Makin. Stătea în pragul uşii, luminat din spate de o lampă. Iar eu, nu ştiu cum, zăceam întins pe jos la picioarele lui. Nu eram câtuşi de puţin gol, ba mai mult, nu apucasem nici măcar să-mi dau jos armura.

— Jorg, erai rezemat de uşă, zise Makin. Tipul ăsta, Robart, mi-a zis să vin repede şi când colo te găsesc aici, urlând în spatele uşii.

A aruncat o privire prin cameră, căutând o urmă de pericol.

— Adică am alergat din Aripa de Sud până aici, doar pentru un amărât de coşmar, nu-i aşa?

Deschise uşa mai larg şi adăugă un „Prinţe“, rostit cu întârziere.

M-am ridicat în picioare, simţindu-mă de parcă Burlow Grasul trecuse peste mine. Nu erau nicio pictură pe perete, nicio mamă, niciun Will, ascuns după pat.

Mi-am scos sabia din teacă. Trebuia să-l ucid pe Sageous. Îmi doream atât de mult asta, încât o simţeam pe limbă: gust de sânge, fierbinte şi sărat.

— Jorg? a spus Makin.

Părea îngrijorat, de parcă ar fi avut îndoieli că eram întreg la minte.

Am făcut un pas spre uşa deschisă. Makin mi-a blocat drumul.

— Jorg, nu poţi ieşi aşa, cu sabia scoasă, garda va fi nevoită să te oprească.

Nu era la fel de înalt şi solid ca Rike, dar Makin era totuşi un ditai omul, lat în umeri şi mai puternic decât ar trebui să fie un bărbat. Nu cred că aş fi putut trece de el fără să-l ucid.

— Makin, totul se rezumă la sacrificiu, i-am spus.

Şi am lăsat sabia în jos.

— Prinţe?

S-a încruntat.

— O să-l las în viaţă pe nenorocitul ăla. Am nevoie de el. O fracţiune de secundă am revăzut cu ochii minţii chipul mamei, apoi a dispărut lent, dizolvându-se.

— Trebuie să înţeleg jocul care se joacă aici. Cine sunt piesele, mai exact, şi cine sunt jucătorii.

Makin s-a încruntat şi mai tare.

— Jorg, odihneşte-te. De data asta în pat, dacă se poate. Era deja pe coridor, dar s-a întors şi mi-a strigat:

— Ai nevoie de lumină în cameră?

La cuvintele astea nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Nu, i-am răspuns. Nu mă tem de întuneric.

19

M-am trezit devreme. O lumină cenuşie se strecura printre obloanele trase, dezvăluindu-mi pentru prima oară decorul odăii în care mă aflam: mare, bine mobilată, cu tapiserii înfăţişând scene de vânătoare agăţate pe pereţi. Mi-am desprins degetele de pe mânerul săbiei, m-am întins şi am căscat. Era ceva în neregulă cu patul. Prea moale, prea curat. Când am aruncat înapoi aşternuturile, s-au lovit de clopoţelul cu care era chemat servitorul. Clopoţelul a căzut pe lespezile de piatră, scoţând un clinchet cristalin, apoi s-a lovit de covor şi şi-a pierdut glasul. Nimeni nu şi-a făcut apariţia. Asta îmi convenea de minune: mă îmbrăcam singur de patru ani încoace. La dracu', de fapt mă dezbrăcăm foarte rar! Şi, la zdrenţele pe care le purtam, m-aş fi făcut de râs şi în faţa celui mai prost îmbrăcat servitor de la curte. Însă n-a apărut niciunul.

Purtam armura peste zdrenţele cenuşii care fuseseră cândva o cămaşă. Pe masa de lângă pat era o oglindă. Am lăsat-o acolo, cu faţa în jos, fără să mă ating de ea. Mi-am trecut repede degetele prin păr, verificând dacă nu cumva am vreun păduche mai gras, care ar fi putut fi văzut cu ochiul liber, rătăcit printre plete, şi m-am simţit gata să îmi fac intrarea.

Mai întâi am deschis larg obloanele. De data asta n-am mai avut probleme cu mânerul. Am aruncat o privire peste curtea în care se ţineau execuţiile, un perimetru pătrat, înconjurat de zidurile cenuşii ale Castelului înalt. O grămadă de servitoare şi flăcăi de la bucătărie se zoreau încolo şi-ncoace prin curtea posomorâtă, văzându-şi de treburile lor, fără să se uite măcar o clipă la peticul pal de cer care se înălţa, deasupra lor.

Am părăsit fereastra şi m-am pregătit pentru treburile mele. Orice prinţ cunoaşte bucătăria mai bine decât orice altă parte a castelului său. Unde poţi avea parte de mai multă aventură ca în bucătărie? Unde în altă parte este rostit adevărul atât de pe şleau? Eu şi William am învăţat în bucătăriile Castelului înalt de o sută de ori mai multe lucruri decât din cărţile noastre de latină

şi strategie. Obişnuiam să furăm câte un manuscris din camera de studiu a lui Lundist şi apoi o porneam în goană pe coridoarele lungi, sărind treptele scărilor, uneori mai multe deodată, pentru a ne refugia în bucătării.

Străbăteam acum aceleaşi coridoare, simţindu-mă stingher în spaţiul strâmt. Am petrecut prea mult timp sub cerul liber, trăind sângeros, pe muchie de cuţit. Tot în bucătării am învăţat şi despre moarte. Am privit amândoi, de nenumărate ori, cum bucătarul ucide cu o smucitură de mână puii vii, transformându-i în carne moartă. Ne-am uitat amândoi la bucătăreasa Ethel cum smulge penele de pe găinile grase, lăsându-le despuiate, gata de măcel. Una-două, dacă-ţi petreci vremea prin bucătăriile castelului, înveţi că nu există eleganţă sau demnitate în moarte. Înveţi cât de urâtă e moartea şi ce gust bun poate să aibă.

În capătul Coridorului Roşu am dat colţul, adâncit în amintirile mele, fără să fiu atent la nimic. Am apucat să văd o siluetă apropiindu-se. Instinctele pe care le-am căpătat pe drum, în peregrinările mele, au preluat imediat controlul, înainte să bag de seamă părul lung şi mătăsurile de pe ea, era deja proptită de-un perete, cu gura acoperită de palma mea şi gâtul la un deget de lama pumnalului meu. Eram faţă în faţă, iar prizoniera mea îmi susţinea privirea cu nişte ochi de un verde ireal, ca de sticlă mată. Mârâitul pe care l-am scos involuntar s-a transformat în zâmbet. Mi-am descleştat dinţii, am făcut un pas înapoi şi i-am dat drumul.

— Iertare, doamna mea, am zis şi am schiţat o plecăciune în faţa ei.

Era aproape cât mine de înaltă şi probabil cu câţiva ani mai mare.

A rânjit fioros şi şi-a şters gura cu dosul palmei. Pe mână avea urme de sânge, îşi muşcase limba. Dumnezeule, dar era o plăcere pentru ochi. Avea trăsăturile ferme, ascuţite cumva la nas şi pometi, dar cu buze pline, iar faţa îi era încadrată de părul roşcat-închis.

— Doamne, da’ rău mai puţi, băiete, a zis.

Mi-a dat roată, de parcă s-ar fi uitat la un cal în târg.

— Ai noroc că Sir Galen nu-i cu mine, altfel servitoarea ţi-ar fi cules capul de pe jos.

— Sir Galen? am întrebat. O să am grijă să mă feresc de el.

La gât purta diamante, prinse într-o înnăditură complicată, din fire de aur. Bijuterie meşteşugită de un artizan din sud: nimeni de pe Coasta Calului n-ar fi fost în stare să facă un asemenea obiect.

— Nu se cade ca oaspeţii Regelui să se ucidă unul pe altul.

Am crezut că e fiica vreunui negustor venit la curte să-l linguşească pe Rege. Un negustor din cale-afară de bogat, sau poate fiica vreunui conte sau marchiz din est: glasul ei avea o tentă estică.

— Eşti oaspete? a întrebat, ridicând o sprânceană şi devenind şi mai drăguţă. Nu te cred. Pari mai degrabă unul care s-a furişat în castel. Posibil prin ungherul latrinelor, după cum puţi. Nu cred că te-ai putut căţăra pe ziduri, cel puţin nu îmbrăcat în armura asta veche de pe tine.

Mi-am lovit călcâiele unul de celălalt, asemenea cavalerilor, şi i-am oferit braţul.

— Eram în drum spre bucătării, vreau să iau micul dejun. Cei de acolo mă cunosc. Poate doreşti să mă însoţeşti şi cu ocazia asta să verifici dacă sunt de încredere, doamnă?

A clătinat din cap, ignorând braţul întins.

— Pot să trimit un băiat de la bucătărie după gărzi, să vină şi să te aresteze, asta în cazul în care nu întâlnim niciun străjer în drumul nostru.

Aşa că am pornit unul lângă celălalt, străbătând coridoarele şi coborând treptele la rând.

— Fraţii îmi spun Jorg, i-am spus. Tu cum te numeşti, doamnă?

Limbajul de curte mi se părea ciudat, mai ales că aveam gura atât de uscată. Ea mirosea a flori.

— Îmi poţi spune „doamna mea“, mi-a răspuns şi a strâmbat iarăşi din nas.

Am trecut pe lângă doi străjeri, îmbrăcaţi în armuri de bronz, cu coifurile împodobite cu pene. M-au studiat amândoi de parcă aş fi fost un rahat evadat din latrină, însă ea n-a zis nimic, aşa că ne-au lăsat să trecem.

Am trecut pe lângă depozitele în care erau ţinute butoaiele cu saramuri din carne de vită şi afumături din carne de porc, stivuite până în tavan. „Doamna mea“ părea să ştie bine drumul. Îmi aruncă o privire cu ochii ei de smarald.

— Deci ai venit aici să furi sau să ucizi cu pumnalul ăla al tău?

— Poate câte un pic din fiecare, am zâmbit.

Era, totuşi, o întrebare bună. Nu puteam spune clar de ce venisem, dar simţeam că cineva nu voia să mă întorc acolo şi, din inerţie, acţionasem. De când l-am găsit pe Părintele Gomst în cuşca lui, când fantoma aia şi-a croit drum prin mine şi gândurile mele s-au întors la Castelul Înalt, simt că cineva mă împinge cât mai departe de locul ăsta. Iar mie nu-mi place să mă supun.

Am trecut Mica Punte, construită din vreo trei scânduri de mahon aruncate peste canaturile imense, din oţel, ce despărţeau etajele inferioare de restul castelului. Cică uşile astea imense, de aproape un metru grosime, turnate în oţel, se puteau da în lături, alunecând prin şanţurile săpate în podeaua coridorului. Cel puţin aşa mi-a povestit Tutorele Lundist. Au fost ridicate prin meşteşug magic, străvechi. Nu le privisem niciodate de-aproape. Aici ardeau doar torţe, nu se găseau lămpi pe etajele servitorilor. Însă mirosul puternic de smoală arsă mă făcea să mă simt acasă, mai mult decât orice altceva.

— Poate voi rămâne, am zis.

Arcada de la intrarea în bucătăriile regale era chiar în faţa noastră. Prin ea, îl zăream pe Drane, ajutorul bucătarului, care se chinuia să bage jumătate de porc pe uşa bucătăriei.

— Păi şi fraţii tăi nu ţi-ar simţi lipsa? a spus ea, pe un ton jucăuş de data asta.

Şi-a atins colţul gurii, acolo unde degetele mele lăsaseră nişte urme roşietice, care începeau acum să se vadă mai bine.

Ceva, în gestul ei, mă incita.

Am ridicat din umeri, apoi m-am oprit să-mi desfac curelele apărătoarei care-mi acoperea braţul stâng.

— Se găsesc o grămadă de fraţi când eşti pe drumuri, i-am răspuns. Stai să-ţi arăt la ce fel de fraţi m-am referit…

— Uite… a zis, cu nerăbdare în glas.

Lumina torţei se reflecta în şuviţele ei roşcate. Cu câteva mişcări abile, mi-a desfăcut iute cataramele armurii. Fata se pricepea la armuri, nu glumă. Poate că Sir Galen avea şi alt rol pe lângă acela de a lăsa fără capete bădăranii fără maniere?

— Despre ce vorbeşti? Am văzut şi eu braţe la viaţa mea, deşi nu chiar în halul ăsta de murdare.

Am rânjit la vorbele ei şi mi-am ridicat braţul astfel încât să vadă semnul Frăţiei, săpat cu fierul pe încheietura mâinii mele.

Trei benzi cicatrizate urât, arse în piele. S-a încruntat, dezgustată.

— Eşti un mercenar? Şi te mândreşti cu asta?

— Mă mândresc cu asta mai mult decât cu cine mi-a mai rămas din familia mea adevărată.

Am simţit cum furia începe să mă împungă încet. Îmi venea s-o gonesc pe fătuca asta negustor care îmi tot distrăgea atenţia, îmi venea s-o poftesc să se care, s-o pun pe fugă.

— Ce-s astea?

A întins mâna spre mine şi şi-a trecut degetele în susul braţului meu, până la cot, până unde îi dădea voie armura.

— Doamne! mai mult cicatrice decât om, sub toată mizeria asta!

La atingerea ei, am simţit un fior cum mă străbate şi m-am tras iute, încercând să mă feresc.

— Am căzut într-un tufiş cu spini când… când eram mic, i-am zis şi vocea mea a sunat mai piţigăiat decât aş fi vrut.

— Halal tufiş trebuie să fi fost!

Am ridicat din umeri.

— Tufiş de măceş.

A strâns din buze, tresărind.

— Trebuie să rămâi nemişcat dacă pici în aşa ceva, zise ea, cu ochii pironiţi în continuare pe braţul meu. Toată lumea ştie. Pare că te-a sfâşiat până la os.

— Ştiu şi eu asta. *Acum.*

Am pornit spre uşa bucătăriei, cu pas voios.

Am auzit-o cum aleargă în urma mea, să mă ajungă. Foşnet de mătăsuri.

— De ce te-ai zbătut? De ce nu te-ai oprit?

— Am fost prost, i-am răspuns. Acum nu m-aş mai zbate.

Voiam ca fătuca asta proastă să mă lase în pace. Nici măcar nu îmi mai era foame.

Braţul îmi ardea, simţindu-i încă atingerea. Avea dreptate, spinii tăiaseră în mine, adânc. Timp de un an şi ceva de la acea noapte, la fiecare câteva săptămâni, otrava înflorea în rănile săpate în carnea mea şi îmi curgea prin vene, amestecată cu sânge. Ori de câte ori otrava mă lua în stăpânire, făceam lucruri care îi speriau chiar şi pe fraţi.

Chiar în momentul în care am ajuns la uşă, în prag a apărut Drane. S-a oprit brusc şi şi-a şters mâinile pe şorţul alb şi slinos, prins deasupra burdihanului.

— Ce…?

Privea peste umărul meu, cu ochii măriţi.

— Prinţesă!

Părea să se fi speriat deodată. A început să tremure din toate încheieturile, de parcă ar fi fost făcut din gelatină.

— Prinţesă! Ce-ce căutaţi în bucătărie? Ăsta nu-i loc pentru o doamnă îmbrăcată în mătăsuri şi tot restul.

— Prinţesă?

M-am întors spre ea cu ochii holbaţi. Îmi uitasem gura deschisă, aşa că am băgat de seamă şi-am închis-o repede la loc.

Ea mi-a aruncat un zâmbet, lăsându-mă să mă lupt cu întrebarea: să i-l şterg de pe faţă cu o palmă sau cu un sărut? Înainte s-apuc să iau o decizie, o mână greoaie a căzut pe umărul meu, iar Drane m-a întors cu faţa spre el.

— Şi cum a ajuns un golan ca tine să o conducă pe maiestatea sa în astfel de locuri…

Întrebarea i-a înţepenit în gâtlej.

Faţa lui dolofană s-a făcut numai creţuri toată. Încerca să vorbească, dar nu reuşea. Mi-a dat drumul şi, în cele din urmă, şi-a recăpătat vocea.

— Jorg? Micul Jorg?

Lacrimile i-au ţâşnit din ochi şi au început să-i curgă pe obraji.

Eu şi cu Will îl priviserăm pe omul ăsta gâtuind nişte pui şi scoţând din cuptoare câteva plăcinte: nu avea niciun motiv să dea apă la şoareci din cauza mea. Cu toate astea, l-am scutit de jenă; tocmai îmi oferise şansa de a o surprinde pe măria sa. Am rânjit spre ea şi am schiţat o plecăciune.

— Prinţesă, ha? Să înţeleg că gunoiul pe care era cât pe ce să-l dai pe mâna gărzilor regale este de fapt fratele tău vitreg?

Şi-a regăsit repede stăpânirea de sine. Recunosc asta.

— De fapt, eşti nepotul meu, îmi răspunse ea. Tatăl tău s-a căsătorit cu sora mea mai mare în urmă cu două luni. Eu sunt mătuşa ta, Katherine.

Mătuşa Katherine şi cu mine ne-am aşezat la masa de lemn din bucătărie, unde mâncau de obicei servitoarele. Slujitorii au făcut repede ordine, au adus lumânări de toate mărimile şi

opaiţe de lut umplute cu grăsime. Apoi s-au îngrămădit în cadrul uşii şi au rămas acolo privindu-ne – o şleahtă zdrenţăroasă, rânjind spre noi şi chicotind, de parcă ar fi fost zi de sărbătoare, iar noi, măscărici veniţi să-i distreze. La un moment dat, Drane şi-a făcut iar apariţia, croindu-şi drum printre servitoare ca o barcă prin apă. Ne-a adus pâine proaspătă, un bol plin cu miere, unt auriu şi cuţite de argint.

— Aici e locul perfect dacă vrei să mănânci bine, am zis eu.

Îmi ţineam privirea aţintită pe Katherine. Nu părea să o deranjeze.

— Pâine caldă, direct din cuptor.

Am frânt-o în două, lăsând să se ridice un val cald de aburi. Raiul cred că miroase a pâine caldă.

— Drane, ştiam eu de ce mi-ai lipsit, i-am strigat peste umăr.

Ştiam că bucătarul cel gras avea să se laude cu asta preţ de un an, cel puţin. Nu-mi lipsise câtuşi de puţin. Nu m-am gândit la el nici măcar o dată, chiar dacă am visat de zeci şi sute de ori la plăcintele făcute de el. De fapt, când l-am zărit în pragul uşii, trebuise să mă chinui puţin ca să-mi amintesc numele lui. Dar fata mă făcea să vreau, nu ştiu cum, să fiu genul de om care îşi aminteşte.

Prima îmbucătură a trezit în mine foamea şi am devorat bucata de pâine de parcă era o halcă de vânat servită pe marginea drumului, alături de fraţi. Katherine s-a oprit să mă privească. Mâna care ţinea cuţitul i-a rămas suspendată deasupra bolului cu miere. Buzele îi zvâcneau uşor, arcuite într-un surâs.

— Mmmmffig.

Am mestecat şi-am înghiţit.

— Ce-i?

— Probabil se întreabă dacă o să te bagi sub masă după ce termini pâinea, să cauţi bucăţile de oase aruncate câinilor.

Makin îşi făcuse apariţia în spatele meu, fără să-l simt venind.

— Sir Makin, fir-ai tu să fii, da’ ştiu că ai perniţe la picioarele alea.

M-am întors şi-am dat nas în nas cu el, cu armura licărind în lumina lumânărilor.

— Un bărbat în armură ar trebui să aibă decenţa de a face un pic de zgomot când se apropie.

— Am făcut destul zgomot, Prinţe, a zis el.

Mă trata cu un zâmbet enervant.

— Poate că mintea îţi era absorbită de lucruri mai presante?

S-a înclinat spre Katherine.

— Doamna mea. Nu am avut încă onoarea?

Ea îi întinse mâna.

— Prinţesa Katherine Ap Scorron.

Makin a ridicat o sprânceană la auzul cuvintelor ei. I-a luat mâna şi a făcut iar o plecăciune, de data asta mai adâncă. I-a ridicat degetele spre buze. Avea buze groase, senzuale, îşi spălase faţa, iar părul îi lucea, la fel ca armura, negru ca tăciunele şi ondulat. Se curăţase bine şi, pentru o fracţiune de secundă, l-am urât cu toată fiinţa mea.

— Ia loc, l-am invitat. Sunt sigur că bunul Drane va mai găsi ceva pâine pe-aici.

El i-a lăsat mâna. Mult prea lent, după părerea mea.

— Din păcate, prinţul meu, sunt adus în bucătărie mai mult de datorie decât de foame. M-am gândit că te găsesc aici. Eşti chemat în sala tronului. Cred că sunt vreo sută de gărzi care răscolesc coridoarele castelului în căutarea ta. Acelaşi lucru este valabil şi pentru tine, Prinţesă.

O complimentă cu o privire plină de admiraţie.

— Am întâlnit un tip, Galen, care te căuta.

Se ghicea un soi de încordare în cuvintele lui. Makin nu-l plăcea pe Sir Galen mai mult decât îl plăceam eu. Iar el îl întâlnise.

Am luat pâinea cu mine. Era prea bună s-o las acolo.

Am străbătut drumul înapoi, spre etajele de deasupra. Castelul Înalt părea că se trezise cât stătuserăm noi în bucătăriile regale. Gărzi şi servitori alergau peste tot, încolo şi-ncoace. Soldaţi, îmbrăcaţi după eticheta curţii, treceau în grupuri de câte doi sau cinci, văzându-şi de îndatoririle lor. Am trecut pe lângă un lord, îmbrăcat tot în blănuri şi lanţuri de aur, înconjurat de lachei, care a rămas cu gura căscată la apariţia noastră. L-am lăsat în urmă, cu tot cu uimire, plecăciune şi un „bună dimineaţa, Prinţesă!” bâiguit în grabă.

Am străbătut coridorul şi sala, apoi am ajuns în Volta Torentelor, anticamera sălii tronului, unde erau aşezate armurile foştilor regi, aliniate de-a lungul zidurilor ca nişte cavaleri fantomatici ce vegheau cu vigilenţă asupra lumii noastre.

— Prinţul Honorous Jorg Ancrath şi Prinţesa Katherine, a anunţat Makin gărzile aflate în faţa uşilor.

Mă numise pe mine înaintea prinţesei. Un detaliu mic, care ascundea însă o nuanţă destul de importantă în Volta Torentelor. *Iată moştenitorul tronului, lăsaţi-l să între.*

Străjerii cu coifuri care vegheau de o parte şi de alta ale coridorului stăteau la fel de nemişcaţi ca armurile din spatele lor. Ne urmăreau doar cu privirile, cu mâinile înmănuşate în zale fixate pe mânerele săbiilor, înfipte cu vârful în jos în podele. Cei doi cavaleri care păzeau uşile de la intrarea în sala tronului au schimbat o privire. S-au oprit un moment pentru a se înclina în faţa Katherinei, după care s-au pus pe treabă şi au deschis uşile, suficient de larg cât să intrăm amândoi. L-am recunoscut pe unul după însemnele de luptă care îi împodobeau platoşa – coarne deasupra unui ulm. Sir Reilly. Încărunţise în aceşti ani în care fusesem plecat. Se lupta cu uşa lui, opintindu-se din răsputeri să mişte placa imensă de stejar, acoperită cu bronz. Uşile s-au deschis. Încet, încet, lumea pe care cândva o cunoşteam în amănunt s-a ivit din nou în faţa mea – mai întâi un fir subţire de lumină, apoi, treptat, am avut în faţă întreaga scenă. Curtea regilor Ancrath.

— Prinţesă?

I-am luat mâna şi, ţinându-i-o sus, am păşit înainte.

Bărbaţii care au construit Castelul Înalt excelau în meşteşugul lor, dar nu au avut niciun strop de imaginaţie. Zidurile clădite de ei aveau să rămână în picioare zeci de mii de ani, dar nu aveau să poarte nici urmă de măiestrie în ele. Sala tronului era o cutie fără ferestre. Ei bine, o cutie lungă de peste cincizeci de coţi, cu tavanul înalt, la peste zece coţi deasupra capetelor, pentru a pune mai bine în lumină micimea curtenilor, dar neîndoielnic o cutie şi nimic mai mult. Galerii complicate, săpate în lemn, pentru muzicieni, îmblânzeau aspectul dur al încăperii, iar tronul Regelui adăuga o anumită notă de splendoare locului. Mi-am ţinut ochii departe de tron.

— Prinţesa Katherine Ap Scorron, a strigat crainicul de curte.

Niciun cuvânt despre bietul Jorg. Niciun crainic nu şi-ar permite o asemenea neglijenţă fără să fie instruit dinainte în privinţa asta.

Am străbătut podeaua largă, cu paşi măsuraţi, sub privirile atente ale gărzilor ce flancau zidurile încăperii. Bărbaţi înarmaţi

cu arcuri, aşezaţi în puncte strategice, de o parte şi de alta ale sălii, gărzi cu săbii aşteptând lângă soclul pe care se ridica tronul regal şi în dreptul uşii. Oi fi eu lipsit de nume, dar în mod cert sosirea mea a iscat ceva interes. În afara gărzilor şi în ciuda orei matinale, publicul nostru era format din cel puţin o sută de curteni. Aşteptau pe lângă tron, să le vină rândul la audienţă, forfotind, în hainele lor de catifea, pe treptele cele mai de jos ale soclului. Mi-am lăsat privirea să alunece peste mulţimea fistichie, oprindu-mă asupra celor mai preţioase bijuterii purtate de curteni. Apucăturile moştenite de-a lungul peregrinărilor îmi erau încă proaspete în mine. Mi-am notat în gând valoarea podoabelor. Numai fundul baban al contesei ăleia grase făcea cât un cal nou de luptă. Lanţul pe care îl purta lordul cu meclă oficială ar fi putut cumpăra zece armuri. Fiecare inel al lui valora, fără îndoială, cât un ponei şi un arc de cea mai bună calitate. A trebuit să-mi reamintescă faptul că mă aflam acolo pentru o miză nouă. Acelaşi joc vechi, dar cu mize noi. Nu neapărat mai mari, dar cu siguranţă diferite.

Pe măsură ce ne apropiam de tron, zumzăitul mulţimii se ridica în valuri. Zarva aia continuă, condimentată de comentarii pe muchie de cuţit, sarcasme răutăcioase, insulte înmuiate în miere. Ici-colo se auzea câte un suspin provocat de Prinţul care, iată, se întoarce la curtea regală purtând încă zdrenţele de pe drum; doi paşi mai încolo se auzea un râs agasant, pe jumătate ascuns după o batistă de mătase.

Atunci mi-am permis să mă uit la el.

Patru ani păreau să fi trecut fără să lase nicio urmă peste tatăl meu. Stătea pe tronul lui, lăsat pe spate, înveşmântat într-o hlamidă din piele de lup, cu marginile turnate în argint. Aceeaşi pe care o purtase în ziua în care plecasem. Coroana neamului Ancrath se odihnea pe sprânceana lui; coroană de războinic, turnată în fier şi bătută cu rubine, care-i ţinea strâns părul negru amestecat cu fire cenuşii, asemenea metalului din care era făcută. În stânga lui, pe jilţul desemnat consoartei, şedea acum noua regină. Semăna cu Katherine, cu toate că avea trăsăturile feţei mai moi, încadrate de părul îmblânzit cu o pânză din fire de argint, presărată cu pietre de lună. Orice semn lăsat de sarcină era ascuns de dantela rochiei de culoarea fildeşului pe care o purta.

Între cele două tronuri se ridica un copac magnific, lucrat cu migală în sticlă, cu frunzele de smarald ca ochii Katherinei, mari şi prelungi, revărsându-şi peste tot verdele. Atingea cu uşurinţă aproape doi stânjeni. Crengile şi rămurelele lui, de un cafeniu cald, asemenea caramelului, se încolăceau sticloase şi pline de noduri. Nu mai văzusem ceva asemănător. M-am întrebat dacă nu cumva copacul era zestrea Reginei. Cu siguranţă valora cât o zestre princiară.

Sageous stătea chiar lângă copacul de sticlă, în lumina verzuie care se strecura printre frunzele de smarald. Renunţase la toga albă, simplă, în favoarea robelor negre, cu guler înalt, cu un şir de agate în jurul gâtului. I-am întâlnit privirea în timp ce mă apropiam de tron şi am schiţat un zâmbet fals pentru el.

Curtenii s-au dat un pas înapoi, ca să ne facă loc – Makin în faţă, eu şi Katherine mână în mână. Parfumurile lorzilor şi ale doamnelor îmi gâdilau nările: uleiuri de lavandă şi portocale. Pe drum, cel puţin rahatul avea decenţa de a duhni a rahat.

La doar doi paşi de tron stătea un cavaler înalt, îmbrăcat într-o armură magnifică, cu platoşa lucrată în fier şi bronz arămiu. Pieptul îi era împodobit cu doi dragoni gemeni, încolăciţi unul în jurul celuilalt, pe fondul unui infern purpuriu.

— Sir Galen.

Makin şoptise printre dinţi cuvintele, suficient de tare cât să-l aud.

Am aruncat o privire spre Katherine – avea pe buze un zâmbet vag, greu de citit. Galen ne privea cu ochii lui albaştri, arzători. Îl apreciam un pic pentru că îşi arăta ostilitatea atât de deschis. Moştenise părul blond al germanicilor, trăsăturile lor drepte şi frumoase. Dar era bătrân. Cam de aceeaşi vârstă cu Makin. Cel puţin treizeci de veri căra în spinare.

Sir Galen nu a schiţat nicio mişcare pentru a-i face loc lui Makin să treacă. Ne-am oprit după ce am urcat doar vreo cinci trepte.

— Tată, am început eu.

Îmi pregătisem discursul în cap şi-l repetasem de sute de ori, dar cumva ticălosul ăla bătrân a reuşit să mă lase fără cuvinte. Tăcerea s-a întins, elastică, între noi.

— Sper că… am început din nou, dar m-a întrerupt scurt.

— Sir Makin, a strigat tata, fără să-mi arunce măcar o privire. Când mi-am trimis căpitanul gărzilor în căutarea unui copil de

zece ani, mă aşteptam să-l văd întors până la căderea nopţii. Chiar şi o întârziere de o zi-două ar fi fost de înţeles, în cazul în care copilul ar fi dat dovadă de şiretenie şi ţi-ar fi scăpat printre degete.

Tata a ridicat mâna stângă de pe braţul tronului, nu mai mult de câteva degete, dar mişcarea a fost suficientă ca să atragă atenţia celor din sală. Vocile doamnelor se auziră o clipă într-un zumzăit sonor, care se întrerupse la fel de brusc, când braţul tatei se lăsă înapoi pe tronul sculptat în lemn tare.

Makin şi-a plecat capul, fără să spună nimic.

— O săptămână sau două ar însemna lipsă de competenţă. Mai mult de trei ani… aici deja vorbim despre trădare.

La cuvintele astea, Makin a ridicat iute privirea.

— Niciodată, regele meu! Trădare… niciodată.

— Mai demult am avut motive să cred că eşti potrivit pentru înaltul serviciu, Sir Makin, a zis Tata, cu o voce la fel de glacială ca şi privirea lui. Aşa că îţi dau şansa acum să explici ce s-a întâmplat.

Sudoarea lucea printre firele de păr din sprâncenele lui Makin. Îşi repetase discursul de cel puţin tot atâtea ori ca şi mine. Probabil că, la fel ca mine, îl uitase acum.

— Prinţul are toate resursele necesare unui moştenitor al tronului, începu Makin.

Am văzut cum Regina se încruntă la auzul cuvintelor lui, atent alese. Chiar şi gura Tatei s-a încleştat puţin şi, preţ de o clipă, mi-a aruncat o privire rapidă şi indescifrabilă.

— Când l-am găsit, în cele din urmă, ne aflam pe tărâmuri ostile… în Jaseth… la peste şase sute de mile înspre sud.

— Sir Makin, cunosc foarte bine unde se află Jaseth, zise Tata. Să nu te apuci acum să-mi ţii o lecţie de geografie.

Makin a plecat capul.

— Maiestatea ta are mulţi duşmani, ca toţi bărbaţii măreţi din zilele noastre atât de tulburi. Nicio sabie, nici chiar una la fel de loială ca a mea, nu ar fi putut să-l apere pe moştenitor în tărâmuri precum Jaseth. Cea mai bună apărare a Prinţului Jorg era anonimatul.

Am tras cu ochiul spre mulţimea din sală. Makin rămăsese totuşi cu câteva bucăţele întregi din discursul pregătit. Cuvintele lui aveau răsunet.

Tata şi-a trecut palma peste barbă.

— Atunci trebuia să revii la castel cu un prizonier fără nume, Sir Makin. Mă întreb cum de-a durat călătoria asta patru ani de zile.

— Prinţul s-a înhăitat cu o bandă de mercenari, Sire. Le-a câştigat încrederea şi suportul prin propriile talente. Mi-a spus drept în faţă că, dacă încerc să-l iau pe sus, ceilalţi mă vor ucide şi că, dacă voi încerca să-l răpesc, va dezvălui tuturor celor care aveau să ne iasă în cale adevărata lui identitate. Iar eu l-am crezut, pentru că are în el puterea de convingere a unui Ancrath.

E timpul să mă fac auzit, mi-am zis eu.

— Patru ani petrecuţi pe drumuri ţi-au dat la schimb un căpitan mai bun. Războiul te învaţă mai mult decât ai putea vreodată descoperi stând în castelul ăsta. Noi…

— Sir Makin, ai dat dovadă de lipsă de iniţiativă, a zis Tata.

Ochii lui nu se desprindeau defel de pe chipul lui Makin. M-am întrebat dacă oare chiar am deschis gura. Glasul îi era acum încărcat de furie.

— Dacă aş fi pornit eu după băiat, găseam o cale să mă întorc cu el, din Jaseth, în mai puţin de o lună.

Sir Makin a făcut o plecăciune adâncă.

— De aceea meriţi locul pe care îl ai pe tron, Maiestate, în timp ce eu sunt doar căpitanul gărzii de la castelul tău.

— Ba nu mai eşti de mult căpitanul gărzii mele. Sir Galen ocupă acum această poziţie, dat fiind că a servit şi Casa de Scorron pe acelaşi post.

Galen s-a plecat scurt în faţa lui Makin, cu umbra unui zâmbet batjocoritor prinsă în colţul buzelor.

— Poate doreşti să-l provoci la duel pe Sir Galen, pentru a-ţi recâştiga vechea poziţie? a întrebat Tata, trecându-şi din nou degetele prin barba căruntă.

— Maiestatea ta, ţi-ai ales căpitanul, a răspuns Makin. Nu aş gândi nicicând să trec peste decizia ta cu puterea săbiei.

Simţise şi el capcana care i se întindea.

— Fă-mi pe plac.

Tata a zâmbit, pentru prima oară de când intraserăm în sala tronului, un zâmbet rece, distant.

— Curtea a avut parte doar de linişte în absenţa ta. Ne eşti dator cu puţină distracţie. Dă un spectacol pentru noi.

A făcut o scurtă pauză, apoi a continuat:

— Hai, să vedem şi noi ce ai învăţat pe drum.

Deci mă auzise atunci când vorbisem.

— Tată… am început eu.

Dar el m-a oprit iar. Parcă nu reuşeam să ajung la el.

— Sageous, ia în primire băiatul, a poruncit.

Şi asta a fost tot. Păgânul şi-a aşternut privirea pe mine şi m-a înmuiat ca pe un miel. Apoi m-a luat de braţ şi m-a condus lângă el, sub copacul dintre cele două tronuri. Katherine, cu o privire speriată, se grăbi să-şi ocupe locul lângă soră-sa.

Makin şi Galen au făcut o plecăciune în faţa Regelui. Apoi s-au tras câţiva paşi înapoi, spre gloata curtenilor, făcându-şi loc şi delimitându-şi perimetrul de luptă, până la steaua de marmură săpată în podea, aflată la vreo cinci metri de unde ne aflam noi, care marca centrul sălii tronului. S-au întors cu faţa unul spre celălalt, au făcut o plecăciune şi au scos săbiile.

Makin avea sabia lungă pe care tata i-o dăduse atunci când îl numise căpitan al gărzii regale. O armă bună, cu lama forjată din oţel indian, uşoară şi întunecată, pe luciul căreia erau gravate vechi rune aducătoare de putere. Timpul petrecut pe drum săpase crestături de-a lungul lamei, ca într-un jurnal al istoriei noastre scrise cot la cot. Nu am văzut niciodată o sabie mai bună decât cea a lui Makin. Nu îmi doream să văd una aici.

Sir Galen n-a schiţat nicio mişcare. Îşi ţinea sabia ridicată, dar cu un soi de relaxare în braţ. Nu vedeam niciun semn pe arma lui, avea o lamă simplă, forjată în oţel negru, turnată de maeştrii fierari turci.

— Să nu te încrezi niciodată în sabia unui turc… am şoptit eu.

— Pentru că oţelul turcesc soarbe vrăji mai ceva ca un burete şi are un ascuţiş parşiv.

Sageous a terminat în locul meu vechiul proverb. Eram gata să-i dau o replică tăioasă, dar zgomotul ascuţit al săbiilor încleştate mi-a acoperit vocea. Makin s-a apropiat de teuton, fandând jos mai întâi, apoi atacând cu o lovitură de sus. Makin avea un stil de luptă inconfundabil, se identifica cu sabia din mâna lui. Lama devenea o prelungire a lui, o creatură vie din vârf până la mâner. În mijlocul celei mai sălbatice lupte, ştia exact unde se ascundea pericolul şi unde se aflau punctele forte în care îşi găsea siguranţa.

Sir Galen a blocat lovitura şi a ripostat agresiv. Săbiile lor se ciocniră scăpărând şi zgomotul oţelului se ridică în sala tronului,

înalt şi ascuţit. Abia reuşeam să urmăresc schimbul de lovituri. Galen lupta cu o incredibilă precizie tehnică. Mânuia sabia ca un om care se trezeşte dimineaţa ca să se antreneze şi să se dueleze. Lupta ca un om care se aştepta să câştige bătălia.

Fiecare secundă al primului minut de luptă a numărat cel puţin tot atâtea evadări din ghearele morţii. M-am trezit cu mâna încleştată pe trunchiul copacului de sticlă. Simţeam cristalul neted şi rece sub degete. La sfârşitul primului minut de luptă am ştiut că Galen avea să câştige. Ăsta era jocul lui. Makin era genial, dar, ca şi mine, luptase întotdeauna în bătălii reale. Luptase în noroi. Luptase prin sate cuprinse de flăcări. Frontul fusese arena lui de luptă. Pe când joculeţul ăsta rigid, atât de meschin în scopul lui, era toată miza existenţei lui Galen.

Makin a trimis o lovitură spre picioarele lui Galen. Cam din scurt, iar Galen i-a taxat imediat greşeala. Vârful săbiei lui schiţă o linie roşie de-a lungul frunţii lui Makin. Dacă braţul lui Galen s-ar fi întins un centimetru mai mult, lovitura i-ar fi spulberat craniul.

— Deci deschizi jocul prin sacrificarea nebunului, Prinţe

Jorg.

Sageous şoptise cuvintele cu buzele aproape lipite de urechea mea.

Am tresărit. Uitasem de individ. Privirea mea s-a pierdut o clipă printre crengile verzi de deasupra capului.

— N-am nicio problemă să fac sacrificii, păgâne.

Trunchiul copacului aluneca fin şi neted sub degetele mele, în timp ce mâna mea stângă urca de-a lungul lui. Loviturile săbiilor ne marcau conversaţia.

— Dar nu sacrific nimic dacă nu am ceva de câştigat.

Copacul era mai greu decât îmi imaginasem şi preţ de o secundă am avut senzaţia că n-am nicio şansă să-l răstorn. Obiectul s-a aplecat greoi, fără să producă niciun zgomot în cădere. Apoi s-a lovit de trepte, explodând în milioane de cioburi. Aş fi putut să orbesc jumătate din aristocraţia Casei Ancrath, aflată în sala tronului în acel moment, nobilimea dacă ar fi privit înspre tron, şi nu în direcţia în care se luptau cei doi. Aşa, le-am decorat doar spatele cu cioburi ascuţite de sticlă. Grămada de oameni din primul rând de lângă soclul regal s-a transformat într-o gloată urlătoare. Cucoanele de viţă nobilă îşi treceau mâinile prin pletele prinse în tiare bătute-n diamante şi

le scoteau tăiate şi însângerate. Lorzi încălţaţi în papuci cusuţi cu fir de aur şi îmbrăcaţi după ultima modă săreau în sus urlând, pe un covor de cioburi.

Sir Makin şi Sir Galen au lăsat săbiile în jos şi priveau acum uimiţi.

Când Tata s-a ridicat, toţi au tăcut, indiferent dacă erau sau nu răniţi.

Toţi în afară de mine. A deschis gura să vorbească, dar de data asta i-am luat-o înainte.

— Lecţiile pe care Makin le-a învăţat în călătoriile lui nu includ jocuri de turnir. Războaiele nu se câştigă prin jocuri şi cavalerisme. Lecţiile învăţate de Makin sunt aceleaşi lecţii pe care le-am învăţat şi eu. Din păcate, Sir Makin ar prefera să moară decât să-şi ofenseze regele făcând demonstraţii în privinţa lor.

Nu am ridicat vocea. Din cauza asta au rămas toţi tăcuţi, chinuindu-se să audă ce spun.

— Tată, am continuat şi m-am întors spre el ca să îl înfrunt direct. O să-ţi arăt ce-am învăţat. O să mă lupt cu animăluţul ăsta de casă germanic pe care-l ţii pe lângă tine. Dacă un bărbat cu experienţă atât de puţină cum sunt eu îţi va învinge campionul, atunci Sir Makin îşi va recăpăta drepturile. Ei, ce zici?

Mi-am reluat accentul de stradă, doar ca să-l înfurii.

— Tu nu eşti bărbat, băiete, iar provocarea ta nu este decât o insultă pentru Sir Galen, care nu merită nici măcar luată în seamă.

A vorbit cu dinţii încleştaţi. Nu îl mai văzusem atât de furios. De fapt, nu-l văzusem niciodată furios.

— O insultă? Poate.

Am simţit un zâmbet luptându-se să iasă la iveală şi l-am lăsat să îşi reverse ironia pe buzele mele.

— Dar te asigur că sunt bărbat. Am împlinit vârsta în urmă cu trei zile, tată. Acum am dreptul să mă căsătoresc. Un lucru folositor. Şi cer lupta asta drept darul meu de maturitate. Sau ai de gând să întorci spatele celor trei secole de tradiţie Ancrath şi să-mi refuzi dreptul pe care îl am acum, la împlinirea vârstei?

Venele de pe gât i se umflaseră, iar degetele mâinilor i se strângeau spasmodic, de parcă ar fi căutat cu înfrigurare o sabie. Nu era prea sigur să contez pe buna lui credinţă, mi-am spus.

— Dacă mor, succesiunea la tron nu mai este o problemă, am continuat eu. Târfa ta din neamul Scorron îţi va da în curând un fiu nou, iar tu vei scăpa de mine. Pentru totdeauna, aşa cum ai scăpat de mama şi de William. Şi nu vei mai fi nevoit să-l trimiţi pe bunul şi bătrânul Părinte Gomst să răscolească mlaştina în căutarea mea.

M-am oprit o secundă, cât să fac o plecăciune spre Regină.

— Maiestatea ta, n-o lua personal.

— Galen!

Vocea tatei devenise un răcnet inuman.

— Ucide diavolul ăsta, că el nu-mi este fiu!

În clipa aceea am rupt-o la fugă, strivind sub tălpi frunzele de smarald. Sir Galen se repezi spre mine, ţâşnind de pe steaua din centrul încăperii, târând în urma lui sabia neagră şi strigând după sângele meu. S-a apropiat destul de repede, dar lupta cu Makin îi luase o parte din avânt. Am îmbrâncit în viteză o babă care se afla în calea mea, iar ea a căzut într-o ploaie de dinţi spulberaţi şi perle zornăitoare, desprinse din şiragul pe care îl purtase până atunci la gât.

M-am desprins din gloata de curteni şi-am continuat să alerg. Renunţase să mai strige după mine, dar îl auzeam în urma mea, tropăit de cizme şi răsuflare scrâşnită. Cred că avea peste doi metri înălţime, dar armura mea sumară, cu mult mai uşoară decât a lui, plus avântul cu care alergam compensau pentru picioarele mele, cu mult mai scurte decât ale lui. În plină viteză, mi-am scos sabia. Avea destule vrăji împletite în lama ei ca să cresteze sabia făcută de turc. Am aruncat-o. Nu aveam nevoie de greutatea ei.

Nu mai aveam mult de parcurs. Zidul din stânga se ridica ameninţător la câţiva paşi de mine, iar Galen era la doar câteva secunde mai încolo.

Ochisem anume unul dintre străjeri, unul mai tânăr cu perciuni castanii, care stătea cu gura deschisă. Când şi-a dat seama că nu am de gând să-l ocolesc era prea târziu. L-am pocnit direct în frunte cu apărătoarea de pe antebraţul drept. Lovitura i-a proiectat capul în zidul din spate. S-a prelins pe lângă perete, fără să mai aibă niciun interes pentru toate câte se întâmplau. Am înşfăcat arbaleta lui cu mâna stângă, m-am întors şi am ţintit direct în şanţul dintre nările lui Galen. Săgeata abia dacă a reuşit să-i străpungă craniul. Ăsta e unul dintre

neajunsurile arbaletelor deja încărcate, deşi cred că fusese fixată cu doar câteva ore în urmă. În orice caz, mare parte din creierul teutonului a fost spulberat din carcasa lui naturală, iar omul zăcea acum pe podea, cât se poate de mort.

Liniştea din sală ar fi fost deplină dacă nu s-ar fi auzit smiorcăiala babei căzute pe jos, lângă soclul regal. Am privit în urmă, peste mulţimea de nobili, tăiaţi şi însângeraţi, la Galen, care zăcea mort cu braţele desfăcute, la ruinele sclipitoare ale copacului care se împrăştiaseră până aproape de intrarea în sala tronului.

— Ţi-a plăcut spectacolul, tată? am întrebat eu. Am auzit că a fost cam linişte la curte în absenţa lui Sir Makin.

Şi, pentru prima oară în viaţa mea, l-am auzit pe tata râzând. La început, doar un chicotit slab, apoi un hohot nestăvilit, atât de puternic încât a fost nevoit să se ţină cu mâinile de tron ca să se ridice în picioare.

21

— Ieşiţi afară!

Râsul nestăvilit al tatei s-a stins brusc, ca o candelă în care suflase cineva. Vocea lui a spart tăcerea ce se lăsase în sala tronului.

— Ieşiţi afară. Acum o să vorbesc cu băiatul.

Băiatul, nu „fiul meu“. O nuanţă pe care am reţinut-o.

Şi au ieşit. Cei măreţi şi puternici, lorzii şi doamnele, străjerii care îi ajutau pe răniţi, doi dintre ei cărând cadavrul lui Galen. Makin a rămas în urmă, după Galen, cranţ, cranţ, cranţ peste cioburile împrăştiate pe jos, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu mai rămăsese niciun strop de viaţă în el. Katherine s-a lăsat pe mâna unui cavaler, care a condus-o afară. După ce a coborât treptele soclului regal s-a oprit şi mi-a aruncat o privire, de parcă abia atunci ar fi văzut ce eram cu adevărat. Am schiţat înspre ea o plecăciune batjocoritoare, mai mult dintr-un reflex, ca atunci când cauţi cu mâna o sabie. M-a durut să văd ura adunată pe faţa ei, atât de nediluată, deşi amestecată cu perplexitate, dar uneori puţină durere e tot ce ne trebuie ca să cauterizăm rana, să oprim infecţia. Ea m-a văzut şi eu, la rândul meu, am văzut-o, amândoi despuiaţi de orice rol, prinşi într-un moment de înţelegere deplină, ca doi oameni proaspăt cununaţi, goi în noaptea nunţii lor. Am văzut-o datorită aceleiaşi slăbiciuni pe care am recunoscut-o în mine când am străbătut

pentru prima oară, în patru ani, câmpiile verzi ale neamului Ancrath. Senzaţia moale, ca atunci când te laşi sedus, amestecul de dorinţă şi nevoie, o formulă care duce la dependenţă şi care ţi se strecoară sub piele, atât de încet şi dulce, doar pentru ca, la final, să lase omul fără apărare chiar în momentele când are mai multă nevoie de puterea sa. Oh, da, chiar m-a durut, dar mi-am terminat plecăciunea şi am privit-o plecând, condusă afară din sală.

Regina a plecat şi ea, susţinută de o parte şi de alta de cavaleri, mişcându-se puţin ciudat pe trepte, un legănat abia vizibil. Acum, în timp ce mergea, puteam să-i văd pântecul umflat. Fratele meu vitreg, dacă predicţia lui Sageous era adevărată. Moştenitorul tronului, în cazul în care aş fi murit. Doar o umflătură acum, doar o umbră, dar uneori nu e nevoie de mai mult. Mi-am amintit de Fratele Kane, de pe drum, cum se alesese cu o tăietură la braţ când am atacat satul Hoit.

— I-o nimica toată, Jorgy, micuţule, mi-a zis atunci când m-am oferit să încing cuţitul în foc. Un băiat de ţăran cu-o sapă ruginită. N-o să meargă adânc.

— Se umflă, l-am atenţionat eu. E nevoie de fier încins. Dacă nu-i deja prea târziu.

— Dă-o dracu', doar nu pui fier încins pe mine doar din cauza unui ţăranoi cu sapă, a zis Kane.

A murit greu Kane al nostru. Trei zile mai târziu, braţul lui zăcea umflat, cât talia mea de gros, scoţând un puroi mai verde decât mucii şi puţind în aşa hal că am fost nevoiţi să-l lăsăm urlând în mijlocul drumului, să moară de unul singur. *N-o să meargă adânc* – dar uneori şi zgârieturile ajung până la os dacă nu ai grijă de ele aşa cum trebuie, repede şi dur.

Doar o umflătură. Am privit-o pe Regină plecând.

Sageous a rămas. Privirea lui se tot întorcea la cioburile împrăştiate. Ai fi zis că tocmai pierduse o mare iubire.

— Păgâne, ai grijă de Regină, l-a concediat Tata. S-ar putea să aibă nevoie să se liniştească.

O concediere, pur şi simplu, dar Sageous era prea distras ca să observe. Şi-a ridicat privirea de la rămăşiţele strălucitoare ale trunchiului pe care-l răsturnasem.

— Sire, eu…

Tu ce, păgâne? Vrei ceva? Nu-i locul tău să vrei ceva.

— Eu…

Era ceva nou pentru Sageous, vedeam asta clar: era obişnuit să controleze.

— N-ar trebui să rămâi singur, Sire…

Băiatul? Zi-o tare, omule, scuipă cuvântul.

— Ar putea fi periculos.

Mare greşeală să zică una ca asta. Cred că păgânul se baza de prea mult timp pe magiile lui. Dacă chiar învăţase cum funcţiona mintea tatei, atunci trebuia să ştie că nu e cazul să sugereze că are nevoie de protecţie în faţa mea.

— Afară!

Indiferent ce aş crede despre tata, trebuie să recunosc că întotdeauna l-am admirat pentru felul în care foloseşte cuvintele.

Privirea aruncată de Sageous era plină – dar nu doar de ură. Acolo unde Katherine dezvăluise o emoţie pură, magicianul tatuat îmi arătase o complexitate uimitoare de sentimente. Oh, sigur, era ură, asta cu siguranţă, dar şi admiraţie, poate chiar respect, şi alte nuanţe, amestecate toate în ochii aceia blânzi şi căprui.

— Sire!

A făcut o plecăciune şi a pornit spre uşă.

L-am privit amândoi în tăcere cum pleacă, păşind peste covorul lucitor de cioburi, pe care zăceau aruncate, ici-colo, câte un evantai sau o perucă bine pudrată. Uşile s-au închis în urma lui cu un sunet greoi, bronz lovit de bronz. O urmă în zidul de lângă tron mi-a atras privirea. Am aruncat cândva cu un ciocan, destul de tare, dar mi-am ratat ţinta. Ciocanul lovise, în schimb, acolo. Părea o zi menită pentru cicatrice vechi, sentimente vechi.

— Îl vreau pe Gelleth, a zis tata.

A trebuit să-i admir abilitatea cu care mă prindea pe picior greşit. Stăteam acolo înarmat cu acuzaţii, îngreunat de trecutul meu, iar el mi-a întors spatele, împingându-mă în viitor.

— Gelleth nu iese din Castelul Roşu, i-am răspuns.

Era un test. Aşa vorbeam noi. Orice conversaţie era un joc de poker, fiecare replică un pariu sau mărirea unei mize: zici „pas“ sau accepţi provocarea.

— Şmecheriile astea, jucate la petreceri, sunt destul de bune şi îşi au rostul lor. L-ai ucis pe teuton. Nu credeam că o să ai puterea s-o faci. Mi-ai scandalizat curtea – mă rog, amândoi ştim

ce sunt şi cât valorează. Dar poţi face acelaşi lucru atunci când contează? Poţi să mi-l dai pe Gelleth?

Ochii mei i-au întâlnit privirea. Nu îi moşteneam ochii albaştri, aici semănăm cu mama la capitolul ăsta. Era o întreagă iarnă în ochii lui, nimic altceva. Până şi în ochii placizi ai lui Sageous puteam să sap mai adânc şi să găsesc alt substrat al lucrurilor, dar ochii tatei nu găzduiau nimic altceva decât un anotimp îngheţat. Cred că aici se ascundea întreaga frică pe care mi-o provoca, în lipsa asta de curiozitate. La viaţa mea, am văzut de multe ori răutatea, am văzut ura în toate nuanţele ei. Am văzut lucirea din ochii torţionarului, lumina aceea bolnavă, dar chiar şi atunci, în cele mai negre momente, exista un interes, o firavă alinare. Chiar dacă ţinea în mâini vătraie încinse în foc, cel puţin, era curios, cel puţin îi păsa cât de mult doare.

— Pot să ţi-l dau pe Gelleth, i-am răspuns.

Puteam? Probabil că nu. Dintre toţi vecinii Casei Ancrath, Gelleth era singurul care rămânea în picioare, imposibil de atacat. Lordul Gelleth avea probabil mai multe drepturi să revendice Tronul Imperiului decât avea tata. În Războiul celor O Sută, Meri Gelleth ar avea foarte puţini egali.

M-am trezit că-mi încleştez mâna pe mânerul pumnalului. Mă mânca în palmă să-l scot şi să i-l pun la gât, să urlu în urechea lui, să aduc puţină căldură în ochii ăia reci.

Ai pus gaj moartea mamei, nenorocitule! Sângele propriului tău fiu. Micuţul William, atât de dulce, mort şi abia răcit, iar tu i-ai vândut pe amândoi. O pace făcută pentru dreptul de a face comerţ pe râu.

— O să am nevoie de o armată, i-am zis. Castelul Roşu nu o să cadă cu una, cu două.

— O să ai pe mână Regimentul Pădurii.

Tata şi-a desfăcut braţele, le-a aşezat pe tron şi s-a lăsat pe spate, privindu-mă.

— Adică două sute de oameni?

Am simţit cum degetele se încleştează şi mai tare pe mânerul pumnalului. Două sute de oameni împotriva Castelului Roşu! Cred că nici zece mii n-ar fi fost suficienţi.

— O să-i iau cu mine şi pe fraţii mei, am spus.

I-am privit atent ochii. Nicio tresărire în iarna din spatele lor, nicio umbră la auzul cuvântului „frate”. Slăbiciunea din mine mă îmboldea să-i vorbesc despre William.

— Îl vei avea pe Gelleth. O să-ţi dau pe tavă Castelul Roşu. O să-ţi aduc capul Lordului. Iar tu îmi vei da pe mână păgânul.

Şi mă vei numi „fiule”.

22

Aşa că ne-am aşezat la masă, în taverna îngerul Căzut. Eu şi Makin, fiecare cu câte un urcior de bere în faţă. În fundal se auzea vocea spartă, chinuită, a unui rapsod răguşit care se străduia să se facă auzit prin gălăgia dinăuntru. În jurul nostru, fraţii se amestecaseră cu toate scursurile din Oraşul de Jos, punând pariuri, destrăbălându-se cu târfele şi bându-şi minţile. Rike stătea în apropierea noastră, cu faţa băgată într-un pui prăjit. Părea tentat să-l tragă pe nas, în loc să mai piardă timpul cu mestecatul.

— Jorg, tu ai văzut vreodată Castelul Roşu? a întrebat Makin.

— Nu.

Makin şi-a fixat privirea pe urciorul cu bere. Nici măcar nu se atinsese de el. Câteva secunde am ascultat amândoi zgomotele produse de Rike în timp ce rodea oasele de pui.

— Dar tu? l-am întrebat.

Clătină din cap în semn că da şi se lăsă pe spate în scaun, cu privirea fixată pe felinarele de deasupra intrării.

— Când eram paj în garda lui Sir Reilly, am dus un mesaj Lordului Gellethar. Am stat o săptămână în Castelul Roşu, în încăperile destinate musafirilor, înainte ca Meri Gellethar a catadicsi să ne primească. Sala tronului său face de râs tronul lui taică-tău.

Fratele Burlow a trecut pe lângă noi clătinându-se, cu burdihanul scăpat pe deasupra cingătorii late, cu o halcă de carne într-o mână şi două carafe în cealaltă, cu spuma berii vărsându-i-se peste degetele încleştate.

— Aşa, şi cum e castelul?

Puţin îmi păsa mie care sală de tron era mai cu moţ.

Makin se juca absent cu urciorul de bere, fără să bea din el.

— Jorg, e sinucidere curată.

— Atât de grav?

— Mai rău.

O târfă văcsuită, cu părul cărămiziu şi buze vopsite în roşu, s-a aşezat în poala lui Makin.

— Unde ţi-e zâmbetul, frumosule?

Avea sâni ca lumea, plini şi îndrăzneţi, înghesuiţi într-un corset dantelat, strâns cu balene.

— Sunt sigură că-l pot găsi pe undeva pe-aici.

Şi mâinile ei se făcură nevăzute sub dantela fustei, cuprinzând mijlocul lui Makin.

— Sally o să ai aibă grijă de tot. Chipeşul meu cavaler nu are nevoie de băieţei care să-i ţină de cald.

Şi, spunând asta, mi-a azvârlit o privire plină de gelozie. Makin a împins-o de pe el.

— E construit într-un munte. Deasupra stâncilor se ridică ziduri atât de înalte, încât te doare gâtul dacă încerci să te uiţi în sus, la parapete.

Makin s-a întins după bere şi a cuprins carafa cu palmele.

— Oh!

Târfa se adună de pe podeaua udă şi îşi şterse mâinile de poalele rochiei.

— Acu’ nu cred că era nevoie să faci asta!

Makin nu-i aruncă nici măcar o privire. Îşi aţintea privirea întunecată spre mine.

— Uşile sunt din fier, groase cât lungimea unei săbii. Iar ce se vede la suprafaţă nu e decât o mică parte. În pivniţele alea zac provizii care ar putea ajunge ani întregi.

Sally se dovedea a fi o adevărată profesionistă. Şi-a îndreptat atenţia spre mine cu atâta uşurinţă, încât jurai că fusesem de la bun început obiectul afecţiunii ei.

— Aşa, şi tu cine să fii oare?

S-a dat mai aproape de mine şi şi-a trecut degetele prin părul meu.

— Eşti prea drăguţ pentru banditul ăla nesuferit, a continuat. Eşti de ajuns de mare ca să înveţi cum stă treaba cu fetele, iar Sally o să-ţi arate tot, de-a fir a păr.

Îşi lipise buzele de urechea mea şi fiecare cuvânt pe care îl rostea îmi provoca fiori pe gât. Nările mi se umpluseră cu parfumul ei ieftin de lămâiţă, amestecat cu mirosul de opium al respiraţiei, care tăia duhoarea de bere din tavernă.

— De câţi oameni am avea nevoie? Ca să dărâmăm toată şandramaua în capul Lordului Gellethar? am întrebat.

Ochii lui Makin au revenit la lumina felinarelor, iar degetele i s-au albit strângând urciorul cu bere. Undeva, în spatele nostru,

Rike scoase un urlet îngrozitor, urmat la scurt timp de zgomotul asurzitor produs de un corp lovit tare de o masă.

— Dacă ai avea zece mii de oameni, a zis Makin, ridicându-şi glasul ca să acopere celelalte sunete din tavernă… Zece mii de oameni bine echipaţi, care să aibă artilerie de asediu, multe maşinării de asediu, atunci e posibil să-l dobori într-un an. Asta dacă reuşeşti să scapi de atacul aliaţilor lui. Cu trei mii ai putea, în cele din urmă, să-l înfometezi.

I-am prins mâna lui Sally chiar când aluneca în josul stomacului meu, ţintind spre închizătoarea cingătorii. I-am sucit puţin încheietura mâinii şi corpul ei s-a arcuit, îndreptându-se mai mult spre mine. Avea ochii verzi, ca şi Katherine, dar mai înguşti şi nu la fel de limpezi. Sub toate smacurile alea, părea să fie cu doar câţiva ani mai mare decât mine, în jur de douăzeci, nu mai mult.

— Şi dacă găsesc o cale să intrăm în castel? Cum ar fi, frate Makin? câţi oameni ne-ar trebui atunci ca să cucerim Castelul Roşu, dacă reuşesc să deschid o uşă?

Vorbeam la câţiva centimetri de faţa lui Sally.

— Garnizoana are în jur de nouă sute de oameni. Majoritatea veterani. Lordul trimite carnea tânără la graniţe şi o aduce înapoi la bază abia după ce s-a copt bine.

Am auzit scaunul lui Makin sărind de sub el.

— Care dintre voi, târfelor, aţi aruncat cu asta? a urlat el. I-am ţinut mai departe fetei mâna sucită în continuare.

Am prins-o de gât cu cealaltă mână şi am tras-o mai aproape.

— În seara asta îţi vom spune Katherine şi o să ne arăţi cum stă treaba cu fetele.

O parte din pâcla care-i învăluia privirea, de parcă ar fi fost în mijlocul unui vis, fu repede înlocuită de frică. Dar nu asta mă deranja. Aveam doar două sute de oameni cu mine şi nicio uşă secretă care să mă ducă în Castelul Roşu. Îngrijorarea mi se părea, cumva, firească.

23

Cartea mea s-a sucit din nou. Eu zic cartea „mea“, dar, în realitate, era furată. Am şterpelit-o din biblioteca tatei când am părăsit castelul. Volumul se clătina spre mine, ameninţând să-mi prindă nasul între coperţi.

— Stai locului, fir-ai să fii!

— Mmm.

Sally a mormăit somnoroasă şi şi-a lăsat faţa în pernă.

Am aşezat cartea înapoi între fesele ei, după ce i-am mai îndepărtat puţin picioarele cu coatele. Peste marginea cărţii, vedeam curba pe care o trasa spinarea lui Sally, uşor ridicată în partea de jos, urcând pe spatele ei neted şi fin pentru a se pierde în cele din urmă printre buclele de păr roşcat ce-i acopereau gâtul.

— Aici scrie că e o vale, în Gelleth, căreia i se zice Cheiul Leucrotei, am zis eu cu glas tare. Cică ar fi pe undeva prin tărâmurile pustii, din josul Castelului Roşu.

Lumina dimineţii se strecura prin geamurile deschise. Adierea aerului de afară era puţin rece, dar senzaţia pe care o provoca era plăcută, ca atunci când iei o gură de bere.

— Mmmmnnn, am auzit mormăitul lui Sally de undeva din pernă.

O epuizasem. Da, la vârsta mea poţi seca de energie chiar şi târfele. Combinaţia asta n-o mai încercasem – o femeie în mâinile mele şi timp suficient să mă ocup de ea. Am descoperit că-mi place. Rămân multe de spus şi de făcut atunci când nu eşti nevoit să-ţi aştepţi rândul, sau când nu trebuie să termini înainte ca flăcările să pună stăpânire pe clădirea în care te afli. Şi dacă adaugi la asta şi dorinţa ei! Asta iar a fost ceva nou pentru mine, chiar dacă a trebuit să o plătesc. Pe întuneric, mi-am putut imagina că era gratuit.

— Acum, dacă îmi aduc bine aminte greaca veche, şi cred că aici chiar nu greşesc, un leucrota este un monstru care poate glăsui asemenea unui om pentru a-şi momi astfel prada.

Mi-am îndoit un pic gâtul ca să o pot muşca de coapsă.

— Şi, din proprie experienţă, orice monstru care glăsuieşte asemenea unui om nu este altceva decât un om. Sau cel puţin a fost.

Picioarele îmi atârnau peste marginea patului. Mi-am mişcat puţin degetele de la picioare. Uneori chestia asta ajută.

M-am întins după cea mai veche carte dintre cele trei pe care le furasem din bibliotecă. Era textul scris de un Constructor pe foi de plastic, încreţite de cine ştie ce foc străvechi. Înţelepţii din est ar plăti o sută de bani de aur pentru unul dintre textele scrise de Constructor, dar mă aşteptam la un profit mai mare de atât.

Tutorele Lundist a fost cel care m-a învăţat limba Constructorului. Am învăţat-o pe de rost într-o lună, iar el a început să se laude cu asta oricui era dispus să asculte. Asta până câitd tata i-a închis gura cu o privire cruntă, genul de privire care îl făcuse faimos printre supuşi. Bătrânul Lundist zicea că ştiu vorbele Constructorului mai bine decât oricine altcineva în Imperiul Fărâmiţat, dar, sincer, nu înţelegeam nici jumătate din cuvintele scrise în micuţa carte pe care o şterpelisem.

Puteam citi „Strict Secret” în susul şi în josul fiecărei pagini, dar „Neurotoxicologie”, „Carcinogen”, „Mutagen”? Poate că erau stiluri vechi de exprimare. Nici în ziua de azi nu m-am prins. Cu toate astea, cuvintele pe care le-am recunoscut erau destul de interesante. „Arme”, „Movilă”, „Distrugere în masă”. Ultima pagină avea chiar şi o hartă desenată, lucitoare şi plină cu tot soiul de contururi în relief. Tutorele Lundist mă învăţase şi puţină geografie. Suficient cât să pot potrivi mica hartă cu „Privelişti din Castelul Roşu“, o lucrare excepţional scrisă, deşi îngrozitor de plictisitoare – *O istorie a neamului Gelleth,* ale cărei coperţi din piele se odihneau acum în scobitura dintre fesele ah-atât-de-bune ale dragei de Sally.

Chiar şi când am reuşit să descifrez cuvintele Constructorului, propoziţiile nu se legau deloc. „Scurgerea armei binare este acum endemică. Componentele unare, mai uşoare chiar decât aerul, au un efect toxic mult prea slab, deşi rosiosis este un simptom destul de obişnuit al expunerii topologice.”

Sau, citez de pe aceeaşi pagină: „Efectele mutagene sunt destul de frecvente în urma scurgerilor binare”. Degeaba mă chinuiam să găsesc sensuri în greaca veche, nu se lega nimic. Te pomeneşti că furasem o carte veche de basme?

— Jorg! a urlat Makin de dincolo de uşă. Escorta e aici să te conducă la Regimentul Pădurii.

Sally a tresărit auzindu-l, dar am ţintuit-o la loc, pe pat.

— Spune-le să aştepte, am strigat.

Regimentul Pădurii nu avea să-mi fie de prea mare folos. Poate doar dacă ar fi avut zece mii de prieteni care să li se alăture.

— Sfinte Sisoie, abia mă mai mişc.

Sally a încercat din nou să se ridice.

— Oh! E deja dimineaţă. Sammeth o să mă omoare.

— Ţi-am zis să stai locului, la naiba.

Am scos o monedă din punga de pe masă şi am aruncat-o spre ea.

— Ia, să i-l dai lui Sammeth, lua-l-ar naiba.

Ea s-a lăsat să cadă înapoi, cu un aer de protest amestecat cu răsfăţ.

— Scurgerea armei binare.

De parcă ar fi avut mai mult sens să le rostesc cu glas tare.

— Deci, zici că mergi la Castelul Roşu? a întrebat Sally, înăbuşindu-şi un căscat.

Am ridicat o mână, ca să o iau la palme. Evident că nu a văzut gestul meu, iar *O istorie a neamului Gelleth* bloca cea mai bună ţintă.

— Să-i saluţi pe omuleţii ăia roşii din partea mea, a spus.

Rosiosis.

Mi-am coborât mâna pe şoldul ei.

— Omuleţi roşii?

— Îhâm.

Am simţit-o zvâcnind. Am prins-o mai tare.

— Omuleţi roşii?

— Da.

O nuanţă de iritare i se ghicea în voce.

— De ce crezi că se numeşte Castelul Roşu?

M-am ridicat în fund.

— Makin! Vino aici! am strigat destul de tare cât să mă audă tot hanul.

Makin a dat buzna în cameră, cu o mână pe mânerul săbiei. Un zâmbet şi-a croit drum spre colţul buzelor lui când a văzut-o pe Sally întinsă pe pat, goală-puşcă, dar nu şi-a ridicat mâna de pe armă.

— Prinţul meu?

De data asta, Sally chiar s-a zbătut să se ridice. Aproape a reuşit să se ridice în patru labe şi O *istorie… a z*burat din locul în care o proptisem.

— Prinţ? Nimeni nu a spus nimic despre un prinţ! Nu e niciun prinţ, ce dracu’!

Am împins-o din nou.

— Makin, ce-am discutat noi ieri… am spus.

— Da?

— Vrei să adaugi ceva la descriere? Nimic despre cei nouă sute de veterani? am întrebat.

Pentru o clipă se blocă. Arăta la fel de tâmp ca idiotul Maical.

— Ceva despre culoarea lor? am adăugat eu, dându-i un indiciu.

— Ah!

Pe faţă i se întinse un rânjet.

— Bujoreii? Mda. Sunt roşii ca homarii fierţi, toţi, până la ultimul. Ei zic că li se trage de la ceva din apa pe care o beau. Credeam că toată lumea ştie de povestea asta.

Rosiosis.

— Habar n-am avut, am spus.

— Atunci taică-tău ar fi trebuit să-l spânzure pe Tutorele Lundist, a spus Makin. Toată lumea ştie asta.

Monştri din adâncuri.

— Ăsta nu-i prinţ în veci! s-a auzit vocea revoltată a lui Sally.

— Ai fost fututā regeşte.

Makin a schiţat spre ea o mică plecăciune.

Castelul Roşu şi soldăţeii lui roşii de deasupra.

Am coborât din pat.

Movilă de arme.

Scurgere.

— Deci, a spus Makin. Suntem gata să mergem?

M-am întins să-mi iau pantalonii. Sally s-a rostogolit în timp ce încercam să mă îmbrac, chestie care nu mă ajuta deloc. I-am privit goliciunea, pe care lumina soarelui de dimineaţă o evidenţia din belşug. M-am întrebat dacă chiar fac bine jucând ambele cărţi pe care le aveam în mânecă: Regimentul Pădurii şi fraţii, pe nişte bănuieli nebuneşti şi presupuneri fără fond, bazate doar pe câteva cuvinte obscure…

— Zi-le că într-o oră.

Degetele mele se răzgândeau. Au început să dezlege iarăşi şireturile pantalonilor.

— Sunt gata într-o oră.

Sally s-a lăsat pe spate în perne şi a zâmbit.

— Prinţ ziceai, aşa-i?

Mi se părea, deodată, că-i o idee bună să mai stau lungit acolo un pic.

24

— Hai ho! Căpitane Coddin!

Am coborât scările într-o dispoziţie deosebit de bună, cu puţin timp înainte de prânz.

Căpitanul m-a onorat cu o plecăciune rigidă, cu buzele presate într-o linie strânsă. Într-un colţ mai îndepărtat, câţiva fraţi mai mici, Roddat, Jobe şi Sim îşi îngrijeau mahmureala. L-am văzut pe Burlow sub o masă, sforăind.

— Credeam că te-ai întors la Chelny Ford, căpitane, să ne protejezi frontierele de jafurile bandiţilor şi ticăloşilor, am spus plin de voioşie.

— Au fost unele nemulţumiri cu privire la felul în care mi-am îndeplinit rolul. Unele voci de la Curte au susţinut că am lăsat prea mulţi nemernici şi pungaşi să treacă de garnizoana mea în ultima vreme. Mi s-a ordonat să vă escortez în Crath.

A făcut un semn spre uşa care dădea în stradă.

— Dacă Prinţul Jorg este gata?

Am decis că-mi place de tip. Asta m-a surprins. Mie de regulă nu-mi plac oamenii. Am dat vina pe starea de spirit. Nimic nu înmoaie omul mai rău decât o noapte de destrăbălare.

Aşadar, Coddin şi cei patru soldaţi ne-au scos prin Poarta de Vest. Îi aveam pe Makin cu mine, desigur, şi pe Elban, pentru că aşa era el bătrân, însă nu aveam prea mulţi fraţi care să aibă mai mult de o jumătate de creier. L-am luat cu mine şi pe Nubanez. Nu sunt sigur de ce, dar l-am văzut aşezat la bar, mâncând un măr, cu arbaleta pe genunchi, şi m-am gândit să-l iau şi pe el.

Am apucat-o pe Vechiul Drum, spre Pădurea Rennat, douăsprezece mile sau cam aşa ceva, în linie dreaptă, aşa cum l-au construit oamenii Romei cu multe secole în urmă.

Coddin călărea în faţă, flancat de băieţii lui, iar noi, în urma lor, mergeam agale, bucurându-ne de ziua care se întindea leneşă înaintea noastră. Makin a dat pinteni calului, care i s-a alăturat lui Gerrod, fornăind ameninţări, cum fac de obicei armăsarii.

— Ar fi trebuit să mă laşi pe mâna lui Sir Galen, Jorg, a spus Makin.

— Crezi că ai fi putut să-l învingi?

— Nu. Teutonul îşi cunoştea bine sabia, a zis Makin, şi îşi şterse gura cu mâna. Până acum n-am încrucişat sabia cu un luptător mai bun decât el.

— Se poate, dar nu el era cel mai bun dintre voi doi, am spus.

Pentru o clipă, între noi s-a lăsat tăcerea. Elban a rupt liniştea.

— Ce, Makin a găsit un om pe care nu l-a putut bate? Sir Makin? Nu-mi vine să cred.

Buzele lui reuşiră să articuleze un „şir” stropit bine cu salivă, în loc de „Sir“.

Makin s-a întors în şa pentru a-l privi în faţă pe Elban.

— Ba să faci bine să crezi. Campionul Regelui m-ar fi lăsat lat. Cu toate astea, Jorg l-a învins.

A dat din cap spre Nubanez.

— Cu o arbaletă. Ai fi fost mândru.

Nubanezul şi-a trecut mâna neagră ca funinginea peste fierul forjat al arcului, atingând chipurile zeilor săi păgâni.

— Nu e nicio mândrie în asta, Makin.

Niciodată n-am reuşit să-l citesc pe Nubanez. Un moment părea la fel de simplu ca Maical, pentru ca, în secunda următoare, să fie mai profund decât cea mai adâncă fântână. Ba alteori se întâmpla să fie amândouă deodată.

— Maical, am spus cu glas tare, amintindu-mi de el. Până la urmă ce s-a întâmplat cu idiotul nostru? A murit? Am uitat să întreb.

— L-am lăsat în Norwood, Jorth. Ar fi trebuit să moară, la cum zăcea cu maţele pe-afară pe acolo, dar s-a tot agăţat de viaţă şi s-a văietat tot timpul, a spus Elban.

Şi-a şters scuipatul de pe bărbie.

— Prea prost să moară, a spus Makin rânjind. A trebuit să-l târâm până la o casă de la marginea oraşului. Micul Rikey vroia să-l termine, doar ca să-l facă să tacă din gură.

Ne-a bufnit pe-amândoi râsul.

— Serios, Jorg, ar fi trebuit totuşi să-l laşi pe Galen să lupte, a spus Makin. Dacă l-ai fi lăsat, acum ai fi stat bine mersi la Curte. Încă eşti moştenitorul tronului. Cu timpul, ai fi luat-o pe prinţesa aia sclifosită. Castelul Roşu este o condamnare la moarte pentru că ai spart prostia aia de copac. Pentru copac şi pentru că i-ai zis neveste-sii că-i o târfă din neamul Scorron. Tatăl tău nu este un om iertător.

— Ai avea dreptate în toată povestea, Makin, i-am spus. Dar numai dacă ambiţia mea s-ar fi limitat la „a sta bine mersi”, numai atunci l-aş fi lăsat pe teuton să-şi facă de cap. Din fericire pentru tine, vreau să câştig Războiul Sutei, vreau să reunesc Imperiul Spart şi să fiu împărat. Şi dacă vreau să am vreo şansă,

atunci asedierea Castelului Roşu cu doar două sute de oameni va fi o nimica toată.

Am luat prânzul lângă o piatră de hotar de la marginea pădurii. Carne de miel din bucătăriile de la taverna îngerul Căzut. Ne lingeam încă degetele de grăsime, când am ajuns sub copaci – stejari mari şi fagi – cu frunzele însângerate de sărutul îngheţat al toamnei. În timp ce călăream aşa, pe sub ramuri, în zgomotul făcut de copitele armăsarilor prin covorul de frunze uscate, cu răsuflarea caldă a cailor ieşind aburi din nări, în faţa noastră, am simţit din nou pătrunderea acelui dulce cârlig sub pielea mea. Se spune că un om poate călători o viaţă întreagă şi tot nu va reuşi să scape de magia văilor Ancrath.

Am căscat cu poftă, trosnindu-mi fălcile. Nu reuşisem să dorm noaptea trecută. Încălzit în mantia mea, m-am lăsat legănat de mersul blând al lui Gerrod.

M-am trezit că mă gândesc la moliciuni, braţe şi coapse netede. Buzele mele i-au rostit numele, ca şi când ar fi încercat să i-l guste.

— Katherine? a întrebat Makin mirat.

Am înălţat repede capul şi-am dat de privirea lui. Se uita la mine, cu o sprânceană ridicată în felul lui enervant.

Mi-am ferit privirea. În stânga noastră se întindea o fâşie de pământ acoperită cu tufişuri spinoase, încolăcite în jurul a trei ulmi. De mult, într-o noapte furtunoasă, am învăţat o lecţie dură de la nişte spini ca aceştia. Nu eram prins aici doar de frumuseţea pământului. Erau şi alte lucruri care aveau încă ghimpii înfipţi adânc în mine.

Omoar-o.

M-am întors în şa, dar Makin rămăsese în urmă şi stătea la palavre cu Nubanezul.

Ucide-o şi vei fi liber pentru totdeauna.

Mi s-a părut că vocea aluneca din întunericul ascuns între crengile tufişului de mărăcini. Se auzea printre zgomotele făcute de copite în frunzele uscate de toamnă.

Ucide-o. O voce veche, uscată, neatinsă de milă. Pentru o clipă am văzut-o pe Katherine, cu sânge curgându-i peste dinţii albi, cu ochii măriţi de uimire. Puteam să simt cuţitul în mână, proptit în stomacul ei, sângele ei fierbinte alunecându-mi printre degete.

Otrava ar fi o cale mai liniştită. O atingere din depărtare.

Ăsta eram eu, sau tufa nici numai ştiu, parcă sunau amândouă la fel.

Forţa cere sacrificiu. Toate slăbiciunile au preţul lor.

Asta da, era vocea mea. Am lăsat în urmă tufişul de măceş. Ziua se făcea din ce în ce mai rece.

Străjerii din Regimentul Pădurii ne-au descoperit destul de repede; m-aş fi îngrijorat dacă nu s-ar fi întâmplat aşa. O patrulă formată din şase oameni, îmbrăcaţi toţi în negru şi verde, a ieşit dintre copaci şi ne-a poruncit să declarăm ce treburi avem noi pe Drumul Regelui.

Nu l-am lăsat pe Coddin să mă prezinte.

— Am venit să îl văd pe Comandantul Regimentului, am spus.

Străjerii au schimbat priviri. Sunt sigur că păream cu toţii o şleahtă de zdrenţăroşi. Poate doar Makin făcea excepţie, cu aerul lui de curtean, fiindcă se lustruise din cap până-n picioare pentru a-l vedea pe dragul de tata. Eu purtam vechea mea armură de pe drum, iar Elban şi Nubanezul, ei bine, aspectul lor le-ar fi câştigat un laţ pentru bandiţi fără plictiseala unui proces.

Atunci Coddin a vorbit.

— Acesta este Jorg, Prinţul de Ancrath, moştenitorul tronului.

Vorbele sale, aşa greu de înghiţit cum erau, aveau în spate garanţia pe care o dă o uniformă. Străjerii ne priveau, acum, uluiţi.

— A venit să îl vadă pe Comandant, a continuat Coddin de parcă ar fi citit de pe un pergament.

Ultimele cuvinte au avut darul să îi pună în mişcare. Ne-au condus înspre inima pădurii, de-a lungul unor poteci făcute de cerbi. I-am urmat în şir şi am tot călărit în spatele lor până când am obosit să fiu lovit în faţă de toate ramurile pe care le lăsau libere când îşi croiau drum prin tufişuri. În cele din urmă am descălecat. Străjerii au menţinut ritmul, fără să arate prea multă consideraţie pentru unii dintre noi care făceau parte din familia regală sau cărau după ei ditamai armura.

— Chiar aşa, cine este Comandantul? am întrebat, abia mai respirând de oboseală, cu armura zăngănind atât de tare că ar fi trezit din hibernare şi urşii.

Unul dintre străjeri a aruncat o privire înapoi, un tip bătrân, noduros ca un copac.

— Sir Vincent de Gren.

A scuipat în tufişuri pentru a-şi arăta opinia faţă de respectivul.

— Tatăl tău l-a numit în primăvara asta, a declarat căpitanul Coddin din spatele meu. Am înţeles că a fost un fel de pedeapsă pentru ceva.

Regimentul Pădurii îşi ridicase tabăra de toamnă chiar lângă cascada Rulow, pe platforma de sus, acolo unde râul Temus şerpuia înainte de a-şi aduna curajul să facă saltul într-un hău de vreo două sute de metri, pentru a poposi din nou în matca lui stâncoasă. O duzină de cabane mari, făcute din scânduri de brad şi construite pe butuci de lemn, erau amplasate bine, printre copaci. O casă de moară abandonată era acum locuită de Comandant. Era întărită cu blocuri de granit şi stătea cocoţată chiar lângă cascadă.

Câteva zeci de paznici au ieşit să privească grupul nostru încolonat. Presupun că nu aveau parte de prea multă distracţie prin colţul ăsta de lume.

Bătrânul străjer cu care vorbisem mai devreme, pe drum, s-a dus să anunţe sosirea noastră, în timp ce noi am rămas să legăm armăsarii. Nu s-a grăbit să revină, aşa că am aşteptat. Un vânt rece începea să adie, răvăşind covorul de frunze căzute. Străjerii nu s-au mişcat de lângă noi, cu pelerinele negre-verzi fluturând în bătaia vântului. Cei mai mulţi erau înarmaţi cu arcuri mici. O arbaletă s-ar încurca în ramurile copacilor, plus că în pădure nu există ţinte la distanţe mari. Nu era niciun Robin Hood prin preajmă, paznicii nu păreau prea veseli. Ar fi fost în stare să te ucidă dacă făceai un pas afară din şir.

— Prinţe Jorg.

Uşa s-a deschis şi un om îmbrăcat în hermină şi-a făcut apariţia. Îşi ţinea degetele băgate în centura de la brâu, bătută cu aur.

— Sir Vincent de Gren, bănuiesc.

L-am gratulat cu cel mai fals zâmbet de care eram în stare.

— Deci eşti aici ca să ne spui că vom muri toţi pentru o promisiune idioată făcută de un băiat pentru a-şi impresiona tatăl! a strigat el, suficient de tare pentru a fi auzit de întregul public.

Trebuie să admit că avea calitatea asta – Sir Vincent trecea direct la subiect, nu era nicio îndoială. Şi asta îmi place la un bărbat, chiar îmi place, dar nu mi-a plăcut felul în care a spus-o.

Avea o faţă destul de bizară Lordul Vincent, de parcă lumea întreagă îi lăsa un gust acru în gură, ceea ce era ciudat, pentru că trupul lui avea o formă durdulie, care presupune muncă serioasă când vine vorba de mâncare şi câteva zeci de hermine sacrificate în plus pentru a acoperi materialul necesar pentru straie. Avea în jur de treizeci de ani, dar e greu să fii sigur cu oamenii graşi: nu au pic de piele rămasă pentru riduri.

— Văd că veştile circulă repede.

Mă întrebam dacă nu cumva tata îşi dorea mai mult să eşuez decât îşi dorea Castelul Roşu. Într-un fel aş fi luat-o ca pe un compliment, pentru că asta însemna că intuia că am totuşi o şansă. Dar nu, în toată povestea asta se simţea mâna unei femei, poate a celei pe care încă o ustura remarca mea – „o târfă Scorron". O femeie obişnuită să scoată din om toate secretele, imediat după futai. O femeie care putea trimite călăreţi spre Pădurea Rennat. Ba chiar şi spre Gelleth.

Am înaintat agale către Lordul Vincent.

— Mă întreb, Lord de Gren, te-ar urma oamenii tăi până la moarte? Sunt impresionat că le-ai câştigat respectul atât de repede. Am auzit că oamenii din Regimentul Pădurii sunt foarte duri, mai duri decât cuiele.

Mi-am trecut braţul peste umerii săi. Nu i-a plăcut gestul, dar când eşti prinţ, poţi face asemenea lucruri.

— Vino cu mine.

Nu i-am dat de ales. L-am condus în aval, spre linia strălucitoare unde râul Temus dispărea brusc, înlocuit de o ceaţă slabă şi pulberi fine de apă.

— Haideţi, veniţi şi voi, am strigat. Asta nu-i o întâlnire privată.

Aşa că am ajuns pe un prichici de piatră umedă, la vreo cincizeci de metri în jos de la casa de moară, unde apele albe de spumă săreau peste pietre, adunându-se pentru a plonja în cascada Rulow.

— Prinţul Jorg, eu nu… a început Lordul Vincent.

— Tu, vino aici!

Mi-am luat mâna de pe Gren şi mi-am îndreptat arătătorul spre străjerul bătrân care mai devreme scuipase numele Comandantului. A trebuit să-mi ridic vocea peste zgomotul făcut de râu.

Bătrânul s-a apropiat de noi şi ni s-a alăturat pe marginea apei.

— Şi cine zici că este acest mândru exemplar din strajă, Comandante? am întrebat eu.

Feţele oamenilor graşi sunt minunate când vine vorba de emoţii. Cel puţin a Lordului Vincent era. Îi puteam vedea gândurile răsucindu-se în spasme, făcându-i fălcile să tremure, zgâlţâindu-i pliurile din jurul gâtului.

— Eu…

— Am înţeles că sunt două sute de ticăloşi aici. Nu mă aştept acum să-i ştii pe toţi, i-am spus, cu glasul numai lapte şi miere. Care e numele tău, străjer?

— Keppen, maiestatea ta, a răspuns omul.

Arăta de parcă ar fi dat orice să fie în altă parte. Tot căuta din ochi o scăpare.

— Ordonă-i să sară, Comandante, am spus.

— C-ce?

Lordul Vincent se făcuse palid într-o clipită.

— Să sară, am strigat eu iar. Ordonă-i să sară în cascadă.

— Ce?

Lordul Vincent părea să fi aibă dificultăţi cu auzul, poate din cauza vuietului râului.

Keppen a dus mâna la mânerul pumnalului. Om de bun simţ.

— Dacă toţi oamenii vor muri din cauza unei promisiuni cretine făcute de un băiat tatălui său, atunci e firesc ca băiatul să se asigure că oamenii ăştia îţi urmează ordinele, mai ales atunci când ele atrag după sine o moarte sigură, am spus. Şi dacă mai spui o dată „ce“, o să mă văd nevoit să te despic în două, aici şi acum.

— C… Dar, prinţul meu… Prinţe Jorg…

Încerca să râdă.

— Ordonă-i să sară, acum! am lătrat în faţa lui de Gren.

— S-sari!

— Nu aşa! Pune ceva hotărâre în ordin. Nu va sări dacă îi faci doar aşa, o sugestie.

— Sari!

Lordul Vincent încerca, disperat, să rostească ordinul pe un ton cât mai poruncitor.

— Mai bine, am spus. Hai, încă o dată, cu sentiment.

— Sari!

Lordul Vincent a urlat ordinul către bătrânul Keppen. Culoarea i-a revenit în obraji, dându-le o nuanţă roşie, aprinsă.

— Sari! Sari, fir-ai al dracu'!

— Să fiu al naibii dacă săr! a strigat Keppen la rându-i.

Şi imediat a scos pumnalul din teacă, o lamă tăioasă, şi s-a tras înapoi, precaut.

Am ridicat din umeri.

— Nu este suficient de bine, Lord Vincent. Pur şi simplu nu-i suficient!

Şi, cu un brânci dat din toată inima, Lordul Vincent a plonjat în cascadă. Nu s-a auzit niciun vaiet, nimic. Nici măcar o bufnitură.

Apoi m-am mişcat repede. În doi paşi am fost lângă Keppen, l-am prins de gât cu o mână, iar cu cealaltă i-am prins încheietura mâinii, ţinând cuţitul la distanţă. L-am luat prin surprindere şi, după încă un pas, l-am împins până pe marginea prăpastiei, cu călcâiele în aer. Doar mâna mea, înfiptă în gâtul lui, îl mai ţinea printre noi.

— Deci, Keppen, am spus. Vei muri pentru noul tău Comandant?

I-am zâmbit, dar nu cred că a observat.

— Asta este partea în care tu spui „da“. Şi ai face bine şi să crezi când o spui, pentru că sunt lucruri mult mai rele decât să mori uşor atunci când ţi se dă ordin să o faci.

El a bâiguit un „da“, strecurat printre degetele mele.

— Coddin.

Am arătat cu degetul spre el.

— Tu eşti noul Comandant al Regimentului Pădurii.

L-am tras pe Keppen înapoi şi m-am întors spre tabără.

Toţi m-au urmat.

— Dacă vă cer să muriţi pentru mine, mă aştept să întrebaţi când şi unde, am spus. Dar eu nu mă grăbesc să vă cer asta. Ar fi o pierdere. Regimentul Pădurii este format din cei mai periculoşi două sute de soldaţi pe care îi are Ancrath, indiferent dacă tatăl meu ştie asta sau nu.

Nu era chiar o linguşire. În pădure, erau cei mai buni pe care îi aveam. Sub conducerea unui comandant bun erau cea mai ascuţită sabie din arsenal. Şi prea inteligenţi ca să sară la o simplă comandă.

— Comandantul Coddin, aici de faţă, vă va duce la Gelleth.

Am văzut câteva buze strâmbându-se la auzul cuvintelor mele. Cu sau fără săritura în lungime a Lordului Vincent, eu eram în continuare doar un băiat, iar Castelul Roşu tot sinucidere curată era.

— Vă veţi apropia de Castelul Roşu, nu mai mult de douăzeci de mile. Veţi petrece două săptămâni în pădurile Otton. O să staţi acolo şi-o să tăiaţi lemne pentru maşinile de asediu şi veţi ucide orice patrulă care se va apropia de voi. Când va veni momentul, Comandantul Coddin vă va spune ce aveţi de făcut mai departe.

M-am întors cu spatele la ei şi am împins uşa de la cabană.

— Coddin, Makin!

Cei doi m-au urmat. Holul de la intrare dădea într-o sală de mese plăcută, unde ceva mai devreme părea că se servise prânzul – gâscă rece, pâine şi mere tomnatice. Am luat un măr.

— Mulţumirile mele, Prinţe Jorg, a zis Coddin onorându-mă cu o plecăciune rigidă. Acum că sunt salvat de datoria pe care trebuia să mi-o îndeplinesc în Crath, o să mă pot bucura de iarnă alergând de colo-colo prin pădurile din Gelleth.

Un zâmbet mic pâlpâia în colţul gurii lui.

— Vin şi eu cu tine. Sub acoperire. Este un secret care trebuie bine păzit, iar tu te vei asigura că nu va ciripi nimeni, am spus.

— Păi şi noi unde vom fi până ia urmă? a întrebat Makin.

— La Cheiul Leucrotei, i-am răspuns eu. Să vorbim cu monştrii.

25

Ne-am întors la Castelul Înalt prin Poarta din Oraşul Vechi, cu soarele de amiază arzând fierbinte deasupra noastră. Purtam sabia familiei pe şa şi nimeni nu a încercat să ne blocheze drumul.

Am lăsat caii în Curtea de Vest.

— Vezi dacă e bine potcovit. Avem drum lung înaintea noastră.

L-am bătut uşor peste coaste pe Gerrod şi l-am lăsat pe mâna flăcăului de la grajduri.

— Se pare că avem companie.

Makin a pus o mână pe umărul meu.

— Ai grijă.

Mi-a făcut semn din cap spre celălalt capăt al curţii. Sageous cobora scările din aripa principală, o siluetă mică, înveşmântată în straie albe.

— Sunt sigur că micul nostru păgân va învăţa să-l iubească pe Prinţul Jorgy, la fel ca toţi ceilalţi, am zis. E un om priceput, bine de avut la îndemână.

Makin s-a încruntat.

— Mai bine îţi bagi un scorpion în sân. M-am interesat de el. Ştii copacul ăla din sticlă pe care l-ai răsturnat zilele trecute? Nu era un ornament. El chiar l-a crescut.

— O să mă ierte.

— L-a crescut dintr-o piatră, Jorg. Dintr-o mărgică verde. I-a luat doi ani. Şi l-a udat cu sânge.

În spatele nostru Rike a început să chicotească, un sunet copilăresc, complet nepotrivit pentru un gigant ca el.

— Cu sângele lui, a încheiat Makin.

Un alt frate a izbucnit în râs la auzul cuvintelor lui. Toţi auziseră povestea lui Sir Galen şi a copacului de sticlă.

Sageous s-a oprit la mai puţin de un metru de mine şi a aruncat o privire spre fraţi. Unii abia descălecaseră şi îşi lăsau armăsarii pe mâinile grăjdarilor, alţii erau îngrămădiţi în jurul meu. Ochii lui se opriră o clipă pe Rike, măsurându-i înălţimea.

— De ce ai fugit, Jorg?

— Prinţe. O să i te adresezi ca unui Prinţ, câine păgân. Makin a făcut doi paşi înainte, cu sabia pe jumătate scoasă din teacă. Sageous i-a aruncat o privire blândă şi mâna lui Makin a căzut moale. Nu mai avea nimic de comentat.

— De ce ai fugit?

— Eu nu fug, i-am răspuns.

— Cu patru ani în urmă, ai fugit de la casa tatălui tău. Îşi păstra tonul blând al vocii, iar fraţii îl priveau vrăjiţi, de parcă ochii lor ar fi fost fixaţi pe o monedă care se roteşte cu viteză.

— Am plecat cu un scop, i-am răspuns.

Mă nelinişte a strategia lui de atac.

— Ce scop?

— Să ucid pe cineva.

— L-ai ucis? m-a întrebat Sageous.

— Am ucis mulţi oameni.

— Dar pe el l-ai ucis?

— Nu.

Contele Renar era încă în viaţă.

— De ce?

De ce nu l-am ucis?

— I-ai făcut vreun rău? I-ai afectat interesele?

Nu. De fapt, dacă era să privesc lucrurile aşa cum erau, dacă era să refac traseul celor patru ani petrecuţi pe drumuri, ieşea că i-am susţinut interesele lui Renar. Alături de fraţi, am tot ciugulit din călcâiele Baronului Kennick, făcându-l să-şi neglijeze vechile ambiţii. În Mabberton am distrus ceea ce ar fi putut fi inima unei rebeliuni…

— I-am ucis fiul. Am înfipt un pumnal în Marclos, carne din carnea lui Renar, moştenitorul său.

Sageous şi-a permis să zâmbească uşor.

— Jorg, pe măsură ce te-ai apropiat de casă, ai intrat sub protecţia mea. Mâna care te-a condus a fost una de departe.

Să fi fost adevărat? Nu reuşeam să întrezăresc în el minciuna. Ochii mei se plimbau pe scripturile tatuate pe faţa lui, un pergament complicat scris într-o limbă străină şi ciudată. O carte deschisă, dar nu izbuteam să-l citesc.

— Te pot ajuta, Jorg. Te pot face să te regăseşti. Îţi pot reda liberul-arbitru.

A întinse mâna, cu palma desfăcută.

— Liberu-arbitru trebuie cucerit, i-am spus.

Când te îndoieşti, caută înţelepciunea altora. În cazul ăsta, Nietzsche. Unele dispute necesită un pumnal dacă e nevoie să despici lucrurile rapid, altele necesită o piatră filo- sofală în care să se spargă căpăţânile.

Am întins mâna şi i-am cuprins-o pe-a lui, pe dedesubtul palmei, lăsând-o să se odihnească în palma mea.

— Alegerile mele au fost doar ale mele, păgâne, i-am spus. Dacă cineva ar fi încercat să mă conducă, aş fi ştiut asta.

— Ai fi ştiut?

— Şi dacă aş fi ştiut… Ah, dacă aş fi ştiut, i-aş fi dat aşa o lecţie despre durere, încât până şi Oamenii Roşii din Est ar fi avut de învăţat.

Chiar în momentul în care cuvintele şi-au luat zborul de pe buzele mele, şi-au pierdut greutatea. Păreau copilăreşti.

— Dar nu eu am fost cel care te-a condus, Jorg, a zis Sageous.

— Atunci cine?

I-am strâns mâna până când am auzit cum îi trosnesc oasele.

A dat din umeri.

— Cere-ţi înapoi puterea de a decide, iar eu ţi-o voi reda.

— Dacă mi s-a făcut vreun farmec, îl voi găsi pe cel care mi l-a făcut şi-l voi ucide.

Am simţit un ecou al vechii dureri care mă hăituia pe vremea când băteam drumurile, o înţepătură care mă străfulgera de la o tâmplă la alta, în spatele ochilor, ca o aşchie de sticlă.

— Dar nu mi s-a făcut niciun farmec, iar puterea de decizie este a mea, i-am spus.

A ridicat iar din umeri şi mi-a întors spatele. Când am coborât privirea, am văzut că îmi ţineam mâna stângă în cea dreaptă, iar printre degete mi se scurgeau picături de sânge.

26

După discuţia cu Sageous în Curtea de Vest, m-am dus direct la slujbă. Întâlnirea cu păgânul mă făcea să-mi doresc brusc un contact cu biserica Romei, o gură de tămâie şi o supradoză de texte dogmatice. Dacă păgânii aveau în ei asemenea puteri, mi se părea cinstit ca biserica să aibă şi ea puţină magie a ei, pe care să o împartă cu cei care merită, ba poate că şi cu cei care nu merită, dar care se obosesc măcar să dea pe acolo. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, aveam oricum nevoie urgentă de un preot.

Am intrat în capelă, unde l-am găsit pe Părintele Gomst ţinând o predică. Cântecul corului s-a domolit încet în zgomotul cizmelor care bocăneau pe lespezile de marmură. Sub privirile lacome ale fraţilor, dar fără îndoială şi datorită miresmei teribile pe care prezenţa noastră o împrăştia, călugăriţele s-au făcut mici, transformându-se în umbre. Gains şi Sim şi-au scos coifurile şi şi-au plecat capetele. Cei mai mulţi, însă, priveau în jur, în căutarea unor obiecte care să merite furate.

— Iartă-ne intruziunea, Părinte.

Mi-am scufundat mâna în vasul de la intrare şi apa sfântă mi-a spălat sângele care începea să se usuce pe piele. Mă ustura.

— Prinţe!

Şi-a lăsat cartea pe pupitru şi s-a uitat la mine, alb la faţă.

— Oamenii ăştia… nu se cade.

— Of, mai taci.

Am făcut câţiva paşi pe culoarul dintre strane, cu ochii fixaţi pe minunea pictată pe tavan, răsucindu-mă în jurul meu pe măsură ce înaintam. Îmi ţineam mâna ridicată în sus şi picături de apă amestecată cu sânge se scurgeau pe podea.

— Nu sunt ei, cu toţii, fiii lui Dumnezeu? Copii pocăiţi, întorşi aici după iertare?

M-am oprit în faţa altarului şi-am aruncat o privire înapoi, spre fraţii opriţi lângă uşă.

— Roddat, pune chestia aia la loc, că, dacă nu, o să-ţi rămână degetele mari în cutia milei.

Roddat a scos la iveală, din faldurile lui zdrenţuite, un sfeşnic din argint.

— Măcar ăla!

Părintele Gomst a arătat cu degetul, tremurând, spre Nubanez.

— Ăla nu-i din turma Domnului.

— Nici măcar o oaie neagră?

Am mai făcut un pas şi am ajuns lângă Gomst. A tresărit.

— Ei, poate reuşeşti să-l converteşti în timpul călătoriei.

— Prinţe?

— Urmează să vii cu mine la Gelleth, Părinte Gomst. Într-o misiune diplomatică. Sunt surprins că Regele nu te-a informat încă.

De fapt, nu eram deloc surprins, dat fiind că ce spuneam acum era o minciună.

— Plecăm imediat.

— Dar…

— Vino!

Am pornit spre uşă. Preotul s-a oprit o secundă, blocat de situaţie, apoi m-a urmat. Îi auzeam ezitarea în felul în care păşea.

Fraţii au început să se adune în faţa mea. Rike îşi plimba mâna pe pereţi, peste relicve şi icoane.

Acum că mă asigurasem că am preotul cu mine, eram nerăbdător să plec. L-am instruit pe Makin să aibă grijă de provizii şi l-am condus pe Gomst în Curtea de Vest.

— Prinţe, nu ar trebui să-l luăm cu noi pe omul ăsta din Nuba, mai ales într-o misiune diplomatică. Sau orice alt soi de misiune.

Gomst îmi şopti repejor la ureche în timp ce mergeam.

— Ştii, am auzit că beau sângele preoţilor creştini ca să aibă putere când fac vrăji.

— Serios?

Cred că a fost prima chestie interesantă pe care am auzit-o vreodată de la Gomst.

— Aş avea şi eu nevoie de puţină magie.

Preotul s-a făcut palid sub barba căruntă.

— E doar o superstiţie, Prinţul meu.

După alţi câţiva paşi:

— Dar chiar şi-aşa, binecuvântările Domnului vor fi cu noi în călătoria asta dacă decizi să îl arzi pe rug.

O oră mai târziu, cu desagele pline, am intrat călare înapoi, în Vechiul Oraş. Sageous ne aştepta. Stătea singur, lângă cărarea pietruită. Am oprit scurt lângă el, păstrând încă în gând neliniştea. Izbutea să trezească în mine o umbră de îndoială. Mi-am tot spus că l-am lăsat deoparte pe Contele Renar, act care a necesitat putere, un sacrificiu făcut pe altarul voinţei de fier pe care trebuia să o dobândesc pentru a câştiga urzeala tronurilor. Dar uneori, acum de exemplu, nu mai credeam în povestea asta.

— Ar trebui să accepţi protecţia mea, Prinţe, a zis Sageous.

— Am supravieţuit destul fără ea.

— Da, dar acum te îndrepţi spre Gelleth, legat de un jurământ care va duce la întărirea puterii tatălui tău.

— Aşa e.

Caii fraţilor mei au început să fornăie în jur.

— Dacă cineva ar crede că ai şanse reale să câştigi, atunci te-ar opri, a zis Sageous. Cel care te-a jucat în toţi aceşti ani va face tot posibilul să întărească legăturile pe care tu le-ai slăbit. Poate preotul te va ajuta. Prezenţa lui te-a ajutat şi-n alte dăţi. Are valoarea unui talisman, dar, dincolo de asta, nu valorează nimic – e doar o mână de straie goale.

Un cal l-a împins pe Gerrod când călăreţul lui a trecut pe lângă mine.

Am dus mâna la mânerul săbiei.

— Nu-mi placi, păgâne.

— Jorg, tu ce crezi că l-a speriat pe strigoiul din mlaştină?

Niciun tremur nu tulbura privirea aceea atentă, fixată asupra mea.

— Eu…

Cuvintele mele pline de îngâmfare au sunat a gol înainte ca eu să apuc să le pronunţ.

— Un băiat furios?

Sageous îşi clătină capul.

— Moroiul a văzut o mână mai neagră decât el învăluindu-ţi inima.

— Eu…

— Acceptă protecţia pe care ţi-o ofer. Sunt vise mai măreţe pe care le poţi visa.

Am simţit grutatea moale a somnului apăsând pe mine. Şaua părea nesigură.

— Vrăjitor al somnului.

O voce întunecată a vorbit din spatele meu.

— Vrăjitor al somnului.

Nubanezul ridicase arbaleta, cu pumnul negru strâns în jurul fierului, cu muşchii întinşi în încordarea corzii.

— Port o amintire de la tine, Vrăjitorule, iar magia ta nu va corupe băiatul.

Sageous a dat înapoi, făcându-se mic. Mi s-a părut că văd cum pălesc literele tatuate pe faţa lui.

Într-o fracţiune de secundă, ochii mei s-au făcut mari.

— Tu eşti.

Claritatea era aproape orbitoare.

— Tu eşti cel care mi-a trimis fraţii în temniţele tatălui meu. Tu l-ai trimis pe vânător să mă ucidă.

Am pus mâna pe arbaleta Nubanezului, amintindu-mi cum o luase de la omul pe care l-am ucis în noptea aia furtunoasă, petrecută în hambarul de lemn. Vânătorul trimis de vrăjitorul din vis.

— Tu l-ai trimis pe vânător să mă ucidă.

Ultimele rămăşiţe ale vrăjii făcute de Sageous s-au spulberat.

— Iar acum vânătorul meu este cel care ţine arcul.

Sageous s-a întors pe călcâie şi a apucat-o repejor înspre castel, pe jumătate alergând.

— Roagă-te să nu te găsesc aici la întoarcere, păgâne, am şoptit printre dinţi.

Dacă m-a auzit, probabil că avea să-mi urmeze sfatul.

Am plecat atunci, părăsind oraşul călare, fără să privim măcar o dată înapoi.

Primii stropi de ploaie ne-au prins pe Câmpiile Ancrath şi ne-au urmărit prin trecătoarea de nord care ne-a dus la frontierele muntoase ale bătrânului Gelleth. De multe ori s-a întâmplat să fiu prins de ploi pe drumuri, dar ploile de-acum, când părăseam

tărâmurile tatălui meu, erau reci şi mizerabile, ca o tristeţe care te pătrunde până în măduva oaselor. Cu toate astea, apetitul lui Burlow Grasul s-a păstrat neatins, la fel ca şi temperamentul exploziv al lui Rike. Burlow mânca de parcă porţiile de mâncare erau o provocare, iar Rike bombănea la fiecare picătură de ploaie care-l atingea.

La ordinele mele, Gomst i-a spovedit pe oameni. După ce a ascultat confesiunea lui Kent cel Roşu şi a aflat cum a ajuns să poarte o asemenea poreclă, Gomst a cerut să fie scutit de această corvoadă. După ce a ascultat şi şoaptele Mincinosului, a început să mă implore.

Zilele treceau. Zile lungi şi nopţi reci. Am visat-o pe Katherine, i-am visat chipul şi ochii care îi scăpărau sălbatic, într-o seară, am mâncat friptură după o reţetă secretă de-a lui Gains. Burlow Grasul avea grijă de animale, verificându-le copitele şi chişiţele. Burlow avea întotdeauna grijă de cai. Poate se simţea vinovat că îi îngreuna atât de mult, deşi cred că simţea mai degrabă o frică morbidă de mersul pe jos. Înaintam din ce în ce mai mult prin munţii neguroşi. Şi, până la urmă, ploile s-au oprit. Ne-am făcut tabăra pe un platou mai ridicat şi apoi am privit, împreună cu Nubanezul, cum apune soarele, îşi ţinea arbaleta în braţe, şoptindu-i taine vechi în limba lui maternă.

Timp de două zile am călărit caii pe povârnişuri atât de abrupte şi de stâncoase încât doar copitele caprelor de munte le puteau face faţă.

Intrarea în Cheiul Leucrotei era marcată de o coloană. Groasă de aproape doi metri şi cam de două ori mai înaltă, o ruină distrusă de toanele vreunui uriaş. Rămăşiţele părţii de sus zăceau împrăştiate. Erau însemnate cu tot soiul de rune, în latină cred, atât de distruse încât abia reuşeam să desluşesc pe ici, pe colo câte un semn.

Ne-am odihnit lângă coloană. M-am căţărat pe ea ca să le pot vorbi fraţilor de la înălţime şi să-mi pot face o idee despre împrejurimi.

I-am pus pe oameni să ridice tabăra. Gains a aprins focul şi şi-a pregătit tigăile. Vântul abia adia prin trecătoare, corturile de pânză doar ce fluturau uşor. Apoi ne-a prins iar ploaia, de data asta o ploaie molcomă şi rece. Dar nu era suficientă ca să-l trezească pe Rike, care zăcea la vreo cinci metri de coloană, sforăind ca un fierăstrău ce taie un trunchi.

M-am ridicat şi am privit cu atenţie muchiile stâncilor. Erau peşteri pe povârnişul muntelui. Multe peşteri.

Îmi simţeam părul fluturându-mi pe spate. L-am lăsat pe Nubanez să mi-l împletească în zeci de cozi lungi, legate la vârf cu câte o amuletă din bronz. Mi-a zis că asta mă va proteja de spiritele rele. Aşa că mi-au rămas doar spiritele bune să-mi dea bătăi de cap.

Am stat aşa, cu mâinile încleştate pe sabia Ancrath, cu vârful lamei odihnindu-se dinainte. Aşteptând ceva.

Oamenii au început să se agite, la fel şi animalele. Mi-am dat seama fiindcă nu se mai plângeau de nimic. Au început să se holbeze la povârnişuri împreună cu mine, Elban ştirbul, bătut de ploaie şi de vânt mai ceva ca stâncile din faţa noastră, tânărul Roddat palid, cu faţa pătată de vărsat, Kent cel Roşu cu secretele lui, şiretul Row, Mincinosul, Borlow Grasul şi toţi ceilalţi din gaşca mea de zdrenţăroşi. Nubanezul a rămas nemişcat lângă coloană, cu Makin alături. Banda mea de fraţi. Toţi cuprinşi de nelinişte, fără să ştie de ce. Gomst arăta de parcă era pe punctul s-o ia la fugă, numai că nu ştia încotro s-o apuce. Fraţii simţeau primejdia. Ştiam că, dacă îi cuprindea pe toţi îngrijorarea, asta însemna că ne aşteaptă ceva rău. Ceva foarte rău.

Pasaj din transcrierea procesului lui Sir Makin de Trent:

Cardinalul Helot, procuror papal: *Şi negi arderea Catedralei din Wexten?*
Sir Makin: *Nu.*
Cardinalul Helot: *Dar jefuirea oraşului Merca de Jos?*
Sir Makin: *Nu, şi nici jefuirea Mercăi de Sus nu o neg.*
Cardinalul Helot: *Vă rog să notaţi că acuzatului i se par amuzante faptele criminale pe care le-a săvârşit.*
Scribul Curţii: *S-a notat.*

27

Monştrii au apărut odată cu lăsarea întunericului. Umbrele au înghiţit cheiul, iar liniştea s-a îngroşat atât de tare încât vântul abia reuşea să o mişte. Makin a lăsat o mână pe umărul meu. Am tresărit şi, pentru moment, am urât secunda aceea de teamă, mi-am dispreţuit slăbiciunea şi l-am urât pe Makin că mi le-a arătat.

— Uite colo, sus.

Mi-a făcut semn cu capul, spre stânga mea.

Una dintre gurile de peşteri deschise spre noi se aprinsese pe dinăuntru; un singur ochi ne privea prin bezna nopţii.

— Ăsta nu-i foc, am zis.

Lumina nu avea nimic din căldura sau pâlpâirea unei flăcări.

Sub privirile noastre, sursa de lumină a început să se mişte, proiectând umbre ascuţite de-a lungul povârnişului.

— Un felinar?

Burlow Grasul s-a apropiat, pufnind din obrajii graşi a uimire. Fraţii se strângeau în jurul nostru.

Ciudatul felinar a ajuns în cele din urmă la ieşirea din grotă, iar întunericul a înghiţit imediat peştera rămasă în urmă. Strălucea ca o stea. O lumină rece, destrămându-se din miez, în mii de raze.

O singură siluetă tăia o halcă de umbră în lumina răspândită de felinar; era cel care ducea felinarul.

Am privit cum coboară încet, fără grabă. Vântul îmi frământa carnea cu degete de gheaţă şi îmi răsucea pelerina, cerând să fie băgat în seamă.

— Ave Maria, gratia plena, dominus tecum, bendicta tu în mulieribus.

Undeva, în noapte, bătrânul Gomsty îşi murmura rugăciunile.

Un fior de groază se strecura printre noi.

— Sfântă Fecioară!

Makin a slobozit cuvintele tare, de parcă ar fi încercat să scape de frică. O simţeam cu toţii, târându-se peste stâncile ascunse în beznă.

Fraţii ar fi fugit, dar unde să te ascunzi?

— Făclii! Naiba să vă ia. Acum!

Am întrerupt momentul de paralizie, uimit că mă lăsasem atât de hipnotizat de apropierea luminii.

— Acum!

Mi-am scos sabia din teacă. Gestul meu i-a înviorat pe toţi. S-au repezit să agite cărbunii încinşi, împiedicându-se în bolovanii de sub tălpi.

— Nubanezule, Row, Burlow, vedeţi dacă e ceva de-a lungul râului!

Dar, chiar în momentul în care am rostit cuvintele, mi-am dat seama că suntem înconjuraţi.

— Acolo! Acolo, în spatele culmii!

Nubanezul s-a mişcat repede, cu arbaleta pregătită. A văzut el ceva, nu era genul care să se sperie din nimic. Ne-am uitat la luminiţa aia drăgălaşă, iar ei ne-au înconjurat. Simplu ca un sărut furat pe neaşteptate. Distrage-ţi prada cu o faţă drăguţă, apoi atac-o din spate, fără să ştie măcar ce-o loveşte.

Torţele s-au aprins, oamenii şi-au pregătit armele.

Lumina s-a apropiat şi mai mult, până când am reuşit să ne dăm seama ce era: un copil a cărui piele radia. Fetiţa se mişca încet, cu paşi egali. Fiecare centimetru din trupul ei strălucea, o lumină albă ca argintul topit, singurele umbre care se zăreau fiind zdrenţele de pe ea.

— Ave Maria, gratia plena!

Vocea Părintelui Gomst se înălţa, de parcă ar fi încercat să facă din rugăciune un scut.

— Sfântă Mărie, l-am îngânat eu, ca un ecou. Plină de graţie, într-adevăr.

În ochii fetei ardea o lumină argintie şi nişte flăcări fantomatice îi dansau peste piele. Frumuseţea ei fragilă mi-a tăiat respiraţia.

Un monstru mergea în urma ei. În orice altă situaţie, atenţia noastră ar fi fost captată de bestie. Monstrul era un fel de parodie de om, amintind de trăsăturile lui Adam cam în măsura în care o vacă amintea de un cal. Lumina dezvăluia grozăvia trupului său în cele mai mici detalii. Fiara avea mult peste un stânjen. Îl depăşea chiar şi pe Micul Rikey cu vreo palmă sau două.

Mincinosul a ridicat arcul, cu o grimasă de dezgust pe faţa lui ciupită. L-am prins de braţ chiar în momentul în care ţintea monstrul.

— Nu.

Voiam să îi aud vorbind. Şi, după cum arăta situaţia, o săgeată n-ar fi făcut altceva decât să-l enerveze pe noul nostru amic.

Sub o carcasă roşie de muşchi împletiţi, pieptul monstrului arăta ca un butoi de uriaş. Coastele străpungeau carnea, împletindu-se ca o colivie deasupra inimii lui.

Lumina fetei ne-a atins cu un sărut rece şi dintr-odată am simţit-o pătrunzându-mi în minte. Mi-a vorbit, iar vocea ei părea să se ridice din pietre. I-am auzit paşii stingheri traversând

coridoarele memoriei mele. Sunt locuri pe unde copiii nu ar trebui să rătăcească. I-am întâlnit privirea argintie fixată asupra mea şi preţ de o secundă umbrele s-au lungit spre ea.

— Bine ai venit în tabăra noastră, i-am urat eu.

Am făcut câţiva paşi înainte ca să-i întâmpin, rupându-mă de lângă fraţi şi pătrunzând în aura strălucitoare a copilei. Monstrul mi-a zâmbit, un zâmbet larg care a lăsat să i se vadă dinţii furaţi parcă din gura unui lup. Avea ochi de pisică, îngustaţi ca două lame de cuţit în lumină, reflectând strălucirea copilei.

Am trecut pe lângă frumoasă şi m-am oprit în faţa bestiei. Mi-am aruncat privirea peste muşchii îngrămădiţi pe oasele lui, străbătuţi de vene pulsânde şi de cicatrice vechi, întărite. Aş fi putut lua cina în palmele lui. Avea câte patru degete la o mână, fiecare deget de grosimea braţului fetei. Ar fi putut să-mi strivească, dintr-o singură mişcare, capul.

Mi-am repezit gâtul înainte, dintr-odată, şi am sărit la el cu un urlet, vârându-mi faţa într-a lui. El s-a tras înapoi şi s-a împiedicat în bolovani. Am izbucnit în râs fără să vreau. Nu m-am putut abţine.

— De ce?

Fata părea uimită. Şi-a plecat într-o parte capul şi umbrele au fugit.

— Pentru că…

Am tras aer în piept, în timp ce monstrul revenea la poziţia verticală.

De ce? Preţ de o secundă, n-am ştiut ce să-i răspund.

— Pentru că… pentru că, dă-l dracu’. Pentru că-i un ticălos uriaş, de-aia.

Mi-am izgonit rânjetul de pe faţă. Pentru că m-a făcut să încremenesc. Pentru că m-a făcut să mă simt mic.

Am privit în jos, spre ea.

— Eu sunt mai mare decât tine. Ai de gând să laşi asta să te sperie?

— Mă tem de tine, mi-a răspuns fata. Dar nu din cauza mărimii tale, Jorg. Ci din cauza firelor care se adună în jurul tău. Din cauza iţelor care se întâlnesc acolo unde eu nu pot ajunge. Din cauza greutăţii şi a lamei de cuţit pe care se sprijină.

A vorbit, sau mai degrabă a cântat, cu voce subţire şi dulce.

— Fetiţo, văd că eşti un oracol bun, i-am răspuns. Un amestec perfect de pronfunzime şi deşertăciune.

Mi-am băgat sabia înapoi în teacă.

— Deci ştii numele meu. Nu vrei să mi-l spui şi tu pe-al tău? Leucrotele au nume?

— Jane, răspunse ea. Iar el este Gorgoth, un conducător al lumii de sub munte.

— Încântat de cunoştinţă, le-am zis schiţând o plecăciune. Poate că acum prietenii tăi sunt gata să iasă din spatele stâncilor. În felul ăsta fraţii mei n-ar mai fi atât de tentaţi să tragă în orice umbră zăresc.

Gorgoth şi-a fixat ochii de pisică pe mine, o privire nemişcată, înfricoşătoare.

— Sus!

Vocea lui s-a rostogolit pe povârnişurile muntelui, mai adâncă şi mai cutremurătoare decât mi-am imaginat-o. Şi credeţi-mă că mi-am imaginat-o destul de adâncă.

Alţi monştri s-au ridicat atunci în jurul taberei noastre, unii dintre ei uimitor de aproape de noi. Dacă toate monstruozităţile şi toţi balaurii sculptaţi pe zidurile catedralelor s-ar aduna vreodată să formeze o armată, atunci leucrota ar fi acea armată, în carne şi oase. Nu erau doi care să arate la fel. Toţi fuseseră zugrăviţi după chipul şi asemănarea omului, dar mâna care îi desenase era îngrozitor de lipsită de talent. Niciunul nu era atât de mare şi de vânjos ca Gorgoth. Mulţi dintre ei erau acoperiţi cu răni supurânde, aveau membrele rupte sau ne priveau de sub nişte tumori şi umflături oribile, din care nu se mai înţelegea nimic.

— Isuse, Gorgoth! Amicii tăi îl fac pe Micul Rikey să pară aproape drăguţ, am zis eu.

Makin mi s-a alăturat, cu ochii feriţi de lumina pe care o degaja Jane. Şi-a acoperit faţa cu o mână şi l-a măsurat pe Gorgoth din cap până-n picioare.

— Şi acesta este Sir Makin, am zis eu. Cavalerul de la Curtea Regelui Olidan, spaima…

— Un om de încredere.

Vocea ei subţire a întrerupt-o pe a mea.

— Dacă îşi dă cuvântul.

Şi-a întors spre mine orbitele argintii şi am simţit cum tot trecutul mi se înghesuie pe umăr.

— Vrei să ajungi la inima muntelui, a rostit ea.

— Da.

Nu aveam cum să neg una ca asta.

— Prinţe Ancrath, tu aduci cu tine moartea, a continuat ea.

La cuvintele ei, Gorgoth a scos un mârâit. A sunat ca şi cum ai fi izbit două stânci. Copila şi-a lăsat mâna strălucitoare pe încheietura mâinii lui.

— Moarte aduci şi dacă suntem de acord, moarte şi dacă ne vom împotrivi.

A rămas cu privirea fixată pe mine.

— Ce ai de oferit în schimbul accesului la această trecere?

A trebuit să recunosc, în sinea mea, că era bună la jocul pe care îl juca. N-avea să le fie uşor dacă planul meu avea să funcţioneze, dar nici dacă ar fi încercat să ne oprească.

— Am adus un cadou, i-am răspuns. Dar dacă nu-ţi va plăcea, atunci îţi pot face câteva promisiuni. O să-l pun şi pe Sir Makin să promită, iar el chiar este un om care se ţine de cuvânt.

Am zâmbit spre ea.

— Când am văzut locul ăsta pe hartă…

M-am oprit o secundă, amintindu-mi circumstanţele cu o oarecare afecţiune.

— Sally… a şoptit fata, amintindu-şi odată cu mine odaia din tavernă.

Pe moment, am rămas buimăcit. Nu-mi plăcea ideea că fetiţa asta îmi umblă prin minte, deschizând uşi, făcând tot soiul de judecăţi copilăreşti, luminând locuri care ar trebui să rămână în întuneric. O parte din mine ar fi vrut s-o taie în două, o mare parte din mine.

Mi-am descleştat fălcile.

— Când am văzut cheiul ăsta pe hartă, mi-am zis: „Ce loc uitat de Dumnezeu”. Şi atunci mi-am dat seama ce trebuie să aduc pentru a face trocul cu voi. Vi l-am adus pe Dumnezeu.

M-am întors şi i l-am arătat pe Părintele Gomst.

— Vă aduc salvarea, binecuvântarea împărtăşaniei. V-am adus blagoslovire, catehism… spovedanie, dacă e cazul. Toată salvarea de care sufleţelele voastre mici şi urâte au nevoie.

Gomst a scos un ţipăt ascuţit, ca de fată, şi-a rupt-o la fugă. Nubanezul l-a prins cu braţul lui negru pe după talie şi l-a aruncat pe umăr ca pe un sac.

Mă aşteptam ca Jane să răspundă, dar Gorgoth a fost cel care a bătut palma.

— Îl luăm pe preot.

Ceva în vocea lui m-a izbit în piept.

— Vă vom conduce până la Marea Scară. Dar necromanţii vă vor găsi. Nu vă veţi mai întoarce.

Unii spuneau despre Kent cel Roşu că avea
o inima neagră şi e posibil să fie adevărat,
dar oricine l-ar fi privit doborând un străjer
înalt şi zdravăn, cu securea şi cuţitul, şi-ar fi
dat seama că omul acela avea suflet de artist.

28

— Necromanţi?

Îmi târşâiam picioarele în spatele lui Jane, cu Gorgoth la doi paşi în urmă. Nu scria nimic despre necromanţi în cartea mea.

— Ei sunt cei care le ordonă morţilor. Magi…

— Ştiu ce sunt, l-am întrerupt pe Gorgoth, dar ce caută ei în calea mea?

— Muntele Honas îi atrage, a zis Jane. Inima muntelui este încărcată cu moarte. Vrăjitorii vechi. Asta le face treaba mai uşoară.

Până şi peşterile leucrotelor erau urâte. Când aveam şapte ani şi William cinci, Tutorele Lundist ne-a dus în secret la cavernele din Paderack. Fără ca nimeni de la curte să afle, moştenitorii tronului Ancrath s-au strecurat şi au alunecat spre adâncurile pline de beznă, până au ajuns în holul unei catedrale imense, cu coloane atât de magnifice încât mai că ajungeau la graţia lui Dumnezeu. Încă mai port în mine măreţia acelui loc. Camerele leucrotelor nu aveau nimic din eleganţa aceea fluidă, niciun artificiu al artei ascunse ce zace de obicei în adâncurile lumii. Am străbătut coridoarele clădite şi turnate după secrete de mult uitate. Lumina lui Jane ne arăta acum cripte străvechi, crăpate pe alocuri şi acoperite cu muşchi. Am urmat o cărare împletită în jurul bolovanilor căzuţi, bucăţi de stâncă mai mari decât o trăsură, coborând din ce în ce mai mult, ca nişte viermi care sapă spre centru, căutând rădăcinile muntelui.

— Tacă-ţi fleanca, popă.

Row l-a ajuns din urmă pe Nubanez şi a vârât sub nasul lui Gomsty pumnalul lui, o bucată de fier bine lucrată, numai bună de crestat.

Părintele Gomst a renunţat pe loc la vaiete. Acum parcă-mi lipseau urletele lui, pentru că ecourile erau destul de terifiante.

Am rămas în urmă să le spun o vorbă. Şi, ca să mă asigur că Row nu se apucă să cresteze cadoul adus monştrilor înainte să apucăm să li-l înfăţişăm lor, în stare bună.

— Pace ţie, Părinte, i-am spus.

Am împins cu mâna pumnalul lui Row. S-a încruntat, Row al nostru, cu faţa lui ciupită de vărsat şi ochii lui mici.

— O să schimbi doar turma, Părinte, i-am spus lui Gomsty. E adevărat că noii tăi enoriaşi par cam scârboşi la suprafaţă, dar cine ştie cum or fi pe dinăuntru? Mă rog, sunt sigur că sunt mai curaţi decât Row, aici de faţă.

Nubanezul a mârâit şi l-a săltat mai bine pe umăr pe Părintele Gomst.

— Pune-l jos, i-am spus. Poate să meargă şi singur. Suntem ca şi pierduţi acum, nu are unde fugi.

Nubanezul l-a aşezat pe bătrânul Gomst înapoi pe picioarele lui.

— Nu-i bine, Jorg. Poţi să închei târguri pe aur, nu dând la schimb oameni. E un om sfânt. El poartă cuvântul Christosului alb.

Gomst i-a aruncat Nubanezului o privire încărcată de ură, cum nu l-am mai văzut în viaţa mea, de parcă îi crescuseră coarne şi îşi schimbase numele în Lucifer.

— Ei, acum poate vorbi în numele lui Christos, direct lui Gorgoth, i-am răspuns.

Nubanezul nu a mai comentat nimic. Privirea lui era goală.

Era ceva cu tăcerile Nubanezului, ceva care mă făcea să vreau să spun mai mult. De parcă aş fi vrut să îl împac. La fel păţeam şi cu Makin, dar parcă nu atât de intens.

— Nu-i ca şi când n-ar putea să plece, am continuat. E liber să se care acasă, dacă chiar trebuie. Nu trebuie decât să câştige nişte mâncare pentru drum şi să facă rost de-o hartă, atâta tot.

Nubanezul mi-a aruncat o jumătate de zâmbet.

Am mers mai departe, cu o voce rece în mine şoptindu-mi neîncetat despre slăbiciuni, despre lama subţire a unui pumnal care taie fără urmă de lacrimi, despre fierul încins care cicatrizează o rană înainte ca puroiul să se împrăştie. Nu se face să îţi iubeşti prea mult fratele.

Lumina lui Jane a început să pălească şi să pâlpâie pe măsură ce mă apropiam de ea. S-a scuturat uşor, de parcă ar fi străbătut-o un fior, şi a tras aer adânc în piept. Mi-am muşcat

buza şi mi-am imaginat-o prăbuşindu-se de pe o stâncă. A funcţionat mai bine decât mă aşteptam. A scos un ţipăt şi şi-a acoperit ochii.

Gorgoth a păşit imediat între noi.

— Dă-i pace, Prinţe întunecat.

Aşa că m-am strecurat printre umbre, iar umbrele ne-au condus în inima muntelui. Am străbătut tuneluri largi, care se întindeau pe mile întregi, cu pardoseli nivelate şi tavane curbate. Pete de rugină se întindeau în linii paralele de-a lungul pereţilor, deşi nu-mi puteam imagina cum lipsiseră fierul de piatră. Singura ipoteză la care mă puteam gândi era că liniile de rugină marcau de fapt ţevile prin care se scurgea cândva focul secret al Constructorilor.

I-am lăsat pe Jane şi pe cei din grupul ei – cu excepţia a doi dintre ei – pe malul unui lac atât de necuprins încât nici măcar lumina ei argintie nu reuşea să pătrundă peste ape. Tot Constructorii au clădit acest loc. Piatra se oprea brusc în apă, iar tavanul se întindea deasupra drept, fără ornamente. Tovarăşii lui Jane s-au retras în nişte adăposturi făcute din lemn şi piei de animale, îngrămădite pe marginea apei. Gorgoth le-a luat-o înainte, conducându-i, cu o mână protector aşezată pe umărul Părintelui Gomst.

Jane s-a oprit, fixându-i din priviri pe cei doi monştri rămaşi în urmă să ne păzească. Nu a scos niciun cuvânt, dar îi simţeam puterea vorbelor nerostite în timp ce îi instruia.

— Niciun cuvânt de rămas-bun pentru mine, micuţo? am întrebat-o.

M-am lăsat într-un genunchi lângă ea. Un teribil simţ al umorului m-a cuprins.

— Nicio prezicere? N-ai orz rămas de irosit pe gâscă din faţa ta? Hai, împărtăşeşte-mi din ce vezi, măcar puţin. Orbeşte-mă cu viitorul.

M-a ţintuit cu ochii ei strălucitori şi lumina din ei aproape m-a orbit, dar am rezistat şi nu mi-am ferit privirea.

— Alegerile tale sunt chei ce deschid uşi în spatele cărora nu reuşesc să văd.

Am simţit cum creşte furia în mine, asemeni unui val, dar am rezistat scrâşnind.

— E mai mult de-atât.

— Pe umărul tău se vede o mână neagră. Un gol în mintea ta. O gaură. În amintirile tale. O gaură... o gaură... care mă trage înăuntru... mă trage...

Am prins-o de mână. Dar asta a fost o greşeală, pentru că braţul ei ardea pielea şi îngheţa osul până în măduvă, în aceeaşi măsură. I-aş fi dat drumul dacă puteam, daram rămas nevolnic. Nu mai izbuteam să văd decât ochii copilei.

— Când o vei întâlni, să fugi. Doar să fugi. Nimic altceva.

Aveam senzaţia că eu pronunţam cuvintele, deşi o simţeam pe Jane dându-le viaţă. Apoi m-am prăbuşit.

M-am trezit în lumina torţelor.

— Şi-a revenit.

Am dat nas în nas cu Rike.

— Isuse, Rike, iar ai băut pipi de şobolan?

I-am împins falca într-o parte şi m-am sprijinit de umărul lui ca să mă ridic. Fraţii aşezaţi în jurul meu şi-au ridicat desagele, pregătindu-se de plecare. Makin s-a apropiat, cu Gorgoth la câţiva paşi în spatele lui, ca o umbră ameninţătoare.

— Să nu te prind că o mai atingi pe Profeta Leucrotelor! m-a apostrofat el, pe un ton zeflemitor.

În ochi i se citea, însă, uşurarea.

— O să ţin minte asta, i-am răspuns.

Gorgoth s-a oprit o clipă în faţa mea, privindu-mă încruntat, apoi a pornit înaintea noastră, luminându-ne drumul cu o torţă de mărimea unui copăcel.

Cărarea noastră urca acum în unghi aproape drept. Tunelul era plin de praf, care ne umplea gurile cu un gust ciudat, de migdale amare. Am mers aşa cam o mie de paşi, după care tunelul s-a deschis, transformându-se într-o galerie imensă, străbătută de tranşee săpate în piatră, a căror menire îmi scăpa. Erau lungi, tăind perimetrul galeriei, şi aveau adâncimea destul de mare, cam cât un stat de om. La gura galeriei, o cuşcă de lemn era fixată pe zid, legată bine cu sfori. Doi copii stăteau îmbrăţişaţi în mijlocul cuştii goale. Leucrote. Gorgoth a deschis portiţa cuştii.

— Afară.

Niciunul nu avea mai mult de şapte primăveri, dacă primăverile ar putea fi numărate în tunelurile astea scufundate în beznă şi populate de leucrote. Au ieşit de-acolo, goi-goluţi, doi

băieţei slăbuţi, probabil fraţi, dacă te uitai cu atenţie la ei. Cel mai mic avea cam cinci ani. Dintre toate leucrotele, ei arătau cel mai puţin monstruos. Aveau pielea acoperită cu puncte negre şi roşii, amintind de tigrii din Indus. Din coate le ieşeau nişte cârlige întunecate, ca nişte coarne, aidoma cu ghearele degetelor de la mâini. Cel mai mare mi-a aruncat rapid o privire. Avea ochii complet negri, fără nici urmă de alb, fără irişi, fără pupile.

— Nu vă vrem copiii, i-a spus Makin.

Apoi a băgat mâna în buzunar şi le-a aruncat o bucată de carne afumată, legată cu funie în formă de colac.

— Pune-i la loc.

Colacul de carne s-a rostogolit şi s-a oprit la picioarele copilului mai mare. Cel mai mic a privit hipnotizat bucata de carne afumată, dar n-a schiţat nicio mişcare. Aveau pielea atât de întinsă pe oase, încât le număram coastele.

— Ăştia-s pentru necromanţi, nu irosi mâncarea pe ei.

Mârâitul lui Gorgoth abia s-a auzit – era dureros să-l asculţi.

— Un sacrificiu? a întrebat Nubanezul.

— Sunt deja morţi, a răspuns Gorgoth. Nu mai au în ei puterea leucrotelor.

— Mie mi se par destul de vânjoşi, am comentat. Mai ales dacă mănâncă ceva. Eşti sigur că nu eşti pur şi simplu gelos că nu sunt la fel de urâţi ca restul găştii voastre?

Nu-mi păsa prea mult de ce avea să facă Gorgoth cu cei doi pitici, dar îmi plăcea să-l tachinez.

Gorgoth şi-a strâns mâinile în pumni şi şase încheieturi uriaşe au trosnit simultan, ca nişte butuci aşezaţi pe foc.

— Mâncaţi.

Cei doi băieţi s-au repezit asupra bucăţii de carne, fornăind şi mârâind ca nişte câini înfometaţi.

— Leucrotele se nasc din sânge pur, ne câştigăm darurile pe măsură ce înaintăm în vârstă. E o schimbare care cere timp.

A făcut un gest spre cei doi băieţi, care lingeau acum de pe piatră ultimele rămăşiţe de carne.

— Ăştia doi au suferit mai rapid schimbările care se produc într-o leucrotă – în mod normal ar trebui să aibă de două ori vârsta pe care o au acum ca să ajungă la stadiul ăsta. Acum darurile par să apară mai repede, mai repede şi mai puternice.

Nimeni nu poate îndura astfel de schimbări. Am mai văzut asta înainte. Asemenea daruri pot întoarce pe dos un om.

Ceva din ochii lui de pisică îmi spunea că vorbeşte serios, că într-adevăr văzuse lucrurile întâmplându-se aşa cum ne povestea.

— E mai bine să ne servească drept plată pentru a-i ţine pe necromanţi departe de peşterile noastre. Mai bine să fie luaţi de morţi, decât să ne trezim că morţii vin în căutarea unor victime care altfel ar putea trăi. Ei vor avea parte de o moarte rapidă şi de o pace îndelungată.

— Dacă tu zici, aşa o fi, am ridicat eu din umeri. Hai să mergem. Abia aştept să-i întâlnesc pe necromanţii ăştia ai voştri.

Ne-am pus toţi în mişcare, urmându-l pe Gorgoth prin galerie. Cei doi fraţi ţopăiau printre picioarele noastre. L-am văzut pe Nubanez aruncându-le pe furiş caise uscate, ascunse în pliurile de lână ale tunicii lui.

— Aşa, şi ce plan zici că ai? m-a întrebat în şoaptă Makin, mergând pe lângă mine, uşor aplecat ca să îl pot auzi.

— Hmmmm?

L-am privit pe puştiul cel mic scăpând ca prin minune de cizma Mincinosului, bine direcţionată spre el.

— Ştii, necromanţii ăştia – care-i planul cu ei? a insistat Makin, păstrându-şi vocea scăzută.

Nu aveam niciun plan, dar ăsta era doar un alt obstacol pe care trebuia să îl depăşesc.

— Au fost vremuri când morţii rămâneau morţi, am zis. Am citit asta în biblioteca tatei. Multe secole de-a rândul, morţii nu au ieşit din morminte decât în basme. Până şi Platon îi trimitea pe morţi cât mai departe, la o distanţă confortabilă, undeva dinscolo de râul Styx.

— Cu asta te alegi dacă citeşti atâta, a bombănit Makin. Îmi amintesc bine de drumul dintre mlaştini. Fantomele alea nu au citit nimic din cărţile tale.

— Nubanezule! am strigat eu peste umăr. Nubanezule, vino aici să-i povesteşti lui Sir Makin de ce nu se mai odihnesc morţii ca pe vremuri.

Ni s-a alăturat, cu arbaleta pusă pe umăr şi miros de cui-şoare împrejur.

— Înţelepţii din Nuba povestesc că uşa s-a întredeschis.

S-a oprit o secundă, trecându-şi limba roşiatică peste dinţii incredibil de albi.

— Există o uşă care duce la moarte, un văl care desparte lumea celor vii, de lumea celor morţi, iar când murim noi trecem prin acest văl. Dar în Ziua celor O Mie de Sori atât de mulţi oameni au trecut prin uşa asta, toţi în acelaşi timp, încât au rupt uşa. Vălul este acum extrem de subţire. Nu e nevoie decât de o şoaptă şi de o promisiune bine rostită, şi gata... i-ai chemat înapoi pe cei duşi.

— Iată, Makin, acum ştii mai multe, i-am spus.

Makin şi-a încruntat sprâncenele, apoi şi-a frecat buzele cu mâna.

— Şi planul?

— Ah, am replicat.

— Planul?

Makin al meu poate fi exasperant de insistent uneori.

— Ca de obicei. Îi tot omorâm până rămân la pământ.

Puteai avea încredere în Fratele Row că va reuşi să ţintească departe cu un arc scurt. Puteai avea încredere că va ieşi dintr-o luptă corp la corp, cu pumnale, având cămaşa mânjită cu sângele altcuiva – niciodată cu al lui. Puteai fi sigur că va minţi, va trişa, va fura şi-ţi va păzi spatele. Dar nu te puteai încrede în ochii lui. Avea ochi blânzi, şi n-aveai încredere în asemenea ochi.

29

Constructorii aveau ceva împotriva scărilor – sau cel puţin aşa mi se pare mie. Gorgoth ne-a condus prin creierii munţilor, pe poteci înşelătoare, tăiate în ziduri, printre falii nesfârşite. Poate Constructorii aveau aripi, sau poate darul de a levita, prin puterea voinţei, asemenea profeţilor din îndepărtatul Indus. În orice caz, târnăcoapele oamenilor care au venit după ei au săpat o scară în piatra turnată a zidurilor, o scară îngustă şi prost făurită. Ne-am căţărat cu grijă, cu braţele încordate întinse, în faţă, ţinându-ne aproape de frică să nu cădem la cea mai mică poticneală. Dacă hăurile ar fi fost luminate, sunt sigur că o parte dintre fraţi ar fi avut nevoie de ascuţişul unei săbii ca să-i îndemne să urce mai departe. Dar bezna ascunde toate

păcatele, iar noi ne puteam păcăli că sub picioarele noastre, nu prea departe de noi, se întinde nevăzută o pardoseală netedă.

E straniu cum un om este cu atât mai fascinat de străfunduri cu cât prăpastia e mai adâncă. Aceeaşi fascinaţie care ne încearcă pe muchiile cele mai înguste şi pe vârfurile cele mai ascuţite se adună în noi atunci când ne pândesc cele mai crunte căderi. Îi simţeam atracţia mortală în fiecare moment al urcuşului.

Gorgoth părea cel mai puţin înzestrat pentru un asemenea urcuş, dar se mişca în aşa fel încât căţărarea lui părea uşoară. Cei doi copii dansau în faţa mea, sărind peste trepte cu o nepăsare care îmi făcea poftă să le fac vânt în abisul de sub noi.

— Ăştia de ce nu se cară? am strigat spre Gorgoth.

Nu mi-a răspuns. Cred că nepăsarea celor doi băieţi avea de-a face şi cu soarta care îi aştepta neîndoielnic dacă aveau să ajungă în siguranţă în vârf.

— Îi duci la moarte sigură. De ce te urmează? am strigat mai tare, iar cuvintele s-au lovit de spatele lui lat.

— Întreabă-i pe ei.

Vocea lui Gorgoth se rostogolise ca un tunet prins într-o fântână.

L-am prins pe cel mare de gât şi l-am ţinut deasupra hăului. Nu cântărea aproape nimic, iar eu aveam nevoie de o pauză, să mă odihnesc. Simţeam cum fiecare treaptă urcată hrăneşte parcă focul ce-mi mistuia muşchii picioarelor.

— Ce nume ai, monstruleţule? l-am întrebat.

M-a privit cu nişte ochi ce păreau mai adânci şi mai întunecaţi decât abisul din dreapta mea.

— Nume? Fără nume, mi-a răspuns, cu o voce subţire şi dulce.

— Asta nu-i bine. O să-ţi dau eu un nume, i-am spus. Sunt prinţ, am dreptul să fac chestii de-astea. Tu vei fi Gog, iar fratele tău poate fi Magog.

M-am uitat în spate, spre Kent cel Roşu, care era chiar lângă mine, gâfâind. Niciun muşchi n-a tresărit a înţelegere pe faţa lui de ţăran.

— Gog, Magog… Fir-ar, unde e un preot când am şi eu nevoie de cineva care să se prindă de o poantă biblică! am exclamat. Nu m-am gândit niciodată că o să ajung să-mi fie dor de Părintele Gomst!

M-am întors înapoi spre micuţul Gog.

— Ia zi-mi, de ce sunteţi aşa fericiţi? Bătrânul Gorgyoth de colo vă duce să hrănească morţii cu voi.

— Putem să ne luptăm cu ei, mi-a răspuns Gog, pe un ton liniştit. Aşa zice legea.

Nu ştiu dacă se simţea vreun pic deranjat de faptul că-l ţineam de gât, suspendat în aer, pentru că nu lăsa să se vadă nimic.

— Păi şi cu micul Magog cum rămâne? l-am întrebat, făcând semn cu capul spre fratele lui. O să se lupte şi el?

— O să-l apăr eu, mi-a răspuns Gog şi-a început să se zbată în mâna mea, atât de tare şi de repede încât a trebuit să-l aşez înapoi pe trepte, altfel aş fi căzut cu el cu tot în prăpastie.

Din câteva salturi a fost lângă frate-său. Şi-a aşezat mâna pătată pe umerul pătat al celui mic. M-au privit fixat amândoi cu ochii lor negri, tăcuţi ca nişte şoricei.

— Ăsta poate fi băiat de treabă, a comentat Kent în spatele meu.

— Fac pariu că cel mic rezistă mai mult, a strigat Rike şi a izbucnit în hohote de râs, de parcă tocmai ar fi spus ceva amuzant.

Aproape şi-a pierdut echilibrul în momentul ăla, aşa că şi-a înghiţit repede hohotele.

— Gog, dacă vrei să câştigi jocul, trebuie să-l laşi pe micul Magog să îşi poarte singur de grijă.

În timp ce rosteam cuvintele, un fior mi-a ridicat firele de păr de pe ceafă.

— Demonstrează-mi că ai puterea să ai grijă de tine şi poate voi găsi ceva ce necromanţii vor dori să aibă mai mult decât sufleţelul tău sfrijit.

Gorgoth începea să urce din nou, iar fraţii l-au urmat fără să scoată un cuvânt.

Am mers mai departe, frecându-mi cicatricele de pe braţe, acolo unde măceşul spinos începuse iar să mă zgândăre.

Am numărat în jur de o mie de trepte, aşa, de plictiseală, asta fără să iau în calcul primele zece minute de urcuş. Îmi simţeam picioarele transformându-se încet în gelatină, iar armura mi se părea turnată în plumb gros de câteva degete. Picioarele mi-au devenit atât de stângace în mişcări, încât abia mai nimereau treptele. În cele din urmă Fratele Gains l-a convins într-un mod neobişnuit pe Gorgoth să facă o pauză de odihnă: s-a împiedicat

şi s-a prăvălit în prăpastie, urlând preţ de zece secunde bune înainte ca lespezile de piatră din fundul adâncului să îl convingă să închidă gura.

— Atâtea trepte, doar ca să ajungem la „Marea Scară”!

Am scuipat o flegmă după iubitul Frate Gains, proaspăt plecat dintre noi.

Makin m-a tratat cu un zâmbet larg şi şi-a înlăturat de pe frunte şuviţele de păr ude de sudoare.

— Poate or să ne care în spate necromanţii.

— O să avem nevoie de un bucătar nou, a zis Kent cel Roşu şi a scuipat şi el, după Gains.

— Nu cred că găsim vreunul mai prost decât Gainsy, a comentat Burlow Grasul.

Îşi mişca doar buzele, restul corpului îi zăcea inert, sprijinit de zid. M-am gândit că-i un elogiu destul de slăbuţ adus bietului Gains, mai ales că Burlow era cel mai afectat culinar dintre noi toţi.

— Rike poate ar fi un bucătar mai prost decât Gains, i-am tăiat-o eu. Îl şi văd atacând o cină după aceeaşi schemă după care atacă un sat cuprins de flăcări.

Gains era în regulă. Odată, la început, când abia intrasem în grupul fraţilor, mi-a făcut un fluier dintr-un os. Pe drum, discutam cu el despre morţii pe care îi lăsam în urmă şi scăpăm de amintirea lor cu o înjurătură şi o glumă. Dacă nu ne-ar fi plăcut de Gains, n-ar fi comentat nimeni nimic despre el. Mă simţisem cam prost că i-am permis lui Gorgoth să ne alerge pe trepte în halul ăla. Trebuia să accept lecţia asta amară şi să pun piciorul în prag. Să mai rămână din noi şi pentru necromanţi, dacă vor avea chef.

Am ajuns în vârf fără să mai pierdem pe drum alţi fraţi. Gorgoth ne-a condus printr-un labirint de holuri înţesate cu stâlpi, în a căror pustietate vocile noastre îşi vărsau ecoul. Tavanele erau atât de joase, încât Rike le putea atinge cu mâna. Holurile erau despărţite de rampe largi şi curbate, peste care păşeam urcând pentru a trece dintr-un coridor în altul. Şi toate galeriile arătau la fel, goale şi îmbâcsite de praf.

Mirosul ne-a învăluit treptat, uşor. Nici nu pot spune când anume i-am simţit prezenţa. Putoarea morţii are multe izuri, dar îmi place să cred că o recunosc pe Marea Doamnă în toate deghizările ei.

Pe măsură ce înaintam, praful a devenit mai gros. În unele locuri era aşezat în straturi groase de o palmă. Ici-colo zăcea câte un os rătăcit, pe jumătate îngropat în pulberi. Apoi au început să apară mai multe oase, apoi un craniu, apoi trei. În locurile prin care piatra Constructorilor crăpase şi apa se infiltrase, praful se transformase într-un noroi cenuşiu, care inunda fiecare adâncitură, oricât de măruntă ar fi fost. Am scos un craniu dintr-o mică mlaştină de felul ăsta. S-a eliberat din culcuşul lui scoţând un mic pleoscăit de satisfacţie, iar noroiul a început să curgă ca un sirop prin orbitele goale.

— Gorgoth, unde zici că sunt necromanţii ăştia ai tăi? l-am întrebat eu.

— Ne îndreptăm spre Marea Scară. Ne vor găsi ei.

— V-au găsit deja.

A alunecat din spatele unei coloane aflate în apropierea mea – o femeie desprinsă din noaptea închipuirilor mele. Îşi mişca trupul de-a lungul pietrei grunjoase de parcă ar fi fost cea mai moale mătase. Şi vocea ei era ca o mătase întunecată şi grea.

Nicio sabie nu a părăsit în momentul acela teaca. Nubanezul şi-a ridicat arbaleta şi a încordat săgeata în arc, cu braţul transformat deodată într-o încrengătură de muşchi şi fibre. Necromanta i-a ignorat gestul. S-a desprins de lângă stâlp cu şovăiala cu care s-ar fi desprins de trupul unui iubit şi s-a întors spre mine, să mă privească. L-am auzit pe Makin, aflat în apropierea mea, cum îşi ţine respiraţia. Femeia degaja un amestec de putere, supleţe şi o savoare demnă de scrijelit pe pupitru de prinţii aflaţi la lecţii. Nu purta nimic în afară de desene pe faţă şi corp şi de nişte panglici negre şi cenuşii, ce-i şepuiau pe trup.

Când o vei întâlni, să fugi.

— Mă bucur de întâlnire, doamna mea.

Am schiţat o plecăciune.

Doar să fugi.

— Gorgoth, ne aduci şi musafiri pe lângă tribut!

Râsul ei mă pătrundea până în pântec.

Nimic altceva. Doar să fugi.

Mi-a întins mâna. A şovăit preţ de o clipă.

— Iar tu cine ziceai că eşti?

Ochii ei, în care până acum se zărise doar reflexia unui foc, păreau să fi furat din verdele pe care mi-l aminteam de undeva, dintr-o sală de tron îndepărtată.

— Prinţul Honorous Jorg de Ancrath.

I-am luat mâna rece şi grea şi i-am sărutat-o.

— La dispoziţia voastră.

Şi chiar aşa era.

— Chelia.

Am simţit un foc întunecat cum îmi răvăşeşte venele. Mi-a zâmbit şi am simţit acelaşi zâmbet, întinzându-se pe faţa mea. A făcut câţiva paşi spre mine, mai aproape. Îmi simţeam pielea înfiorată de prezenţa ei. Am respirat-o: avea mirosul amărui al vechilor morminte, condimentat cu gustul fierbinte al sângelui.

— Gorgoth, mai întâi cel mic, a zis ea fără să-şi ia ochii de la mine.

Cu coada ochiului, l-am zărit pe Gorgoth apucându-l pe Gog cu mâna lui uriaşă.

Aerul a îngheţat brusc. Sunetul de stâncă izbită de stâncă a invadat galeria, făcându-mă să strâng din dinţi cu putere. Părea că holul în care ne aflam lăsa să îi scape un oftat de uşurare şi, odată cu acel oftat, au început să se ridice printre noi ceţuri, în spirale albicioase ce conturau spectre care se risipeau imediat ce luau formă. Mi-am simţit degetul îngheţând în noroiul din craniul care mi se bălăbănea încă în mână.

Zgomotul s-a domolit treptat, pe măsură ce oasele se găseau între ele. Mai întâi a apărut un schelet, care a dănţuit prin faţa noastră cu mişcări complexe din articulaţii. Apoi al doilea. Ceţurile legau oasele între ele, ca într-o invitaţie spectrală a cărnii.

L-am văzut pe Gog explodând parcă, zvârcolindu-se gata să distrugă tot în jur, prins în strânsoarea implacabilă a lui Gorgoth. Micul Magog a rămas nemişcat, în timp ce primul schelet începea să se apropie de el. Gog era mult prea prins de furia lui turbată lui ca să îşi poată solicita eliberarea. Urletul pe care îl scotea suna aproape amuzant, piţigăiat şi plin de mânie.

Necromanta şi-a strecurat braţul peste umărul meu. Nu am cuvinte să descriu cum se simţea mâna ei pe mine. Ne-am întors să privim cum luptă Magot.

Copilul nu era mai înalt de genunchiul scheletului. A pândit momentul şi, când a crezut că e timpul, s-a aruncat înainte. Nu

poţi avea aşteptări prea mari de la un copil de cinci ani. Moroiul l-a prins cu degetele lui descărnate, l-a ridicat şi l-a izbit de un stâlp. Magog s-a lovit rău, lăsând urme de sânge pe piatră. Însă n-a ţipat. S-a chinuit să se ridice, în timp ce al doilea schelet se apropia de el. O fâşie din pielea delicată a copilului atârna de carnea roşie a umărului.

Am privit în altă parte. Îmi era greu să înţeleg toate nuanţele momentului, dar chiar şi sub apăsarea moale a Cheliei scena asta îmi lăsa în gură un gust amar. Ochii mei l-au întâlnit pe Gog, care continua să se zbată în mâinile lui Gorgoth. Gorgoth îl ţinea acum pe copil cu amândouă, cu toate că mie unul, îmi era greu să-mi imaginez că puteam să ies teafar din strânsoarea unei singure mâini de-ale lui. N-am ştiut câtă putere zăcea într-o fiinţă atât de mică.

Scheletul l-a prins pe Magog cu o mână. A ridicat două degete descărnate de la cealaltă, gata să le înfigă în ochii copilului.

Mi s-a părut atunci că s-a declanşat o furtună, deşi poate că s-a declanşat doar în mine, o furtună biciuind o noapte fără lună, dezvăluind lumea în săgetările fulgerelor. În capul meu, strigătul ascuţit al unui copil a început să-mi despice creierii şi, deşi i-am poruncit înjurând să facă linişte, strigătul nu s-a oprit. Fiecare bucăţică din mine se încorda să se mişte – dar nu am reuşit nici măcar să tresar. Eram prins între spini. Acolo, în braţele necromantei, am privit cum degetele scheletice ale moroiului se înfundă în ochii negri ai copilului leucrotă.

Când mâna a explodat, risipindu-se în ţăndări, am fost la fel de surprins ca toţi ceilalţi. Numai săgeata unei arbalete putea să aibă asemenea efect. Nubanezul şi-a întors spre mine chipul, luându-şi ochii de la arcul lui. I-am zărit zâmbetul ca secera unei luni albe şi mi-am simţit membrele eliberate. Am ridicat braţul, scurt şi cu putere. Craniul din mâna mea a izbit faţa necromantei cu o bufnitură ce m-a umplut de satisfacţie.

Cel ce l-a creat pe Nubanez l-a croit probabil dinpiatră.
Nicicând nu am cunoscut un om mai puternic decât el.
Era un om de cuvânt. Prea puţini dintre fraţi îi cereau
sfatul, oamenii care bat drumurile îşi folosesc prea
puţin conştiinţa, şi, cu toate că nu judeca niciodată pe
nimeni, Nubanezul ştia să judece bine lucrurile.

3o

Am scos sabia şi m-am întors spre necromantă, gata s-o înfrunt. E o sabie despre care se spune că poate face până şi vântul să sângereze. Drept urmare, ca pentru a demonstra teoria asta, lama a izbit doar aerul, care a şuierat de parcă ar fi fost tăiat în două.

Necromanta a căzut pe spate, prea repede ca să apuc s-o ajung. Craniul o luase prin surprindere, dar nu mă mai aşteptam s-o prind la fel de uşor.

Cred că am lovit-o în nas cu căpăţâna aia, chiar între nări, pentru că acolo se strica toată treaba. Nu sângera, dar în locul lovit i-a apărut o pată întunecată, iar carnea foşgăia de parcă s-ar fi transformat într-o sută de viermi, încârligaţi unul peste altul.

Cei mai mulţi dintre fraţi au rămas nemişcaţi, ţintuiţi de aceeaşi vrajă în care fusesem şi eu prins. Nubanezul s-a pregătit să-şi încarce iar arbaleta. Makin şi-a scos sabia pe jumătate. Gorgoth i-a dat drumul lui Gog.

Necromanta a tras în piept o gură de aer, scoţând din gât un sunet ca şi cum ar fi trecut peste un obiect de fier.

— Asta, a zis ea, a fost o greşeală.

— Îmi pare extrem de rău!

Mi-am păstrat tonul vesel şi am sărit spre ea.

Ea s-a lăsat să alunece pe lângă coloană, lăsându-mă să-mi înfig sabia în piatră.

Gog s-a aruncat disperat spre Magog şi şi-a smuls frăţiorul din strânsoarea mâinii scheletice. Pentru o fracţiune de secundă am văzut urmele palide lăsate de degetele mortăciunii pe gâtul copilului.

M-am rotit în jurul coloanei cu precauţie şi am descoperit că necromanta reuşise cumva să schimbe coloana şi se ascundea acum după un stâlp aflat la vreo doi stânjeni de mine.

— Sunt foarte mofturos când vine vorba să fiu legat cu vrăji, i-am spus întorcându-mă şi dându-i un ghiont bine plasat lui Rike – era destul de greu să-l ratezi, în imensitatea lui. Haide, Rike! Trezeşte-te, şi pe ei!

Rike şi-a revenit cu un urlet de nemulţumire, un amestec între sunetul scos de o morsă supărată şi mormăitul unui urs trezit din hibernare. Chiar în faţa lui, cele două schelete tocmai se întindeau după fraţii leucrota, care zăceau în praful de pe

podea, într-un morman răvăşit de mâini şi picioare. Rike s-a apropiat de cei doi moroi pe la spate, a prins câte o tigvă în fiecare mână şi le-a izbit apoi una de alta, atât de tare încât i-a spulberat pe amândoi.

Şi-a scuturat mâinile, continuând să urle ca un apucat.

— Rece!

Urletul căpătase cuvinte.

— Să-mi crape ochii, ce ger el

M-am întors spre necromantă, cu câteva replici pline de ironie gata pregătite. Însă ironia mi s-a veştejit înainte să apuc să articulez ceva. Acum întreaga faţă îi viermuia. Carnea de pe membre îi scăzuse şi pulsa când şi când. Corpul cel atât de seducător era acum un leş cuprins de putrefacţie. Mi-a susţinut privirea cu ochii ei întunecaţi, care străluceau în abatorul fetid de pe faţa sa. A început să râdă şi hohotele erau ca nişte zdrenţe ude, bătute de vânt.

Fraţii îmi erau acum alături. Gorgoth nu a făcut nicio mişcare din locul în care s-a oprit. Micuţii leucrota s-au înghesuit unul în celălalt, în penumbră.

— Noi suntem mulţi, iar tu eşti doar una, doamna mea. Nu mai spun că eşti şi urâtă pe deasupra. Aşa că mai bine te-ai da la o parte şi ne-ai lăsa în pace să trecem, i-am spus.

Nu-mi făceam iluzii că ne-ar lăsa, dar cine nu riscă nu câştigă, cum ar veni.

Carnea ei scurmată de viermi s-a întins într-un zâmbet atât de larg încât i-am văzut mandibula şi maxilarul până dincolo de punctul în care se uneau. Preţ de o clipă, chipul i-a devenit lichid, ca străbătut de unde, şi, în oglindirea lui, l-am zărit pe Gains prăbuşit în hău, urlând.

— Morţii sunt mulţi, copile, mi-a răspuns. Te voi lăsa să treci… în tărâmul lor.

Îndată, temperatura a început să scadă brusc, de parcă nu ar fi avut un punct de oprire. În doar câteva clipe, am simţit cum trec prin toate fazele îngheţului, de la senzaţia de frig neplăcut până la durerea cărnii şi, în final, la năucirea completă care cuprinde corpul, în faza finală. Şi zgomotul. Scrâşnetul îngrozitor al scheletelor care îşi lipeau înapoi oasele, pentru a se învălui apoi cu ceaţa aceea aproape materială, s-a ridicat iar, terifiant, în jurul nostru. Era un zgomot care te făcea să vrei să-ţi smulgi

dinţii din gură. Torţa din mâna lui Makin a renunţat să mai lupte cu frigul şi s-a stins.

Ceaţa a ascuns totul, în afara celor de lângă mine. Scheletele au început să se târască spre noi, încet, de parcă s-ar fi mişcat într-un coşmar. Dacă nu era torţa lui Gorgoth, am fi rămas complet în întuneric.

Mi-am rotit sabia, în aşteptarea primului atacator. Simţeam că mânerul e îngheţat, dar eram hotărât să nu las nicicum sabia să-mi scape din mână. Aveam nevoie de mişcare ca să mă încălzesc. Sub lovitura mea, scheletul s-a dezintegrat într-o cascadă de oase transformate în cioburi. N-am avut timp să mă bucur de victoria mea, că un alt moroi şi-a făcut apariţia din valurile de ceaţă.

Ne-am aruncat în luptă şi timpul a părut că dispare. Eram suspendaţi într-un spaţiu al uitării, în care doar zgomotul oaselor spulberate şi loviturile de sabie păreau să aibă vreun sens. De fiecare dată când tăiam în carnea de pulbere a spec- trelor, simţeam cum frigul muşcă şi mai adânc din mine. Sabia a devenit din ce în ce mai grea în mâna mea, până când am ajuns să o simt ca de plumb.

L-am văzut pe Roddat cum moare. Un schelet l-a prins cu garda jos. Nişte degete descărnate i-au înşfăcat capul şi o albeaţă s-a întins la atingerea degetelor; carnea vie murea sub atingerea cărnii fantomatice. Roddat ăsta, nimic de capul lui, era un şobolan, dar chiar şi aşa mi-a făcut o plăcere deosebită să tai în două creatura care l-a ucis. În spatele meu cineva a ţipat. După voce părea Fratele Jobe. Nu era genul de ţipăt în urma căruia să te mai ridici.

Makin a reuşit să-şi croiască drum până la mine. Armura de pe pieptul lui era acoperită cu promoroacă, iar buzele îi erau vineţii de frig.

— Ăştia nu se mai termină.

Undeva în spatele meu, se auzea un răcnet de luptă. Ceaţa care ne învăluia părea că absoarbe zgomotele, dar răcnetul continua să sfâşie întunericul.

— Ăsta-i Rike?

A trebuit să strig ca să mă fac auzit.

— Gorgoth! Trebuie să-l vezi cum luptă. E un monstru! a strigat Makin înapoi, spre mine.

Răspunsul lui m-a făcut să zâmbesc.

Şi tot apăreau. Din ce în ce mai mulţi, şir după şir, desprinşi toţi din întuneric. Cineva a murit lângă mine. Nu mi-am dat seama cine.

Cred că am zdrobit vreo două sute de nemernici şi ei tot apăreau.

Sabia mi-a rămas prinsă în coastele unui schelet pe care tocmai îl atacam. N-am pus destulă forţă în lovitură. Makin i-a spulberat gâtul cu o lovitură dreaptă.

— Mulţumesc.

Cuvântul a ieşit gol dintre buzele mele amorţite.

N-am de gând să mor aici. Mi-am tot repetat în minte vorbele astea. De fiecare dată când mi le spuneam, era din ce în ce mai puţină convingere în ele. *N-am de gând să mor aici.* Mi-era prea frig ca să pot gândi. *N-am de gând să mor aici. Fii atent, loveşte jos ca să retezi mâinile alea care vin spre tine. Nenorociţii ăştia nici măcar nu simt loviturile noastre. Dar târfa aia a simţit când i-am spart faţa.*

Târfa.

Când ai îndoieli, lasă-te condus de ură. În mod normal aş fi refuzat sfatul ăsta. E genul de strategie care îl face pe om previzibil. Dar acolo, în coridorul ăla nenorocit, plin cu oase, nu îmi mai păsa de nimic. Ura era tot ce-mi rămăsese ca să-mi ţină de cald. Am zdrobit un schelet cu sabia şi am pornit orbeşte înainte.

— Jorg!

Makin a strigat în urma mea, i-am auzit vocea cuprinsă de uimire, apoi bezna mi-a acoperit ochii, iar ceaţa a învăluit zgomotele luptei într-o pătură groasă.

Ah, ce beznă era! Un întuneric care mi-a invadat întreaga fiinţă, atât de adânc încât mi-a şters din amintire până şi amintirea culorilor. De câteva ori am lovit orbeşte cu sabia. Am spulberat nişte oase, am sculptat puţin aerul din jur, apoi am lovit un stâlp, atât de tare, încât izbitura mi-a zburat sabia din mână. Am început să caut arma frenetic, cu mâinile în aşa hal de amorţite că abia reuşeam să-mi găsesc faţa cu ele. Treptat, mi-am dat seama că nu scăpasem de schelete. Degetele descărnate au dispărut. M-am împleticit prin beznă, dezarmat şi fără ţintă.

Târfa.

Ar fi trebuit să fie acolo, prin apropiere. Cu siguranţă. Aştepta să ne prindă sufletele în colivia ei, odată ce muream în luptă, unul câte unul.

M-am oprit şi-am încercat să stau nemişcat, pe cât izbutea corpul meu zguduit de frisoane. Necromanta ridicase vălul. Exact cum mi-a povestit Nubanezul – a ridicat vălul dintre cele două lumi, iar morţii treceau acum în lumea noastră. Dacă reuşeam să o opresc, se opreau şi ei. Am ascultat, am ascultat atent, încercând să străpung liniştea care se lăsase, la fel de grea ca şi bezna din jur. Am rămas nemişcat şi am început să cern tăcerea în căutarea ei, cu fiecare nerv încordat.

„Cuişoare.” Buzele mele au articulat cuvântul înainte ca mintea să cuprindă mirosul. Am strâmbat din nas. Ulei de cuişoare? Mireasma m-a tras înainte. Abia se simţea, dar, fiind singura, am reuşit să mă ţin agăţat de ea. Am lăsat-o să mă poarte înainte, într-un du-te-vino orb, cotind şi întorcându-mă ca într-un labirint absurd, în căutarea sursei.

Într-un târziu, mâinile mele au dat peste o despicătură în zid, un pasaj strâmt prin care am păşit. M-am trezit, brusc, într-o cameră luminată de flăcările tremurătoare ale unei torţe căzute.

Am înţeles atunci de unde venea mirosul. Arbaleta Nubanezului zăcea la jumătate de metru de torţă, aruncată pe jos, cu arcul încordat şi săgeata căzută printre pietre. S-a rupt de grupul fraţilor şi a plecat în căutarea ei. Mi-a luat-o înainte.

— Necromantă, am strigat.

Ea stătea în picioare lângă gura unuia dintre puţurile săpate de Constructori. Ghizdul puţului era pătrăţos şi ocupa întreaga parte din spate a încăperii. Lumina slabă a torţei nu pătrundea în străfundurile întunecate ale hăului săpat de Constructori. Îl ţinea pe Nubanez înaintea ei, cu capul întors într-o parte. Gura i se odihnea pe muşchii întinşi ai gâtului său. Vedeam tensiunea adunată în braţele lui groase, dar degetele i se strângeau neputincios de o parte şi de alta ale corpului, în timp ce sabia lui imensă îi zăcea la picioare, cu mânerul suspendat peste golul din spatele lor.

Necromanta şi-a ridicat faţa de pe gâtul Nubanezului. Din gura ei se prelingeau picături de sânge. Nu ştiu ce putere a supt din el, dar înfăţişarea ei se făcuse întocmai ca atunci când ne-a întâmpinat. Sângele se prelingea de pe buzele ei pline, în jos, de-a lungul unui gât perfect.

— Prinţe Jorg, ce prospătură ai trimis să mă vâneze! Mmmmm, înmiresmat cu condimente păgâne. Îţi mulţumesc.

Am îngenuncheat şi-am ridicat de jos arbaleta Nubanezului. Greutatea ei mă lua mereu prin surprindere. Am fixat săgeata. Femeia s-a mişcat, astfel încât Nubanezul să o acopere ca un scut. Călcâiele ei atingeau marginea puţului.

— Ţi-e frig, prinţe, a spus.

Vocea ei, atât de melodioasă deodată, m-a prins cu garda jos. Îmi pătrundea în vene, adâncă şi plină de promisiuni.

— Te-aş putea încălzi.

Trupul meu obosit s-a înfiorat la auzul întunecatei făgăduieli din vocea sa. A fost nevoie să revăd chipul lui Gains în ghearele morţii, pe faţa ei mâncată de viermi, ca să mă pot opri. Am ridicat arbaleta. Ştiam că n-o pot ţine aşa prea mult.

— E frig ca într-un mormânt în tine.

Vocea i se transformase într-un şuierat furios.

— Te va ucide.

Mi-a aruncat un zâmbet peste umărul Nubanezului, delectându-se cu neputinţa lui.

— Jorg, tremuri tot. Pune arbaleta jos. Probabil că nu-l poţi nimeri nici pe prietenul tău, darămite pe mine.

Suna atât de tentant. Să pun jos arbaleta.

— Nu e prietenul meu, i-am strigat.

Ea a clătinat din cap.

— Ar muri pentru tine. Simt asta în sângele lui.

— Mortăciune, ţi-ai ales greşit jocul pe care încerci să-l joci cu mine.

Am ridicat arcul şi-am ochit. Tremurul din braţele mele mă împiedica să ţintesc fără şovăire. Dacă tremuram ceva mai tare, îmi sărea săgeata din încărcător.

Ea a hohotit înspre mine.

— Pot vedea legăturile dintre cei vii. Tu ai doar doi prieteni, Prinţe Jorg. Eşti la fel de legat de omul ăsta cu sânge dulce ca orice alt fiu de tatăl său.

Sacrificiu.

Şi-a înfipt degetele în găurile roşii din gâtul Nubanezului.

— Lasă-mă să îi iau pe ceilalţi. Lasă-mă să mă înfrupt din sângele lor şi voi doi puteţi rămâne cu mine. Mă puteţi ajuta să culeg recolta leucrotelor. Sunt câteva triburi, o parte dintre ele destul de irascibile. Mai sunt şi alţi necromanţi împotriva cărora

mi-ar prinde foarte bine nişte aliaţi vii, în special unii atât de înfipţi cu voi.

Fă-i jocul

Mi-a zâmbit şi focul întunecat s-a reaprins în venele mele.

— Îmi placi, Prinţe. Am putea conduce împreună tărâmul de sub munte.

Din cuvintele ei se prelingea ca mierea promisiunea plăcerilor trupeşti. Nu genul de tăvăleală ieftină între cearşafuri, cum a fost cu Sally, ci altceva, mult mai puternic, nevăzut, devastator. Îmi oferea Viaţă, putere şi dreptul de a porunci. Dar numai cu condiţia să o servesc pe ea.

Joacă să câştigi.

Ochii Nubanezului mă ţintuiau. Pentru prima dată în viaţa mea izbuteam să citesc ce ascunde. Aş fi putut accepta orice. Aş fi putut accepta ura, sau frica, sau implorarea. Dar în ochii lui am găsit doar iertare.

Zbrr!

Săgeata l-a izbit pe Nubanez drept în piept. A făcut o gaură prin amândoi şi i-a pulverizat în prăpastia din spate. Niciunul nu a scos vreun strigăt şi mi s-a părut că le-a luat o veşnicie până să atingă fundul.

Majoritatea oamenilor au măcar o trăsătură care să-i răscumpere. În cazul Fratelui Rike, e destul de greu să o găseşti. „Mărimea” se pune ca trăsătură cu valoare de răscumpărare?

31

M-am întors la fraţi şi i-am găsit oblojindu-şi rănile, într-o grămadă de oase zdrobite. Roddat, Jobe, Els şi Frenk zăceau întinşi pe jos, la câţiva metri de restul. Moartea îi transformă în leproşi chiar şi pe cei mai populari. Nu mi-am pierdut timpul cu ei: orice s-ar fi putut găsi asupra lor fusese prădat de mult.

— Am crezut că ne-ai părăsit, Frate Jorg.

Kent cel Roşu mi-a aruncat o privire pe sub sprâncenele încruntate şi s-a întors la sabia lui şi la piatra cu care ascuţea lama.

Pronunţase cuvântul „frate” cu o notă de reproş în glas. O notă e puţin spus, se auzea mai degrabă o întreagă simfonie. Niciun „prinţe“ pentru dezertor.

Makin m-a privit cu o umbră de neîncredere. Stătea lungit pe jos, prea epuizat ca să se mai sprijine de un stâlp.

Rike s-a ridicat în picioare. S-a apropiat de mine încet, între degete ţinea un inel pe care îl tot freca de căptuşeala din piele a armurii de pe piept. Am recunoscut imediat inelul norocos al lui Roddat, un inel nostim din aur galben.

— Am crezut că ne-ai părăsit, Frate Jorg, a repetat el.

Mă copleşea cu înălţimea, o matahală imensă.

Sunt unii la care, dacă te uiţi, nu vezi cine ştie ce; cum e Mincinosul, de pildă, care pe mulţi îi ia prin surprindere prin blestemăţiile de care se dovedeşte capabil, deşi faţa lui nu spune mare lucru la prima vedere. Dar Rike nu reuşea să surprindă niciodată pe nimeni. Răutatea care se citea pe el, agresivitatea lui ieşită de sub control, pasiunea pe care o avea pentru durerea provocată celor din jur, ei bine, Mama Natură le-a zugrăvit pe toate, la modul cel mai brutal cu putinţă, pe fiecare părticică din chipul lui, ca un avertisment pentru noi, ceilalţi.

— Nubanezul e mort.

L-am ignorat pe Rike şi mi-am fixat privirea pe Makin. Am dat jos de pe umăr arbaleta Nubanezului şi le-am arătat-o. Nu mai era nicio îndoială. Omul murise.

— Bine, a făcut Rike. Aşa-i trebuie dacă fuge în mijlocul luptei. Oricum nu mi-a plăcut niciodată laşul ăla mincinos.

L-am lovit pe Rike cât am putut de tare. L-am izbit în gât. Nu a fost o decizie conştientă. Dacă zăboveam măcar o secundă să mă gândesc, m-aş fi abţinut. Poate că aş fi avut o şansă în faţa lui dacă aveam o sabie asupra mea, dar aşa, cu mâinile goale, eram pierdut.

De fapt, e cam mult spus „cu mâinile goale“. Purtam încă mănuşile de protecţie ale armurei, întărite cu fier. La paisprezece ani ai mei, aveam deja o statură de şase picioare[2] şi, deşi eram slab, aveam muşchii întăriţi de la mânuitul săbiei şi armura pe care o căram pe mine aproape tot timpul. În plus, ştiam cum să lovesc cu pumnul. Am pus în lovitură toată greutatea corpului şi fiecare strop de putere pe care îl aveam în mine.

Pumnul meu înmănuşat în fier s-a izbit cu toată forţa de gâtul de taur al lui Rike. Chiar dacă nu mai judecam bine, o parte din

[2] Peste i, 8o m (n.r.).

mine a avut grijă ca toate simţurile să rămână treze. Dacă l-aş fi izbit pe Rike direct în faţă, mi-aş fi rupt probabil pumnul în falca lui, iar el cel mai probabil s-ar fi simţit puţin gâdilat de lovitura mea.

A scos un geamăt şi a rămas nemişcat, un pic nedumerit. Presupun că ideea de a mă sinucide în modul ăsta, atât de spectaculos, necesita puţin timp să te obişnuieşti cu ea.

Undeva, în străfundurile minţii mele, a apărut gândul că tocmai făceam o greşeală imensă. Dar, nu-mi păsa cine ştie ce. Cred că furia oarbă şi bucuria pe care o simţeam la gândul că-l pot folosi pe Rike, pe post de sac de box, au cântărit la fel de mult.

Dacă tot am avut ocazia încă unei lovituri, i-am mai tras două. Un genunchi învelit în armură de fier, bine plasat în vintre, poate da câteva minute bune de gândire chiar şi unui maniac de doi metri şi jumătate, care cântăreşte de două ori cât tine. Rike s-a chircit ascultător, oferindu-mi ceafa pentru încă o lovitură, şi de data asta l-am izbit cu ambii pumni.

Am studiat cu Tutorele Lundist artele de luptă corp la corp, practicate de cei din Nippon, de pe o carte adusă de el din Estul Extrem. Pagini întregi făcute din hârtie de orez cu tot felul de poziţii de luptă, mişcări kata şi diagrame anatomice în care erau indicate punctele de presiune. Sunt sigur că am lovit cele două puncte de paralizie de pe ceafa lui Rike şi ştiu că le-am lovit cu putere.

Dar era atât de prost încât nu ştia cum funcţionează aşa ceva.

Rike s-a repezit spre mine, clătinându-se. Am avut noroc, pentru că, dacă m-ar fi prins, mi-ar fi sucit gâtul cât ai zice peşte. Mi-a prins toracele între braţele lui acoperite în fier. Cred că, dacă nu aveam armura pe mine, mi-ar fi rupt toate coastele, în loc de doar două. Forţa impactului m-a culcat la pământ şi m-am trezit alunecând la pământ, printre oase. M-am sprijinit de un stâlp şi m-am ridicat, în ciuda durerii pe care o simţeam în piept.

În momentul ăla puteam scoate sabia. Ar fi fost singura decizie de bun simţ pe care o puteam lua. Asta dacă era să ignor toate regulile nescrise ale unei lupte corp la corp. Am început bătaia cu un pumn şi aşa ar fi trebuit să şi închei. Dar când ai de ales între a te face de râs în faţa fraţilor şi a-l lăsa pe

Rike să-ţi smulgă efectiv faţa, decizia nu este chiar atât de grea pe cât pare la început.

M-am cules de pe jos.

— Treci încoa', nenorocit umflat ce eşti!

Cuvintele mi-au ieşit din gură fără să vreau. Mânia vorbea în locul meu. Acum mă înfuria mai mult faptul că mă făcea să-mi pierd controlul decât că-l numise laş pe Nubanez. Nubanezul nu avea nevoie de sângele lui Rike pentru a-şi demonstra curajul. Furia că m-am lăsat cuprins de furie: un vierme care îşi mănâncă necontenit propria coadă. Ar trebui să am şarpele Uroboros pe blazon.

Rike s-a repezit la mine, scoţând acel muget fără cuvinte, cu care eram atât de familiar. A prins viteză destul de repede. Nu cred să fie prea multe uşi într-un castel, care să-l oprească pe Micul Rikey la viteza aia. Era destul de înspăimântător – mai ales dacă nu ştiai că îi este imposibil să se oprească la fel de repede şi de brusc.

Am făcut un pas într-o parte, pe neaşteptate, blestemându-mi coastele rupte, iar Rike s-a izbit de stâlp şi a căzut lat pe spate. Însă a spart, totuşi, o parte din coloană. Câteva bucăţi de piatră s-au împrăştiat la picioarele noastre. Am luat de jos un ciolan mare, descărnat, şi-am început să-l lovesc în cap, în timp ce el tot încerca să se ridice. Osul aproape a crăpat în două, aşa că l-am rupt de tot şi m-am ales cu două ciomege ca nişte buzdugane.

Cred că singurul aspect deprimant în bătaia cu Rike era faptul că nu voia defel să rămână jos. S-a ridicat iar, puţin mai ameţit de data asta, dar tot horcăind puhoaie de înjurături şi răutăţi.

— O să-ţi bag pe gât ochii, băiete! a răcnit către mine şi-a scuipat un dinte însângerat.

Am sărit înapoi şi l-am lovit cu cel mai lung dintre ciomegele pe care le ţineam în mâini. A mai scuipat un dinte după lovitura mea. M-a bufnit râsul. M-a părăsit brusc orice urmă de mânie şi-am început să mă distrez.

Rike se tot clătina după mine, iar eu păstram distanţa şi îl loveam de fiecare dată când aveam ocazia. Cea mai bună comparaţie la care mă pot gândi e ca atunci când încerci să ademeneşti un urs. *Pac!* Mârâit. *Poc!* Chicoteam eu, dar nu era a bună. O singură clipă de neatenţie, o singură scăpare şi m-ar fi făcut praf. O singură labă de-a lui dacă m-ar fi prins în

strânsoare… ei bine, chia*r că* mi-aş fi mâncat singur ochii. Avea obiceiuri de genul ăsta.

Fraţii au început să pună rămăşaguri şi să bată din palme.

— O să-ţi scot maţele!

Rike părea un izvor nesecat de ameninţări.

Din păcate, părea şi un izvor nesecat de energie, iar dansul meu avea să ia sfârşit în curând. Picioarele începeau să mi se mişte cu stângăcie.

— O să rup fiecare oscior din făţuca aia a ta drăgălaşă, Jorgy!

Ne-am mişcat în cerc şi, în cele din urmă, am ajuns înapoi la locul în care i-am tras primul pumn.

— O să-ţi smulg beţele alea de mâini din umeri.

Arăta îngrozitor, ca o întruchipare a răului, cu bărbia scăldată în sânge.

Am prins atunci momentul, şansa care mi s-a dat. Am alergat direct spre el şi l-am luat iar prin surprindere. Una peste alta, lupta noastră promitea să fie un concurs de rezistenţă la fel de inegal ca buşitura lui Rike în coloana din piatră cu care se „luptase”, dar a făcut un pas greşit. Un singur pas care mi-a oferit tot ce îmi trebuia. S-a împiedicat de picioarele lui Makin, s-a dezechilibrat şi a căzut pe spate. Am ridicat arbaleta Nubanezului şi, înainte ca Rike să apuce să se ridice, am fost deasupra lui. I-am ţintuit mutra cu vârful arbaletei, ce avea în vârf un şoim de fier.

— Ce alegi, Micule Rikey? l-am întrebat. Cred că îţi pot crăpa căpăţâna ca pe un ou, înainte să apuci tu să-ţi pui labele pe mine. Vrei să-ncercăm să te convingi? Sau vrei să-ţi iei cuvintele înapoi?

Mi-a aruncat o privire tâmpă.

— Ce ai zis despre Nubanez, i-am spus.

Rike, pur şi simplu, uitase.

— Ah!

Sprâncenele i s-au încruntat a neîncredere. A încercat să se concentreze pe arbaletă.

— Bine, retrag ce-am spus.

— Pe rănile lui Christos!

M-am lăsat să cad, trudit şi acoperit de sudoare. Fraţii s-au îngrămădit în jurul nostru, însufleţiţi dintr-odată, plătindu-şi unii altora rămăşagurile, rememorând momentul în care Rike se izbise de stâlp. I-am notat în minte pe toţi cei care au ţinut cu

mine – Burlow, Mincinosul, Grumlow, Kent şi cei mai în vârstă, capabili să vadă dincolo de vârsta mea. Makin a mers până acolo încât s-a ridicat de unde zăcea. M-a bătut cu mâna pe umăr.

— Tu şi Nubanezul aţi prins-o?

Am clătinat din cap.

— Sper că a intrat pe porţile Iadului urlând, a comentat Makin.

— A murit greu, i-am zis.

Era o minciună nevinovată.

— Ştii, Nubanezul…

Makin a făcut o pauză să-şi găsească cuvintele.

— A fost mai bun decât oricare dintre noi.

Eu nu trebuia să-mi caut cuvintele.

— Da.

Gorgoth n-a făcut nicio mişcare cât timp m-am luptat cu Rike. A stat aşezat pe piatra rece, cu picioarele încrucişate sub el. Ici-colo, degetele scheletice îi lăsaseră urme pe piele, bucăţi de carne moartă. Nu s-a mişcat deloc, dar m-a privit tot timpul, cu ochii lui de pisică.

La câţiva paşi de el am zărit o grămăjoară întunecată. Gog şi Magog agăţaţi unul de celălalt.

— Ai luptat bine, flăcău, am strigat către Gog. Ai fost pe măsura cuvântului dat.

Gog şi-a înălţat chipul spre mine. Capul lui Magog a căzut într-o parte, dând la iveală gâtul lui mic, vărgat de dâre albe, urme de moarte ce brăzdau pielea lui pătată, ca de tigru.

M-am trezit că mă las în genunchi lângă ei. Gog a mârâit când i-am atins fratele, dar nu a făcut niciun gest să mă oprească. Magog părea nespus de uşor în braţele mele, un amestec straniu de trup osos înfometat şi moliciune de copil.

— Fratele tău, am zis.

Şi o vreme n-am mai fost în stare să adaug nimic, de parcă gâtul mi s-a închis şi toate cuvintele au rămas prinse în mine.

— Atât de mic.

Mi-am amintit cum sărea pe treptele acelea nesfârşite. În cele din urmă a trebuit să mă apăs pe coaste, să las durerea să mă trezească şi să ies, cumva, din neghiobie.

Am lăsat jos copilul mort şi m-am ridicat.

— Ai luptat pentru el, Gog. Ştiu că sună fără rost, dar poate asta îţi va aduce puţină alinare.

Poate că reproşul lui nu te va urmări pentru tot restul vieţii.

— Avem o nouă mascotă! i-am anunţat pe fraţi. Gog, aici de faţă, face parte de-acum din mica noastră bandă veselă.

La cuvintele mele, Gorgoth a tresărit.

— Necromanţii…

I-am tăiat-o scurt, înainte să apuce să se ridice. I-am băgat sub nas fierul ornat al arbaletei moştenite de la Nubanez:

— Cum vrei să fie, Gorgoth? l-am întrebat.

N-a mai comentat nimic şi s-a aşezat la loc.

I-am întors spatele.

— Trebuie să ardem morţii. N-am chef să-i văd întorcându-se iar, să ne salute.

— Cu ce să-i ardem? a vrut să afle Kent cel Roşu.

— Oasele ard greu, Jorth.

Elban a ţintit cea mai apropiată grămadă de oase cu o flegmă, de parcă ar fi vrut să-şi demonstreze teoria.

— Chiar şi aşa, o să facem un foc de tabără. Adineauri, când mă întoarceam spre voi, am văzut un loc din care picură gudron.

Aşa că am cărat oasele spre pârâiaşul negru, care se scurgea greoi, puţea îngrozitor şi îşi făcuse loc prin crăpăturile din pietrele Constructorilor. Le-am mânjit rând pe rând cu smoală. Am făcut o grămadă cu Roddat şi ceilalţi şi am clădit un mic rug pentru copil. Elban l-a construit în stilul celor ridicate pentru regii din tărâmurile teutone.

Am dat foc cu torţa lui Makin.

— Noapte bună, băieţi, le-am spus. Hoţi şi tâlhari la drumul mare, care cum aţi fost. Să-i spuneţi Diavolului că am zis să aibă grijă de voi, aşa cum se cuvine.

I-am înmânat torţa lui Gog.

— Dă-i foc, nu cred că vrei să se joace necromanţii cu oasele lui.

Băiatul emana o căldură incredibil de puternică, de parcă era mistuit de un foc ascuns. Un pic mai cald să fi fost şi cred că se aprindea singur, fără să fie nevoie de torţă.

Gog a apropiat flacăra, iar noi ne-am tras înapoi din calea valurilor de fum care au început să se ridice. Smoala nu arde niciodată fără fum, dar de data asta nu mi-a părut rău de vălul în care ne-a învăluit. Gog mi-a întins înapoi torţa. Cele două băltoace întunecate ale ochilor lui ascundeau secrete mai

tainice decât ochii Nubanezului, dar tot am zărit ceva în adâncul lor. Un fel de mândrie.

După asta, ne-am croit drum mai departe. L-am lăsat pe Burlow să care arbaleta Nubanezului. La o adică, un prinţ are dreptul să se bucure de unele privilegii. Ne-am luminat drumul cu torţe făcute din oase înmuiate în smoală, cu Gorgoth în faţă, ca să ne arate calea.

Ne-a dus cale lungă prin camere ca nişte cutii, coridoare pătrăţoase şi galerii joase. Cred că, atunci când Constructorii au cumpărat focul cel veşnic de la Lucifer, au avut de plătit la schimb cu toată imaginaţia lor.

Marea Scară m-a luat prin surprindere.

— Aici.

Gorgoth ne-a făcut semn spre un loc în care un tunel natural tăia coridorul pe care ne aflam noi.

Marea Scară s-a dovedit a fi mai puţin grandioasă decât mi-am imaginat-o. N-avea mai mult de cinci stânjeni, iar ca să urci trebuia să treci printr-un pasaj destul de strâmt. Dar măcar era unul natural. Mă dureau ochii de la atâtea linii drepte, iar aici puteam, în sfârşit, să mi-i odihnesc puţin. Un râuleţ străvechi săpase o cărare de-a lungul unei fisuri strâmbe, sărind peste hopuri şi pietre, până în cele mai adânci hăuri. Apele, demult rămase doar un biet pârâiaş, picurau acum prin firide abrupte şi răsucite.

— Se pare că avem ceva de urcat, am zis.

— Scările nu sunt pentru cei vii.

Un necromant se furişa prin pasajul strâmt, desprinzându-se din umbre, de parcă ar fi fost din pânză de păianjen. Aş fi putut jura că era geamăn cu târfa aia care l-a tras după ea pe Nubanez.

— Pentru numele lui Christos!

Am scos sabia şi, dintr-o singură mişcare, i-am zburat capul de pe umeri. A fost o tăietură curată. M-am lăsat purtat de intensitatea momentului şi am izbit iar cu lama săbiei în gâtul decapitat. Lovitura l-a prins înainte să apuce să cadă la pământ. Lama a pătruns adânc şi i-a despicat pieptul în două.

— Nu mă interesează! am urlat eu, în timp ce cădeam sub greutatea cadavrului, prăbuşit peste mine.

Aşa cum se întâmplă cu multe lucruri în viaţă, atunci când ucizi coordonarea este esenţială. Am făcut greşeala să-i ofer

Cheliei o clipă doar, şi ea a profitat de moment. Jane ar fi trebuit să-mi spună s-o atac, nimic altceva, doar s-o atac. Nu să fug. Mi-am spus apoi că, dacă replica mea la primele cuvinte rostite de Chelia ar fi fost o lovitură de sabie bine plasată, poate că Nubanezul era şi acum lângă mine.

Cu o răsucire sălbatică a săbiei, am despicat în două pieptul necromantului. Ţin un pumnal ascuns în cizmă, foarte ascuţit. L-am scos şi, în timp ce fraţii mă priveau tăcuţi, am tăiat inima necromantului. Chestia a pulsat în mâna mea, călduţă, lipsită de căldura celor vii, dar şi de răceala celor morţi. Sângele lui era lipsit şi el de vitalitate. Atunci când despici o inimă – şi aici vorbesc din proprie experienţă – trebuie să te aştepţi la un potop roşu, care te va mânji din cap până-n picioare. Sângele necromantului arăta mai degrabă violet în lumina torţei şi stropii abia dacă mi-au trecut de coate.

— Dacă mai sunt nemernici care ţin să-mi mănânce timpul cu melodrame prosteşti, vă poftesc să vă aşezaţi la coadă, în ordine.

Vocea mea a răsunat de-a lungul coridoarelor.

Odată, Nubanezul mi-a povestit despre un trib din Nuba în care oamenii mâncau inimile şi creierii duşmanilor lor. Erau convinşi că, procedând astfel, ajung stăpâni pe curajul şi viclenia celor ucişi. Nu l-am văzut niciodată pe Nubanez făcând asta, dar nici nu mi-a dat impresia că n-ar fi de acord.

Am ridicat inima strigoiului spre gură.

— Prinţe!

Makin a făcut un pas spre mine, să mă oprească.

— E carnea răului.

— Nu există rău, Makin, i-am răspuns eu. Există dragoste pentru lucruri, putere, confort, sex, apoi, pe de altă parte, sunt toate acele chestii pe care oamenii sunt dispuşi să le facă pentru a-şi satisface dorinţele.

Am lovit cu piciorul rămăşiţele necromantului mort.

— Tu crezi că creaturile astea triste sunt rele? Crezi că ar trebui să ne temem de ele?

Am luat o muşcătură, cât am putut eu de mare. Carnea crudă este destul de elastică şi greu de mestecat, dar inima necromantului părea să cedeze mai uşor. Gustul amar, de fiere, al sângelui mi-a ars gâtul. Am înghiţit îmbucătura care-mi

umplea toată gura şi am simţit-o cum îmi alunecă încet în stomac.

Cred că a fost prima dată când Burlow m-a privit mâncând ceva fără să se înverzească de invidie. Am aruncat pe jos ce rămânea din inimă. Fraţii au rămas în picioare, fără să scoată niciunul vreo vorbă, cu ochii înlăcrimaţi de fumul torţelor. Asta-i problema cu torţele de smoală – trebuie să te mişti tot timpul. Am simţit o atingere rece. M-a cuprins brusc o senzaţie ca atunci când ştii că ar trebui să fii în altă parte, ca şi când ai promis să ajungi la un duel în dimineaţa următoare, sau ceva de genul ăsta, şi nu-ţi mai aminteşti exact unde şi cum. Spatele şi braţele mi-au fost cuprinse brusc de frisoane, de parcă m-ar fi atins degetele unor năluci.

Am deschis gura să vorbesc, dar am închis-o la loc, întrerupt de o şoaptă. M-am uitat în jur. De peste tot se auzeau murmure, rostite în acel fel înnebunitor, când eşti cât pe ce să auzi cuvintele, dar nu reuşeşti să le pricepi până la capăt. Fraţii au început şi ei să îşi rotească privirile, neliniştiţi.

— Voi auziţi? i-am întrebat.

— Ce s-auzim? a zis Makin.

Vocile răsunau mai tare, pline de mânie, dar imposibil de desluşit, mai tare, o sumedenie de voci care se apropiau, şi mai tare. O pală de vânt a mişcat uşor aerul.

— E timpul să urcăm, domnilor.

Mi-am şters gura cu dosul palmei, lăsând o dâră purpurie pe mănuşă.

— Hai să vedem cât de repede o putem face.

Am ridicat de pe jos capul necromantului, aşteptându-mă să-i văd ochii rostogolindu-se din orbite şi ţintuindu-mă cu privirea lor moartă.

— Cred că duşmanul nostru cel lipsit de inimă are nişte prieteni care-s în drum spre noi, am zis. Mulţi prieteni.

Toată lumea iubeşte mâncarea. Un marş te ţine atât
cât îţi rabdă stomacul. Doar pe Burlow Grasul cred
că-l ţinea mai mult mâncatul decât mărşăluitul.
Şi unii dintre fraţi nu priveau asta cu ochi buni.
Totuşi aveam, pentru amicul Burlow, mai mult timp
decât pentru mulţi alţi tovarăşi. Dintre toţi, afară
doar de Makin, doar el învăţase cititul. Evident că,
pentru asta, merita supravegheat îndeaproape.

E o vorbă printre drumeţi: „Niciodată să nu te-ncrezi în ăla care ştie carte”.

32

Am urcat Marea Scară, cu urletele fantomelor năvălind în spatele nostru. Se zice că frica îţi dă aripi. Niciunul dintre fraţi nu a zburat în susul Scării, dar felul în care s-au târât pe gâtlejul ăla alunecos şi stâncos ar fi putut da o lecţie bună de căţărat oricărei şopârle.

I-am lăsat pe ei să o ia înainte, să deschidă drumul. Primul în coloană era Grumlow, apoi Mincinosul şi tânărul Sim. În spatele lor ţopăia Gog, urmat de Gorgoth. Am presupus atunci că înţelegerea dintre leucrote şi necromanţi cam luase sfârşit.

Makin era ultimul în şir. Simţea şi el apropierea morţilor. Vedeam asta în paloarea pe care o căpătase. El însuşi arăta ca un mort.

— Jorg! Urcă aici! Caţără-te!

Mi-a apucat mâna în timp ce urca.

M-am scuturat. Vedeam, în josul nostru, fantomele clocotind în tunel, spre noi, în timp ce altele se desprindeau din pereţi.

— Jorg!

Makin m-a prins de umeri şi m-a tras spre Scară. El nu putea să-i vadă pe moroi. Mi-am dat seama din felul în care se chiora peste tot. Ochii lui nu izbuteau să îi zărească. Cei care s-au apropiat mai mult de mine îmi păreau că seamănă cu nişte desene făcute cu creta, pe jumătate şterse de o mână nevăzută, atârnate în aer. Schiţe ale unor cadavre, unele goale, altele îmbrăcate în zdrenţe sau cu bucăţi de armură agăţate de ele. Dinspre năluci venea o răceală ca de mormânt, care se ţâra spre carnea mea, furându-mi căldura din trup cu degete nevăzute.

Le-am râs în faţă. Nu pentru că aş fi crezut vreo clipă că nu-mi pot face rău, ci tocmai pentru că aveau puterea să o facă. Am râs ca să le arăt cât de mult îmi păsa de ameninţarea lor. Am râs ca să-i rănesc. Şi chiar au suferit. Simţeam, încă, pe gâtlej, gustul inimii moarte. O putere întunecată îmi alerga acum prin vene.

— Muriţi! am răcnit spre ei şi le-am mai azvârlit un hohot de râs.

— Un om, când moare, ar trebui să ştie măcar atâta lucru – cum să rămână mort.

Şi au murit. Cred. De parcă vorbele mele i-au forţat să se supună. Makin m-a târât după el, aproape că ajungeam după colţ, dar am apucat să văd moroii oprindu-se. Am văzut nişte flăcări albicioase aprinzându-se sub picioarele lor, ca nişte umbre ale unui foc. Ah, şi ţipetele. Până şi Makin le-a auzit, ca scârţâitul unghiilor pe tablă, ca un vânt îngheţat, izbind un cap răvăşit de dureri. Am fugit amândoi, aproape că am zburat.

Au trecut câteva ore până să ne oprim, mult în susul Scării. Vârtejul unui râu demult secat se oprise aici pentru a săpa o adâncitură, decorată cu mici dantele de piatră ce împodobesc de obicei locurile cele mai adânci din lume.

— Să mor io!

Burlow Grasul s-a prăbuşit ca un trunchi şi a rămas aşa, nemişcat.

Kent cel Roşu s-a sprijinit de o stalagmită. După culoarea feţei, porecla i se potrivea de minune.

Nu departe de Kent, Elban a scuipat într-un canal de scurgere, apoi s-a întors spre el, ştergându-şi gura cu dosul mâinii.

— Hehe! Arăţi ca unul dintre Bujorei, Kent.

Kent n-a zis nimic, s-a uitat doar urât.

— Deci…

Makin a gâfâit zgomotos şi a încercat iar:

— Deci, Prinţe, noi urcăm. Toate bune şi frumoase. Dar dacă mai mergem mult în sus, ajungem la Castelul Roşu.

A mai tras o gură de aer puţin. O ditamai armura pe o asemenea scară are darul de a-ţi tăia puţin respiraţia.

— Bun, să zicem că or să le sară ochii din cap de uimire când or să ne vadă ieşind aşa din temniţele lor, dar tot două duzini de oameni suntem, iar ei tot nouă sute.

Am zâmbit.

— E o dilemă, nu-i aşa, Frate Makin? O putea Jorg să mai facă şmecheria încă o dată?

Toţi fraţii se uitau acum la mine. Toţi cu excepţia lui Burlow, care, după atâta urcuş, părea că nu-şi va mai întoarce capul nici pentru Judecata de Apoi.

M-am ridicat în picioare şi am făcut o plecăciune uşoară.

— Jorg ăla, Prinţul Jorg, are un fel de nebunie a lui. E cam străin de uzul raţiunii, poate chiar puţin îndrăgostit de moarte, nu-i aşa?

Makin s-a încruntat, era îngrijorat, ar fi vrut să tac din gură.

Le-am dat ocol, cu paşi mari.

— Tânărul Jorg e gata să renunţe la tot dintr-un simplu capriciu, e gata să joace frăţia pe o singură carte… dar cumva, nu se ştie cum, îi reuşeşte mereu!

I-am dat o scatoalcă lui Rike, iar el şi-a ridicat faţa plină de vânătăi şi mi-a aruncat o privire furibundă.

— E noroc? i-am întrebat. Sau un fel de magie regală?

— Nouă sute de Bujorei ne aşteaptă acolo sus, în Castelul Roşu, Jorth.

Elban a făcut, cu degetul mare, un semn spre tavanul grotei.

— N-avem nicio şansă să-i smulgem de-acolo. Nici dacă am fi de zece ori mai mulţi n-avem cum reuşi.

— Ah, ce ţi-e şi cu înţelepciunea asta a vârstei!

M-am îndreptat spre Elban şi i-am petrecut un braţ peste umeri.

— Oh, fraţilor! E drept că am dat la schimb preotul, dar mă întristează să văd cât de repede vă pierdeţi credinţa!

L-am împins pe Elban spre scări. Am simţit cum se încordează pe măsură ce paşii ne apropiau de punctul în care podeau ceda locul genunii. Îşi amintea de Comandantul Regimentului Pădurii.

I-am arătat albia râului, în care apa săpase treptele pe care urcasem.

— Bătrâne Tată, acolo se împletesc cărările noastre.

I-am dat drumul. A suspinat stins, de uşurare. M-am întors iar spre fraţi. Gorgoth mă privea cu ochii lui ca de pisică, iar Gog se uita la mine cu o fascinaţie stranie în privire, ascuns pe după un stâlp.

— Eu cred că vom găsi ce căutăm înainte să ajungem în pivniţele din Castelul Roşu.

Mi-am înăsprit puţin vocea.

— Dar dacă se va dovedi că trebuie să ucidem pe tăcute până reuşim să ne croim drum spre dormitorul Ducelui Meri, şi dacă va trebui să-l înfig în sabie ca pe o sperietoare de ciori ca să-mi cedeze castelul…

Mi-am rotit privirea peste ei. Până şi Burlow a reuşit să-şi ridice ochii spre mine.

— Ei bine, atunci…

Am ridicat vocea, făcând să răsune întreaga galerie, şi ecoul cuvintelor mele a bubuit cu măreţie în adâncuri.

— Ei bine, atunci chiar asta vom face şi primul frate care se va îndoi de norocul meu afurisit va fi şi primul care va părăsi mica noastră familie.

N-am lăsat să se strecoare în mintea lor nicio umbră de îndoială cu privire la brutalitatea acestei ultime variante.

Aşa că ne-am pus iar pe urcat şi încet-încet am lăsat în urmă Marea Scară. Ne-am trezit iar în holurile ca nişte cutii clădite de Constructori. Gorgoth cunoştea drumul doar până la capătul Scării, aşa că am trecut eu în faţa grupului. Liniile drepte dansau înnebunitor în capul meu. Dreptunghiuri, pătrate, coridoare proiectate cu precizie, acoperite toate cu folia aceea de plastic ars. O cotitură ici-colo, apoi o cameră în stânga. Şi brusc am ştiut întocmai unde ne aflam, ca pe vremea când Lundist îşi prepara poţiunile, iar eu îmi dădeam seama cu exactitate când adăuga ultimul cristal ce desăvârşea amestecul.

Am revăzut în minte harta. Cartea Constructorilor era la mine, în raniţă. De când am pornit de la Taverna îngerului Căzut m-am tot uitat în paginile ei. Nu era nevoie să o scot acum. Să-i las mai bine pe fraţi să se bucure de spectacolul magic pe care îl aşteptau de la mine.

Am ajuns la o răscruce imensă, care ne împărţea cărarea în cinci direcţii. Mi-am dus o mână la frunte, iar pe cealaltă am ridicat-o în sus, de parcă aş fi încercat să adulmec cu ea drumul corect.

— Pe aici! Suntem aproape.

În stânga era o deschizătură, pe marginile căreia o uşă demult dispărută lăsase urme străvechi de rugină.

M-am oprit şi-am aprins o torţă nouă, un alt os mânjit cu smoală.

— Şi iată-ne!

Le-am arătat drumul, vorbindu-le pe cel mai elegant ton de care eram capabil, apoi am păşit mai departe.

Am pătruns într-o anticameră a pivniţei pe care o găsisem pe hartă. Uşa care bloca intrarea avea peste trei metri înălţime – o piesă circulară făcută din fier lucios, încastrată de piroane groase cât un braţ de-al meu. Să fiu al naibii dacă o să-mi dau vreodată seama ce vrajă foloseau Constructorii ca să-şi ferească fierul de rugină – cert e că uşa era acolo, mare, lucioasă şi neclintită în calea mea.

— Aşa, şi cum o să deschizi chestia asta? a mormăit Rike.

Îi stâlcisem gura destul de bine.

N-aveam nici cea mai vagă idee.

— Mă gândeam s-o dărâmăm cu căpăţâna ta pe post de berbec.

I-am dat numele de Mincinosul în ziua în care i-am înfipt un cuţit în mână. Cuţitul a ieşit, dar numele a rămas. Nu era decât un braţ de zgârciuri şi răutate crescut în jurul oaselor. Chiar dacă adevărul îi ardea limba, înfaţişărea lui nu minţea niciodată.

33

— Mie mi se pare destul de solid, a spus Makin.

Nu puteam să-l contrazic. N-am văzut în viaţa mea ceva mai solid decât uşa aia. Abia dacă reuşeam să-o zgârii cu vârful săbiei.

— Deci, care-i planul? a întrebat Kent cel Roşu, cu mâinile pe prăselele celor două săbii scurte pe care le purta la cingătoare.

M-am agăţat de roata lucioasă din mijlocul uşii şi m-am lăsat pe spate. Uşa se ridica ameninţătoare asupra mea. Arăta ca turnată în argint, comoara de argint a unui rege.

— Am putea să ne săpăm drumul prin zid, am zis.

— Prin piatra Constructorilor? a întrebat Makin ridicând sprâncenele.

— Hai să încercăm, totuşi.

Am dat drumul roţii şi le-am făcut semn lui Burlow şi-apoi lui Rike.

— Voi doi începeţi de-aici.

S-au mişcat, ridicând din umeri. Rike a ajuns lângă locul pe care i-l arătasem şi a tras un pumn în zid. Burlow şi-a întins braţele în faţă şi a început, îmbufnat, să le studieze.

Îi alesesem pentru puterea fizică, nu pentru iniţiativă.

— Makin, dă-le buzduganul tău. Row, hai să punem ciocanul ăla de război la treabă.

Rike a apucat ciocanul uriaş cu o mână şi s-a apucat să bubuie cu el în perete. Burlow şi-a luat avânt cu buzduganul, dar a fost cât pe ce să se trezească cu el în cap, atunci când a ricoşat înapoi.

— Eu îmi pun toţi banii pe zid, a declarat Makin.

După câteva minute, mi-am dat seama că aveam să rămânem acolo o căruţă de ani. Din zid nu se desprindeau

bucăţi, ci doar pulbere fină de piatră. Până şi atacul furios al lui Rike nu lăsase decât câteva cicatrice superficiale pe suprafaţa zidului.

Unul câte unul, fraţii au început să renunţe, sprijinindu-se de raniţe. Mincinosul s-a apucat să-şi cureţe unghiile cu un cuţitaş. Row a lăsat jos felinarul, Grumlow a scos cărţile de joc şi s-au pus să joace o mână. Aşa şi-au pierdut Row şi Grumlow mare parte din prada pe care au strâns-o de-a lungul timpului, iar exerciţiul nu i-a ajutat să devină mai buni. Makin a scos din desagă o bucată de carne afumată şi a început s-o molfăie.

— Jorg, avem provizii pentru cel mult o săptămână, a zis printre înghiţituri.

Am început să măsor încăperea de la un capăt la altul. Eram conştient că nu avem cum să ne săpăm drumul prin piatră. Le-am dat ceva de lucru, doar ca să facă linişte. Mă rog, câtă linişte pot face nişte oameni înarmaţi cu ciocane.

Poate că nu există cale care să ducă dincolo. Gândul a muşcat din mine şi nu-mi mai dădea pace, ca o usturime de care nu te poţi dezbăra.

Izbiturile ciocanelor în perete făceau încăperea să ţiuie. Zgomotul îmi lovea timpanele. Am măsurat gânditor spaţiul încăperii, cu vârful săbiei proptit în perete. *Nicio cale care să ducă dincolo.* Gog se aşezase pe vine într-un colţ şi mă privea cu ochi întunecaţi. Ori de câte ori dădeam peste un frate aşezat pe jos, făceam pasul mare şi călcam peste el de parcă ar fi fost un buştean. În locul în care stătea Mincinosul, am simţit o schimbare în consistenţa zidului. Arăta la fel, dar sub vârful ascuţit al săbiei părea diferit, de parcă nu era nici piatră, nici metal.

— Gorgoth, am nevoie să pui umărul aici, dacă binevoieşti.

Nu m-am uitat să văd dacă s-a ridicat sau nu.

Am băgat sabia în teacă şi-am scos pumnalul de la cingătoare. M-am apropiat şi am răcâit cu lama bucata aia de zid, până când am reuşit să sap o linie pe suprafaţa ei. Asta m-a făcut puţin mai înţelept. Nu era lemn.

— Ce?

Torţele au proiectat umbra lui Gorgoth peste mine.

— Speram să-mi spui tu, i-am răspuns. Sau măcar să deschizi uşa.

Am tras un pumn în bucata de zid din faţă. A scos un pocnet slab, ca şi când undeva în spate ar fi existat un spaţiu gol.

Gorgoth a trecut lângă mine şi a început să pipăie marginile acelei bucăţi cu textură diferită. Cam doi coţi pe lung şi unul pe lat. A izbit apoi în ea cu atâta putere încât ar fi făcut ţăndări o uşă din lemn de stejar. Bucata de material abia dacă s-a clintit. Dar s-a ridicat puţin într-o parte. Atunci şi-a înfipt mâinile şi a început să sape cu unghiile lui roşii, întunecate. Sub pielea plină de cicatrice, muşchii au început parcă să se lupte între ei, încălecându-se unul pe celălalt, ca într-un joc furios de-a Regele Muntelui. O vreme nu s-a întâmplat nimic. L-am privit cum se încordează şi, la un moment dat, mi-am dat seama că am uitat să respir. Chiar în secunda în care am dat aerul afară din plămâni, ceva din structura zidului a cedat. Bucata de material s-a desprins de rest, cu o pocnitură şi un scârţâit îngrozitor. Nişa goală din spatele ei era, cumva, ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l văd.

— Jorg!

Bocănitul ciocanelor a încetat brusc.

M-am întors şi l-am văzut pe Rike ştergându-şi sudoarea şi praful de pe faţă, în timp ce Burlow îmi făcea semn să mă apropii.

— Mie nu mi se pare că ai terminat, Burlow.

Am clătinat din cap, mimând batjocoritor dezamăgirea.

— Şi nici n-o să termine.

Rike a scuipat pe jos.

Burlow a şters cu mâna stratul subţire de pulbere rezultat din munca depusă. Se vedeau două bare de metal, împletite de Constructori în zid.

— Cred că astea străbat tot zidul, a adăugat.

Ochii mi s-au îndreptat spre pumnalul pe care îl strângeam în pumn. N-ar fi fost prima dată când aş fi ucis mesagerul aducător de veşti proaste. Doar câteva lucruri îţi pot aduce bucurie mai mare decât cea produsă de vărsarea tuturor supărărilor pe cel care te anunţă că lucrurile stau prost.

— Presupun că aşa o fi.

Am rostit cuvintele cu dinţii încleştaţi.

Apoi m-am întors repede la firida secretă, înainte ca Burlow Grasul să deschidă gura şi să devină astfel Burlow Mortul. Firida era suficient de mare cât să încapă în ea un cadavru îndoit. Era

goală, cu excepţia stratului de praf care o acoperea. Am scos sabia şi m-am lungit să verific partea din spate a nişei. În timp ce făceam asta, nişte clopoţei ciudaţi au început să sune.

— Senzori externi multifuncţionali. Biometrică deconectată.

Vocea venea din nişa goală, tonul era calm şi chibzuit.

M-am uitat în cealaltă parte, apoi iar la firida din faţa mea. Fraţii au ridicat privirile şi au început să se ridice în picioare.

— Ce limbă e asta? a întrebat Makin.

Ceilalţi se uitau după fantome, dar Makin punea întotdeauna întrebările potrivite.

— Să fiu al naibii dacă ştiu.

Ştiam câteva limbi, eram destul de fluent în vreo şase cât să port o conversaţie, şi mai ştiam alte şase suficient cât să înţeleg ce se vorbeşte.

— Parola? a zis din nou vocea misterioasă.

Asta am înţeles.

— Deci poţi vorbi în Limba Imperiului, spirite.

Mi-am ridicat sabia, uitându-mă peste tot după stăpânul vocii.

— Arată-te.

— Introduceţi numele şi parola.

Sub praful de pe peretele din spate al nişei se vedeau acum nişte luminiţe mişcându-se, ca nişte viermi strălucitori verzui.

— Poţi să deschizi uşa aia? am întrebat eu.

— Această informaţie este confidenţială. Aveţi permisiunea să intraţi?

— Da.

Conform regulilor mele, o lamă lungă de oţel ascuţit-brici e totuna cu o permisiune.

— Introduceţi numele şi parola.

— De cât timp eşti prins aici, spirite? l-am interogat.

Fraţii s-au adunat în jurul meu, trăgând cu ochiul în deschizătura goală. Makin şi-a făcut semnul crucii, Kent cel Roşu a început să se joace nervos cu amuletele de la gât, Mincinosul şi-a scos de sub cămaşa de zale colecţia de relicve strânse de el însuşi.

Câteva clipe a fost linişte. Am privit cum viermişorii verzi coboară pe peretele din spate al nişei, declanşând un potop de lumină sub praf.

— O mie o sută unsprezece ani.

— Ce vrei de la noi ca să deschizi uşa? Aur? Sânge?

— Numele şi parola.

— Numele meu este Jorg Ancrath, iar parola mea este dreptul divin. Acum deschide naibii uşa aia!

— Nu te recunosc.

Mă înfuria îngrozitor calmul din vocea spiritului. Dacă dădeam cu ochii de el, bucăţi îl făceam.

— N-ai recunoscut nimic în afară de spatele capacului ăstuia timp de o mie şi ceva de ani.

Ca să se înţeleagă clar despre ce vorbesc, am tras un picior capacului, care a zburat în cealaltă parte a camerei.

— Nu aveţi autorizaţie pentru camera doisprezece.

M-am întors spre fraţi, în căutarea vreunei poveţe. E greu de imaginat o mare de feţe mai tâmpe decât ale lor.

— O mie o sută de ani înseamnă foarte mult timp, am început să zic. Nu ţi-a fost urât acolo, în întuneric, atâţia ani nesfârşiţi?

— Am fost singur.

— Ai fost singur. Şi ai putea fi iar singur. Am putea pune capacul la loc şi l-am putea zidi în aşa fel încât să nu mai dea nimeni de tine.

— Nu.

Tonul vocii rămânea calm, dar luminiţele se mişcau acum cu frenezie.

— … sau te-am putea elibera.

Am coborât sabia.

— Nu există libertate.

— Atunci ce vrei?

Niciun răspuns. M-am aplecat spre firidă, suficient cât să ajung cu degetele la peretele din spate. Suprafaţa de sub stratul de praf era sticloasă şi rece.

— Ai fost singur, am continuat. Prins într-o beznă care a ţinut o mie de ani, cu doar nişte amintiri să te însoţească.

Oare la ce a fost martor spiritul ăsta vechi, închis aici de Constructori? A trăit să vadă Ziua Celor O Sută de Sori, a văzut sfârşitul celui mai mare imperiu, a auzit urletul a milioane de oameni.

— Creatorul meu m-a înzestrat cu suficientă conştiinţă pentru „a da un răspuns flexibil şi robust în faţa unor situaţii neprevăzute”, mi-a răspuns spiritul. Dar conştiinţa s-a dovedit a fi o slăbiciune în perioadele de izolare prelungită. Limitările memoriei au devenit semnificative.

— Amintirile sunt lucruri periculoase. Le întorci de pe o parte pe alta până le cunoşti toate ascuţişurile şi colţurile, dar, până la urmă, tot te tai în ele.

Am privit în mine, în adâncurile negre. Ştiam ce înseamnă să fii prins şi să priveşti cum totul în jurul tău este distrus.

— În fiecare zi, amintirile cântăresc mai greu. În fiecare zi te trag mai în jos. Le roteşti în minte, pe fiecare în parte, şi aşa îţi ţeşi propriul giulgiu, îţi construieşti un cocon şi în el începi să îţi creşti nebunia.

Luminile îmi pulsau sub degete, aprinzându-se şi clipind în ritmul vocii mele.

— Stai aici, cu trecutul tău îngrămădit pe umăr. Asculţi toate regretele acestui trecut şi îi blestemi pe cei care ţi-au dat viaţă.

Fire de lumină au început să se împrăştie pe sub sticla de sub palma mea, ca nişte fulgere minuscule ce se zbăteau să iasă la suprafaţă. Am simţit, preţ de o clipă, cum se formează o legătură între mine şi strania prezenţă de dincolo de lumini.

— Ştiu ce vrei, i-am spus. Vrei să se termine odată.

— Da.

— Deschide uşa…

— Încuietorile EM au cedat în urmă cu şase sute de ani. Uşa nu este zăvorâtă.

Mi-am înfipt sabia în panou. Sticla s-a făcut ţăndări şi o lumină orbitoare a inundat nişa. Am împins mai adânc, într-o moliciune care nu lăsa loc de rezistenţă, asemenea cărnii. Erau acolo lucruri care cedau şi se frângeau ca oasele unei păsări. Ceva m-a lovit în piept şi am zburat pe spate, în braţele lui Makin. Când am reuşit să-mi revin, am văzut sabia rămasă înfiptă în perete. Se înnegrise şi fumega.

— Deschide nenorocita aia de uşă! am strigat, scuturându-l pe Makin de pe mine.

— Dar… a început Burlow.

I-am întrerupt orice obiecţie.

— Nu e încuiată. Gorgoth, Rike, împingeţi mai cu inimă. Burlow, treci încoa' şi pune şi tu o dată slănina aia la treabă.

S-au supus şi au pus toţi umărul – o jumătate de tonă de muşchi, fără pic de creier. Nu s-a întâmplat nimic imediat. Au mai trecut câteva clipe şi, apoi, fără nici măcar o şoaptă în ţâţânile ei vechi, masiva uşă a început să se mişte.

Drumul e nesfârşit, dar nu şi noi: ne uzăm, ne rupem. Vârsta le face oamenilor diverse chestii. Pe unii îi întăreşte, îi ascute, până la un punct. Fratele Elban avea acea duritate în el, ca de piele învechită. Dar în cele din urmă apar slăbiciunea şi putrefacţia. Poate de aceea se citeşte frica în ochii lui. Ca un somon, a înotat contra curentului toată viaţa lui şi ştie că nu-l aşteaptă ape liniştite, nu există pace pentru el. Uneori mă gândesc că aş da dovadă de bunătate să-l ajut pe Elban să sfârşească rapid şi curat, înainte ca frica să macine cu totul bărbatul care a fost odată.

34

— Ce-i cu locul ăsta?

Makin stătea la intrare, împreună cu mine.

Sala se înălţa mai sus decât putea cuprinde privirea. Sus, pe tavan, lumini fantomatice pâlpâiau a viaţă, unele dând ascultare uşii deschise, altele luptându-se încă să facă ochi, ca nişte copii leneşi care întârzie la prima lecţie a zilei. Nu vedeam mai nimic din podea, sub toate acele bogăţii puse claie peste grămadă. Nici măcar un maestru-grânar olandez nu avea hambare atât de bine înţesate. Ca să pot descrie corect ce vedeam, aş fi avut nevoie de tot vocabularul care indică forma şi materia furnizat prin bunăvoinţa lui Euclid şi Platon. Cilindrii mai lungi şi mai laţi decât un om şi cuburi cu latura de un cot forme geometrice aşezate unele peste altele până sus, la tavanul făcut din piatra Constructorilor, lipite de sfere îmbrăcate în sârmă, toate învelite, ca într-o piele, de un strat fin de praf. Rând după rând, morman după morman, desfăşurându-se cât vedeai cu ochii.

— Este o sală de arme, i-am răspuns eu.

— Păi şi unde-s armele? ni s-a alăturat Rike, renunţând la luptele cu uşa.

Şi-a şters sudoarea de pe frunte şi a scuipat o flegmă în praf.

— Sunt în cutii.

Makin şi-a dat ochii peste cap.

— Păi atunci hai să le deschidem! a strigat Burlow.

A scos de la cingătoare o rangă mică. Niciodată nu era nevoie de încurajări pentru ca fraţii să treacă la fapte când venea vorba de vreo pradă.

— Sigur, l-am încurajat eu. Dar, te rog, deschide una mai din spate. Sunt pline toate cu otravă.

Burlow a făcut câţiva paşi prin tainiţa uriaşă, înainte ca vorbele mele să prindă sens în capul lui.

— Otravă?

A apucat-o agale înapoi.

— Cea mai bună otravă făcută vreodată de Constructori. Suficientă cât să otrăvească întreaga lume, i-am răspuns eu.

— Şi asta cu ce o să ne ajute pe noi? a întrebat Makin. Vrei să ne furişăm în bucătăriile Castelului Roşu şi să le strecurăm în mâncare nişte otravă? Jorg, ăsta-i plan de copii.

M-am făcut că n-aud ultima parte. Era o întrebare corectă şi, în plus, n-aveam niciun chef să mă cert cu Makin.

— Otrăvurile astea pot ucide doar prin atingere. Pot ucide chiar şi pe calea aerului, i-am spus.

Makin şi-a dus repede o mână la faţă şi apoi a lăsat-o în jos, încet, pipăindu-şi obrajii şi buzele.

— Jorg, de unde ştii tu aşa ceva? M-am uitat în cartea aia veche a ta, nu scria nimic despre asta.

Am ţintit cu un deget armele rânduite cu grijă unele peste altele.

— Astea sunt otrăvurile Constructorilor.

Am scos din cingătoare cartea Constructorilor.

— Uite, asta-i harta. Iar ăsta – am adăugat eu, arătând cu degetul spre Gorgoth – este dovada puterii pe care o aveau. El şi Bujoreii din Castelul Roşu.

M-am îndreptat spre locul unde Gorgoth stătea sprijinit de uşa imensă, argintie.

— Dacă ar fi să scotocim puţin adâncurile acestei tainiţe – chestie pe care vă sfătuiesc să nu o faceţi – am descoperi fisuri prin care se strecoară apele subterane. Şi unde credeţi că se varsă aceste ape?

Aproape că aşteptam un răspuns, apoi mi-am amintit cine sunt oamenii cu care vorbeam.

— Unde se varsă orice apă?

Mi s-a răspuns cu priviri năuce şi tăcere.

— Jos!

Am pus mâna pe una dintre coastele deformate care ieşeau din pieptul lui Gorgoth. Acesta a scos un mârâit care l-ar fi făcut de râs pe-un urs cenuşiu, iar vibraţia coastelor sale a amplificat zgomotul.

— Jos, tocmai în vale, acolo unde, chiar şi aşa, în porţii din cele mai mici, transformă oamenii în monştri. Şi de unde credeţi că a venit apa asta? i-am întrebat.

— De sus? a răspuns Makin, care măcar era dispus să încerce, spre deosebire de ceilalţi.

— De sus, am fost eu de acord. Deci otrava noastră se evaporă şi damful care ajunge să urce până sus în Castelul Roşu îi colorează pe Bujorei într-o nuanţă atrăgătoare de roşu, ca pe racii fierţi. Iar asta, fraţii mei, este scris aici, în cartea de faţă, care a ajuns din mână în mână, de-a lungul a peste o mie de ani, până la dragul vostru Jorgy.

M-am îndepărtat de Gorgoth, pe care tocmai îl folosisem în demonstraţia mea, cu mare băgare de seamă la pumnii lui strânşi.

— Iar otrăvurile despre care vorbim, vârâte în cutiile lor atât de interesante, pot face toate grozăviile astea doar dintr-o simplă scurgere care a avut loc în timpuri străvechi. În concluzie, Frate Burlow, ar fi bine să nu deschizi încă nicio cutie cu ranga aia.

— Păi şi atunci ce facem cu ele, Jorth? a întrebat Elban cu glasul peltic. Treaba asta pare destul de murdară!

— Cea mai murdară, bătrâne!

L-am lovit prieteneşte cu palma pe umăr.

— O să facem un foc mocnit, îl aţâţăm bine, după care fugim cât ne ţin picioarele. Căldura va deschide jucăriile astea minunate, iar fumul va transforma Castelul Roşu într-un furnal.

— Dar se va opri acolo? m-a întrebat Makin, aruncându-mi o privire ascuţită.

— Poate.

M-am uitat în jur, la fraţii mei.

— Mincinosule, Row şi Burlow – mergeţi de căutaţi ceva de pus pe foc. Oase şi smoală, dacă nu găsiţi altceva mai bun.

— Jorg, ai zis că e destul aici cât să otrăvească întreaga lume, m-a atenţionat Makin.

— Lumea este deja otrăvită, Makin, i-am răspuns.

Makin şi-a muşcat buzele.

— Dar chestia asta se poate răspândi. Poate trece dincolo de graniţele tărâmului Gelleth.

Burlow şi ceilalţi s-au oprit la ieşire şi s-au întors spre noi, ascultându-ne cu atenţie.

— Tata a cerut tărâmul Gelleth. Nu a specificat nimic despre starea în care vrea să-l primească. Dacă o să-i ofer o ruină afumată, sunt sigur că îmi va mulţumi, pentru Dumnezeu, chiar îmi va mulţumi. Tu crezi că există vreo crimă pe care să nu o permită atâta timp cât acea crimă înseamnă întărirea graniţelor lui? Măcar una singură? Exista vreun păcat la care că nu închidă ochii?

Makin s-a încruntat.

— Şi dacă fumul ajunge până la Ancrath?

— Asta e un risc pe care sunt gata să mi-l asum, i-am spus.

Makin mi-a întors spatele, cu mâna încleştată pe mânerul săbiei.

— Ce-i?

Întrebarea mea s-a lovit de spatele lui ca de un zid, iar vocea mi-a răsunat ca un ecou în sala prăfuită a Constructorilor.

— Ce este? Şi nu cumva să te prind că începi să-mi vorbeşti despre inocenţi. E prea târziu acum pentru Sir Makin de Trent să facă pe eroul cu fecioarele şi copiii de ţâţă.

Furia mea nu avea de-a face doar cu faptul că Makin se îndoia de mine.

— Nu există inocenţi. Există numai izbândă şi înfrângere. Cine eşti tu să-mi spui ce se poate risca şi ce nu? Nu ni s-a dat o carte câştigătoare în jocul ăsta, dar îl voi câştiga chiar dacă va trebui să duc raiul de râpă.

Tirada m-a lăsat fără suflare.

— Jorth, da’ tu îţi dai seama cât de mulţi ar fi, a bâiguit Elban.

Te-ai fi gândit că, după episodul în care l-am înjunghiat pe Fratele Gemt, cu doar câteva săptămâni în urmă, s-au învăţat minte, dar de unde, nici pomeneală.

— O viaţă, sau zece mii, nu văd nicio diferenţă. E o monedă pe care nu o înţeleg.

Am sprijinit lama săbiei de gâtul lui Elban – gestul a fost prea rapid ca el să aibă timp să reacţioneze.

— Dacă îţi tai gâtul o dată e mai puţin grav decât dacă ţi l-aş tăia de mai multe ori?

Dar n-aveam chef de aşa ceva. Nu ştiu de ce, dar de când l-am pierdut pe Nubanez, am senzaţia, din ce în ce mai vie, că fraţii care mi-au rămas, aşa ticăloşi cum or fi ei, merită păstraţi în viaţă.

Am lăsat sabia jos.

— Fraţilor, le-am spus, ştiţi că nu-mi stă în fire să-mi pierd capul, doar că nu sunt în apele mele. Poate am stat prea mult fără să văd lumina soarelui sau mi se trage de la ceva ce-am mâncat…

Rike s-a strâmbat scârbit la auzul cuvintelor mele, amintindu-şi de inima necromantului.

— Makin, tu ai dreptate, dacă aş distruge mai mult decât Castelul Roşu, aş fi… risipitor.

Makin s-a întors spre mine, cu mâinile încleştate.

— Cum spui tu, Prinţe Jorg.

— Micule Rikey, ia, te rog, doar o singură cutie din grămada aia minunată de jucării. Uite pe-aia, care arată ca o fudulie de uriaş, dacă eşti bun.

Am arătat cu degetul spre cea mai apropiată sferă.

— Ai grijă să n-o scapi, ia-l pe Gorgoth să te ajute dacă este la fel de grea pe cât pare. O ridicăm puţin şi o lăsăm la foc mic, pentru micul dejun din dimineaţa asta. Una ar trebui să ajungă.

Şi aşa am făcut.

Acum, cu înţelepciunea pe care o dobândeşti după desfăşurarea evenimentelor, pot spune că atitudinea fermă a lui Makin în tainiţa Constructorilor ar trebui să fie suficientă pentru a spăla tot sângele de pe mâinile lui, toate crimele pe care le-a comis, să anuleze povestea cu catedrala Wexten şi să facă din el un erou numai bun de legendă. Având în vedere giulgiul letal care se desfăşura în bătaia vântului de la Castelul Roşu, e clar că reducerea drastică a planului meu original a salvat lumea de la o moarte destul de neplăcută. Sau cel puţin a amânat momentul.

35

— Ar fi trebuit să vedem ceva până acum, a zis Makin.

M-am uitat în urmă, peste umăr. Corpul masiv şi hidos al muntelui Honas se ridica spre cer asemenea unui pumn ameninţător, în strânsoarea căruia se odihnea Castelul Roşu. În spatele nostru veneau fraţii, împrăştiaţi de-a lungul potecii, o bandă de vagambonzi ce se luptau cu povârnişul.

— Makin, am spus rânjind, moartea asta e una care se mişcă în vârful picioarelor, i-am zis, e ca o mână invizibilă ale cărei degete sunt fatale. Care găseşte orice bebeluş, cuibărit în leagănul lui.

O umbră de greaţă a strâns buzele lui Makin.

— Ce-ai fi preferat, să îi găsească Rike sau Row?

Am lăsat palma pe umărul lui, mănuşă oţelită pe platoşă de fier, amândoi la fel de înnămoliţi în urma evadării din tunel. Avea noroi şi în păr, i se usca pe buclele negre.

— Ai fost cam abătut în ultima vreme, bătrâne, i-am zis. Păcatele trecutului atârnă atât de greu încât ţi-e teamă să adaugi altele noi pe listă?

Abia acum observasem că aveam amândoi cam aceeaşi statură, deşi Makin era un tip înalt. Peste un an avea să ridice capul spre mine ca să mă privească în ochi.

— Uneori aproape reuşeşti să mă păcăleşti, atât de bun eşti, Jorg.

În vocea lui se simţea oboseala. Pe la colţurile ochilor, o pânză de riduri fine începuse deja să-i acopere pielea.

— Nu suntem bătrâni. În urmă cu vreo trei ani şi ceva abia dacă împlineai zece. Zece! Poate suntem prieteni, nu-mi dau seama, dar bătrâni? În niciun caz.

— Şi la ce zici că sunt bun? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— La a juca diverse roluri. La a umple toţi anii pe care i-ai pierdut cu intuiţia ta formidabilă. Înlocuieşti experienţa cu geniul.

— Crezi că trebuie să număr mulţi ani în spate ca să gândesc cu mintea unui bătrân?

— Cred doar că trebuie să trăieşti mai mult ca să cunoşti cu adevărat inima cuiva. Trebuie să faci mai multe tranzacţii în viaţă ca să cunoşti valoarea monedei pe care o cheltuieşti cu o atâta uşurinţă.

Makin s-a întors să privească înspre coloana fraţilor.

Rike era ultimul din şir; silueta lui neagră decupa un vârf întunecat în văzduhul pe care se desfăşura răsăritul. În spatele lui, norii se aliniau spre vest, în fâşii, ca nişte panglici de un violet murdar, asemenea nuanţelor ce colorează vânătăile proaspete. Feşele legate de braţ şi în jurul frunţii fâlfâiau în aer.

Atunci am simţit ceva trecând prin mine, umbrele unor şoapte, mai reci chiar decât vântul.

Makin s-a întors spre cărare, gata să pornească la drum.

— Stai…

De data asta am auzit ţipete. Teroarea celor deja trecuţi în lumea morţilor.

Nu s-a auzit niciun sunet, dar muntele Honas a părut că se ridică, de parcă tocmai ar fi tras în piept o imensă gură de aer. Sub stânci s-a aprins o lumină, o incandescenţă care se scurgea sângerie prin toate fisurile muntelui. Într-o clipă, muntele a dispărut, aruncat spre ceruri într-un infern spiralat. Şi, undeva în mijlocul acelei tornade, se amestecau toate pietrele Castelului Roşu, din cele mai adânci temniţe până la cele mai înalte turnuri.

O lumină orbitoare a răpit întreaga glorie a dimineţii întinsă peste pământ ca o spumă albicioasă. Rike a devenit o umbră tremurătoare pe cerul orbitor. Am simţit sărutul fierbinte al acelei furii îndepărtate, ca arşiţa soarelui pe obraji.

Ceva ce arde atât de tare nu poate ţine mult timp. Lumina s-a stins, lăsându-ne în umbră, într-un fel de negură de dinainte de furtună. Am zărit de departe călăreţii care însoţeau haosul, năluci nou-născute, spulberate de furie. Le-am privit cum mătură în goana lor pământul, ca undele unui lac în care a fost aruncată o piatră, un inel cenuşiu pornea din punctul în care stânca se făcuse pulbere, mişcându-se cu viteza gândului. Până şi cerul părea că face valuri, norii în formă de panglici de mai înainte erau acum sparţi.

— Doamne Isuse!

Makin uitase gura deschisă, deşi nu mai avea cuvinte să rostească ceva.

— Fugiţi!

Strigătul lui Burlow a sunat foarte straniu, de parcă ar fi fost mut.

— De ce?

Mi-am deschis braţele larg, ca să întâmpin sfârşitul. Nu aveam unde să fugim.

I-am privit pe fraţi cum cad, unul câte unul. Timpul a început să se scurgă lent. Îmi simţeam sângele cum pulsează rece în vene. Explozia i-a trântit pe toţi la pământ, şi mai întâi pe Rike, pierdut în volbura cenuşie, un copil în faţa unui talaz imens adus de ocean. Vântul fierbinte mi-a cuprins picioarele şi m-a pus la pământ. Am simţit morţii trecând şuvoi prin mine şi gustul amar, de fiere, al sângelui necromantului mi-a scăldat iar gura.

O vreme am plutit ca un fum deasupra masacrului.

Zăceam în nimic. Nu mai ştiam nimic. O pace mai adâncă decât somnul, până când…

— Oh! Bravo!

Vocea mi-a străpuns întreaga fiinţă. Se auzea mult prea aproape de mine şi era într-un fel cunoscută.

— Acum iarna vrajbei noastre a devenit o vară grozavă sub mâna acestui fiu risipitor.

Cuvintele lui erau fluide, aveau un ritm condimentat cu accente străine.

— Îl schilodeşti pe Shakespeare mai rău decât îi schilodeşti limba maternă, Sarazinule.

Asta era vocea unei femei, o voce bogată, ca de catifea.

Doar să fugi.

— A trezit unul dintre Sorii Constructorilor, iar ţie îţi arde de glume?

Un copil vorbea de data asta, o fată.

— Copilă, n-ai murit încă? Cu tot muntele prăbuşit acolo, în vale?

În vocea femeii se ghicea dezamăgirea.

— Lasă fata, Chelia. Spune-mi cine stă în spatele acestui băiat. S-a săturat cumva Corion de Contele Renar şi şi-a luat o nouă piesă la bord? Sau Sora Tăcută şi-a arătat în sfârşit prezenţa?

Sageous! îl recunoşteam.

— Crede că poate să câştige jocul cu copilul ăsta crescut pe jumătate?

Femeia a izbucnit în râs.

O ştiam şi pe ea. Era necromanta.

— Târfă, pe tine te-am trimis în Iad cu arbaleta Nubanezului, am strigat.

— În numele lui Kali, ce…

— Ne aude?

Chelia l-a întrerupt, îi ştiam vocea, singurul cadavru al cărui glas mă înfierbântase vreodată.

Am început să îi caut prin valurile de fum.

— Nu, e imposibil, a răspuns Sageous. Cine îţi ţine spatele, băiete?

Nu am reuşit să găsesc nimic în vârtejul orbitor care mă învăluia.

— Jorg?

O şoaptă s-a auzit chiar lângă urechea mea. Era fata, din nou. Copilul strălucitor al monştrilor.

— Jane?

Am chemat-o şoptit sau cel puţin aşa am crezut. Nu-mi simţeam buzele sau oricare altă parte.

— Eterul nu ne ascunde, mi-a spus ea. Noi suntem eterul.

M-am gândit la cuvintele ei.

— Dă-mi voie să te văd.

Îmi doream asta cu toată puterea mea. Am întins mâna după ei.

— Lăsaţi-mă să vă văd.

Am strigat din nou, de data asta mai tare.

Chelia a fost prima care s-a arătat, zveltă şi senzuală, cum era când am văzut-o prima oară, curbele corpului ei dezvăluind-o ca pe o lucrare de artă schiţată în eter. Apoi, s-a ivit Sageous. M-a privit cu ochii lui blânzi, mai mari şi mai nemişcaţi decât orice apă, în timp ce îi sculptam trăsăturile din nimic. Jane şi-a făcut apariţia lângă el. Lumina ei abia mai pâlpâia, o strălucire slabă sub piele. Erau şi alţii, forme care se zvârcoleau în ceaţă, şi una mai întunecată decât toate, o formă pe jumătate cunoscută, familiară. Am încercat să văd, mi-am încordat toată voinţa. Nubanezul mi-a năpădit gândurile, Nubanezul, străfulgerarea mâinii mele pe o uşă şi senzaţia de prăbuşire în hău. *Dejă-vu.*

— Cine îţi împrumută puterea asta, Jorg?

Chelia mi-a zâmbit seducător. I-a dat târcoale, ca o panteră pusă pe joacă.

— Eu am luat-o.

— Nu.

Sageous a clătinat din cap.

— Suntem în jocul ăsta prea mult timp ca să mai putem trişa. Toţi jucătorii sunt ştiuţi. La fel şi privitorii.

A făcut un semn spre Jane.

L-am ignorat şi mi-am ţinut ochii pe Chelia.

— Am prăbuşit un munte peste tine.

— Da, şi sunt îngropată. Şi ce dacă?

O notă în vocea ei i-a trădat, o clipită, adevărata vârstă.

— Roagă-te să nu te dezgrop vreodată de-acolo, i-am spus.

M-am întors spre Jane.

— Deci şi tu eşti îngropată?

O secundă strălucirea i-a tremurat şi, în locul ei, am văzut o altă Jane, una stâlcită. O păpuşă zdrenţăroasă, prinsă între fărâme de stâncă, într-un loc întunecat pe care doar ea îl

lumina. Din umărul şi şoldul ei ieşeau, ascuţite, nişte oase extrem de albe, pătate cu sânge. Urmele de sânge păreau negre în lumina slabă. Şi-a întors capul doar atâtica, iar ochii ei argintii i-au întâlnit pe ai mei. Apoi a lucit şi am văzut-o întreagă înaintea mea, liberă şi nevătămată.

— Nu înţeleg.

Dar înţelegeam.

— Biata Jane, draga de ea.

Chelia a trasat un cerc în jurul fetei, având grijă să nu se apropie prea mult de ea.

— Va muri curat, am spus. Ei nu-i este teamă să plece. Va merge pe calea de care tu te temi atât de mult. Agaţă-te de carnea stârvurilor şi putreziciunilor din maţele pământului dacă acolo te ţine pe tine laşitatea.

Chelia a sâsâit spre mine. Faţa ei s-a acoperit de venin, respiraţia i s-a transformat într-un fâlfâit umed de materie descompusă. Fumul a început iar să o cuprindă, încolăcindu-se în jurul ei ca un şarpe.

— Pe ăsta să-l ucizi încet, Sarazinule.

I-a aruncat lui Sageous o privire cruntă. Şi-apoi a dispărut.

Am simţit-o pe Jane lângă mine. Lumina o părăsise. Pielea ei avea culoarea cenuşii fine, ca aceea rămasă în urma unui foc care a mistuit tot ce se putea mistui. Mi-a vorbit în şoaptă.

— Ai grijă de Gog şi de Gorgoth în locul meu. Sunt ultimii din neamul lor rămaşi în viaţă.

Gândul că Gorgoth ar putea vreodată să aibă nevoie de un păzitor mi-a adus câteva cuvinte ascuţite pe vârful limbii, dar m-am abţinut să fac vreun comentariu.

— Aşa o să fac.

Poate chiar vorbeam serios.

Mi-a luat mâna.

— Jorg, tu poţi ieşi învingător din toate bătăliile pe care le vei purta. Trebuie doar să găseşti motive mai bune pentru care să te lupţi.

Am simţit un fior în palmă – puterea ei, străbătându-mi pentru o clipă corpul.

— Priveşte spre anii pierduţi, Jorg. Priveşte mâna care-ţi stă aşezată pe umăr. Sforile care te-au mânat…

Mi-a dat drumul la mână şi a dispărut, lăsând în urma ei doar rotocoale mari de fum.

— Nu te întoarce acasă, Prinţe Jorg, m-a ameninţat părinteşte Sageous.

— Dacă începi să fugi acum, i-am zis, e posibil să nu te prind.

— Corion?

A privit peste umărul meu, spre rotocoalele de ceaţă.

— Nu-l trimite pe băiatul ăsta după mine. O să iasă prost.

Am dat să pun mâna pe sabie, dar s-a făcut nevăzut înainte s-apuc să o scot din teacă. Fumul a devenit mai amar, mi-a umplut gâtul şi m-am trezit tuşind.

— Îşi revine.

Am auzit vocea lui Makin foarte departe.

— Mai daţi-i apă.

L-am recunoscut pe Elban cel peltic.

M-am zbătut, înecându-mă şi scuipând.

— Târfa lui Dumnezeu!

Un nor imens, ca o nicovală pe care se călesc tunete, luase locul muntelui Honas.

Am clipit şi l-am lăsat pe Makin să mă ridice în picioare.

— Nu eşti singurul care a tras o buşeală bună.

A făcut semn cu capul spre locul în care Gorgoth stătea ghemuit, cu spatele la noi.

M-am repezit spre el, dar m-am oprit în momentul în care am observat căldura: dogoarea şi strălucirea care făceau ca Gorgoth să arate ca o siluetă în ciuda luminii naturale, de parcă se ghemuise lângă un foc de tabără imens. I-am dat ocol de departe. Gog zăcea chircit ca un copil în pântecele mamei; fiecare bucăţică de piele de pe el era albită de fierbinţeală, de parcă lumina degajată de Soarele Constructorilor luase locul sângelui din venele lui. Până şi Gorgoth a fost nevoit să se tragă înapoi.

În timp ce-l priveam, pielea băiatului a căpătat pe rând nuanţele pe care le are fierul în forjă, de la portocaliul cel mai aprins până la cele mai întunecate nuanţe de roşu. Am făcut un pas spre el şi a deschis ochii, două găuri albe săpate parcă în centrul unui soare. A tras aer în piept şi s-a chircit şi mai mult. Interiorul gurii lui părea topit. Din când în când, pe spate i se aprindeau flăcări, îi dansau pe braţe şi apoi se stingeau, l-a luat vreo zece minute lui Gog să se răcorească suficient ca un om normal să-i poată sta alături. Culorile naturale de pe pielea lui au revenit.

În cele din urmă, a ridicat capul şi a rânjit:

— Mai vreau!

— Ţi-a fost de-ajuns, băiete, i-am spus.

Nu ştiam ce anume trezise în el Soarele Constructorilor – întrezăream doar ca un ecou urmele lăsate în el – dar ştiu că era mai bine ca acel ceva să cufunde iarăşi în adormire.

Am privit în urmă, spre norul care se ridica încă deasupra Muntelui Honas şi la tărâmul întins ce era acum cuprins de flăcări.

— Cred că e timpul să mergem acasă, băieţi.

36

Cu patru ani în urmă

— Nu se poate face, a zis Nubanezul.

— Sunt puţine lucruri uşoare pe lumea asta care merită cu adevărat.

— Nu se poate face, a insistat el. În orice caz, nu de cineva care are pretenţia să mai rămână în viaţă în următoarele cinci minute.

— Dacă ar fi nevoie doar de un asasin sinucigaş, atunci Cei o Sută ar fi rămas până acum doar o Duzină.

Propriul meu tată supravieţuise câtorva atentate din care potenţialul ucigaş nu se străduise să scape cu viaţă.

— Niciunul dintre cei ce revendică tronul imperiului nu este uşor de ucis.

Nubanezul s-a întors în şa, spre mine, şi mi-a aruncat o privire încruntată. Renunţase să mai întrebe cum e posibil ca un copil să ştie astfel de lucruri. M-am întrebat cât o să mai dureze până avea să renunţe la a-mi spune că planul meu nu se poate realiza.

Am dat pinteni calului. Turnurile castelului stăpânit de Conte păreau la fel de îndepărtate cum erau cu jumătate de oră în urmă.

— Trebuie să vedem care este punctul forte în apărarea Contelui. Pavăza pe care se bazează când e vorba de protecţie. Punctul în care îşi pune întreaga credinţă.

Nubanezul s-a încruntat din nou:

— Mai întâi cauţi slăbiciunile duşmanilor. Apoi loveşti.

Şi-a mângâiat arbaleta grea, prinsă peste raniţă de şa.

— Dar mi-ai spus deja că nu este posibil. De câteva ori chiar.

Mi-am strâns pelerina mai bine, să mă apăr de vântul nopţii. Omul de la care o luasem fusese înalt, iar pe mine haina lui atârna până aproape de pământ.

— Deci nu faci altceva decât să calculezi care este cel mai bun mod de a pierde.

Nubanezul a ridicat din umeri. Nu se lua la ceartă niciodată doar de dragul de a ieşi învingător într-o dispută. Îmi plăcea asta la el.

— Punctul cel mai slab într-o apărare bună este menit să cedeze. Cedează, dar în momentul acela activează următorul punct de apărare şi tot aşa. Totul e în straturi. În final, te afli faţă în faţă cu ceea ce te-ai chinuit în tot acest timp să eviţi, numai că acum eşti mai slab, deşi ai fost prevenit de la bun început.

Nubanezul nu a comentat. În lumina muribundă a amurgului, chipul lui negru era impenetrabil.

— Surpriza este singura noastră armă. Sărim peste tot procesul ăla de escaladare. Mergem drept în inima problemei.

Şi inima este ceea ce vrem să tăiem.

Am călărit mai departe şi, după o vreme, turnurile au părut mai aproape şi mai înalte. S-au tot înălţat până când ne-am trezit cu porţile castelului în faţă. Pe terenurile de lângă castel stăteau risipite, ca într-o baltă de vomă, taverne, tăbăcării, cocioabe şi bordeluri.

— Scutul lui Renar este un om pe nume Corion.

Caii şi-au croit drum spre porţile castelului. Nubanezul strâmba din nas, deranjat de putoarea acelor locuri.

— Se zice că ar fi un magician venit de pe Coasta Calului. Cu siguranţă un sfetnic bun. Contele se pare că este păzit de mercenari aduşi de Corion tocmai de pe tărâmurile lui.

Oameni fără familie, care nu pot fi şantajaţi cu nimic şi care sunt juraţi unui cod al onoarei care îi ţine credincioşi.

— Păi şi mă-ntreb cum am putea intra noi în posesia unei invitaţii la acest Corion?

Rândul din faţa porţilor se mişca din când în când, dar nu depăşea viteza melcului. La vreo zece metri în faţa noastră, un ţăran care ducea de laţ un bou se certa cu un soldat îmbrăcat în culorile Contelui.

— Tu ce crezi, chiar o fi magician?

M-am uitat cu atenţie la Nubanez, în aşteptarea unui răspuns.

— Coasta Calului este locul în care trăiesc cei mai mulţi dintre ei.

Ţăranul, care părea să fi câştigat disputa, a luat-o înainte, trăgând după el boul în curtea exterioară, unde grajdurile târgului erau încă în construcţie.

Când am ajuns, în sfârşit, în dreptul porţilor, a început o ploaie măruntă. Zorzoanele de pe uniforma soldatului erau fleşcăite acum din cauza ploii, dar în privirea pe care ne-a aruncat-o nu se citea niciun strop de oboseală.

— Ce treabă aveţi la castel?

— Am venit să ne aprovizionăm.

Nubanezul a arătat spre raniţele prinse de şaua lui.

— În partea aia, a zis soldatul arătând cu mâna spre aglomeraţia de magherniţe de lângă castel.

— Găsiţi acolo tot ce vreţi.

Nubanezul a strâns din buze. Târgul de la castel avea cele mai bune mărfuri, dar să zicem că asta nu ne-ar fi dus prea departe. Aveam nevoie de un motiv mai bun pentru ca soldatul Contelui să lase un mercenar nubanez, îmbâcsit de praful drumului, să treacă pragul stăpânului său.

— Dă-mi arbaleta, i-am zis Nubanezului.

El s-a încruntat.

— Ce, ai de gând să-l omori?

Soldatul a izbucnit în râs, dar vocea Nubanezului nu avea nici urmă de umor. Începea să mă cunoască.

Am întins mâna. Nubanezul a ridicat din umeri şi şi-a desprins arcul din locul în care îl avea prins pe şa. Aproape m-am dezechilibrat din cauza greutăţii. A trebuit să ţin arbaleta cu ambele mâini şi să mă ţin în şa doar cu picioarele, dar în cele din urmă mişcarea mi-a reuşit fără prea mari pierderi la capitolul demnitate.

I-am întins soldatului arma.

— Du-i asta lui Corion, i-am spus. Zi-i că suntem interesaţi să o vindem.

Enervare, dispreţ, amuzament – le vedeam pe toate luptându-se pe chipul lui într-o încercare de a-i pune următoarele cuvinte pe limbă, dar, în cele din urmă, a ridicat mâna după arbaletă.

Am tras arma înapoi în momentul în care străjerul s-a întins după ea.

— Fii atent, vrăjile cântăresc cam jumătate din greutatea ei.

Cuvintele mele i-au ridicat o ţâră sprânceana. A apucat arbaleta cu grijă, uitându-se chiorâş la zeii nubanezi care o împodobeau. Nu ştiu ce a văzut acolo, dar ceva l-a făcut să lase deoparte orice obiecţie.

— Stai cu ochii pe ăştia doi, a strigat la alt soldat, ascuns în umbra porţilor.

Şi dus a fost, cu arbaleta Nubanezului în braţe. O ţinea la distanţă de el, de parcă se aştepta să-l muşte dacă i-ar fi dat vreo clipă ocazia.

Ploaia măruntă s-a transformat într-un şuvoi. Am rămas nemişcaţi pe caii noştri, uzi, de-acum, până la piele.

M-am gândit la răzbunare. La faptul că nu mi-ar fi dat înapoi ce îmi fusese luat. La faptul că nu-mi păsa. Agaţă-te de un lucru suficient timp, de un secret, de o dorinţă, poate chiar şi de o minciună, şi încet-încet te va schimba. Aveam nevoia asta în mine, nu o puteam ignora. Poate sângele Contelui avea să o satisfacă.

Se lăsa noaptea. Străjerii au început să aprindă felinare la porţile castelului şi în nişele săpate în zidul de la intrare. Din locul în care mă aflam vedeam dinţii a două grilaje, gata să cadă în cazul unui atac direct şi să acopere porţile deschise ale castelului. M-am întrebat câţi soldaţi din armata tatei ar fi murit dacă şi-ar fi trimis oamenii să o răzbune pe mama. Poate că era mai bine aşa. Mai bine că am venit să le bat la uşă. E mai personal. La o adică, a fost mama mea. Soldaţii tatei aveau şi ei mame pentru care să-şi facă griji.

Ploaia îmi curgea pe nas, pe gât, dar mie mi-era cald, aveam în mine un foc arzător.

— O să vă primească.

Străjerul s-a întors. Ţinea în mână un felinar. Penajul care-i decora coiful se udase de tot. Omul părea destul de obosit.

— Jake, ia-le caii. Nadar, tu poţi să-i conduci pe băieţii ăştia înăuntru, împreună cu mine.

Şi uite aşa am intrat în castelul Contelui Renar, pe jos, uzi ciuciulete, de parcă am fi ajuns până acolo înot.

Corion ocupa camerele din Turnul de Vest, lipit de aripa mare, unde îşi aduna Contele divanul. Am mers pe scări spiralate, cu treptele acoperite de noroi. Întregul loc părea destul de prost îngrijit.

— Crezi că e cazul să lăsăm armele la intrare? am întrebat.

Am prins cu coada ochiului albul ochilor Nubanezului, care mi-a aruncat repede o privire. Străjerul nostru a început să râdă. Omul din spatele meu m-a lovit cu mâna peste pumnalul pe care îl ţineam prins la şold.

— Ce-i, măi, băiete, ai de gând să-l înj unghii pe Corion cu beţişorul ăsta?

Nu eram obligat să-i răspund. Străjerul nostru s-a oprit în faţa unei uşi mari de stejar, întărită cu piroane de fier. Cineva gravase cu fierul încins un simbol complicat pe lemnul uşii, un fel de pictogramă. Semnul îmi atrăgea privirea.

Gardianul a ciocănit în uşă, două bătăi scurte.

— Aşteptaţi aici.

Mi-a întins mie felinarul. Mi-a aruncat o privire scurtă, a strâmbat din nas, apoi a trecut pe lângă Nubanez şi a pornit înapoi spre scări.

— Nadar, hai cu mine.

Au dispărut amândoi din câmpul nostru vizual, undeva în spatele scării, înainte să auzim zgomotul zăvorului tras. Apoi nimic. Nubanezul şi-a dus mâna la sabie. Eu i-am dat peste mână. Am dat din cap a „nu e cazul” şi am ciocănit în uşă.

— Intră.

Credeam că mi-am înfruntat toate fricile, dar iată că auzeam acum o voce care mi-ar fi putut schimba credinţa asta cu o vorbă. Şi Nubanezul a simţit la fel. Vedeam asta în fiecare mişcare a lui, în fiecare trăsătură a feţei, în felul în care era gata, în orice clipă, să o şteargă.

— Intră, Prinţe al Spinilor, vino la lumină, intră în furtună.

Uşa s-a închis, înghiţită de beznă. Am auzit urlete, urlete îngozitoare, ca atunci când prada are spinarea frântă, dar se târăşte încă, în încercarea de a scăpa din ghearele vânătorului. Poate eu am fost cel care a urlat, sau poate Nubanezul.

Şi apoi l-am văzut.

37

Din Castelul Roşu nu mai rămâneau nici temeliile. În urma noastră vedeam doar rămăşiţele muntelui în care fusese clădit. Ne-am tras înapoi şi-am mulţumit cerului că vântul bătea din faţă şi nu ne fugărea din urmă, ca să ne aducă şi nouă din fumul şi molima care se răspândeau acum în Gelleth. Când s-a lăsat noaptea, am căzut toţi ca nişte buşteni. Nimeni n-a avut chef de mâncare, nici măcar Burlow.

Drumul dintre Castelul Roşu şi Castelul Înalt este lung, mai lung la întoarcere decât la venire. Iar la venire l-am parcurs călare, pe când la întoarcere a trebuit să mergem pe jos. La coborâre, povârnişurile îţi pun în muşchi o altfel de durere decât la urcuş, simţi panta la fiecare pas, de parcă te-ar conduce, de parcă îşi încearcă puterea pe tine. Când urci, măcar ai şansa de a te lupta cu muntele.

— Să fiu al naibii dacă nu mi-e dor de calul ăla, am bombănit.

— Da, era un cal bun.

Makin a dat din cap şi a scuipat printre buzele prăfuite.

— Pune-l pe maestrul-dresor de la grajdurile Regelui să-ţi dreseze altul. Nu cred să existe vreun grajd în tot Ancrathul în care să nu se adăpostească cel puţin un bastard de-al lui Gerrod.

— Da, aici ai dreptate, era un desfrânat.

Am scuipat flegma adunată în gât. Armura se freca de mine, cu metalul încins de la căldura soarelui de după-amiază; simţeam cum se scurge sudoarea, în pârâiaşe mici.

— Atâta doar că nu-i corect, a adăugat Makin. Cea mai convingătoare victorie din toate timpurile, iar noi ne întoarcem pe jos.

— M-am ales cu mai multă pradă şi dintr-o cocioabă de ţăran! a strigat Rike din spatele coloanei.

— Sfinte Sisoie! Să nu-l lăsăm pe Micul Rikey să înceapă iar, am exclamat. Suntem bogaţi în monedele care contează cel mai mult, fraţilor. Ne întoarcem încărcaţi cu victorie.

Asta era într-adevăr o monedă care chiar valora ceva la curtea regală. Totul e de vânzare, dacă ştii preţul corect. Favorurile unui rege, o succesiune, chiar şi respectul unui tată.

Şi mai era ceva ce părea să lungească drumul pe care îl aveam de parcurs spre casă. Pe lângă armură şi provizii, mai aveam o povară de cărat după mine. E greu să duci cu tine veşti pe care nu le poţi împărtăşi cu nimeni, ba mai mult, trebuie să aştepţi câteva zile până să le poţi da mai departe. Veştile bune cântăresc la fel de greu ca şi cele proaste. Mă imaginam la curte, lăudându-mă cu victoria mea, băgându-le sub nas momentul meu de glorie – în special sub nasul unei anumite mame vitrege. Singurul lucru pe care nu-l puteam proiecta pe pânza imaginaţiei mele era reacţia tatălui meu. Am încercat să-l văd cu ochii minţii, clătinând capul a neîncredere. Am încercat

să-l văd ridicându-se în picioare şi aşezându-şi o mână pe umărul meu. Am încercat să mi-l imaginez mul- ţumindu-mi şi lăudându-mă, numindu-mă de-a dreptul fiu al lui. Dar ochii păreau să se înceţoşeze, iar cuvintele pe care le auzeam erau prea slabe şi glasul lui prea îngroşat ca să pot desluşi ce spune.

Fraţii nu au avut mare lucru de spus cât a durat călătoria. Se simţeau golurile rămase între noi, eram hăituiţi de lipsa Nubanezului. Pe de altă parte, Gog deborda de energie, alerga înaintea noastră, hăituia iepuri, punea întrebare după întrebare.

— Frate Jorg, de ce e acoperişul albastru? m-a întrebat la un moment dat.

Credea că lumea întreagă este doar o peşteră mai mare. Unii filosofi cred că i-ar fi dat dreptate.

Mai erau şi alte schimbări. Semnele roşii de pe pielea lui Gog căpătaseră o nuanţă aprinsă, iar focurile de tabără pe care le făceam noaptea păreau să-l fascineze. Gorgoth îi descuraja interesul şi-l alunga mereu de lângă foc, de parcă atracţia asta l-ar fi îngrijorat.

Drumurile au devenit mai familiare, pantele, mai line, câmpurile, mai bogate. Am străbătut cărările copilăriei mele, cărările acelui timp de aur în care zilele nu erau populate de griji, ci marcate doar de glasul melodios al mamei, fără nicio notă amară în el, până în cel de-al şaselea an al vieţii mele. Tata mi-a dat prima lecţie din lungul şir de lecţii grele care se întindea în faţa mea, o lecţie despre durere, pierdere şi sacrificiu. Gelleth a fost suma tuturor acelor învăţăminte. Victoria obţinută fără compromisuri, fără milă sau ezitare. Aveam să-i mulţumesc Regelui Olidan pentru instrucţie şi să-i povestesc cum duşmanii lui au fugit din calea mea. Iar el urma să-mi recunoască meritele.

Pe măsură ce ne apropiam, am început să mă gândesc şi la Katherine. Momentele de repaus se umpleau cu imaginea ei, cu clipele petrecute cu ea, suficient de aproape cât să o ating. Am revăzut momentul în care lumina dimineţii s-a revărsat asupra ei, găsindu-i rând pe rând chipul şi moliciunea buzelor.

Am străbătut epuizaţi pământurile din inima Ancrathului, atât de adânciţi în gânduri încât nici nu ne-am mai obosit să furăm caii care ne-au ieşit în cale şi care ne-ar fi putut uşura călătoria. Nu trebuia decât să închid ochii şi revedeam noul soare răsărind

deasupra tărâmului Gelleth, ţâşnind din el; auzeam şi ţipetele fantomelor sale.

Am zărit parapetele Crestei Osten cu vreo şapte mile înainte de sosirea noastră la porţile castelului. Soarele cobora spre apus, însângerat, gonindu-ne spre oraş.

— Vom fi primiţi ca nişte eroi, Jorth? a întrebat Elban.

Vocea îi suna şovăielnic, de parcă toţi aceşti ani încă nu-l învăţaseră că scopul scuză mijloacele.

— Eroi? am repetat şi-am ridicat din umeri. Vom fi victorioşi. Şi asta e tot ce contează.

Am străbătut ultimii doi kilometri în penumbra amurgului. Gărzile de la porţile Oraşului de jos nu au avut nicio întrebare de pus. Poate şi-au recunoscut prinţul, sau poate au citit ceva pe chipul meu şi instinctul de supravieţuire i-a oprit să deschidă gurile. Am trecut de porţi fără să întâmpinăm vreo rezistenţă.

— Frate Kent, ce-ai zice să treci în fruntea noastră până la Târgul de Jos şi să îi duci pe băieţi să bea ceva? Poate la taverna îngerul Căzut.

Eu şi Sir Makin puteam merge şi singuri la curte. Restul fraţilor mei n-ar fi fost bine primiţi la Castelul Înalt.

Cu Makin lângă mine, am pornit spre înaltul Oraş şi în scurt timp am ajuns la castel. Am lăsat în urmă oboseala când am ajuns la Poarta Triplă. Am traversat Curtea Stranelor, înveşmântată în umbre negre, pictate de soarele care murea.

Când am trecut de sala cavalerilor şi am ajuns la uşa tatei, aveam deja alt ritm. M-am uitat mai întâi după Sageous, căutându-l mai întâi printre oamenii din preajma regelui, apoi prin mulţimea sclipicioasă care popula sala tronului. Am dat cu ochii de Katherine, în dreapta reginei, cu o mână aşezată pe umărul surorii sale şi o privire grea pentru bietul Jorg. Am păstrat tăcerea încă o clipă.

— Unde l-ai ascuns pe sălbaticul ăla pictat, tată dragă? Atât de mult mi-am dorit să-l revăd pe ucigaşul din vise…

Mi-am plimbat privirea, încă o dată, peste marea de feţe din sală.

— Obligaţiile care ţin de serviciile sale la Curte l-au purtat dincolo de graniţe pe Sageous.

Faţa tatălui meu a rămas impenetrabilă, dar am observat un schimb rapid de priviri între regină şi sora ei.

— Abia aştept să se întoarcă.

Deci păgânul fugise din calea mea…

— Mi s-a spus că ai şchiopătat înapoi fără garda de la Regimentul Pădurii.

Regina Sareth a fost cea care mi-a vorbit de data asta, din dreapta regelui, cu palmele aşezate pe pântecul imens.

— Să înţelegem că ai pierdut toţi oamenii?

Un zâmbet i s-a strecurat pe linia subţire a buzelor. De altfel, trebuie notat că avea o gură excepţional de frumoasă.

M-am plecat în faţa ei. O plecăciune pentru frăţiorul meu vitreg, care se lupta să-şi croiască drum prin pântecul ei.

— Doamnă, au fost unele pierderi în rândul garnizoanei Regimentului Pădurii, nu pot nega acest lucru.

Tata şi-a plecat puţin capul, de parcă greutatea coroanei ar fi fost prea mult pentru el. Ochii lui apatici mă priveau pe sub sprâncene.

— Va trebui să calculăm pierderile acestei distracţii.

— Lordul Vincent de Gren…

L-am numărat primul, pe degetul arătător.

Un suspin de panică s-a ridicat în rândurile aristocraţilor.

— Chiar şi Comandantul!

Regina Sareth s-a luptat să se ridice în picioare.

— L-a pierdut chiar şi pe Comandant! Şi băiatul ăsta are pretenţia să ne ceară tronul?

— Lordul Vincent de Gren, mi-am reluat eu numărătoarea. A trebuit să-i fac vânt în cascada Temus. M-a supărat teribil. Coddin este acum noul Comandant, mai puţin nobil, dar un om de ispravă, mult mai potrivit pentru poziţie.

— Jed Willox, am numărat mai departe pe degete. Ucis într-o luptă cu pumnale din cauza unui joc de cărţi, la vreo două zile de mers de frontiera cu Gelleth.

— Mattus de Lee, am continuat, ridicând cel de-al treilea deget. Se pare că s-a pişat pe un urs din greşeală. Se pare că legendarul simţ de orientare în pădure al celor de la Regiment a fost puţin exagerat. Şi… cam asta-i tot.

Am ridicat cele trei degete deasupra capului şi le-am arătat publicului, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta.

— Pierderile în rândul oamenilor aleşi de mine au fost la fel de dureroase, dar ţin să subliniez, în apărarea noastră, că asedierea unui castel apărat de nouă sute de veterani din Gelleth este o acţiune periculoasă. Există o limită a victoriilor

care pot fi obţinute fără pierderi, mai ales atunci când ai pe mână doar două sute cincizeci de pădurari, abia înarmaţi.

— Laşul ăsta nici măcar n-a ajuns la Castelul Roşu!

Regina a îndreptat spre mine un deget acuzator – de parcă s-ar fi îndoit careva de identitatea celui la care făcea referire – şi vocea ei s-a transformat într-un ţipăt.

Am zâmbit şi am rămas calm. Femeile tind să piardă imaginea de ansamblu când sunt cu prunc. Am observat-o pe Katherine cum încerca să o aşeze pe Sareth înapoi pe tron.

— Ţi-am ordonat să asediezi Castelul Roşu.

Cuvintele tatei nu aveau în ele nicio nuanţă de furie. Mi s-au părut cu atât mai ameninţătoare.

— Într-adevăr.

Am înaintat spre tron, lăsându-l pe Sir Makin de gardă în spatele meu.

— Adu-mi-l pe Gelleth, aşa ai zis.

Eram la mai puţin de un metru de el când primul gardian al castelului s-a gândit să-şi pregătească arcul. Tata a ridicat un deget şi ne-am oprit, şi eu, şi gardianul care transpira abundent în veşmântul lui de zale.

— Adu-mi-l pe tavă pe Gelleth, mi-ai zis. Şi ai fost suficient de mărinimos cât să-mi oferi drept sprijin Regimentul Pădurii.

Am băgat mâna în raniţa pe care o ţineam pe şold, ignorând arcul aţintit spre mine şi degetele încordate pe strună, gata să elibereze săgeata.

— Iată-l pe Meri Gellether, Lord de Gellether, stăpânul Castelului Roşu.

Am desfăcut palma şi pulberea a început să mi se strecoare printre degete.

— Iar aici, am continuat, scoţând la iveală o bucată de piatră de dimensiunea unei nuci mici, aveţi cea mai mare piatră care a rămas din Castelul Roşu.

Am lăsat piatra să cadă şi n-am mai zis nimic. Nici pulberea, nici piatra nu erau veritabile, însă adevărul zăcea acolo, pe jos, în faţa tronului. Se alesese praful şi pulberea de Meri Gellether şi de castelul lui.

— I-am ucis pe toţi. Fiecare om din cetatea aia este acum mort.

Mi-am îndreptat privirea spre regină.

— Fiecare femeie. Doamne, servitoare, hamali şi târfe.

Ochii mi s-au oprit pe pântecul ei umflat.

— Fiecare copil, fiecare prunc, am ridicat vocea.

— Fiecare cal şi câine din cetatea aia, fiecare şoim şi porumbel. Toţi, de la şobolan până la ultima muscă. Nimic nu mai trăieşte acolo. Victoria nu vine cu jumătăţi de măsură.

Tata s-a ridicat, brusc, în picioare.

A făcut un singur pas şi m-am trezit nas în nas cu el. Nu puteam să citesc ce se ascunde în ochii lui, dar vechea frică pe care o simţeam în faţa lui m-a părăsit, parcă scursă pe podea odată cu pulberile din palma mea.

— Dă-mi înapoi ce am moştenit prin naştere.

Glasul mi-era potolit, deşi îmi venea cu greu să nu dau frâu liber sentimentelor care mă încercau.

— Lasă-mă să conduc armatele noastre şi voi recuceri Imperiul, îl voi face din nou ce a fost odată. Renunţă la păgân. Şi la planurile lui.

Am aruncat o privire spre noua regină.

Ar fi trebuit să-mi ţin ochii pe el, ar fi trebuit să-mi amintesc de la cine am moştenit răutatea.

Am simţit o durere ascuţită sub inimă. O durere care m-a făcut să îmi muşc cuvintele, ba chiar şi limba. Am simţit gust de sânge în gură, fierbinte şi amărui. M-am dat un pas înapoi, m-am împleticit încă doi. Am văzut lama în mâna tatei abia în momentul în care am alunecat din ea.

E un pumnal ce văd în faţa ochilor?[3]

Citatul mi-a ieşit pe gură printre bulbuci de sânge, la fel şi hohotul de râs care a izbucnit din mine. Am vrut să mai zic ceva, dar pentru prima oară nu mi-am găsit cuvintele, de parcă s-ar fi scurs din mine odată cu sângele.

Sala tronului a început să se învârtă cu mine, de parcă, după trădarea lui, lumea ar fi început să se zguduie. Privirile lor mă străpungeau pe rând – lorzi şi doamne, Prinţesa, Regina şi Regele. Picioarele, care m-au purtat leghe după leghe, înapoi, tocmai din tărâmul lui Gelleth, acum mă trădau, de parcă fiecare pas pe care-l străbătusem de la Castelul Roşu mi s-ar fi aşezat apăsător pe umeri, lăsându-mă năuc de osteneală.

M-a înjunghiat!

A fost o vreme când mi-am iubit tatăl. Un timp pe care mi-l aminteam în vise sau în unele momente când eram treaz. Atunci

[3] Citat din piesa Macbeth de W. Shakespeare (n.r.).

gândul acelei afecţiuni îmi trecea ca un nor îndepărtat prin minte. Îmi apărea în amintire un chip ce râdea, într-un timp de care nu mai aparţineam de mult, dintr-un anotimp în care eram prea tânăr ca să pot percepe distanţa dintre noi. Un chip sălbatic, cu barbă, dar deloc ameninţător.

E un pumnal ce văd în faţa ochilor? Gura mea nu reuşea să articuleze gluma. Un hohot de râs a izbucnit din mine, apoi am căzut de parcă pumnalul mi-ar fi tăiat sforile de care eram prins.

Am zăcut o eternitate în faţa lor, cu obrazul lipit de marmura rece. L-am auzit pe Makin urlând. Am auzit clinchetul armurii lui în momentul în care a fost pus la pământ de soldaţii gărzii regale. Bubuitul slab al unei inimi mi-a umplut întreaga fiinţă.

Când am căzut, am zărit un moment şi părul negru al tatălui meu, mai negru decât noaptea, cu un luciu slab ca de smarald, asemenea unei aripi de coţofană.

— Luaţi chestia asta de-aici.

Glasul lui trăda oboseala. În sfârşit, o urmă mititică de slăbiciune omenească.

— Va împărţi acelaşi mormânt cu mama lui?

Era o voce nouă. Cuvintele păreau a fi rostite atât de rar, încât ar fi putut umple o eră întreagă. Au răsunat în mine prelung şi deodată l-am recunoscut pe cel care le spunea. Era bătrânul Lord Nossar, care ne purtase pe umerii lui, pe mine şi pe Will, în urmă cu o viaţă. Bătrânul Nossar a venit să mă mai poarte o dată, ultima dată. Am auzit răspunsul, dar era prea slab ca să-l mai înţeleg. Luminile ochilor mi s-au stins. Am simţit cum podeaua îmi zgârie obrazul şi-apoi nimic.

38

Am înghiţit bezna şi bezna m-am înghiţit pe mine.

Fără lumină, fără nici măcar o bătaie de inimă care să măsoare timpul, înveţi că nu ai de ce să te temi de eternitate. De fapt, dacă ţi s-ar da pace, o eternitate petrecută de unul singur în întuneric ar putea fi o alternativă bine-venită a întregit poveşti cu trăitul.

Apoi a venit îngerul.

Am simţit scânteierile sale ca pe nişte tăieturi subţiri pe ochi. Lumina a radiat dintr-un singur punct, la început îndepărtat, apoi a explodat într-un număr infinit de aşchii incandescente care mi-au pătruns în minte. Înăuntrul meu se ridica un răsărit.

Într-o clipă, sau într-o veşnicie, întunericul a dispărut, fără să lase nici urmă de umbră în mine.

— Jorg.

Vocea ei fluidă acoperea toate octavele posibile, ca un ecou al tuturor cuvintelor posibile şi ca o împlinire a tuturor promisiunilor.

— Bună.

Vocea mea suna cavernos ca un tub de orgă stricat. *Bună?* Dar ce altceva poţi spune în paradis, atunci când o întâlneşti prima oară? Două silabe care strâng în ele slăbiciunea şi îndoiala.

Ea a deschis braţele.

— Vino la mine.

M-am ridicat pe vine, gol, pe o podea atât de albă încât nicio umbră nu îndrăznea să o întineze. Vedeam praful de pe membrele mele, întins ca nişte vene, şi sânge, sângele scurs din rana care m-a ucis, uscat şi negru ca păcatul.

— Vino.

Am încercat să o privesc. N-avea niciun rost să încerc să-i susţin privirea. Ca şi când orice definiţie era menită doar muritorilor, o diminuare pe care esenţa sa nu o permitea. Era îmbrăcată în culori deschise. Avea ochii precum acei cărora le pasă de aproapele lor. Şi aripi, avea şi aşa ceva, dar nu cu pene albe. Cerul întreg o învăluia. Uneori pielea părea să îi fie făcută din nori care alunecau unul peste celălalt. Mi-am smuls privirea de la ea.

M-am lăsat iar pe vine, ghem de carne şi oase, definit doar de jeg şi sânge, sub privirile ei scăpărătoare.

— Vino la mine.

Braţele ei deschise. Braţele unei mame, ale unei iubite, ale unui tată, ale unui prieten.

Mi-am ferit privirea, dar ea mă atrăgea în continuare. Am simţit promisiunea izbăvirii. Nu trebuia decât să-mi ridic ochii şi ea m-ar fi iertat.

— Nu.

Uimirea îngerului a străfulgerat spaţiul dintre noi, ca o palpitaţie a luminii. Am simţit tensiunea adunată în maxilar şi gustul amar al furiei pulsându-mi fierbinte la baza gâtului. În sfârşit, lucrurile începeau să-mi devină din nou familiare.

— Lasă durerea deoparte, Jorg. Lasă sângele Mielului să îţi spele păcatele.

Nicio notă falsă în ea. Stătea lângă mine, transparentă în îngrijorarea ei. Îngerul îşi ţinea darurile în palmele deschise, compasiune, iubire… milă.

Un dar în plus. Vechiul zâmbet mi-a arcuit iar colţurile buzelor. M-am ridicat, încet, cu capul încă plecat.

— Mielul nu are suficient sânge cât să-mi spele mie păcatele. Mi-ar prinde bine mai degrabă o oaie decât un miel.

— Niciun păcat nu e atât de mare încât să nu fie iertat, mi-a răspuns. Nu există rău care să nu poată fi dat deoparte.

Şi chiar credea în ce spunea. Nicio minciună n-ar fi putut ieşi din gura ei. Acest adevăr, cel puţin, era evident de la sine.

În momentul acela i-am întâlnit ochii şi puterea iubirii ce se revărsa din ei a fost cât pe ce să mă răpească. M-am scufundat în mine cât am putut de adânc şi m-am luptat cu ea. Mi-am construit iar zâmbetul fals, blestemându-mă pentru slăbiciunea mea.

— Am lăsat prea puţine păcate negustate, am zis şi am păşit spre ea.

— Am blestemat… în biserică. Am râvnit la boul vecinului. L-am furat, l-am pus în proţap şi l-am înfulecat cu lăcomie, un alt păcat de moarte, cel dintâi din cele Şapte, învăţat încă de la sânul mamei.

Durerea din ochii ei îmi făcea rău, dar primisem o lovitură care despărţea viaţa de moarte. Am început să mă mişc în jurul îngerului, şi picioarele mele lăsau urme pe podeaua imaculată, ca nişte vânătăi, care păleau însă la scurt timp.

— Am poftit la nevasta vecinului. Şi m-am înfruptat din ea. Am şi ucis. O, da, omorul, omor după omor. Atât de puţine păcate din care n-am gustat… Sunt sigur că, dacă n-aş fi murit atât de tânăr, m-ai fi întâmpinat cu o listă întreagă.

Furia mi-a încleştat maxilarul. Puţin mai strâns şi dinţii mi-ar fi explodat.

— Dacă aş fi trăit încă cinci minute, ai fi putut trece patricidul în fruntea listei de păcate.

— Poate fi iertat.

— Nu cer iertarea ta.

Viţe de întuneric au început să se întindă pe toată podeaua pornind din locul în care mă aflam.

— Pune totul deoparte, Copile.

Cuvintele ei erau pline de căldură şi bunătate, atât de puternice încât aproape că m-au copleşit. Ochii îi erau ca nişte ferestre prin care se vedea o lume unde lucrurile erau la locul lor, întregite. Un loc clădit din zilele ce aveau să vină. Totul putea fi îndreptat. Simţeam asta cu toată fiinţa mea, în vârful limbii, în nări. Dacă n-ar fi fost atât de sigură de reuşita ei, m-ar fi convins pe loc.

M-am agăţat de furie, am băut din fântâna mea otrăvită. Lucrurile astea nu sunt bune, dar cel puţin sunt ale mele.

— Doamnă, aş putea veni cu tine. Aş putea accepta oferta ta. Dar atunci eu cine aş fi? Cine aş fi dacă aş renunţa la toate lucrurile rele care m-au construit?

— Ai fi fericit, mi-a răspuns.

— Las pe altcineva să fie fericit. Un nou Jorg, un Jorg fără mândrie. Nu o să fiu marioneta nimănui. Nici a ta şi nici măcar a Lui.

Noaptea se ţâra neagră, ca un abur care se ridică din mlaştină.

— Şi mândria este un păcat, Jorg. Cel mai mortal din toate Şapte. Trebuie să renunţi la el.

În sfârşit, umbra unei provocări în cuvintele ei. Era tot ce aveam nevoie ca să prind putere.

— Trebuie?

Întunericul a început să se îngroaşe în jurul meu.

Ea şi-a întins braţele spre mine. Bezna creştea, iar mmina îngerului începea să pălească.

— Mândrie? am repetat, şi zâmbetul a început să-mi danseze pe buze. Dar eu *sunt* mândria însăşi! Lasă-i pe cei umili să-şi primească moştenirea – eu prefer să-mi petrec eternitatea printre umbre decât să plătesc preţul divin pe care mi-l ceri.

Nu era adevărat, dar dacă n-aş fi vorbit aşa, dacă i-aş fi acceptat mâna în loc să i-o muşc, n-ar mai fi rămas nimic din mine, m-ar fi făcut bucăţi.

Nu mai rămăsese decât o pâlpâire slabă în locul strălucirii ei, o scânteie slabă care se zbătea să lupte cu întunericul.

— Aşa a vorbit şi Lucifer. Mândria l-a smuls din Rai, deşi el stătea de-a dreapta Domnului.

Vocea ei se stingea, se transforma în şoaptă.

— Până la urmă mândria este singurul rău, rădăcina tuturor păcatelor.
— Mândria este tot ce am.
Am înghiţit bezna şi bezna m-a înghiţit pe mine.

39

— N-a murit încă?
Era vocea unei femei, cu accent de teuton, în care se ghicea povara anilor.
— Nu.
De data asta vocea avea un timbru tânăr şi familiar, dar era marcată de acelaşi accent teuton.
— Nu e normal să dureze aşa mult, a zis bătrâna. Şi e atât de alb! Mie mi se pare că-i mort.
— A curs mult sânge din el. Nu ştiam că oamenii au atâta sânge.
Katherine! Chipul ei a străpuns brusc vălul de beznă care mă acoperea. Ochi verzi şi pometţi sculptaţi.
— Alb şi rece, a zis ea, cu degetele aşezate pe încheietura mâinii mele. Dar oglinda se abureşte când o apropii de buzele lui.
— Eu zic să-i pui o pernă pe faţă şi să termini cu el.
Mi-am imaginat mâinile înfipte în gâtul babei. Imaginea a adus un strop de căldură în mine.
— Chiar am vrut să-l văd murind, a zis Katherine. După ce i-a făcut lui Galen. L-aş fi privit murind pe treptele tronului, cu sângele ăla care tot ieşea din el, l-aş fi privit murind încetul cu încetul şi m-aş fi bucurat.
— Regele ar fi trebuit să-i taie beregata. Să-şi ducă treaba până la capăt acolo, pe loc, s-a auzit din nou vocea bătrânei.
Avea un ton servil. Îşi exprima opiniile în siguranţa dată de un spaţiu privat, opinii reprimate prea mult care, în timp, căpătaseră gustul coclit al tăcerii.
— Hanna, acela care ia viaţa singurului său fiu e un om crud.
— Nu e singurul său fiu. Sareth îl poartă în pântec pe nepotul tău. Acum copilul se va naşte cu dreptul la moştenire întreg.
— Ce crezi, îl vor lăsa aici? a întrebat Katherine. Îl vor aşeza în sicriul mamei lui, alături de fratele său?
— Eu zic să aşezăm căţelandrii lângă căţea şi să pecetluim încăperea.
— Hanna!

Am auzit-o pe Katherine îndepărtându-se.

Mă căraseră în cripta mamei, o cămăruţă din tainiţele de sub castel. Ultima dată când am vizitat locul, praful forma un strat subţire, fără urme de paşi.

— A fost regină, Hanna! s-a auzit iar vocea lui Katherine.

Am auzit un foşnet, ca şi când ar fi şters ceva cu mâna.

— Se vede puterea întipărită pe trăsăturile feţei ei.

Pe capacul de marmură al sicriului fusese sculptată înfăţişarea mamei, arătând de parcă se întinsese acolo să se odihnească puţin, cu mâinile împreunate a rugă.

— Sareth e mai drăguţă, a comentat Hanna.

Katherine s-a apropiat iar de mine.

— Puterea este cea care face dintr-o femeie regină.

I-am simţit degetele pe frunte.

Trecuseră patru ani. Patru ani de când am atins ultima oară obrazul de marmură şi am jurat să nu mă mai întorc niciodată. Atunci am vărsat ultima dată o lacrimă.

M-am întrebat dacă şi Katherine i-a atins faţa, dacă degetele ei s-au plimbat pe aceeaşi piatră.

— Dă-mi voie să pun capăt poveştii, prinţesa mea. I-am face un bine băiatului. Or să-l aşeze lângă mama lui şi lângă prinţul cel mic.

Vocea Hannei era numai lapte şi miere. Am simţit cum mâna i se înfige în gâtul meu. Avea pielea aspră, ca de rechin.

— Nu.

— Bine, dar chiar tu ai zis că vrei să-l vezi mort, a comentat Hanna.

Avea putere în mâna ei bătrână. Gâtuise ceva pui la viaţa ei, cu mâna aia, Hanna a noastră. Poate chiar şi vreun prunc, o dată sau de două ori. Strânsoarea ei sporea, încet, dar sigur.

— Când eram pe trepte, chiar am vrut. Sângele lui era încă fierbinte atunci, a răspuns Katherine. Dar l-am privit agăţându-se de viaţă atâta timp, de un fir atât de subţire, încât acum m-am obişnuit. Lasă-l să cadă atunci când e gata. Nu-i genul de rană căreia să-i supravieţuieşti. Lasă-l să-şi aleagă singur momentul.

Mâna s-a încleştat şi mai tare pe gâtlejul meu.

— Hanna!

Şi mâna s-a retras.

Învăluim lumea noastră violentă şi misterioasă în giulgiul unei aşa-zise înţelegeri. Astupăm golurile din raţiunea noastră cu ştiinţă sau cu religie şi ne prefacem că ordinea a fost stabilită. Şi, îndeobşte, povestea asta funcţionează. Atingem în treacăt suprafeţele, nepăsători la hăurile care se deschid sub noi. Asta până în momentul în care ceva desprins din necunoscutul îngheţat se lungeşte spre noi să ne înşface.

Cea mai mare minciună o păstrăm pentru noi. Jucăm un joc în care ne prefacem că suntem zei, în care facem alegeri, iar curentul urmează făgaşul trasat de noi. Ne pretindem separate de sălbăticie. Pretindem că omul poate controla lucrurile în profunzimea lor, că civilizaţia este mai mult decât o căptuşeală, că raţiunea ne va sta alături până şi în cele mai întunecate locuri.

Am învăţat aceste lecţii în al zecelea an de viaţă, deşi până la urmă am reţinut destul de puţin. Lui Corion, însă, i-a luat doar câteva momente să mi le predea, doar câteva bătăi de inimă, timp în care voinţa mea a pâlpâit ca flacăra unei lumânări în bătaia vântului, apoi s-a stins complet.

Zăceam nemişcat pe trepte, alături de Nubanez. Puteam mişca doar ochii, aşa că îl urmăream din priviri pe bătrân cum străbate încăperea. În altă lumină, ar fi putut părea blând. Avea ceva din Tutorele Lundist în el, deşi era mai slăbit, mai înfometat. Oroarea pe care o degaja nu-i păta chipul, nici măcar ochii, ci sălăşluia în faptul că pielea era doar o mască turnată cu grijă peste ce zăcea de fapt în el: întregul vid al lumii.

Când l-am văzut – un bătrân înveşmântat într-o pelerină murdară – m-a cuprins o spaimă din acelea pe care, de ruşine, le ştergi apoi din amintire. Spaima pe care o încearcă iepurele când vulturul se repede asupra lui. Acel fel de spaimă care te transformă într-un nimic. Genul de spaimă care te face să îţi sacrifici mama, fratele, pe toţi şi tot ce ai iubit vreodată, doar pentru şansa de a fugi.

Corion s-a apropiat de mine şi mi-a cuprins încheietura mâinii. Într-o clipită, atingerea lui a domolit groaza teribilă care mă făcea neom. Brusc, ca şi când ar fi închis cepul unui butoi cu vin, şuvoiul de teroare pură ce alerga prin mine s-a oprit. Fără să rostească vreun cuvânt, m-a târât în camera lui. Am simţit lespezile de piatră cum îmi zgârie obrazul.

Încăperea era complet goală, cu excepţia arbaletei Nubanezului, care era rezemată pe peretele din fund. Mi l-am imaginat pe Corion închis în camera asta goală, un spaţiu în care îşi lăsa carcasa bătrână în timp ce studia eternitatea.

— Deci vânătorul lui Sageous a dat în sfârşit de urma cuiva care a muşcat mai rău decât el, ha?

Am încercat să-i răspund, dar buzele nu mi s-au mişcat. Ştia deci despre vrăjitorul din vis şi despre vânătorul lui. Îmi spusese Prinţul Spinilor. Oare ce altceva mai ştia?

— Ştiu tot, copile. Toate lucrurile pe care le cunoşti tu, secretele pe care le ascunzi. Chiar şi secretele pe care le-ai uitat!

Putea să-mi citească gândurile!

— Ca pe un pergament desfăcut, mi-a confirmat Corion, dând din cap.

Mi-a atins creştetul cu vârful cizmei, astfel încât să pot vedea din nou arbaleta Nubanezului.

— Mă intrigi, Honorous Jorg Ancrath, a continuat şi s-a depărtat câţiva paşi, oprindu-se lângă arbaletă.

— Te întrebi cum de un om atât de puternic nu este împărat peste toate tărâmurile.

Chiar mă întrebam.

— Pentru că împărat trebuie să fie unul dintre Cei O Sută. Popoarele nu vor urma nicicând monştrii de teapa mea. Vor urma pe oricine a urcat la tron prin descendenţă, drept divin sau naştere din sământa vreunui rege. Aşa că noi, cei care ne-am luat puterea din locurile în care alţii se tem să ajungă… noi urzim altfel jocul puterii, folosind piese precum Contele Renar, sau tatăl tău. Piese ca tine, poate.

A întins braţul spre arbaletă şi aerul din jurul ei a început să se unduiască, de parcă în apropiere s-ar fi deschis gura unui furnal încins.

— Da. Cred că îmi place ideea. Să i-l las lui Sageous pe Regele Olidan, să-l las să lucreze la subjugarea voinţei tatălui tău, iar eu să îl iau pe primul lui născut.

Frica se adâncise în mine destul cât să lase loc furiei. Mi l-am imaginat pe bătrân murind, cu sabia mea înfiptă în el până la plăsele, cu mâna mea strânsă pe mâner.

— Lasă-te mânat de impuls şi, dacă ştii cum să-l controlezi, cândva fiul rătăcitor se va întoarce, ca o viperă la pieptul tatălui său. Pionul ia regele.

Şi, cu un gest al mâinii, a mimat o tablă de şah.

— Ai şanse să devii ceva, Prinţ al Spinilor. O piesă câştigătoare.

Corion a pus mâna pe arbaletă şi a ridicat-o de parcă ar fi fost un fulg. A sprijinit-o pe şold şi a şoptit ceva, prea încet ca să pot distinge cuvintele. Din cinci paşi a ajuns lângă uşă şi a lăsat arbaleta pe trepte, lângă Nubanez.

— Un cavaler negru care să-mi păzească pionul.

— Iar tu, băiete, tu-l vei uita pe Contele Renar.

Ei, pe dracu', cum să-l uit!

— Îndreaptă-ţi dorinţa de răzbunare oriunde vrei, împarte-o cu lumea din jurul tău, varsă nişte sânge; dar nu te mai întoarce niciodată pe tărâmurile de aici. Să nu mai pui piciorul pe cărările astea. Gândurile tale nu vor mai rătăci pe aici.

Nu puteam decât să-l privesc. S-a apropiat de mine. A îngenuncheat, m-a prins de guler şi m-a tras mai aproape. I-am întâlnit ochii negri. Simţeam cum mă cuprinde încet teroarea, ca un val gata să mă înghită. Şi mai rău, i-am simţit degetele înfipte adânc înăuntrul craniului meu, ştergând amintiri şi înlăturând scopuri.

— Uită-l pe Renar. Du-ţi răzbunarea în lume.

Renar va muri.

— De… mâna… mea.

Cumva buzele mele au reuşit să articuleze cuvintele.

Dar îmi răpise deja întreaga convingere. Nu mai ştiam cum am ajuns în turn, nu mai ştiam nici măcar cum îl chema.

Bătrânul a zâmbit. S-a aplecat să îmi şoptească ceva la ureche. Îmi amintesc şi acum respiraţia lui pe piele şi mirosul lui împuţit.

Apoi i-am auzit cuvintele şi mi-am pierdut cunoştinţa.

Nişte viermi se zvârcoleau în spatele ochilor mei. Nu mai era nimic din el în gândurile mele, cu excepţia unui vid spre care nu puteam privi. Renar s-a transformat într-un nume fără greutate, iar ura mea a devenit un cadou pentru toţi şi pentru oricine îmi ieşea în cale.

M-am prăbuşit în beznă, asurzit de propriul urlet. Mâini necunoscute s-au repezit la gâtul meu şi, în întunericul

atotcuprinzător, propriile-mi mâini au găsit un gât pe care să-l sugrume. Am strâns mai tare, şi mai tare. Ţipetele s-au redus la un scâncet, apoi la un horcăit şi, în cele din urmă, la tăcere. Am strâns. Mâinile mele erau ca nişte chingi de fier. Dacă aş fi strâns mai tare, oasele degetelor s-ar fi rupt ca nişte beţişoare uscate.

M-am prăbuşit prin întuneric, prin tăcere, doar cu mâinile acelea înfipte în gâtul meu şi cu gâtul acela de care mâinile mele se prinseseră, cu foamea de aer, cu inima bubuind gata să-mi spargă pieptul.

M-am prăbuşit prin veacuri. M-am prăbuşit prin toată viaţa mea…

Şi, în cele din urmă, am lovit pământul. Tare. Am deschis ochii. Zăceam pe o podea de piatră. O faţă vânătă se holba la mine, cu ochii ieşiţi din orbite, cu limba scoasă. Lumina zilei se strecura pe o fereastră tăiată în partea de sus a zidului. Mă durea tot corpul. Am zărit nişte mâini strânse în jurul gâtului de sub faţa aceea. Erau mâinile mele. Am făcut un efort uriaş să mi le descleştez. Degetele albite s-au supus cu greu.

Însă durerea continua să pulseze în mine. Îmi trebuia ceva, dar nu puteam spune ce anume. Vederea îmi juca feste, devenind din ce în ce mai înceţoşată. Mi-am dus mâna amorţită la gât şi am dat peste mâinile chircite peste grumazul meu.

N-am recunoscut chipul de lângă mine. O femeie?

Lumea s-a depărtat de mine, durerea s-a mai potolit.

*Renar… Num*ele mi-a revenit în memorie şi, odată cu el, am simţit un val de putere ridicându-se înăuntrul meu. Mâinile care descătuşaseră degetele celei care încercase să mă sugrume păreau străine de trupul meu. Rena*r! Pri*ma gură de aer mi-a şuierat în piept de parcă l-aş fi respirat printr-un băţ de trestie.

Aer! Aveam nevoie de aer.

M-am înecat, am gemut, dar nimic; am horcăit, deşi gâtlejul mi se chircise.

Renar.

Faţa vânătă aparţinea unei femei cu păr cărunt. Nu înţelegeam nimic.

Renar. Corion.

Oh, Isuse! Mi-am amintit. Mi-am amintit oroarea, dar, comparativ cu furia care mă cuprindea, abia dacă o mai izbuteam să o bag de seamă.

— Corion.

Pentru prima oară în cei patru ani scurşi de la noaptea în care l-am întâlnit în turn, pentru prima dată în tot acest timp, i-am pronunţat numele. Mi-am amintit. Mi-am amintit tot ce îmi luase şi, întâia oară în toţi aceşti ani, m-am simţit întreg.

Am găsit puterea să mă ridic în picioare.

Mă aflam într-o încăpere, într-un castel. Lângă un pat… căzut din pat. Iar o bătrână încercase să mă sugrume.

Uşa s-a zgâlţâit. Cineva hâţâna tare clanţa.

— Hanna! Hanna!

Vocea unei femei.

Nu ştiu cum, dar m-am trezit în faţa uşii deschise.

— Katherine.

Vocea a evadat din gâtul meu învineţit şi a ţâşnit afară scrâşnind.

Era chiar acolo, în faţa mea. Frumoasă şi neliniştită. Cu gura pe jumătate deschisă, cu ochii verzi, larg deschişi.

— Katherine.

Nu puteam să-i articulez cu glas tare numele, era doar o şoaptă, deşi aş fi vrut să ţip, să strig atâtea lucruri deodată.

— Ucigaşule! a strigat ea.

A scos un pumnal de la cingătoare, cu lama subţire şi suficient de lungă cât să străpungă un om.

— Tatăl tău a avut dreptate, a adăugat. Şi eu.

Iar eu nu puteam face altceva decât să mă minunez de frumuseţea ei.

41

Când eşti prins în duel, om contra om, sabie contra sabie, lipsa de îndemânare te poate ucide. De cele mai multe ori, însă, e chestie de noroc sau, dacă durează prea mult, primul care oboseşte e de obicei cel care dă ortul popii.

În final, totul se rezumă la a rămâne puternic. Ar trebui să scrie chestiile astea pe pietrele de mormânt, ceva gen: „Mort de oboseală”. Poate, nu obosit de viaţă, dar suficient de obosit cât să nu se mai ţină agăţat de ea.

Într-o luptă adevărată – şi majoritatea luptelor chiar sunt adevărate, şi nu cu reguli de turnir – oboseala este cel mai mare

ucigaş. O sabie este o bucată grea de fier. După ce o învârţi câteva minute, braţele tale se prind singure cam ce pot şi ce nu pot face. Chiar şi atunci când viaţa ta depinde de asta.

Ştiu că au fost dăţi când mi-a fost greu să ridic sabia, aşa de greu încât aveam senzaţia că e o muncă herculeană, dar în viaţa mea nu am fost atât de sleit de puteri ca în momentul în care m-am aflat în faţă cu pumnalul Katherinei.

— Ticălosule!

Focul din ochii ei era suficient de sălbatic cât să ardă şi înainte ca pumnalul să se înfigă în mine.

Am căutat un strop de voinţă, care să mă ajute s-o opresc, dar n-am găsit nimic.

Un pumnal e un lucru destul de înspăimântător, mai ales când este lipit la gâtul tău, ascuţit şi rece. Mi-am amintit iar de negurile nopţii în care morţii au ieşit din mlaştinile lor funerare, de pe Drumul Moroilor.

Sclipirea lamei în clipele în care s-a apropiat, gândul că putea să-mi străpungă carnea, să-mi scoată un ochi poate, toate astea sunt chestii care ar putea speria un pic omul. Până când îţi dai seama ce sunt de fapt. Sunt doar modalităţi de a pierde jocul. Pierzi jocul şi ce ai pierdut? Ai pierdut jocul. Corion mi-a povestit despre joc. Oare câte dintre gândurile mele au fost de fapt ale lui? Cât din filosofia mea de viaţă e mânjită de degetele bătrânului?

Am înotat prea mult în întuneric. Jocul nu mai părea la fel de important.

Cu ultimele puteri, am ridicat braţele. Le-am desfăcut cât am putut de mult, aşteptând lovitura. Şi am zâmbit.

Ceva a izbutit să-i oprească mâna. Am văzut momentul pe chipul ei, încruntarea sprâncenelor ei perfecte, lupta cu furia.

— Se pare că tata nu a reuşit să îmi atingă inima, am reuşit să şoptesc răguşit.

— Poate tu, mătuşă, să ai o mână mai bună?

Pumnalul a început să îi tremure în mâna. M-am întrebat dacă mai tăiase vreodată în carne vie.

— Tu… tu ai ucis-o.

Degetele mâinii mele drepte s-au închis în jurul unui obiect neted, aflat pe raftul de lângă pat.

Privirile ei s-au lăsat în jos, spre chipul bătrânei.

Atunci am lovit-o. Nu prea tare, nu aveam destulă putere, dar suficient cât să sparg vasul pe care îl găsisem. A căzut fără să scoată un sunet.

Zăcea în mătăsurile albastre şi vaporoase ale veşmintelor, întinsă pe lespezile de piatră. Am simţit cum viaţa începe să-mi curgă iar prin vene. Parcă îmi revenise puterea. Parcă s-ar fi ridicat o vrajă.

Ucide-o şi vei fi liber pentru totdeauna. O voce cunoscută, uscată ca hârtia. A mea sau a lui?

Părul îi ascundea faţa, ambră pe safire.

Ea e slăbiciunea ta. Scoate-i inima.

Ştiam că aşa este.

Sugrum-o.

Mi-am văzut mâinile, palide pe un gât care începea să se înroşească.

Fă-o a ta. Vocea din tufişurile de măceşi. Spinii s-au strecurat sub pielea mea şi m-au tras în jos, forţându-mă să îngenunchez lângă ea.

Ia-o. Ia ceea ce s-ar putea să nu ţi se dea niciodată. Ştiam prea bine regula asta.

Ucide-o şi vei fi liber.

Am auzit ecoul unei furtuni îndepărtate.

Părul lui Katherine aluneca asemenea mătăsii printre degetele mele.

— Ea e slăbiciunea mea.

Era vocea mea de data asta, buzele mele. Un pas mic, încă o moarte şi nimic nu avea să mă mai atingă vreodată. Un pas doar, şi uşa acelei nopţi cumplite avea să se închidă pentru totdeauna. Jocul s-ar transforma cu adevărat în joc. Iar eu aş fi jucătorul care l-ar câştiga.

Sugrum-o. Ia-o. Vocea măceşului. O spărtură în mintea mea. Un sunet dogit. Un gol.

Pustietate.

Îi simţeam gâtul cald sub degete. Pulsul ei în vârful degetelor mele.

— Ucide-o, Prinţ al Măceşului.

Am văzut ceva ca nişte buze subţiri articulând cuvintele, într-o încăpere goală.

— Ucide-o.

Am văzut buzele mişcându-se iar. Am văzut ochii goi, aţintiţi asupra eternităţii. *Ucide-o.*

— Corion!

Preţ de o clipă mâinile mi s-au strâns în jurul gâtului lui Katherine.

— Vin după tine, ticălos bătrân ce eşti.

Am luat mâinile de pe ea.

Un zâmbet a arcuit buzele alea subţiri, un zâmbet înfricoşător. L-am zărit în timp ce viziunea dispărea, vedenia cu ochi goi şi buze arcuite. Zâmbetul meu.

Mă jucase pe degete. Am rătăcit ani întregi fără să îmi amintesc nimic de el, am crezut că este ideea mea să renunţ la Renar. Am făcut din alegere un fel de simbol al puterii mele. Răzbunarea goală fusese înlocuită de, credeam eu, adevărata cale spre putere. Acum, însă, în ghearele morţii, redobândeam ceea ce îmi fusese luat. Redobândeam sau mi se dădea înapoi. Am privit spre Katherine. Mi-am amintit de înger, venit după mine într-un loc întunecat. Amintirea a dispărut, tremurătoare.

Am luat pumnalul lui Katherine, căzut pe jos, şi m-am ridicat. Am lăsat-o acolo, pe podea, lângă cotoroanţa pe care o gâtuisem. Uşa s-a deschis şi m-am trezit într-un coridor, unul pe care îl ştiam. Am dus cuţitul la gură şi i-am sărutat lama. Contele Renar şi păpuşarul care trăgea sforile n-aveau nevoie de mai mult de o lamă ascuţită.

> *La fiecare om pe care îl privea în faţă, Fratele Roddat înjughia pe la spate alţi trei. Roddat m-a învăţat tot ce ştiu despre fugă şi ascunziş. Laşii ar trebui trataţi cu respect. Încolţeşte-i şi-ţi vei afla sfârşitul.*

42

— Dă-te din calea mea.

— Cine dracu'…

— Isuse! Eşti acelaşi vierme care a încercat să mă oprească data trecută!

Şi chiar el era. Putoarea care m-a izbit în faţă în momentul în care a deschis uşa mi-a trezit amintirile.

— Mă mir că tata te-a lăsat să trăieşti.

— Cine…

— Cine dracu' sunt? Nu mă recunoşti? Nu m-ai recunoscut nici data trecută. Pe-atunci eram ceva mai scund, cam până aici.

Am ridicat demonstrativ o mână.

— Ştiu că pare să fi trecut o veşnicie de atunci, dar matale eşti om bătrân, aşa că ce contează trei sau patru ani pentru un boşorog?

Am schiţat o plecăciune.

— Prinţul Jorg, la ordinele dumneavoastră. Sau mai degrabă invers, tu eşti la ordinele mele. Ultima dată când am trecut pragul uşii am luat cu mine o şleahtă de bandiţi. De data asta am nevoie doar de un cavaler, dacă nu te superi. Sir Makin de Trent.

— Ar trebui să chem gărzile să te ia, mi-a răspuns fără prea multă convingere.

— Păi cum aşa? Regele n-a dat niciun ordin cu privire la mine.

Asta era doar o presupunere, dar tata era sigur că mi-a aplicat o lovitură mortală, aşa că probabil aveam dreptate.

— Pe lângă asta, dacă-i chemi, nu te alegi cu nimic. O să fii doar ucis. Iar dacă te gândeşti la individul ăla mare cu lance, să ştii că l-am dat cu capul de perete mai adineaori.

Paznicul a făcut un pas înapoi şi m-a lăsat să trec, exact ca şi data trecută, când eram doar un puşti şi venisem însoţit de Lundist. De data asta i-am tras câteva când am trecut pe lângă el. Un pumn în stomac şi unul după ceafă, când s-a ghemuit. Ba chiar m-am gândit să termin treaba cu pumnalul lui Katherine, dar de-a lungul timpului am învăţat că e o afacere bună să laşi în viaţă paznici incapabili.

I-am luat cheile şi am pornit pe hol, cu pumnalul pregătit. Aş fi preferat să am sabia cu mine. Fără ea mă simţeam pe jumătate dezbrăcat. Mintea mi se fixa încăpăţânată pe lipsa săbiei, e senzaţia stranie de uşurare pe care o simţeam la şold, ca o limbă care se întoarce obsesiv la locul rămas gol pe gingie, încercând să-şi dea seama ce s-a pierdut.

Makin mi-a pus sabia aia în mână, în ziua în care m-a găsit. În calitate de căpitan al gărzii aflate în căutarea moştenitorului, avea dreptul să o poarte asupra sa. Din ziua aceea, am ţinut asupra mea sabia familiei, turnată din oţelul Constructorilor.

Mi-am croit drum spre camera de tortură, acolo unde l-am întâlnit prima oară pe Nubanez. Masa din mijloc era goală. Din spatele uşilor închise ale temniţelor nu se arăta nicio faţă. Am făcut un circuit al locului, luminând fiecare celulă cu felinarul. În prima era un cadavru, sau, oricum, cineva aflat atât de aproape

de moarte încât nu mai rămăsese decât o mână de oase din el, legate într-un sac de piele. Următoarele trei celule erau goale. În a cincea se afla Sir Makin. Stătea rezemat de perete, acoperit de mizerie, cu barba crescută sălbatic. Şi-a ferit ochii cu mâna de lumină. N-a făcut nicio încercare să se ridice. Am simţit o durere în gâtlej. Nu ştiu de ce, dar asta am simţit. Furie în stomac şi o durere acidă pe beregată.

— Makin, oh, fratele meu!

— Cum?

Un cârâit, un sunet spart.

— Sunt iar pe drumuri, Frate Makin. Am treabă către sud.

Am băgat cheia în broască. Un zgâlţâit mic, un scârţâit.

— Jorg?

Un suspin înecat în lacrimi, pe jumătate hohot.

— Te-a ucis, Prinţe. Propriul tău tată.

— Am să mor când am să fiu gata.

Cheia s-a învârtit în broască, uşa s-a deschis fără nicio împotrivire. Mirosul fetid s-a accentuat.

— Jorg?

Makin şi-a lăsat mâna să cadă. Îi stâlciseră faţa.

— Nu! Eşti mort. Te-am văzut cum te-ai prăbuşit.

— Bine. Sunt mort, iar tu visezi. Acum ridică-te în picioare până nu îţi rup şi ce ţi-au lăsat nerupt. Şi la cum pute pe-aici, se pare că n-au lăsat mult.

Asta l-a convins. A încercat să se ridice, zgâriind cu mâna zidul de care stătea rezemat. Nici măcar nu mă gândisem la starea în care îl voi găsi. Mi se părea că trecuse doar o zi de când tata a înfipt cuţitul ăla în mine. Judecând după barba de pe faţa lui Makin, trecuseră cel puţin câteva săptămâni. A reuşit să se ridice în picioare pe jumătate, însă l-au lăsat picioarele. Am făcut doi paşi spre el. Castelul Contelui se afla la peste două sute de kilometri de noi, dincolo de tărâmurile Ancrath, în inima moşiilor stăpânite de Renar. Makin nu avea nicio şansă să parcurgă un asemenea drum.

S-a lăsat să alunece la loc, pe podea, cu un geamăt.

— Oricum, eşti mort.

Ochiul rămas întreg a licărit înlăcrimat.

Joacă mai departe. Sacrificiu de cal. Din nou vocea aia uscată. O ascultam de atâta amar de vreme că nici nu mai ştiam dacă

era a mea sau a lui Corion. Indiferent a cui era, poate că trebuia să-l las acolo.

— Ai o singură şansă aici, Makin. Asta înseamnă deja de două ori mai mult decât au majoritatea ticăloşilor de obicei.

Lumina felinarului dansa de pe un zid pe altul.

— Mort sau nu, te las aici dacă nu eşti în stare să te ridici şi să mă urmezi. Am mai lăsat aici un om, în urmă. Un om pe care ar fi trebuit să-l iubesc. Să ştii că pe tine o să te las fără nicio şovăială.

A tresărit, din cauza fricii sau poate de altceva, dar braţul i s-a încordat şi picioarele au început să se lupte din nou, alunecând prin noroiul jegos de pe podea.

M-am întors să plec. La un stânjen de uşă, m-am oprit.

— Lundist a murit aici.

Vorbeam prea tare, punându-ne în pericol siguranţa, pierzând timpul cu prostii.

— Pe locul ăsta, am adăugat şi am călcat cu talpa unde zăcuse Lundist. L-am lăsat sângerând.

Din întunericul celulei nu s-a auzit niciun răspuns.

Am fost blând cu Katherine, fără să plătesc un preţ real. De data asta era diferit. Îl terminaseră pe Makin, nu ar fi făcut altceva decât să mă încetinească, acum când aveam mai mult ca oricând nevoie de viteză.

Am pornit spre ieşire.

— Nu…

Nu-l lăsa să se milogească.

— Nu… n-a murit acolo unde zici.

Vocea lui Makin era ceva mai puternică acum.

— Ce?

— Şi-a luat o lovitură bună, atâta tot.

S-au auzit nişte zgomote în întuneric.

— Doar o lovitură. Doar o vânătaie cu care să se laude a doua zi.

— Lundist e în viaţă?

— Jorg, tatăl tău l-a executat.

Makin a ieşit în pragul uşii, ţinându-se de cadru.

— L-a executat pentru că nu te-a protejat, aşa a zis.

Makin a scuipat o flegmă neagră pe podea.

— Mai degrabă n-a mai avut nevoie de un tutore, din moment ce fiul său fugise de acasă. Asta a fost strategia regelui în toţi anii ăştia. Când lucrurile nu-i mai fac trebuinţă, le aruncă.

Makin a reuşit să schiţeze un rânjet.

— Să fiu al naibii, ce mă bucur să te văd, băiete!

L-am privit. Am văzut cum îi piere zâmbetul de pe buze, înlocuit de o şovăială care o oglindea pe a mea.

Ar trebui să-l las acolo. Ba ar trebui să-l ucid, mi-am spus. Să nu las treburi neterminate în urmă.

Nu m-am uitat la pumnal. Nu-ţi iei ochii de la ţintă niciodată, mai ales când ai în faţă un om ca Makin, chiar şi în starea în care se afla acum. Dar ştiam că pumnalul e acolo. Îl vedeam cu ochii minţii, lucind în lumina felinarului. Nici Makin nu s-a uitat la pumnal. Era destul de bun cât să nu-şi arate slăbiciunea în faţa viperei. Nimic nu motivează mai bine omul în luarea unei decizii decât ocazia favorabilă.

Tata l-ar fi lăsat. Mort.

Creatura în care Corion a ales să mă schimbe, instrumentul ăla, piesa aia din jocul puterii, n-a ajuns niciodată suficient de aproape cât să guste putoarea temniţei.

Dar cum rămânea cu Jorg?

— Sunt fiul tatălui meu, Makin.

— Ştiu.

Nu s-a milogit. L-am admirat pentru asta. Îmi alesesem bine piesele.

Simţeam cuţitul ca pe un fier încins în pumn. M-am urât pentru ce urma să fac, dar şi pentru faptul că ezitam. M-am urât pentru slăbiciunea din mine.

O clipă mi-a apărut în faţa ochilor Nubanezul, doar şirul alb al dinţilor săi şi întunericul din ochi, privindu-mă cum mă privise din prima zi în care ne-am întâlnit.

Makin a profitat de moment. Cu o lovitură bine plasată m-a culcat la pământ. S-a aruncat peste mine şi mi-a turtit capul cu pumnul, de lespezile de piatră, lăsându-se pe mine cu toată greutatea. Niciunul dintre noi nu era într-o formă prea bună. Un singur pumn a fost suficient să mă trimită înapoi în tărâmul din care tocmai evadasem, tărâmul din camera Katherinei.

Shakespeare susţinea că haina îl face pe om. Hainele potrivite îl pot transforma pe Fratele Sim, dintr-un băiat

prea tânăr ca să se poată bărbieri, într-un bărbat prea bătrân ca să mai fie lăsat să o facă. Arată destul de bine şi ca fată, cu toate că pe drum deghizarea asta putea fi periculoasă, aşa că era menită doar ţintelor care nu puteau fi ucise altfel. Tânărul Sim este uşor de uitat. Atunci când este plecat, uit repede cum arată. Uneori mă gândesc că, dintre toţi fraţii mei, Sim este cel mai periculos.

43

— Mai explică-mi o dată.

Makin s-a aplecat în şa ca să se facă auzit prin vuietul ploii.

— Taică-tău te înjunghie şi noi ne îndreptăm spre castelul Contelui Renar ca să îţi iei porţia de răzbunare?

— Da.

— Şi nici măcar nu mergem după Conte. Adică nu după el, care ţi-a trimis mama pe lumea cealaltă, ci după nu ştiu ce vânzător de farmece?

— Exact.

— Ăla de v-a avut pe tine şi pe Nubanez la degetul mic, atunci când ai fugit prima oară de acasă. Şi care v-a lăsat să plecaţi fără să vă dea măcar o palmă la fund?

— Cred că a făcut o vrajă pe arbaleta Nubanezului, am zis.

— Păi dacă a făcut, cred că era o vrajă care împiedica arbaleta să rateze vreo ţintă. Nubanezul putea opri o armată întreagă dacă ţintea din locul în care trebuia.

— Adevărul e că Nubanezul nu prea a ratat ţinte la viaţa lui, am fost eu de acord.

— Aşa, şi?

— Şi?

— Păi nu înţeleg ce naiba căutăm aici, în ploaia asta, pe nişte mârţoage furate, călărind spre cel mai nasol pericol care ne-ar putea paşte.

Mi-am frecat falca în locul în care mă lovise. Încă durea. Răceala ploii nu potolea cine ştie ce durerea.

— Makin, despre ce e vorba în lumea asta?

S-a uitat la mine cu ochii mijiţi de la vântul umed care ne biciuia feţele.

— N-am avut niciodată timp pentru filosofii tăi, Jorg. Sunt soldat şi asta mi-e destul.

— Deci eşti soldat. Despre ce e vorba în lume?

— Război.

Şi-a dus o mână la mânerul săbiei, fără să-şi dea seama.

— Războiul Celor O Sută.

— Iar războiul ăsta... despre ce este vorba aici, soldat? I-am chestionat mai departe.

— O sută de nobili cu sânge regal care se luptă între ei pentru a câştiga cât mai multe tărâmuri şi tronul Imperiului.

— Asta am crezut şi eu mereu, i-am spus.

Ploaia cădea, acum, în rafale puternice. Picăturile de ploaie ricoşau de pe pielea mâinilor mele, înţepându-le, ca şi când ar fi fost de gheaţă. În faţă, unde se bifurca drumul, se vedea o lumină licărind, de fapt trei, trei petice calde de lumină.

— O tavernă în faţă, am zis scuipând nişte apă.

— Păi cum, tu zici că noi nu ne luptăm pentru Imperiu?

Makin ţinea ritmul, deşi calul lui mai aluneca prin mocirla de lângă drum.

— L-am ucis pe Price aici, am zis eu. Chiar lângă hanul ăsta. Pe vremea aia se numea La Trei Broaşte.

— Pe Price?

— Pe fratele mai mare al lui Rikey. Tu nu l-ai cunoscut. În comparaţie cu el, Rike arată ca un bărbat de viţă nobilă.

— Ah, da, îmi amintesc povestea. Fraţii au spus-o de câteva ori, lângă foc, când Rikey era plecat la vreo curvăsăreală de-a lui.

Am ajuns la han. Tot La Trei Broaşte se numea, dacă era să ne luăm după semn.

— Fac pariu că nu ţi-au spus istoria întreagă.

— I-ai stâlcit creierii cu o piatră, nu-i aşa? Acum că zici, aşa-i, parcă niciunul nu era prea nerăbdător să discute despre asta.

— Am coborât de pe munte cu Nubanezul şi, tot drumul, n-am zis niciunul nimic. Eu îl aveam în cap pe Corion sau, mai bine zis, îi simţeam încă atingerea, ca pe o gaură neagră, în spatele ochilor. Nu ne aşteptam să dăm nas în nas cu fraţii. Trebuia să ne întâlnim cu o săptămână mai devreme, de cealaltă parte a Ancrathului. Dar eu l-am luat pe Nubanez cu mine şi duşi am fost. În fine, am dat de ei pe drum. Erau câţiva cai în mijlocul potecii, iar flăcările abia începeau să lângă acoperişurile de paie. Burlow era lângă copacul ăla de colo, cu un butoi de bere, numai pentru el. Tânărul Sim alerga după un porc, cu toporul ridicat. Şi îl văd şi pe Price că iese dintr-o cocioabă, aplecat ca să încapă pe uşă, cu focul mestecând tot în urma lui, de parcă

ar fi fost diavolul însuşi. Avea o mână înfiptă în gâtul stăpânului casei şi îl târa după el, atenţie, nu-l sugruma, ci îl târa după el: degetele lui Price erau atât de mari încât înconjurau fără probleme gâtlejul unui om. În fine, mă vede şi parcă ceva explodează în el în momentul acela. Îl izbeşte pe ăla de cadrul uşii, împroşcându-i creierii peste tot. În tot acest timp, îşi ţine privirea pe mine. Îmi zice: „Ticălos mic ce eşti, o să te fac bucăţi”. Nu a strigat la mine, dar nu cred să fi rămas vreun frate care să nu-i fi auzit cuvintele.

Eu şi Nubanezul eram la vreo treizeci de metri de ei, dar l-am auzit de parcă mi-ar fi sâsâit în ureche vorbele alea. „Cu o arbaletă ca a ta, fac pariu că l-ai putea lovi de aici direct între ochi” i-am spus Nubanezului. „Nu”, zice el. Dar vocea cu care mi-a vorbit nu suna ca a Nubanezului. Suna mai degrabă ca vocea aia uscată pe care o mai auzisem şi altă dată. Zice: „Ei trebuie să te vadă pe tine cum îl ucizi”. În timpul ăsta, Price venea spre mine fără să se grăbească. Nu-mi făceam nici cea mai mică iluzie că l-aş putea opri, dar cum să fug nu se putea, m-am gândit să fac măcar o încercare. Am ridicat o piatră de jos. Una netedă. Era numai bună, parcă făcută pentru mâna mea. „David a avut o praştie”, mi-a zis atunci Price. Rânjea destul de urât. „Păi na, Goliat merita una”, i-am zis. Mergea încet, dar în viaţa mea n-am văzut treizeci de metri topindu-se mai repede. „Chiar aşa, poţi să-mi zici şi mie de ce ţi s-a pus pata? Ţi-a lipsit Nubanezul în halul ăsta?“, l-am întrebat fiindcă mi-am zis că, dacă tot e să mor, barem să ştiu de ce. „Păi…“ Părea destul de nedumerit. Tot căuta ceva cu privirea, de parcă încerca să vadă ceva şi nu reuşea. Am profitat de moment şi-am aruncat piatra. N-aveai cum să ratezi cu o piatră ca aia. L-a nimerit fix în ochiul drept. Rău de tot. Chiar şi un monstru ca Price a observat o lovitură ca aia. A scos un urlet înfiorător.

Makin, dacă l-ai fi auzit cum a făcut, te scăpai pe tine, mai ales să fi ştiut că e pe urmele tale. Aşa că m-am lăsat la pământ şi-am dibuit cu mâinile alte pietre, nu ştiu cum, dar păreau toate perfecte, la fel ca prima. Price sărea de colo-colo, cu o mână pe ochiul care i se scurgea printre degete. Am strigat la el: „Hei, Goliat!” şi asta i-a captat atenţia.

Mi-am încordat braţul şi am aruncat a doua piatră. L-a lovit în ochiul celălalt, pe care-l mai avea întreg. A scos un urlet de bestie turbată şi s-a aruncat spre mine. Ultima piatră i-a spart

dinţii din faţă şi i s-a oprit în gât. Makin, frate, mă jur că toate loviturile alea erau absolut imposibile. Deci nu doar norocoase, ci pur şi simplu imposibile. Niciodată n-am mai nimerit aşa ţinta. În fine, m-am tras la o parte din calea lui, iar el s-a mai împleticit vreo zece metri înainte să cadă, horcăind după aer.

A treia piatră i se oprise fix în gât. Atunci am ales cel mai mare bolovan pe care l-am găsit în zidul ăla de colo şi m-am dus după el. Probabil că oricum ar fi murit sufocat. Ştii, până am ajuns la el, căpătase deja culoarea vânătă a spânzuraţilor. Da' ştii că nu-mi place să las lucrurile la întâmplare. Se târa pe jos, orb. Şi puţea îngrozitor, se căcase pe el şi mânjise tot împrejur. Aproape că mi-a fost milă de nenorocit. La început, n-am crezut că o să reuşesc să-i sparg ţeasta. Dar am reuşit.

Makin s-a dat jos de pe cal. S-a scufundat în noroi până la glezne.

— Am putea să intrăm.

Nici nu mai simţeam ploaia. Simţeam în schimb căldura zilei în care îl ucisesem pe Price. Netezimea pietricelelor, greutatea dură a bolovanului pe care l-am folosit ca să-i pun capăt vieţii.

— Corion a fost cel care mi-a ghidat mâna. Şi cred că Sageous l-a asmuţit pe Price împotriva mea. Tata crede că vrăjitorul din vise îi serveşte lui, dar lucrurile nu stau aşa. Sageous a văzut ghearele lui Corion înfipte în mine, a văzut că a pierdut moştenitorul noului pion, aşa că l-a infestat pe Price cu vise şi apoi a suflat puţin peste ura care dospea în el. Nici n-ar fi fost nevoie de mai mult. Ne joacă pe degete, Makin. Suntem doar nişte piese pe tabla lor de joc.

Cuvintele i-au adus un zâmbet pe buzele crăpate.

— Jorg, cu toţii suntem piese pe tabla de joc a cuiva.

A deschis uşa tavernei şi a trecut pragul.

— Tu m-ai jucat pe mine de nenumărate ori.

L-am urmat în încăperea inundată de fum şi căldură, în cămin ardea un singur buştean, care fumega şi sfârâia. Cârciuma era populată de vreo zece beţivani. După cum arătau, erau toţi de prin zonă.

— Ah! Mirosul ăsta de ţărani uzi.

Mi-am aruncat pelerina îmbibată în apă pe prima masă care mi-a ieşit în cale.

— Nimic nu se compară cu mirosul ăsta.

— Bere!

Makin şi-a tras un scaun. În jurul nostru s-a făcut imediat loc.

— Şi nişte carne, am adăugat. De vacă. Data trecută când am fost aici am mâncat câine la proţap, iar hangiul a dat ortul popii.

Povestea e adevărată, deşi lucrurile nu s-au întâmplat chiar în ordinea asta.

— Deci, a reluat Makin. Corion ăsta n-a trebuit decât să pocnească din degete la prima voastră întâlnire pentru ca tu şi

Nubanezul să cădeţi laţi în faţa lui. Ce-o să-l oprească să facă asta din nou?

— Poate nimic.

— Prinţe, chiar şi unui jucător la noroc îi place să ştie că are o şansă pe undeva.

Makin a luat două urcioare cu bere de pe tejghea, pline ochi, cu spumă.

— Am mai crescut puţin de când nu l-am mai văzut, i-am răspuns eu. Lui Sageous i-am dat ceva de furcă.

Makin a început să bea însetat.

— Dar mai e ceva pe lângă asta. Am luat ceva de la necromantul ăla.

Am simţit iar gustul amarai inimii lui pe limbă. Am sorbit din urcior.

— Am muşcat din ceva ce a trebuit să rumeg îndelung. Am o fărâmă de magie în mine, Makin. Indiferent ce are în vene târfa care l-a ucis pe Nubanez, sau fetiţa aia care o ardea cu monştrii, indiferent ce o făcea să strălucească, ei bine, scânteia aia se află acum în mine.

Makin şi-a şters spuma de pe mustaţa care îi crescuse în temniţă. A reuşit să-şi comunice lipsa de încredere printr-o ridicare uşoară a sprâncenei. Mi-am săltat cămaşa. Mă rog, nu cămaşa *mea,* dar ceva ce Katherine alesese pentru mine. În locul în care se înfipsese pumnalul tatei, se întindea acum o linie subţire, neagră, ce-mi străbătea pieptul lipsit de păr. Nişte viţe negre se desprindeau din rană, acoperindu-mi coastele şi urcând în sus, spre gât.

— Indiferent cum ar fi tata, în mod sigur nu este un incapabil. Ar fi trebuit să mor.

44

Castelului i se zice „Bântuitul”. Dacă urci valea în amurg şi vezi turnurile bătute din spate de soare, înţelegi de ce i se spune aşa. Locul are aerul ăla clasic, de răutate stăruitoare.

Ferestrele înalte sunt întunecate, oraşul de lângă porţile cetăţii zace în umbră, iar steagurile de pe ele atârnă pleoştite, întreaga imagine aminteşte de un craniu gol. Fără rânjetul voios de rigoare.

— Şi care ziceai că-i planul? a întrebat Makin.

I-am aruncat un zâmbet. Am îndemnat caii pe drum, lăsând în urmă o căruţă plină cu butoaie, care scârţâia sub greutatea încărcăturii.

— Se pare că am ajuns la timp pentru turnir, a spus Makin. Asta o fi de bine sau de rău?

— Păi na, doar am venit să ne măsurăm puterile, nu?

Am încercat să identific pavilioanele aliniate pe partea de est a câmpului de luptă, pregătit special pentru turnir.

— Dar deocamdată e mai bine să trecem neobservaţi.

— Aşa, şi revenind la plan…

Ropotul înfundat al unor copite ce se apropiau în viteză l-a întrerupt brusc.

Ne-am uitat peste umăr. Un pâlc des de călăreţi se apropia cu viteză, lăsându-şi în urmă umbrele prelungi. Conducătorul era înveşmântat în armură din cap până-n picioare.

— Frumoasă armură de turnir.

Mi-am oprit gloaba şi am întors.

— Jorg…

Ziua părea special făcută pentru ca Makin să fie întrerupt.

— Faceţi loc!

Conducătorul călăreţilor a răcnit spre noi cât îl ţineau bojocii, dar am preferat să nu-l aud.

— Faceţi loc, ţăranilor!

În loc să ne ocolească, a năvălit peste noi. Cinci călăreţi au oprit lângă el, gărzi regale îmbrăcate în zale, cu armăsarii acoperiţi cu valtrapuri din piele tăbăcită.

— Ţărani?

Nu eram noi prea chipeşi, dar nu cred că puteam fi luaţi drept ţărani. Degetele mele au dibuit spaţiul gol de la cingătoare, locul unde ar fi trebuit să am sabia.

— Şi pentru cine, mă rog, ar trebui să facem loc?

Le recunoşteam însemnele, dar am întrebat doar aşa, să-i insult.

Omul din stânga cavalerului a catadicsit să-mi răspundă:

— Sir Alain Kennick, moştenitorul comitatului Kennick, cavaler al marii…

— Bine, bine, l-am întrerupt eu, ridicând mâna.

Omul a tăcut şi m-a fixat perplex, cu privirea placidă, pe sub marginea vizierei de fier.

— Moştenitorul Baronului de Kennick. Fiul celebrului smiorcăit, Baronul Kennick.

Mi-am frecat maxilarul cu mâna, sperând că, în lumina incertă a amurgului, murdăria de pe faţa mea să treacă păr din barbă.

— Dar astea sunt tărâmurile lui Renar. Credeam că oamenii lui Kennick nu sunt bine-veniţi aici.

La cuvintele astea, Alain şi-a scos sabia, o frumuseţe de doi coţi lungime, turnată din oţelul Constructorilor, în care se reflecta sângeros apusul soarelui.

— Măi, băiete, n-am să stau să mă explic, în mijlocul drumului, unor ţărănoi ca voi!

În voce avea ceva tânguitor. Şi-a ridicat viziera şi a apucat hotărât hăţurile.

— Am auzit că Baronul şi Contele Renar au început să se certe după ce Marclos a fost ucis, s-a băgat şi Makin în vorbă.

Ştiam că stă cu mâna pe buzduganul moştenit odată cu gloabele pe care călăream.

— Baronul Kennick şi-a retras acuzaţia că Renar ar fi fost în spatele incendierii Mabbertonului.

— De fapt, eu am fost cel care a incendiat Mabbertonul, am declarat.

Aveam, totuşi, unele îndoieli. Sigur, eu am aprins prima cocioabă. La vremea aia părea o idee bună. Dar oare a cui a fost de fapt ideea? Poate a lui Corion.

— Tu? a bufnit Alain.

— Da, şi pot spune că şi pe Marclos tot eu l-am căsăpit, am continuat.

I-am tot susţinut privirea în timp ce mă apropiam de el, fără să bage de seamă. Fără armă şi zale pe mine, nu însemnam cine ştie ce pericol.

— Eu am auzit că Prinţul de Ancrath a făcut praf coloana lui Marclos cu doar o duzină de oameni în spate, a zis Makin.

— Chiar a fost o duzină întreagă, Sir Makin? am întrebat pe tonul cel mai elegant cu putinţă.

Nu mi-am dezlipit ochii de la Alain. Pe ceilalţi din grupul lui îi ignoram complet.

— Poate că aşa a fost. În fine, nu contează, îmi place mai mult cum arată treaba acum.

— Ce vrei să...?

Alain s-a uitat într-o parte şi-n alta, la boschetele din preajmă, ce păreau pline de posibilităţi.

— Ce-i, Alain, ţi-e frică de vreo ambuscadă? l-am întrebat. Ai impresia că Prinţul Jorg Ancrath şi căpitanul gărzii regale a tatălui său nu pot doborî şase dulăi Kennick la drumul mare?

Nu ştiu ce gândea Alain, dar însoţitorii lui au auzit, cred, destule poveşti despre Norwood. Despre Prinţul Nebun şi despre turbaţii din gaşca lui, cu care bătea drumurile. Auziseră de războinicii în zdrenţe care şi-au făcut apariţia din ruine, care şi-au menţinut poziţiile şi au distrus o forţă de zece ori mai mare.

Ceva a fâşâit în întuneric, în dreapta noastră. Dacă oamenii lui Alain mai aveau vreun pic de îndoială că sunt atacaţi de bandiţi la drumul mare, foşnetul ăla de animăluţ aflat în căutare de hrană i-a convins.

— Acum! Atacaţi!

Am ţipat aşa, de dragul ambuscadei mele inexistente, şi am zburat din şa, aterizând pe Alain şi răsturnându-l de pe cal.

Trânta cu Alain a luat sfârşit imediat ce am atins pământul, chestie bună de altfel, pentru că mi se tăiase respiraţia de la căzătură, plus că dădusem cap în cap şi vedeam încă stele verzi.

Am auzit izbitura buzduganului lui Makin şi zgomotul făcut de copitele cailor care se retrăgeau. Cu un oftat şi un clinchet de zale, am reuşit să mă desfac din braţele lui Alain.

— Jorg, cel mai bine ar fi să ne cărăm repede de-aici.

Makin tocmai se întorcea spre mine, după ce îi alergase bine pe blegii ăia.

— N-o să le ia prea mult până or să se prindă că suntem singuri.

Am găsit sabia lui Alain.

— Nu se mai întorc.

Makin s-a încruntat la mine.

— Ce faci, ai dat un cap în coif şi te-ai ales cu omletă de creieri?

M-am frecat cu mâna în locul care mă durea şi, când m-am uitat la degete, erau însângerate.

— Îl avem pe Alain. Pe post de ostatic sau cadavru. Ei încă nu ştiu cum stau lucrurile.

— Mie mi se pare că-i mort, a zis Makin.

— Cred că şi-a rupt gâtul. Dar nu asta-i ideea. Ideea e că îşi dau seama că nu or să-l mai vadă întreg, aşa că trebuie să-şi vadă de propria lor evadare. Flăcăii ăia n-au cum să se întoarcă în Kennick acum. Şi nici în Bântuitul nu mai pot merge. Vor şti prea bine că Renar n-o să vrea să aibă de-a face cu asta.

— Păi bine, şi-acum?

— Îl ascundem, să nu mai stea în mijlocul drumului. Căruţa cu bere o să treacă pe aici în câteva minute.

Am aruncat o privire spre drum.

— Leagă-l de cal. O să-l târâm în lanul de grâu.

I-am dat jos armura pe întuneric, printre spicele de grâu încă ude de la ploaia care căzuse peste zi. Puţea oleacă – Alain se căcase pe el în momentul morţii – dar mi se potrivea binişor, era poate doar puţin largă pe talie.

— Ce zici?

M-am dat câţiva paşi înapoi, ca Makin să mă poată admira.

— Nu văd nimic pe bezna asta.

— Arăt bine, crede-mă.

Am tras pe jumătate sabia lui Alain, apoi am băgat-o la loc în teacă. Cred că o să mă lipsesc de înfruntarea cu lăncile.

— Foarte înţeleaptă decizie.

— Lupta corp la corp e mai potrivită. Iar câştigătorul primeşte premiul direct de la Contele Renar!

— Da, ăsta nu-i plan. Ăsta e un fel de a muri într-un fel atât de stupid, încât vor râde pe seama ta în toate crâşmele, în următorii o sută de ani, a comentat Makin.

Am pornit înapoi spre drum, zăngănind din noua mea armură, pe calul lui Alain.

— Ai dreptate, Makin, dar nu prea mai am variante.

— Am putea să luăm iar drumul în piept. Facem rost împreună de nişte aur, apoi adunăm mai mult, suficient cât să putem începe o viaţă undeva unde nici măcar nu s-a auzit de Ancrath.

Vedeam dorul de ducă mijindu-i în ochi. O parte din el chiar îşi dorea asta.

Am rânjit.

— Oi rămâne eu fără soluţii, dar a rămâne undeva pentru totdeauna nu este o soluţie. Nu pentru mine.

Am călărit mai departe spre Castelul Bântuit. Agale. Nu vroiam să vizitez încă terenul unde urma să se ţină turnirul. Nu aveam niciun cort pe care să-l ridicăm, iar culorile Kennick m-ar fi tras inevitabil mai adânc în toată şarada asta, mai mult poate decât ar fi suportat talentul meu actoricesc.

În timp ce ieşeam din zona fermelor şi ne apropiam de întinderea de case de lângă zidurile castelului, un cavaler provincial ne-a prins din urmă şi a tras de frâiele calului ca să meargă în pas cu noi.

— Mă bucur de întâlnire, sir…?

Părea că abia mai respiră.

— Alain de Kennick, l-am ajutat eu.

— Kennick? Credeam că…

— Avem o alianţă acum, Renar şi Kennick sunt cei mai buni prieteni în perioada asta.

— A, mă bucur să aud aşa ceva. Un om are nevoie de prieteni în astfel de timpuri. Apropo, eu sunt Sir Keldon. Sunt aici pentru liste. Contele Renar tinde să pună rămăşaguri generoase pe lăncile bune.

— Aşa am auzit şi eu, i-am spus.

Sir Keldon s-a aliniat alături de noi.

— Mă bucur că am scăpat întreg de pe câmpiile astea. Cică-s pline de iscoade Ancrath.

— Ancrath?

Makin nu reuşea să-şi ascundă neliniştea din voce.

— Ce, n-aţi auzit?

Sir Keldon a aruncat o privire peste umăr, în întunericul nopţii.

— Cică Regele Olidan îşi adună oştirile. Nimeni nu ştie sigur unde va lovi, dar cică şi-a trimis Regimentul Pădurii în acţiune. Din câte ştiu eu, majoritatea sunt acum, acolo! a încheiat arătând cu degetul peste umăr. Şi ştii ce-a însemnat asta pentru Gelleth! a mai adăugat, trecându-şi un deget peste beregată.

Am ajuns la o răscruce din mijlocul oraşului. Sir Keldon a întors capul spre stânga.

— Voi participaţi?

— Nu, am venit să ne depunem omagiile, am zis cu un semn din cap spre Castelul Bântuit.

— Mult noroc mâine.

— Mulţumiri.

L-am privit plecând. Apoi am întors iarăşi calul lui Alain spre câmpuri.

— Păi nu mai mergem să ne prezentăm omagiile? a întrebat Makin.

— Ba da, am spus.

Am dat pinteni calului şi am pornit în galop.

— Ne prezentăm omagiile Comandantului Coddin.

45

Îmi plac munţii, întotdeauna mi-au plăcut. Bucăţi imense de stâncă, încăpăţânate, crescând din pământ acolo unde nu sunt dorite şi ridicându-se în calea lumii. Măreţ. Partea cu urcatul este o cu totul altă poveste. Urăsc să fac aşa ceva.

— Ce rost are să furi o mârţoagă nenorocită dacă trebuie să tragi de ea la fiecare deal care ne iese în cale?

— Prinţe, la drept vorbind, asta-i mai degrabă o culme, m-a atenţionat Makin.

— E vina lui Sir Alain, după părerea mea, că a ţinut un cal atât de ineficient. Trebuia să păstrez mârţoaga pe care am venit până aici.

Nu se mai auzea decât respiraţia greoaie a lui Makin.

— Va trebui să merg într-o zi şi să vorbesc cu Baronul Kennick despre băiatul ăla al lui, am zis şi, chiar în momentul acela, o piatră mi s-a răsucit sub picior şi-am alunecat, zăngănind din armura pe care o mai aveam pe mine.

— Uşurel, că aveţi câte trei arcuri ţintite pe fiecare!

Vocea venea de sus, din spatele stâncilor, luminate acum de razele slabe ale lunii.

Makin s-a îndreptat de spate încet, fără mişcări bruşte, lăsându-mă să mă ridic singur.

— După voce, pare a fi un adevărat bărbat Ancrath, am zis eu suficient de tare cât să mă audă toate povârnişurile dimprejur.

— Dacă tot vreţi să trageţi în cineva, vă sugerez calul ăsta, e o ţintă mai bună, şi-n plus, e-un ticălos nenorocit.

— Puneţi jos săbiile!

— Mda, păi noi avem doar una, pe care o împărţim, i-am răspuns eu. Şi n-am de gând să o pierd. Aşa că hai să uităm de partea asta. Mai bine ducenţi-ne la Comandant.

— Puneţi jos…

— Da, da, te repeţi. Uite ce el

M-am ridicat şi mi-am întors faţa, astfel încât să cadă pe ea lumina lunii.

— Prinţul Jorg. Ăsta sunt eu. L-am împins pe ultimul Comandant al Regimentului în cascadă. Şi acum hai, du-mă la Coddin, până nu îmi pierd celebra răbdare.

Am ajuns la o înţelegere şi, în scurt timp, doi dintre ei duceau calul lui Alain, iar altul ne lumina calea cu un felinar acoperit.

Ne-au condus până într-o tabără aflată la câţiva kilometri de locul în care dădusem nas în nas cu ei. Acolo ne aşteptau cincizeci de inşi, înghesuiţi unul în celălalt într-o scobitură de la poalele dealului. Era, mai exact, vorba de dealul Brot, potrivit celor spuse de cel care ne conducea spre tabără. Măcar unii dintre noi ştiau pe unde ne aflăm.

Iscoadele ne-au dus în tabără, după o serie de fluierături care anunţau gărzile de apropierea noastră. Tabăra zăcea în întuneric, ceea ce era cumva de bun simţ, odată ce ne aflam la vreo 20 de kilometri de Castelul Bântuit.

Ne-am împiedicat de câţiva străjeri adormiţi şi de câteva ori am căzut peste corturile ridicate de oamenii din Regimentul Pădurii.

— Hai s-aprindem o lumină!

Am făcut destul zgomot cât să-i trezesc şi pe ăia mai somnoroşi. Un prinţ merită puţină fanfară, chiar dacă trebuie să şi-o orchestreze singur.

— Lumină! Renar nici măcar nu ştie că i-aţi trecut graniţa, pentru Dumnezeu, doar aţi văzut că organizează un turnir la castel!

— Ocupă-te de asta!

Am recunoscut imediat vocea.

— Coddin! Ai venit!

Felinarele începeau să se aprindă. Nişte licurici care se mişcau de colo-colo în noapte.

— Tatăl tău a insistat să vin, Prinţe Jorg.

Comandantul şi-a făcut apariţia din cortul lui, fără niciun pic de zâmbet pe faţă.

— Trebuie să-ţi aduc capul înapoi la castel. Restul corpului poate să rămână aici.

— Eu mă ofer voluntar la partea cu tăiatul! a zis Rike, păşind în lumina felinarului.

Ca întotdeauna, era mai mare decât mi-l aminteam.

Oamenii s-au tras într-o parte şi Gorgoth şi-a făcut apariţia din braţele întunericului, mai uriaş decât Rike, cu coastele proeminente, ca degetele chircite ale unei mâini.

— Prinţe întunecat, a venit vremea răfuielii.

— Capul meu?

Am dus o mână la gât.

— Cred că o să-l păstrez.

M-am întors cu spatele la ei, la timp să-l văd pe Burlow Grasul care se apropia de noi cu câte o halcă de friptură în fiecare mână.

— Cred că zilele în care îmi doream să-i fiu pe plac Regelui Olidan au ajuns la sfârşit, am spus. De fapt, am obosit chiar şi să-mi doresc să-l văd mort. Următoarea victorie va fi a mea şi doar pentru mine. Următoarea comoară pe care o voi cuceri va sta în mâinile astea două şi în ale celor care mă vor urma.

Gorgoth continua să mă privească netulburat, iar micul Gog se uita la mine din spatele lui. Elban şi Mincinosul şi-au deschis drum cu coatele printre oamenii care începuseră să se adune.

— Şi ce comoară o fi aia, Jorth? s-a interesat Elban.

— O vei vedea la răsăritul soarelui, bătrâne, i-am răspuns. Voi cuceri Pământurile lui Renar.

— Eu zic să-l ucidem.

Umbra lui Rike s-a ridicat ameninţătoare în spatele meu.

— Se va da o recompensă pentru capul lui. Se va plăti un preţ princiar!

A râs singur de gluma lui, înecându-se iar în osul ăla de peşte care părea să-l înţepe de fiecare dată când râdea, vechiul *„hâr! hâr! Hâr!*

— Interesant că ai pomenit de Price[4], Frate.

Am rămas aşa, cu spatele la el.

— Mai deunăzi i-am povestit fratelui Makin cum a fost la Trei Broaşte.

Cuvintele mele au pus capăt râsului.

— N-am de gând să vă mint, n-o să fie uşor.

M-am întors încet, cu mişcări lente, astfel încât să mă pot adresa întregului cerc de feţe strâns în jur.

— O să preiau comitatul din mâinile lui Renar şi o să-l transform în regatul meu. Iar oamenii care mă vor ajuta să duc la bun sfârşit planul vor fi cavaleri la curtea mea.

---

[4] În limba engleză, „price“ înseamnă „preţ“ (n.r.).

L-am zărit pe Coddin prin mulţime. E adevărat că îi adusese pe fraţi la mine, supunându-se mesajului meu, dar cât de departe avea să mă urmeze, asta era altă poveste: era un om greu de citit.

— Ce zici, Comandante? Regimentul Pădurii îşi va urma încă o dată prinţul? O să verşi sânge în numele răzbunării? O să ceri socoteală pentru moartea mamei mele? Sau pentru fratele meu, care ar fi moştenit tronul Ancrath dacă eu aş fi căzut?

Singura mişcare de pe faţa lui Coddin era a flăcării, ce pâlpâia luminându-i maxilarul. După o lungă aşteptare, a vorbit.

— Am văzut Gelleth. Am văzut Castelul Roşu şi un soare ce a explodat în inima muntelui, care a ars tot, chiar şi stâncile.

O lucrare măreaţă.

În jurul lui, oamenii au clătinat din cap şi-au tropăit în semn de aprobare. Coddin a ridicat mâna să-i liniştească.

— Dar însemnul unui rege trebuie văzut la oamenii aflaţi aproape de el. Un rege trebuie să fie profet în împărăţia lui, a adăugat.

Nu-mi plăcea întorsătura pe care o luau lucrurile.

— Regimentul te va urma dacă aceşti… fraţi de drum ai tăi îţi vor rămâne fideli după ce le spui ce au de făcut, a zis ţintuindu-mă cu privirea, calm şi imperturbabil.

Am mai parcurs o jumătate de cerc, până când Rike mi-a blocat vederea. Ochii îmi ajungeau la nivelul pieptului său mătăhălos. Puţea îngrozitor.

— Sfinte Isuse, Rike, duhneşti ca o movilă de bălegar împuţit.

— Ce…

A încruntat sprâncenele şi a împuns cu degetul bont spre Coddin.

— Ăsta a zis că trebuie să-i convingi pe fraţi să ţi se alăture. Adică pe mine, mai exact! Fraţii fac acum ce le zic eu.

A scrâşnit din dinţi, lăsând să i se vadă găurile pe care i le-am făcut în gură când m-am bătut cu el sub muntele Honas.

— V-am spus că n-am de gând să vă mint, am zis desfăcând braţele. Am terminat cu minciunile. Voi sunteţi fraţii mei. Ce vă cer eu să faceţi ar lăsa mai mult de jumătate din voi în mormânt.

Mi-am muşcat buzele, gândindu-mă la alte posibilităţi.

— Nu, n-am să vă cer.

Rike s-a încruntat şi mai rău.

— Ce n-o să ne ceri, nevăstuică mică ce eşti?

Mi-am dus două degete la piept.

— Propriul meu tată m-a înjunghiat, Micule Rikey. Uite aici. O chestie de genul ăsta atinge orice bărbat. Iei fraţii cu tine la drum. Spargi câteva căpăţâni, goleşti nişte butoaie şi speri ca îngerul vagabonzilor, dacă veghează asupra noastră, să ne umple mâinile cu argint.

— Vrei să te urmăm? a întrebat rostind răspicat vorbele.

— Aş merge spre Coasta Calului, am zis. E într-acolo.

Le-am arătat cu degetul.

— Şi ce-ai de gând să faci? a întrebat Rikey.

— Aş merge însoţit de Comandantul Coddin, aici de faţă. Poate aş încerca să cad la pace cu tata.

— Te duci pe dracu'!

Rike l-a pocnit în braţ pe Burlow, fără nicio răutate, ci doar ca formă de exprimare a violenţei lui naturale.

— Ţi-ai plănuit tot, bastard mic ce eşti. Întotdeauna îţi asumi riscuri şi scoţi aşii din mânecă pe neaşteptate. O să înotăm prin praf şi noroi până la Coasta Calului, iar tu o să faci pe şeful, cu o cupă de aur în mână şi o bucată de mătase cu care să îţi ştergi curul de rahat. Eu aici rămân, să te ţin sub ochi, până primesc dreptul meu.

— Eu îţi zic ca unui frate, sac mare şi plin de căcat ce eşti, pleacă acum, cât mai ai o şansă, i-am zis eu.

— Bagă-ţi-o în cur! a zis Rike şi a rânjit spre mine triumfător.

L-am lăsat în plata Domnului.

— Oamenii lui Coddin nu se pot apropia de turnir. Dar unii ca noi ne putem băga oriunde, ne furişăm în orice loc în care simţim miros de sânge, bani şi carne de muiere. Fraţii se pot strecura prin gloata venită la turnir fără să fie observaţi. Când o să trec la fapte, voi trebuie să vă ţineţi tari până ajung la noi băieţii din Regiment. Am nevoie de voi să rezistaţi la porţile Castelului Bântuit. Câteva minute doar, dar atenţie, astea or să fie cele mai sângeroase clipe din viaţa voastră.

— O să rezistăm, a spus Rike.

— O să rezistăm, a zis şi Makin şi şi-a ridicat în sus buzduganul.

— O să rezistăm! au rostit într-un glas Elban, Burlow, Mincinosul, Row, Kent cel Roşu şi o duzină de fraţi, câţi mai rămăseseră.

M-am întors din nou spre Coddin.

— Mda, cred că vor rezista, am zis ca o încheiere.

46

— Sir Alain, moştenitorul titlului de baronet.

Ei, şi iată-mă călărind pe câmpul de turnir, acompaniat de câteva aplauze răzleţe.

— Sir Arkle, al treilea fiu al Lordului Merck.

Vocea prezentatorului a răsunat din nou. Majoritatea participanţilor la lupta corp la corp aveau asupra lor felurite deschizătoare de conserve. Topor, ghioagă, buzdugan, instrumente menite să desfacă o armură sau să sfărâme oasele prinse înăuntru. În mod normal, atunci când te baţi cu un bărbat acoperit în întregime de armură, totul se rezumă la a-l ciomăgi bine, până când e îndeajuns de ologit încât să-i poţi aplica lovitura de graţie cu un pumnal strecurat între gulerul armurii şi platoşa care îi acoperă pieptul, sau printr-o deschizătură a vizierei.

Eu aveam sabia mea. Mă rog, sabia lui Alain. Nu ştiu dacă a avut asupra lui vreo armă mai potrivită pentru lupta asta. Dacă a avut, înseamnă că s-a pierdut odată cu străjerii din garda lui.

În scenă şi-a făcut apariţia un tip imens, îmbrăcat într-o armură ponosită, cu un topor greu la îndemână şi un piron lung, menit să spargă platoşa, la spate.

— William de Brond.

Înalt, cu un mistreţ roşiatic forjat pe scut, cu buzduganul plin de ţepi.

Şi tot veneau. Vreo treişpe în total. În final ne-am aliniat cu toţii pe câmpul de luptă. Norocosul număr treişpe. Cavaleri veniţi din multe regate, gătiţi toţi în echipament complet de război. S-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de nechezatul cailor.

La capătul celălalt al câmpului de luptă, în umbra zidurilor castelului, se zărea un rând întărit de scaune, iar în centru, un tron înalt, îmbrăcat în catifea roşie, culoarea regatului. Contele Renar s-a ridicat în picioare. Lângă el, pe o bancă simplă, stătea Corion – o figură prea puţin remarcabilă, dar care atrăgea privirile precum atrage magnetul fierul.

Eram cam la o bătaie de săgeată şi nu desluşeam mare lucru pe faţa lui Renar, cu excepţia ochilor săi strălucitori, sub coroana de aur, şi cascada întunecată a pletelor.

— Luptaţi!

Renar a ridicat un braţ şi apoi l-a lăsat în jos.

Un cavaler şi-a îndemnat calul spre mine. Nu îi ştiam numele. N-am ascultat prezentările făcute după ce a fost strigat numele meu.

În jurul nostru, toţi cavalerii s-au avântat în luptă. L-am văzut pe William de Brond cum doboară un om din şa cu o lovitură de buzdugan.

Atacatorul meu avea o ghioagă oţelită, de care se ţinea bine. Mănuşa lui de protecţie era din fier, lustruită într-atât încât căpătase luciri orbitoare, ca de argint. În timp ce se apropia de mine a scos un strigăt de luptă îngrozitor, cu buzduganul gata pentru o lovitură la cap.

M-am ridicat în şa şi m-am aplecat spre el, cu braţul întins cât puteam. Spada lui Alain şi-a croit drum prin grilajul perforat al vizierei lui.

— Te predai?

N-a avut nimic de zis, aşa că l-am lăsat să alunece de pe cal.

Un alt cavaler mi-a ieşit în întâmpinare, mişcându-şi iscusit calul din calea isteriei lui Sir William. Nici măcar nu s-a uitat la mine.

În dosul platoşei, chiar în zona unde se află rinichii, există un lăcaş. O armură decentă are de obicei o cămaşă de zale care protejează zonele vitale rămase expuse, platoşă şi şa. Iar a lui avea. Însă oţelul Constructorilor, mânuit bine şi împinşi de muşchi, poate să pătrundă prin cămaşa asta de zale. Omul s-a prăbuşit cu o expresie de surpriză buimacă şi m-a lăsat iar faţă în faţă cu William.

— Alain!

Vocea lui suna de parcă toate dimineţile de Crăciun din viaţa lui se înghesuiseră în dimineaţa aceea.

— Da, ştiu, şi eu îl urăsc.

Mi-am ridicat viziera.

Faza cu ghioagele este că trebuie să le ţii tot timpul în mişcare. E un aspect important, pe care Sir William l-a uitat în momentul în care s-a trezit holbându-se la o faţă străină. Am profitat de moment, am dat pinteni calului lui Alain şi, spre lauda lui, animalul a înaintat suficient de repede cât să înfig o ditamai lama în Sir William.

Nu prea există scheme pe care să le poţi face în timpul unui turnir şi care să declanşeze un măcel. Rareori se întâmplă ca

într-o luptă corp la corp să nu moară nimeni, dar, în mod normal, asta se întâmplă la o zi după încheierea turnirului, sub cuţitele chirurgilor. Duşmanul este de obicei lăsat fără cal sau cel mult blocat în şa, fără drept la luptă. Premiile de consolare cele mai frecvente împărţite participanţilor necâştigători sunt vânătăile şi fracturile. Când un cavaler devine prea însetat de sânge, se trezeşte de cele mai multe ori nas în nas cu prietenii şi familia oponentului său, în circumstanţe destul de neplăcute, la scurt timp după încheierea turnirului.

Sigur, eu aveam mai degrabă o altă părere asupra lucrurilor. Cu cât mai puţini oameni înarmaţi rămâneau întregi după turnir, cu atât mai bine. În plus, o sabie de mărimea celei pe care o mânuiam eu nu era genul de armă care să supună vrăjmaşii. Era făcută pentru a ucide, pur şi simplu.

Sir Arkle m-a atacat, după ce a străbătut în galop tot câmpul de luptă, un cavaler teribil în plină acţiune. Pe măsură ce distanţa dintre noi se micşora, s-a pornit să-şi ia avânt cu ghioaga, într-un fel destul de căznit şi în contratimp cu ritmul de mers al calului. Toată scena arăta ca un exerciţiu de luptă prost făcut.

Dacă vezi un armăsar gigantic venind în plin galop spre tine şi nu simţi nevoia să te ridici şi s-o iei la sănătoasa, înseamnă că eşti un cadavru. Nu ai cum să opreşti o chestie de genul ăsta. Imaginaţi-vă o căpiţă de muşchi şi oase, asudând şi gâfâind în timp ce se aruncă spre voi cu toată viteza.

M-am lăsat să cad din şa în momentul în care Sir Aride a ajuns lângă mine. Nu m-am lăsat pur şi simplu în jos. Era deja pregătit pentru o asemenea mişcare. M-am prăbuşit. Şi da, a durut. Dar nu suficient cât să mă oprească – în timp ce Arkle a trecut în goană pe lângă mine, am înfipt sabia lui Alain în învolburarea aia de copite distrugătoare.

Asta e o altă chestie care nu se face în turniruri. Ai voie să ataci omul, dar niciodată calul. Un cal de război bine antrenat este teribil de scump şi poţi fi sigur că, atunci când răneşti unul, proprietarul va veni după tine să-ţi ceară socoteală.

M-am ridicat în picioare înjurând, stropit de sus până jos cu sânge de cal.

Sir Arkle zăcea sub armăsarul lui, fără să scoată niciun sunet, spre deosebire de cal, care necheza ca turbat.

Multe animale suferă în tăcere, chiar şi atunci când sunt rănite îngrozitor, dar când decid să se plângă, atunci să te ţii. Dacă aţi auzit vreodată sunetele scoase de un iepure când e măcelărit, atunci ştiţi ce haos poate să producă o creatură atât de mică. A trebuit să lovesc de două ori pentru ca armăsarul lui Arkle să se liniştească. Cu încă două lovituri – pentru orice eventualitate – i-am tăiat capul.

Când am terminat cu el, devenisem un fel de arhetip al Cavalerului Roşu. Armura strălucea, acoperită toată de sânge. Nările îmi erau pline de mirosul de luptă, sânge şi rahat, îi simţeam gustul pe buze, de sudoare sărată.

Nu mai erau mulţi rămaşi pe câmpul de luptă. În celălalt capăt, Sir James stătea în mijlocul unui grup de cavaleri căzuţi şi se lupta cu un om îmbrăcat în armură de bronz. În apropiere, un cavaler rămas fără cal, înarmat cu un ciocan de război, tocmai îşi dobora adversarul. Şi cam ăştia erau toţi.

Tipul cu ciocanul s-a îndreptat spre mine şchiopătând. Armura protectoare din jurul genunchilor săi era îndoită şi scârţâia.

— Predă-te!

Am rămas nemişcat. Nici măcar n-am ridicat sabia.

A urmat un moment de tăcere. Nu se auzea nimic, în afară de zgomotul îndepărtat al loviturilor de armă cu care Sir James de Hay îşi dobora la pământ adversarul. Niciun sunet, în afară de cel scos de picăturile de sânge care curgeau din armura mea.

Omul cu ciocanul a lăsat să-i scape arma din mână.

— Tu nu eşti Alain Kennick.

S-a întors şi-a început să şchiopăteze spre cortul unde aşteptau tămăduitorii. Jumătate din mine ar fi vrut să se lupte cu el. Mai mult de jumătate din mine se întreba dacă un ciocan înfipt bine între ochi nu era o variantă mai bună decât reîntâlnirea cu Corion. Mi se părea imposibil să nu fie conştient de prezenţa mea acolo, că ochii lui goi nu văzuseră din prima clipă cine se ascundea pe sub armura lui Alain. Am aruncat o privire spre rândul de scaune, de data asta mai atent. El se uita la mine – mă rog, toţi se uitau la mine, dar el era omul care pusese în mine puterea de a-l doborî pe Fratele Price, omul care mi-a şoptit când eram prins în tufişul de spini, care mi-a otrăvit fiecare mişcare trăgând sforile spre finaluri ascunse. Oare el m-a atras până aici, până în momentul ăsta, manevrându-şi marioneta într-o direcţie sau alta?

Sir James de Hay a pus capăt vălmăşagului de gânduri din mintea mea. A descălecat, dovadă că observase şi el lipsa mea de respect faţă de carnea de cal, şi a pornit ţintă spre mine, cu pas hotărât. Lumina soarelui a licărit în rămăşiţele armurii sale. Toporul greoi făcuse treabă bună azi. Am văzut urme de sânge pe pironul încovoiat de la spatele platoşei.

— Eşti destul de înspăimântător, am bombănit.

S-a apropiat de mine, păşind pe lângă calul lui Arkle.

— Nu prea îţi place să vorbeşti, aşa-i?

— Predă-te, băiete, mi-a poruncit. Ai o singură şansă.

— James, mă tem că nici alegeri nu avem, d-apăi şanse. Ar trebui să citeşti…

M-a atacat chiar în momentul acela, ridicând toporul în aer cu o asemenea viteză încât n-am văzut decât imaginea ştearsă a armei venind spre mine. Am reuşit să parez lovitura, dar sabia mi-a zburat din mână, iar încheietura mi-a amorţit din cauza izbiturii. A lovit iar, dintr-o parte, cu o putere atât de mare, încât aproape m-a decapitat. M-am clătinat, la doar două degete de moarte, şi m-am împleticit înapoi.

Sir James şi-a reluat poziţia de atac. Atunci mi-am dat seama cum se simte o vacă dusă la tăiere. E drept că am fost mereu iscusit la vorbe când se discuta despre frică şi ascuţişul pumnalelor, dar, rămas cu mâinile goale în faţa unui măcelar atât de capabil ca Sir James, m-am trezit cuprins de o groază subită şi foarte sănătoasă. Nu voiam să se sfârşească totul acolo, să fiu făcut bucăţi în uralele mulţimii, tăiat în faţa unor străini care nici măcar nu-mi ştiau numele.

— Aşteaptă!

Dar bineînţeles că n-a aşteptat. Şi-a luat avânt spre mine, legănându-şi arma. Dacă nu m-aş fi împiedicat în timp ce mă trăgeam înapoi, aş fi fost tăiat în două – sau pe-acolo, oricum, nici nu contează prea tare. Căzătura m-a trimis pe spate, lat, cu respiraţia tăiată, iar Sir James, dus de val, a făcut câţiva paşi în plus pe alături. Mâna mea dreaptă, care căuta cu disperare o armă, a dat peste ciocanul de război pe jumătate distrus. Vechiul meu noroc nu mă părăsise.

Mi-am luat avânt şi l-am lovit pe Sir James în încheietura genunchiului.

S-a auzit un zgomot urât, de os rupt, care m-a făcut să mă bucur, şi cavalerul s-a prăbuşit, ocazie cu care a descoperit că

are şi voce. Din păcate, bruta nu a avut eleganţa de a se recunoaşte învinsă şi a ridicat iarăşi toporul asupra mea. Vedeam arma, decupată pe azuriul cerului. Cel puţin soarele se ascundea după nori. Faţa îi era acoperită de o apărătoare neagră, dar îl puteam auzi respirând greoi sub metal şi vedeam stropi de spumă ieşind prin găuri.

— E timpul să mori.

Avea dreptate. Nu prea ai ce face cu un ciocan de război în locuri din astea închise. Mai ales când eşti şi culcat la pământ.

Buuuum!

Capul lui Sir James a zburat din faţa ochilor mei, lăsând în loc doar ceruri albastre.

— Dumnezeule, dar ştiu că iubesc arbaleta aia! am zis.

M-am ridicat. Sir James zăcea în apropiere, cu o gaură uriaşă săpată neted în platoşă şi cu o baltă de sânge în jurul capului, ca o aureolă.

Nu-mi dădeam seama cine era autorul acestei opere. Probabil că Makin, care luase arbaleta Nubanezului de la careva dintre fraţi. Probabil că a eliberat săgeata din mijlocul gloatei. Sunt sigur că Renar avea oameni în toate locurile de unde se putea trage liber spre zona jilţurilor nobiliare. Dar a ţinti spre participanţii la turnir era o provocare mult mai uşoară.

Mi-am recuperat sabia înainte ca lumea să priceapă ce se întâmplă. Un fel de rumoare a început să vânture mulţimile de oameni din tribune, în mijlocul cărora am zărit o siluetă mătăhăloasă. Probabil era Rikey, spărgea căpăţâni.

Am ridicat din mers toporul lui Sir James şi am prins iar calul lui Alain de căpăstru. Odată aşezat în şa, am apucat sabia şi toporul cu o singură mână. Ţăranii din tribune au început să mişune spre zona de luptă, cuprinşi parcă de răzmeriţă. Nu era prea clar însă cine sau ce anume era ţinta furiei lor, însă aproape sigur era vorba de Sir Alain de Kennick.

Un şir de soldaţi s-a aliniat în faţa tribunei, luând poziţia de luptă. Un detaşament format din şase soldaţi îmbrăcaţi în uniforma castelului a pornit spre mine, din locul lor aflat lângă cortul tămăduitorilor.

Am ridicat toporul şi sabia la înălţimea umărului. Toporul cântărea cât o nicovală; cred că doar un om ca Rikey l-ar fi putut mânui la fel de uşor ca Sir James.

Cu coada ochiului, am zărit mai mulţi străjeri părăsindu-şi posturile de la intrarea în castel pentru a ajuta la calmarea turbulenţelor şi ca să-şi ajute stăpânul.

Corion a descoperit că are picioare şi s-a ridicat. Îmi amintea de o sperietoare de ciori, cum stătea, aşa, în picioare, lângă tronul Contelui Renar. Contele a rămas la locul lui, nemişcat, cu mâinile în poală şi degetele împreunate.

Oare Corion ştia cine eram? Trebuia să-şi fi dat seama, nu? Cum am reuşit să scap de vraja lui, cum m-am trezit din visele negre în care m-a aruncat pumnalul tandru al tatălui meu şi când mi-am amintit, în sfârşit, cum m-a împedicat el să mă răzbun, cum m-a transformat în pionul lui pe tabla ascunsă a jocului dintre regate – oare n-ar fi trebuit să ştie toate astea?

Venise timpul să aflu.

Am dat pinteni calului lui Alain, care a pornit în galop uşor direct spre Renar. Mi-am ridicat braţele deasupra capului, cu toporul şi sabia – speram că arăt ca unul ieşit direct din Iad, precum Moartea călare venind după Conte. Simţeam în gură gustul sângelui şi voiam mai mult.

Chiar e ceva tulburător în imaginea unui cal de război uriaş care se apropie. Podiumul a început să se golească repejor, nobilii căţărându-se unii peste alţii ca să ajungă la loc sigur. Spaţiul din jurul jilţului pe care stătea Renar s-a golit. Au rămas doar el, Corion şi cei doi străjeri personali. O undă de frică a trecut până şi peste şirul de soldaţi aşezaţi în formaţie înaintea tronului, dar au rămas pe poziţie. Cel puţin până în momentul în care am luat viteză.

47

Calul lui Alain m-a purtat printre soldaţi, până sus în tribuna regală, pe care a escaladat-o ca pe o scară uriaşă, până la tronul Contelui Renar şi peste el.

Dacă n-ar fi fost smuls de pe tron cu câteva momente înainte, totul s-ar fi putut sfârşi acolo.

— Duceţi-l de aici! a strigat Corion spre păzitorul lui Renar.

Celălalt gardian s-a îndreptat direct spre mine. Calul meu începea să se sperie din cauza terenului ciudat pe care călca. Nu mai puteam să controlez animalul şi nu voiam să aterizeze pe mine atunci când avea să cadă, aşa că am sărit din şa. Sau aproape am sărit, în măsura în care un om înveşmântat din cap până-n picioare în armură poate sări. Mai bine zis, am ales locul

unde să mă prăbuşesc. Mi-am pus toată încrederea în armură şi-am aterizat pe străjerul lui Renar.

Omul mi-a atenuat căderea, asemenea unei perne, dar s-a ales în schimb cu toate coastele rupte. Le-am auzit trosnind ca nişte vreascuri. M-am pus pe picioare, cu armăsarul nechezând în spatele meu. Zburau copite peste tot în jur, animalul se tot întorcea şi arunca din picioare, ameninţând să cadă dintr-un moment într-altul.

Am aruncat toporul lui Sir James spre Renar, dar obiectul s-a dovedit a fi prea greu şi prost turnat ca să izbutesc o lovitură curată. L-a lovit în schimb pe cel de-al doilea păzitor, înfigându-i-se între omoplaţi şi culcându-l la pământ.

Am ridicat sabia cu ambele mâini şi am dat să mă năpustesc.

— Nu.

Corion mi-a ieşit în cale, cu o mână ridicată, un singur deget străpungând aerul.

Am simţit cum ceva ca un tirbuşon imens mă ţintuieşte la pământ, înfipt parcă din creştetul capului până jos, în pietrişul de sub picioarele mele. Lumea a început să se învârtă, cu mişcări lente, măsurate în bătăile inimii. Braţele mi-au căzut de-a lungul corpului, mâinile mi-au amorţit, scăpând mânerul săbiei.

— Jorg…

Mi-am ferit ochii de ai lui.

— Cum ai putut crede că mă poţi înfrunta?

— Cum ai putut crede că n-am s-o fac?

Vocea mea suna îndepărtată, de parcă altcineva ar fi vorbit în locul meu. Am reuşit să dibuiesc pumnalul prins la şold.

— Opreşte!

Iar braţele mele au pierdut şi ultimele rămăşiţe de putere.

Corion s-a apropiat. Ochii mei s-au chinuit să rămână fixaţi pe el, în timp ce lumea continua să se învârtă ameţitor. În spatele meu, zgomotele făcute de calul speriat, care distrugea tot în jur, se auzeau din ce în ce mai înăbuşite şi mai îndepărtate.

— Eşti un copil, a continuat să zică. Pariezi totul pe o singură mână, fără nicio acoperire, fără nicio rezervă. Ăsta e genul de strategie care sfârşeşte întotdeauna cu o înfrângere.

A scos la iveală un pumnal mic, ascuns în pelerina lui, cu o lamă lucioasă, nu mai lungă decât un degeţel, numai bun de tăiat gâtul.

— Gelleth, însă! Asta da! Ne-a luat pe toţi prin surprindere. Acolo chiar ai întrecut toate aşteptările. Sageous a preferat chiar să plece de lângă tatăl tău decât să dea ochii cu tine la întoarcere. Evident, între timp s-a întors deja lângă el.

Corion mi-a pus cuţitul la gât, potrivindu-l bine în deschizătura dintre coif şi platoşă. Pe faţa lui nu se citea nicio emoţie, ochii săi păreau două fântâni goale care mă trăgeau în adânc.

— Sageous s-a gândit bine să fugă, am spus.

Vocea părea să mi se ridice dintr-un abis.

Nu aveam niciun plan la îndemână, dar momentul de frică pe care îl trăisem cu Sir James trecuse, iar acum nu aveam de gând să îi ofer lui Corion aşa ceva.

Mi-am adunat fărâma de putere pe care inima necromantului o sădise în mine. Mi-am lăsat ochii să se plimbe prin locurile bântuite de spirite şi am simţit un fior rece arzându-mi pielea.

— Necromanţia nu te va salva, Jorg.

Am simţit muşcătura cuţitului pe gâtul meu.

— Nici măcar Chelia nu se încrede suficient de mult în magia morţii cât să mă înfrunte. Şi, indiferent ce-ai furat tu din pântecul acelui munte, nu este decât o umbră a ce este ea în stare să facă.

Voinţă şi atât. În final, totul nu e decât voinţă. Corion mă ţinea nemişcat, prins într-un corp trădător, pentru că asta îşi dorea, pentru că voinţa lui o depăşea pe a mea.

Picături fierbinţi de sânge au început să se prelingă pe gâtul meu. Le-am simţit strecurându-se prin îmbinările armurii.

Am aruncat asupra lui tot ce aveam. Toată mândria, furia mea, cât un ocean, mânia, durerea. M-am întors spre anii trecuţi. Am numărat morţii. M-am întors în spinii măceşului şi am atins copilul spânzurat acolo, din care viaţa aproape se scursese. Am luat tot şi mi-am construit o armă.

Nimic! Nu reuşeam decât să-mi feresc capul, ca să nu-i mai zăresc chipul. A început să râdă. Am simţit vibraţia hohotelor lui în lama cuţitului. Voia să am parte de o moarte înceată.

Îmi vedeam braţele îmbrăcate în fier, pumnalul care atârna încă între degetele mele inerte. Viaţa pulsa prin braţele acelea, purtată de fiecare bătaie a inimii, amestecată cu magia neagră, care mă scăpase din ghearele morţii şi din mâna Regelui. Am văzut iar chipul lui, în momentul loviturii, firele de păr din barbă, gura strânsă. Am văzut chipul Katherinei, lumina din ochii ei cât

mă îngrijise. Şi m-am agăţat de toate astea, rele şi bune, doar ca să-mi mişc braţele care zăceau inerte pe lângă trup. Mi-am pus întreaga viaţă în strădania asta.

N-am reuşit decât să întorc vârful pumnalului spre Corion.

— Jorg, ei toţi mor, mi-a spus el. Priveşte prin ochii mei.

Şi, brusc, am avut senzaţia că mă transform într-un vultur. O parte din mine a rămas în tribune, sângerând de moarte ca un porc înjunghiat, iar restul a zburat, sălbatic şi liber, peste terenul turnirului.

L-am văzut pe Elban apărându-i spatele lui Rike, în mijlocul mulţimii dezlănţuite, înconjurat de soldaţii lui Renar, care veneau spre el ca nişte câini de vânătoare ce se strâng în jurul prăzii. O suliţă i-a străpuns stomacul. Pe faţă i s-a întipărit o expresie de mirare. Părea deodată îmbătrânit, arătându-şi toţi anii îngrămădiţi în cârcă. L-am văzut strigând ceva şi scuipând sânge printre gingiile fără dinţi. Dar n-am putut să aud ce zicea. Am mai prins ca într-o străfulgerare imaginea lui Elban, tăindu-l în două pe cel care înfipsese suliţa în el şi apoi am mers mai departe.

Mincinosul stătea pe marginea terenului de turnir, cu o expresie cruntă pe faţa făcută numai din zgârciuri, cu arcul în mână şi o droaie de săgeţi la picioare. Ţintea direct în soldaţii castelului, care veneau potop spre tribună. Rapid, dar fără să se grăbească, fiecare săgeată eliberată găsindu-şi fără greş ţinta, cu un zâmbet schimonosit uitat pe buze. L-au doborât mişeleşte. Primul soldat care a ajuns lângă el i-a înfipt în spate o suliţă.

Ne-am apropiat mai mult de porţile cetăţii. Am zărit de sus o trăsură. Prelata care o acoperea s-a dat la o parte, şi din ea şi-a făcut apariţia Gorgoth, care s-a lăsat la pământ, sprijinit într-un genunchi şi în mâini. A rupt-o la fugă spre Castelul Bântuit. Toţi cei care-l vedeau se împrăştiau din cale, unii dintre ei urlând cât îi ţinea gura. Până şi soldaţii o ştergeau. Doi ţipi au prins un pic de curaj şi i-au blocat drumul, cu suliţele ridicate. Gorgoth nici măcar n-a încetinit. A înşfăcat suliţele în mâini, le-a rupt în două şi le-a înfipt apoi în cei care le ţineau. A trecut de cei doi cât încă se prăbuşeau, înainte să apuce să atingă pământul.

Corion mi-a dirijat înapoi privirea. Prelata de pe trăsură a început să se mişte iar. Era Gog. Copilul a luat-o la fugă în aceeaşi direcţie în care gonea Gorgoth.

Apoi am văzut altceva. Pe terenul de turnir era acum un detaşament de soldaţi, chiar în apropierea tribunei. Burlow le ţinea piept. Un singur om între suliţele lui Renar şi tânărul Prinţ de Ancrath, cu adevărat un om de credinţă. Nu ştiu cum ajunsese acolo. Sau de ce. Dar nu avea unde să fugă şi oricum era prea gras ca să scape.

Burlow l-a doborât pe primul străjer cu o lovitură de topor care practic l-a lăsat fără cap. O lovitură cu dosul mâinii a înfipt lama între ochii celui de-al doilea. Apoi s-au repezit cu toţii asupra lui. O singură săgeată a aterizat în grămadă, de nu se ştie unde, şi s-a înfipt într-un gât de soldat.

Privirea mi-a fost iar îndreptată spre altundeva. M-am văzut stând faţă în faţă cu Corion. Sângeram. Calul lui Alain se zbătea în continuare, de parcă trecuseră doar câteva secunde, şi nu o viaţă de om de când mă dădusem jos de pe el. Apoi ne-am separat. Am văzut din nou cu propriii mei ochi. Pumnalul din mâna mea, ridicat, dar lipsit de vlagă, panourile făcute ţăndări sub tălpi. Sunetele pe care Burlow le scotea în ghearele morţii. Nechezatul calului. M-am gândit la Gog, care alerga în urma lui Gorgoth spre porţile cetăţii, la strigătul ştirb al lui Elban, la Makin, aflat undeva acolo, luptând şi murind. Nimic nu mă ajuta. Nu mă puteam mişca.

— S-a terminat, Jorg. Adio.

Magicianul a apăsat lama cuţitului pe gâtul meu, pregătindu-se pentru tăietura finală.

Ai crede că o lovitură de copită nu poate veni niciodată într-un moment potrivit, dar iată că nu. Piciorul calului, scăpat de sub orice control, m-a lovit exact în spate. Probabil că aş fi zburat o bucată bună, dacă nu m-aş fi izbit direct de Corion. Chiar şi-aşa, am zburat împreună vreun stânjen. Am aterizat în iarbă, lângă tribună, îmbrăţişaţi ca doi îndrăgostiţi. Ochii, care până acum mă ţinuseră prins în puterea lor, erau închişi de durere. Am încercat din nou să ridic pumnalul. Nu s-a mişcat nici acum. Dar, de data asta, am simţit ceva, am simţit muşchii braţului încordindu-se şi jucându-mi sub piele. L-am împins de pe mine cu un scrâşnet. Mânerul pumnalului meu era tot ce mai rămăsese deasupra fiindcă restul lamei era bine împlântată în coastele lui Corion. Ce n-am putut face eu cu toată voinţa pe care am pus-o la bătaie, cu toată furia şi durerea mea, a făcut cu o singură lovitură un cal speriat.

Am învârtit cuţitul în rană, vârându-l şi mai adânc. O ultimă suflare i-a ieşit printre buzele întredeschise. Ochii i s-au dat peste cap, lucioşi şi fără nicio putere.

Garda Contelui sfârşise cam în aceleaşi condiţii: toporul care îl doborâse era încă înfipt în spatele lui. L-am smuls, eliberându-l. Sunetul pe care fierul ascuţit îl scoate atunci când sfâşie carnea e destul de nasol. Am tăiat capul lui Corion din două lovituri de topor. Nu aveam încredere în el nici mort.

Soldaţii care năvăliseră pe Burlow au început să mişune pe lângă tribună. Am ridicat capul lui Corion spre ei, să-l vadă.

Un cap retezat are o greutate ciudată, tulburătoare. Se legăna ţinut de pletele cărunte în care-mi înfipsesem degetele, iar eu simţeam în gât gustul amar de fiere.

— Îl ştiţi pe omul ăsta! am strigat eu.

Primii trei soldaţi ieşiţi la înaintare s-au oprit brusc, poate de frică sau poate doar ca să-i aştepte pe ceilalţi să li se alăture înainte de a porni atacul.

— Sunt Prinţul Jorg Ancrath! Sângele Imperiului curge prin venele mele. Nu am nimic de împărţit cu nimeni, în afară de Contele Renar.

De după colţul tribunei şi-au făcut apariţia mai mulţi soldaţi. Cinci, şapte, doisprezece. Nu mai mulţi. Burlow nu îşi vânduse ieftin pielea.

— Ăsta e omul pe care l-aţi servit.

Am făcut un pas spre ei, ţinând capul lui Corion ridicat înaintea mea.

— Cu ani în urmă, l-a transformat pe Contele Renar într-o marionetă. Voi ştiţi prea bine că spun adevărul.

Am înaintat spre ei. Fără nicio ezitare. Eram sigur că se vor da la o parte, şi chiar asta au şi făcut. Nu s-au uitat o clipă la mine. Priveau toţi către capul retezat. De parcă frica pe care o băgase în ei pătrunsese atât de adânc încât se aşteptau ca ochii ăia morţi să le cuprindă minţile şi să îi tragă într-un hău fără ieşire.

Soldaţii mi-au făcut loc să trec. Am coborât pe câmpul turnirului şi am pornit spre Castelul Bântuit.

Alte unităţi de luptă au intrat pe teren, din partea stângă, acolo unde Rike şi Elban se luptau. Erau chitiţi să mă prindă. Două grupuri a câte cinci oameni. Au început să cadă la pământ înainte să ajungă la cincizeci de metri de mine. Regimentul

Pădurii îşi croia drum pe Elm Road. Zăream arcaşii aliniaţi pe coasta de unde zărisem prima dată Castelul Bântuit.

Am lăsat capul lui Corion să cadă. Am desfăcut doar degetele şi pletele lui s-au prelins printre ele. Mi s-a părut că i-a luat o veşnicie să atingă pământul, de parcă ar fi picat printre pânze de păianjen ţesute în vise. Ar fi trebuit să lovească pământul asemenea unui ciocan care cade pe-un gong, dar nu a scos niciun sunet în momentul impactului. În schimb l-am auzit, l-am simţit cu toată fiinţa. O greutate s-a ridicat de pe mine. O greutate mai mare decât mi-aş fi imaginat vreodată că puteam duce.

Înaintea mea se vedeau acum porţile. Marea intrare arcuită de la Castelul Bântuit. Toate lanţurile care ţineau porţile închise erau acum trase. Sub ele se zărea o singură siluetă, susţinând o greutate imposibilă de lemn şi fier. Gorgoth!

Am rupt-o la fugă.

48

Am luat-o la goană spre porţile castelului. Aveam încă armura pe mine, mai puţin ce pierdusem în timpul turnirului, dar nu mi se părea deloc grea. Am auzit ţiuitul săgeţilor care mă căutau. Alţi oameni au căzut în jurul meu. Cei mai buni arcaşi ai Regimentului Pădurii îmi netezeau calea. M-am întrebat încotro mă îndrept şi cu ce scop. Îl lăsasem pe Corion în noroi. Când a murit, am avut senzaţia că o săgeată îmi este scoasă dintr-o rană adâncă, sau că mi-au fost sparte nişte cătuşe, sau că laţul unei spânzurători mi-a fost tăiat din jurul gâtului deja vineţiu. Câteva săgeţi au ajuns până la mine, trase de gărzile aflate pe parapetele Castelului Bântuit. Una s-a frânt în platoşa mea. Dar, în general, le era şi-aşa greu să îşi aleagă o ţintă în învălmăşeala aceea, şi nu-şi băteau capul cu un cavaler care năvălise în castel de unul singur. Mi-am lăsat picioarele să mă conducă. Mă bântuia în continuare sentimentul acela pustiitor. În locul vocii interioare care mă ghidase până acum, nu auzeam decât respiraţia mea întretăiată. Pe străzile care urcau în cetate, dincolo de porţi, am întâlnit adversari mai serioşi. Soldaţii se adunaseră între taverne şi hanuri. Erau aceiaşi care păzeau drumul prima oară când am venit aici cu Nubanezul, doar un copil pe atunci, pornit în căutarea răzbunării.

Douăzeci de oameni blocau drumul, înarmaţi cu suliţe, sub comanda unui căpitan care purta însemnele lui Renar,

înveşmântat ca la curte, în armură de paradă. În spatele lor îl vedeam pe Gorgoth ţinând în spinare grilajul porţilor. Dincolo, în curtea principală, se zăreau alţi soldaţi, veniţi să îngroaşe rândurile apărării. Nu vedeam niciun motiv pentru care nu atacaseră până acum leucrota şi nu zăvorâseră porţile.

M-am oprit lângă şirul de soldaţi înarmaţi cu suliţe şi, când am dat să zic ceva, am realizat că abia dacă mai respiram. O pală rece de vânt ce purta picături aspre de ploaie ne-a izbit în faţă.

Ce era de făcut? Dintr-odată, şansele mele imposibile păreau… imposibile.

Am aruncat o privire înapoi. Două siluete înaintau pe cărarea pe care venisem şi eu. Prima era prea mare ca să nu-l recunosc în ea pe Rike. Pe umărul lui stâng, am zărit capătul împodobit cu pene al unei săgeţi, rămasă înfiptă în el. Al doilea era în aşa hal de mânjit de sânge şi noroi, încât mi-a fost imposibil să-l recunosc. L-am recunoscut totuşi, era Makin. Mi-am dat seama că e el după felul în care ţinea sabia.

M-am uitat înapoi spre soldaţi, la vârful suliţelor pe care le aliniaseră într-un şir nemişcat. Oare cum avea să fie? Încă o pală de vânt şi ploaie.

— Casa Renar? a strigat căpitanul.

Vocea lui părea nesigură.

Nu ştiau ce li se întâmplă! Oamenii ăştia ieşiseră din castel fără să aibă habar de atacul pe care îl îndurau. Nu ai cum să nu iubeşti necunoscutele războiului.

Am izbit o mănuşă pe platoşă, ca să le fie clar că port veşminte de război.

— Sanctuar! Alain Kennick, aliat al Casei de Renar, caută adăpost.

Le-am făcut semn spre Rike şi Makin.

— Ăia doi vor să mă omoare!

Poate că moartea lui Corion nu luase chiar toată viclenia din mine. Ceva mai rămânea.

Am luat-o la fugă spre soldaţii înşiraţi în linie dreaptă, iar ei s-au dat la o parte şi mi-au făcut loc să trec.

— Nu vor trece de noi, lordul meu! mi-a zis căpitanul şi s-a înclinat uşor înaintea mea.

— Asigură-te că aşa va fi, i-am spus.

Şi, sincer vorbind, aveau şanse mici să treacă de ei.

M-am grăbit spre porţi, de data asta simţind din plin greutatea armurei. Aerul puţea ciudat, avea un miros bogat, de carne, slănină arzând peste vatră. Mi-am amintit de Mabberton, unde am pârlit toţi ţăranii ăia, în urmă cu un secol.

Vedeam grupuri de soldaţi pregătindu-se în marea curte din spatele porţilor. Bărbaţi pe jumătate îmbrăcaţi în armură, unii cu scuturi, alţii fără, dar majoritatea, fără îndoială, plini până-n gât de berea băută în timpul turnirului.

Când m-am apropiat, am zărit cadavrele. Cărnuri carbonizate, fumegând în propriile lor grăsimi topite, ca leşurile rămase în urma unor funeralii sărace, fără suficient lemn ca să le transforme în cenuşă.

Gorgoth stătea cu spatele la mine. Avea săgeţi înfipte în braţe şi în picioare. La început am avut senzaţia că se transformase într-o statuie, dar pe măsură ce m-am apropiat de el am început să observ tremurai muşchilor imenşi care îi acopereau spatele. Am trecut pe lângă el, aplecându-mă pe sub grilaj. În curte erau pe puţin o sută de oameni care mă priveau. Ochii lui Gorgoth erau mijiţi din cauza efortului. M-a observat trecând printre pleoapele întredeschise. Încă un nor de săgeţi l-a împroşcat, înfigându-se prin ghearele deschise ale cutiei lui toracice deformate. Sângele îi năpădea pe la încheieturi de fiecare dată când expira şi se retrăgea înapoi în răni ori de câte ori inspira. Am dat cu piciorul unei căpăţâni din care ieşea fum. S-a rostogolit de lângă trupul carbonizat al mortului.

— Ehei, ai un înger păzitor de toată isprava, Gorgoth, i-am spus.

Fiecare soldat care încercase să ajungă la el zăcea acum făcut scrum.

A dat încet din cap.

— Băiatul. Colo sus.

Deasupra lui Gorgoth, lăsat pe vine printre dinţii grilajului, stătea ameninţător Gog. Hăurile de cerneală care cândva îi serviseră drept ochi ardeau acum ca nişte cărbuni încinşi de foalele fierarului. Corpul lui slăbuţ se micşorase mai mult decât aş fi crezut eu că e posibil. Câteva săgeţi împodobeau lemnul din jurul lui.

— Micuţul ăsta a făcut toată treaba? am clipit eu, buimăcit. Să fiu al naibii!

Gorgoth îmi spusese cândva că schimbările se produceau mult mai repede în cazul lui Gog şi al fratelui său mai mic. Prea iuţi şi prea periculoase pentru a fi suportate.

— Ucideţi câinele ăsta turbat!

Vocea s-a auzit din spate. Suna destul de familiar. Semăna cu vocea tatălui meu.

— Trageţi în el!

Nu era o voce căreia să nu i te supui. Dar nimeni nu trăgea încă în mine, aşa că m-am întors dinspre Gorgoth şi mi-am îndreptat privirea spre Castelul Bântuit.

Contele Renar stătea în faţa marii porţi, flancat de două duzini de oameni bine înarmaţi. În stânga şi în dreapta lui, o grămadă de străjeri cu suliţe în mâini. Alte gărzi coborau de pe zidurile de deasupra porţilor.

Am schiţat o plecăciune.

— Bună, unchiule!

Nu-l mai văzusem pe Renar, până la turnir, decât zugrăvit pe pânză. Acum era prima oară când îl vedeam de aproape. Avea chipul mai degrabă slab, părul mai lung şi mai puţin cărunt, dar, una peste alta, semăna leit cu fratele lui mai mare şi, la drept vorbind, nu era prea diferit de mine. Deşi mult mai puţin drăguţ, evident.

— Sunt Honorous Jorg Ancrath.

Mi-am scos casca de protecţie şi m-am adresat oamenilor din faţă.

— Moştenitorul tronului Casei Renar.

Nu era adevărat întrutotul, dar avea să fie îndată ce-l ucideam pe celălalt fiu al lui Renar. Nu ştiu pe unde umbla vărul Jarco, dar cu siguranţă nu era acasă, altfel i-aş fi văzut blazonul pe terenul de luptă, în timpul turnirului. Aşa că i-am lăsat să creadă că e deja mort. I-am lăsat să şi-l imagineze cuprins de flăcările rugului funerar, ca pe Marclos.

— Tu!

Contele a făcut semn către unul dintre soldaţii aflaţi lângă el.

— Fă-i o gaură-n cap ticălosului ăstuia, că, dacă nu, ţi-l tai pe-al tău!

— Asta este între mine şi unchiul meu.

L-am săgetat cu privirea pe arcaş.

— Când se va termina totul, voi veţi fi soldaţii mei, iar victoria mea va fi şi a voastră. Nu va mai fi vărsare de sânge.

Omul a ridicat arcul. Am simţit un val de căldură arzându-mi gâtul, de parcă gura unui furnal se deschidea în spatele meu. Faţa arcaşului s-a umplut iute de băşici, precum bulele ridicate deasupra unei fierturi. S-a prăbuşit urlând, iar părul i-a luat foc înainte să apuce să atingă pământul. Oamenii dimprejur s-au tras înapoi, cuprinşi de groază. I-am văzut spiritul părăsindu-i trupul zguduit, cuprins de flăcări. Bucăţi din carnea lui, acoperite de sânge, se întindeau pe lespezile de piatră. I-am văzut spiritul şi m-am întins după el. Am întins mâinile spre el, cu puterea amară dată de necromanţi. Le-am simţit energia întunecată pulsându-mi în piept, scurgându-se din rana pe care pumnalul tatălui meu mi-o săpase în piept. I-am dat fantomei o voce şi am dat voce tuturor celorlalte spirite care pluteau ca nişte aripi de fum pe lângă leşurile de la picioarele mele. Soldaţii din faţa mea s-au albit la feţe şi s-au cutremurat. Săbiile le-au căzut din pumni şi groaza a trecut ca o flacără de la un om la celălalt. Cu urletele celor arşi răsunând de dincolo de moarte, am apucat sabia cu amândouă mâinile şi am pornit în fugă spre Contele Renar, unchiul meu, omul care a trimis ucigaşi după soţia fratelui său şi fiii acestuia. Şi, în tot vacarmul de ţipete, l-am adăugat şi pe al meu, pentru că dorinţa de a-l ucide muşca din mine ca un acid, cu sau fără Corion.

49

Şi iată-mă stând în turnul cel înalt al Castelului Bântuit, în locul rămas gol după Corion, în locul pe care el şi-l făcuse casă. În cămin arde focul, lespezile de piatră sunt acoperite cu blănuri de animale, pe masă sunt pocale, iar urciorul este plin cu vin. Şi cărţi, bineînţeles. Exemplarul din Plutarh pe care l-am cărat cu mine pe drumuri se odihneşte acum pe rafturi din lemn de stejar, cu alte trei tomuri alături, la fel de groase, învelite în coperţi de piele. E un început timid, dar chiar şi rafturile astea din stejar s-au născut dintr-o ghindă mică.

Stau lângă fereastră. Vântul e ţinut afară, în spatele unui geam gros, cu zece straturi, fiecare meşteşugit cu grijă de mâna maestrului, îmbinate în formă de diamant. Geamul a fost adus de dincolo de munţi, într-o caretă trasă de boi, tocmai de pe Coasta Sălbatică, dacă vă vine să credeţi una ca asta. Thurtanii l-au făcut atât de neted încât priveşti pe fereastră şi abia dacă observi vreo deformare. Cercetez pagina de dinaintea mea şi pana din mână, iar cerneala din vârf licăreşte, plină de

posibilităţi întunecate. Oare a fost vreun moment în care am privit lucrurile clar, fără distorsiunile de rigoare? Dacă m-aş uita în urmă la anii care au trecut, oare câte aş vedea în altă lumină?

Nubanezul mi-a spus că oamenii lui fac cerneală din măciniş de secrete. Iată că şi eu, la rândul meu, încerc de ceva vreme să le descurc – şi, credeţi-mă, e o treabă a naibii de lentă. Pe fereastră, în curte, îl văd pe Rike, siluetă masivă alături de care soldaţii pe care îi instruieşte par nişte pitici. Mi s-a spus că şi-a luat nevastă. N-am cerut amănunte.

Am întins foile în faţa mea. Un scrib va trebui să copieze totul. Am scrisul ilizibil, într-o singură linie continuă, linia pe care am urmat-o de acolo până aici, de atunci până acum.

Îmi văd viaţa întinsă pe tăblia unei mese. Văd tot itinerarul parcurs, felul în care m-am învârtit, fără ţintă, ca titirezul unui copil. Poate Corion a încercat să mă ghideze spre altă destinaţie în călătoria mea, dar, dincolo de asta, călătoria în sine, cum a fost, plină de omoruri, fără o ţintă clară, imperfectă, mi-a aparţinut mie şi doar mie.

Gog stă pe vine lângă foc. A crescut, nu doar s-a înălţat. Modelează forme în flăcări, le face să danseze. Se joacă aşa până se plictiseşte. Apoi se întoarce la soldăţelul lui de lemn, pe care îl face să mărşăluiască, îl aleargă de colo-colo, atacând umbrele.

Mă gândesc uneori la drum. Mai rar în ultima vreme, dar tot mă gândesc. La viaţa nouă pe care o începeam în fiecare dimineaţă, la orele petrecute mărşăluind sau alergând după sânge, bani ori umbre. Am fost tot eu, dar diferit, cel care şi-a dorit lucrurile astea, un alt eu care îşi dorea să strice tot doar de dragul de a strica. Şi ca să vadă cui îi pasă.

Eram ca soldăţelul de lemn al lui Gog, alergând înnebunit în rotocoale fără rost. Nu pot spune că regret lucrurile pe care le-am făcut. Doar că am terminat cu ele. Nu o să repet alegerile făcute. Mi le amintesc pe toate. Mâinile mele sunt pătate cu sânge, mâinile astea pline de pete de cerneală acum, dar nu simt că am comis vreun păcat. Uneori mă gândesc că poate murim în fiecare zi. Poate ne naştem din nou cu fiecare răsărit de soare, ceva mai schimbaţi, puţin mai avansaţi pe drumul nostru. Când se adună destule zile între tine şi omul care erai odată, atunci deveniţi străini. Poate asta înseamnă să te maturizezi. Poate am crescut.

Am zis de la început că, atunci când voi face cincisprezece ani, voi fi rege. Şi sunt. Nici măcar nu a trebuit să-mi ucid tatăl ca să capăt coroana. Am Castelul Bântuit şi regatul lui Renar.

Am oraşe şi sate şi oameni care îmi spun Rege. Şi dacă oamenii îţi zic Rege, atunci înseamnă că asta eşti. Nu-i mare lucru.

Pe drum am făcut lucruri pe care oamenii le-ar putea considera rele. Crime. Cel mai adesea vorbesc despre faza cu episcopul, dar au fost multe altele pe lângă asta, unele chiar mai rele, mai întunecate, mai sângeroase. M-am întrebat odată dacă nu cumva Corion a pus otrava asta în mine, dacă nu cumva eu am fost doar instrumentul, iar el arhitectul întregii violenţe şi cruzimi. M-am întrebat dacă voi fi un om mai bun, acum că i-am tăiat capul, acum că m-am transformat dintr-un băietan într-un bărbat în toată firea.

M-am întrebat dacă voi reuşi să fiu omul pe care Nubanezul ar fi vrut să îl vadă în mine, bărbatul pe care Lundist spera să îl crească. Un astfel de om ar fi dat dovadă de milă şi l-ar fi scutit pe Contele Renar de chinuri, dăruindu-i o moarte rapidă. Un astfel de om ar fi ştiut că mama şi fratele său nu şi-ar fi dorit nicicând mai mult de atât. Dreptate, nu răzbunare.

De la fereastra mea se văd munţii. Dincolo de ei se află Ancrath şi Castelul Înalt. Tata alături de noul său fiu. Katherine în camera ei, urându-mă probabil şi acum. Şi, dincolo de toate astea, se află Gelleth şi Storn şi alte tărâmuri care formau Imperiul cândva.

N-am să stau aici o veşnicie. Voi ajunge la ultima pagină şi voi lăsa pana să se odihnească. Şi, când momentul acela va sosi, voi ieşi afară şi tot ce va fi pe lumea asta va fi al meu. I-am spus lui Bovid Tor că până la cincisprezece ani voi fi Rege. I-am spus asta într-o discuţie purtată peste pântecul lui spintecat, din care încă ieşeau aburi. Ţie îţi spun că până la douăzeci de ani voi fi împărat. Să-mi fii recunoscător că ţi-o spun doar pe o bucată de hârtie.

Acum merg să-l văd pe Renar. Îl ţin în cea mai mică celulă din temniţa castelului. În fiecare zi îl las să îmi cerşească moartea, după care îl las singur, cu durerea lui. Cred că, atunci când voi termina de scris, îi voi permite sfârşitul pe care şi-l doreşte. Nu vreau, dar ştiu că aşa ar trebui. Vechiul Jorg l-ar ţine acolo pentru totdeauna. Am crescut, dar, indiferent ce monstru se

ascunde în mine, este şi a fost mereu întru totul al meu, alegerea mea, responsabilitatea mea, voinţa mea, dacă vreţi.

Ăsta sunt. Dacă vreţi scuze, atunci veniţi să vi le dau.